

Лоис Макмастър Бюджолд

Свещеният крал

1.

Принцът беше мъртъв.

Но понеже кралят не беше, мъжете на стражевите кули при портата на замъка не смееха да изпишат по лицата си непристойна радост. Само скришно облекчение, помисли си Ингрей. А дори и то угасна, докато гледаха как конниците му минават под арката на портата към тесния вътрешен двор. Бяха го познали – а следователно знаеха и кой го изпраща.

Есенното утро беше влажно и сиво и потта лепнеше неприятно под кожата му жакет. Хладът сякаш се беше втечил в застлания с калдъръм двор, затворен от варосани стени. Куриер със скръбната вест беше стигнал от ловната обител на принца тук, в замъка Глиганска глава, до палата на свещения крал в Изтокдом само за два дни. Ингрей и неговите хора, макар и по-тежко въоръжени, бяха покрили обратния път почти за същото време. Едно конярче се затича да поеме юздите на коня му, Ингрей скочи от седлото и оправи ножницата; пръстите му за миг се задържаха върху дръжката на меча, сякаш да почерпят увереност от хладината ѝ.

Икономът на покойния принц Болесо, конник Улкра, се появи отнякъде иззад кулата, каквото и да беше изтичал да свърши там, когато му е било докладвано, че Ингрей и хората му се изкачват по пътя. Едър и обикновено спокоен, сега той едва си поемаше дъх от бързане и лоши предчувствия. Поклони се.

– Лорд Ингрей, добре дошли. Да ви предложила пиетие и нещо за хапване?

– Няма нужда. Погрижете се за тях обаче. – И махна към неколцината мъже, които го следваха. Лейтенантът, конник Жеска, сведе леко глава в знак на благодарност и Улкра предаде мъжете и конете им в ръцете на прислугата.

Ингрей последва икономата по няколкото стъпала към тежките врати.

– Какво направихте досега?

Улкра сниши глас:

– Чакахме указания. – Личеше, че е разтревожен. Хората на служба при Болесо не се славаха с голяма инициативност и при нормални обстоятелства. – Е, преместихме тялото на студено. Не можехме да го оставим, където беше. И за затворничката се погрижихме.

В какъв ред да подходи при тази неприятна инспекция?

– Нека най-напред видя тялото. – реши Ингрей.

– Да, милорд. Насам. Освободихме един от складовете.

Минаха през претрупаната с мебели зала. Огънят в огромната камина едва даваше признаци на живот, тук-там по някой въглен намигаше от пепелта, но с нищо не разсейваше мрачната атмосфера на помещението. Мършава хрътка гризеше кокал до огнището и изръмжа към тях от сенките. Спуснаха се по някакво стълбище, после минаха през кухнята – готвачът и помощниците му се умълчаха и сгърбиха рамене при появата им, – после по още едно стълбище надолу: изведе ги в хладно помещение, слабо осветено от две прозорчета високо в каменните стени.

Нямаше мебелировка – само две дървени магарета и върху тях дъски, а върху дъските – покрит с чаршаф труп. Ингрей по навик направи свещения знак – докосна с пръсти челото, устните, пъпа и слабините си, после разпери длан върху сърцето си. По една теологична точка за всеки от петимата богове. „Дъщерята, Копелето, Майката, Бащата, Синът. И къде сте били всички вие, когато се е случило това?“

Улкра преглътна шумно и каза:

– Свещеният крал... той как прие новината?

– Трудно е да се каже. – отвърна Ингрей хладно. – Мен ме прати печатник лорд Хетвар.

– А, да.

Ингрей не долови кой знае какво в изражението на иконома, освен очевидното – че Улкра е повече от доволен да прехвърли отговорността на някой друг. Улкра неохотно смъкна светлото платно, покриващо мъртвия му господар, и при вида на тялото Ингрей се намръщи.

Принц Болесо кин Еленовшип беше най-малкият от оцелелите... от синовете на свещения крал, поправи се в движение Ингрей. Още беше млад, макар да беше достигнал пълния си ръст и сила вече от няколко години. Висок, атлетичен и с характерната за рода си издължена челюст, скрита зад къса кестенява брада. Косата му, малко по-тъмна от брадата, сега стърчеше, колосана от засъхнала кръв. Кипящата му енергия беше пресъхнала; лишено от нея, лицето му беше загубило предишното си очарование и Ингрей дори се зачуди защо ли някога е смятал принца за красавец. Приблужи се и хвана главата, за да огледа раната. Раните. Разтрошените кости поддадоха под лекия натиск на палците му покрай двете дълбоки рани, почернели от засъхнала кръв.

– С какво оръжие е направено това?

– С личния боен чук на принца. Държеше го на стойката с бронята

си, в собствената си спалня.

– Колко... неочаквано. Включително за самия него. – Ингрей се навъси и се замисли за съдбата на принцовете. През целия си кратък живот, поне според Хетвар, Болесо ту бил глезен, ту пренебрегван както от родителите си, така и от прислугата, и естествената арогантност на потеклото му била опетнена от опасна жажда за чест, слава и признание. Тази му арогантност – или може би неудовлетворение – в последно време се беше изродила в някаква крайна надменност, напълно лишена от равновесие. „А лишено от равновесие... пада“.

Принцът беше облечен с къса отворена роба от фина вълна, обточена с кожа, сега окървавена. И с нищо друго. Никакви други рани не се виждаха по бледата му кожа. Ингрей реши, че с „чакахме указания“ икономът силно е омаловажил положението. Придворните на принца, изглежда, така се бяха стъписали от случилото се, че не бяха посмели дори да измият и облекат трупа. Мръсотия тъмнееше по тялото на Болесо... не, не беше мръсотия. Ингрей прокара пръст по една гънка в студената плът и се взря предпазливо в размазания цвят – мътносиньо и тичинковожълто, а където се сливаха, болнаво зелено. Боя или някаква цветна пудра, какво? По вътрешната страна на робата също имаше бледи петна.

Изправи се и погледът му попадна на нещо, което отначало беше взел за купчина животински кожи, захвърлени до стената. Приблужи се и коленичи.

Беше всъщност мъртъв леопард. Женски. Козината беше нежна и мека, приятна на пипане. Той прокара пръсти по студените уши, по твърдите бели мустаци, по тъмната шарка върху златната коприна. Хвана една от тежките лапи и опипа меките възглавнички и големите, бледи като слонова кост нокти. Подрязани. Червена копринена корда бе стегната здраво около врата, впита дълбоко в козината. Краят ѝ бе срязан. Ингрей настръхна.

Вдигна очи. Улкра го гледаше все така... незаинтересовано?

– Тези животни не се въдят в нашите гори. Откъде се е взело?

Улкра се окашля.

– Принцът го купи от едни дартакийски търговци. Намислил беше да направи менажерия тук, в замъка. Или пък да го обучи за лов. Така каза.

– И кога беше това?

– Преди три-четири седмици. Малко преди да се отбие нейно височество сестра му.

Ингрей опипа червената корда и вдигна вежди. После кимна към мъртвото животно.

– И как е станало това?

– Намерихме го да виси от една греда в спалнята на принца. Когато... такова, когато влязохме.

Ингрей започваше да се досеща защо още не са повикали някой свещен от Храма, за да се погрижи за погребалните ритуали. Боята, червената корда, дъбовата греда говореха за жертвоприношение, а не просто за убито животно, бяха знак, че някой си е опитвал късмета със старите ереси, забранените горски магии. Беше ли знаел за това печатникът, когато го бе изпратил тук? И да бе знаел, нищо не беше казал.

– Кой го е обесил?

С облекчението да кажеш истина, която не може да ти навреди, Улкра изсумтя:

– Не видях. Не мога да кажа. Беше си живо, лежеше си, вързано в ъгъла, когато въведохме момичето. Никой от нас нито чу, нито видя нещо след това. Докато не чухме писъците.

– Чии писъци?

– Ами... такова, на момичето.

– И какво викаше тя? Или бяха... – Ингрей млъкна навреме, преди да е казал „просто писъци“. Подозираше, че Улкра с радост би се възползвал от подобна вратичка. – Какви точно бяха думите ѝ?

– Викаше за помощ.

Ингрей се изправи, обърна гръб на красивото мъртво животно и стовари цялата тежест на мълчаливия си поглед върху иконома. После попита:

– И вие направихте... какво?

Улкра извърна очи.

– Беше ни наредено да не притесняваме почивката на принца.

– Кои чухте виковете? Ти и...?

– Двама от гвардейците на принца. Беше им наредено да чакат на разположение.

– Трима силни мъже, заклели се да защитават принца. Къде точно бяхте – всеки от вас?

Лицето на Улкра все едно беше изсечено от скала.

– В коридора. Близо до вратата.

– Трима мъже в коридора, на няма и десет стъпки от убийството, и не са направили нищо.

– Не посмяхме, милорд. Защото той не извика. Пък и... такова,

письците спряха. Ние решихме, че, хм, момичето е склонило. Когато я доведохме, не изглеждаше да има нещо против.

„Нямала е против? Или е нямала избор?“

– А и не беше някое моме от прислугата. Беше придворна на сестрата на принца, девойка с потекло и зестра. Поверена на служба при сестрата на принца не от друг, а от самия кин Язовбряг. Принцеса Фара лично я отстъпи на брат си, милорд, когато той я помоли.

„Притисна“, гласеше мълвата, която беше дочул Ингрей.

– Което я прави част от свитата на този дом. Нали така?

Улкра запристъпва от крак на крак.

– Дори и последното конярче заслужава по-добра защита от господарите си.

– Всеки господар, ако е подпийнал, може да удари слуга и да не прецени добре силата на удара си. – троснато рече Улкра.

Ако питаха Ингрей, думите на иконома прозвучаха репетирано. Колко ли нощи бе повтарял това извинение през последните шест месеца?

Тъкмо грозният инцидент с убития слуга беше причината принц Болесо да бъде пратен в изгнание тук, в пушинака. Макар че всеизвестната му страст към лова правеше изгнанието тук съмнително наказание, то поне беше избавило кралския печатник от претенциите на Храма. Твърде лека присъда за престъпление и твърде тежка за злополука. Ингрей, който беше отишъл от името на лорд Хетвар да огледа касапницата на следващата сутрин, преди всичко да бъде разчистено, беше преценил случилото се като нещо друго.

– Един господар, Улкра, може и да убие, но едва ли би одрал и нарязал жертвата си след това. Не само вино се крие зад онази диващина. Било е лудост и всички го знаем.

И когато, след лудостта на онази нощ, кралят и приближените му позволиха благородническата лоялност да повлияе на преценката им – лоялност не към самия принц и спасението на душата му, а към репутацията на благородния му дом, – тогава явно бе предопределено и сегашното нещастие.

Болесо трябваше да се появи отново в двора след още половин година, подходящо пречистен или поне подходящо преструващ се на разкаян. Само че Фара беше спряла тук на път от съпружеското си имение към смъртното ложе на баща си и така нейната придворна дама – някоя хубавелка ще да е била, предполагаше Ингрей – беше хванала окото на принца. Човек можеше да избира на какво да повярва от

противоречивите истории, разказвани с недомлъвки от свитата на принцесата, изпреварила едва с няколко дни страшната вест в кралския палат в Изтокдом – дали бедното момиче е пожелтвало честта си, ужасено от безсрамната похот на принца, или е било водено от тънките сметки на собствената си преголяма амбиция.

Ако бе второто, то сметките ѝ бяха излезли криви. Ингрей въздъхна.

– Заведи ме в спалнята на принца.

Стаята на покойния принц се намираше високо в централната кула. Коридорът беше къс и тъмен. Ингрей си представи как придворните на принца са се свивали в него под трептящия светлик на свещите и са чакали писъците да престанат. Солидната врата на стаята имаше тежко дървено мандало от вътрешната страна и желязна ключалка.

Мебелировката беше оскъдна и в провинциален стил – легло с драперии, късо за ръста на принца, няколко ракли и стойката за доспехите му в един ъгъл. Тъкани черги по широките дъски на пода. На едно място имаше голямо тъмно петно. Оскъдната мебелировка предоставяше достатъчно място на пляквата да се мята насам-натам, но не и да избяга. Да се обърне, сгасена в ъгъла, и да замахне...

Прозорците вдясно от стойката с доспехите бяха тесни, с дебели кръгли стъкла в тежки рамки. Ингрей отвори крилата навътре, бутна кепенците навън и погледна към зелените гористи хълмове, които се спускаха от височината, на която беше построен замъкът. Мъгливи валма се издигаха в сумрака откъм клисурите като уморени призраци. В ниското едно селце си беше отвоювало територия от гората, устоявайки на вълната дървета – без съмнение тъкмо то бе източникът на храна, прислуга и дърва за огрев за замъка.

Да скочиш през прозорците беше невъзможно – скочилият би се размазал на камъните долу; а крепостната стена беше прекалено далеч дори ако си достатъчно слаб, за да се провреш през отвора. В тъмното и под дъжда. Оттук нямаше изход, освен ако не смяташ смъртта за изход. Жертвата се извърща наполовина от прозореца и стойката с доспехите попада право пред погледа ѝ, ръцете ѝ панически се протягат натам. Една бойна брадва, дръжката ѝ инкрустирана със злато и червеникава мед, още си стоеше там.

Бойният чук от комплекта лежеше захвърлен върху измачканото легло. Желязната му глава със зъбци по края – на вид досущ като животинска лапа – беше оцапана с изсъхнала кръв също като петното върху чергата. Ингрей я измери спрямо дланта си, отбеляза си наум

сходството с размера и формата на раните, които беше видял преди малко. Чукът е бил завъртян с две ръце, с цялата сила, която може да роди смъртният ужас. Но все пак – сила на женски ръце. Принцът, наполовина зашеметен – или наполовина побеснял? – явно бе продължил да напират. Вторият удар е бил по-силен.

Ингрей обиколи стаята, като я оглеждаше внимателно; накрая вдигна поглед към гредите на тавана. Улкра, стиснал ръце пред себе си, побърза да се дръпне от пътя му. Точно над леглото висеше червена корда с разръфан край. Ингрей стъпи на рамката на леглото, извади ножа си, протегна се на пръсти, отрязва я, нави я набързо и я прибра в един вътрешен джоб.

Скочи на пода и се обърна към пристъпящия от крак на крак иконом.

– Болесо ще бъде погребан в Изтокдом. Погрижи се раните и тялото му да бъдат измити – добре измити – и го сложете в сол за транспортирането. Намери каруца и впряг – нека са два впряга, защото пътищата са разкаляни, – и опитен колар. Гвардейците му да го придружат – неспособността им вече не може да му навреди. Тази стая да се почисти, погрижи се за крепостта и назначи някой да наглежда нещата тук, а след това тръгваш след трупа с останалото домакинство и по-ценните вещи. – Погледът на Ингрей се плъзна разсеяно из стаята. Нищо друго нямаше тук... – Леопардът да бъде изгорен. Прахта му пръснете.

Улкра преглътна шумно и кимна.

– А вие кога ще тръгнете, милорд? Тук ли ще преспите?

Как би било по-добре – той и затворничката да пътуват с бавния кортеж, или да избързат напред? Искаше му се да се махне от това място възможно най-бързо – от замъка го побиваха тръпки, – но приближаващата есен скъсяваше дните, а днешният вече преваляше.

– Искам да говоря със затворничката, преди да реша. Заведи ме при нея.

Не беше далеч – един кат по-долу, в склад без прозорци. Не беше зандан, защото занданите са влажни и миризливи, а тук беше сухо, но определено не беше и стая за гости, и този избор на затвор сам по себе си говореше за дълбокото колебание на икономата и главните придворни на принца относно статута на обитателката. Улкра потропа на вратата и извика:

– Милейди? Имате посетител. – После отключи и отвори широко вратата.

Ингрей пристъпи напред.

Две светещи очи го пронизаха като взора на голяма котка, която дебне в шептяща гора. Ингрей се дръпна инстинктивно и ръката му се стрелна към колана. Острието на ножа беше наполовина излязло от канията, когато лакътят му се удари силно в дръжката на бравата и остра болка се стрелна чак до рамото и върховете на пръстите му. Той отстъпи още назад, за да си осигури пространство, място, от което да нападне и да удари.

Улкра го хвана стреснато за рамото. Зяпаше го озадачено. Ингрей застина, после се отърси от ръката му, за да не усети Улкра как потрепват мускулите му. Първата му грижа беше да овладее мощния импулс, залял крайниците му, като едновременно с това кълнеше наследството си – то не го беше хващало неподготвен, откакто... от отдавна. „Отричам те, вълк в мен. Не ще надвиеш“. Прибра ножа в канията, отлепи бавно пръсти от дръжката и опря разперена длан върху бедрото си.

Огледа отново малкото помещение, насили се да мисли трезво. Откъм сенките млада жена се изправяше от един сламеник на пода. Изглежда, си имаше достатъчно постелки, даже пухен юрган, имаше поднос и стомна, покрито нощно гърне, въобще нуждите ѝ бяха посрещнати задоволително. Този затвор я държеше в плен, но още не я наказваше.

Ингрей облиза сухите си устни.

– Не мога да ви видя в тъмното. – „А каквото виждам, отричам“. – Пристъпете на светло.

Вирната брадичка, тръсната черна коса... и тя пристъпи напред. Облечена беше с фина ленена рокля в бледожълто, бродирана с цветчета покрай извитото деколте. Макар и не чак като за кралски двор, роклята беше достойна за девойка от потекло. Тъмнокафяви пръски я пресичаха по диагонал. На светлината дългата ѝ черна коса придоби червеникав оттенък. Святкащите кафяви очи погледнаха към Ингрей, но без да се вдигат. Ингрей беше среден на ръст, строен, но здрав. Момичето беше доста височко за жена, щом очите им бяха на едно ниво.

Светлокафяви очи, почти жълтеникави на тази светлина, с черни очертания по края на ириса. Не святкащо зелени. Не...

Като му хвърли тревожен поглед, Улкра се зае да ги представи един на друг, официално, съвсем като иконом на принц на празничен банкет.

– Лейди Аяда, това е лорд Ингрей кин Вълчаскала, приближен на печатник лорд Хетвар. Дошъл е за вас. Лорд Ингрей, това е лейди Аяда ди Кастос, по майчина линия кин Язовбръг.

Ингрей примигва. По думите на Хетвар тя беше „лейди Аяда,

някаква дребна наследница от зайчарника на Язовбряг, петимата богове да са ни помощ“.

– Това е ибрийско име, бащиното.

– Шалионско – хладно го поправи тя. – Баща ми беше лорд-посветен в ордена на Сина и капитан на храмов форт в блатата по западния край на Лесовете, когато бях дете. Оженил се за дама от Лесовете, от рода на кин Язовбряг.

– И те са... починали? – предположи Ингрей.

Тя килна глава в студена ирония.

– В противен случай щях да съм по-добре защитена.

Не беше разстроена, не плачеше, или поне наскоро не беше плакала. Нито – съвсем очевидно – умопомрачена. След четири дни в този задушен килер насаме с мислите си изглеждаше спокойна, издаваше я само известното напрежение в гласа, слаб трептеж на страх или гняв. Ингрей огледа голото помещение, после се обърна към Улкра.

– Заведи ни някъде, където да седнем и да поговорим. Насаме. И на светло.

– Хм... хм... – След кратко замисляне Улкра им даде знак да го последват. Ингрей забеляза, че икономът обърна без колебание гръб на момичето. Тази затворничка явно не нападаше тъмничарите си, не ги хапеше и дращеше. Крачеше спокойно след него. В края на следващия коридор Улкра посочи вградено в прозореца място за сядане с изглед към задната стена на крепостта. – Тук добре ли е, милорд?

– Да. – Ингрей се поколеба, а лейди Аяда прибра грациозно полите си и седна на полираната пейчица. Дали да задържи Улкра, за всеки случай, или да го отпрати, за да насърчи затворничката към откровеност? Възможно ли беше момичето отново да се развилнее? Пак си представи как Улкра се свива в коридора на горния етаж и чака в тъмното писъците да замлъкнат. – Можеш да се върнеш към задълженията си, Улкра. Ела пак след половин час.

Улкра погледна момичето, намръщи се колебливо, но после се отдалечи с поклон. Хората на Болесо, напомни си Ингрей, нямаха навик да поставят под съмнение заповедите на господарите си. Или пък всеки, осмелил се да го направи, е бил отстранен по един или друг начин, и бяха останали само покорните. Остатъкът. „Утайката“.

С известно неудобство, защото тясната седалка им натрапваше смущаваща близост, Ингрей се настани до хубавелката. Предположението му за нея явно не бе съвсем точно. Това момиче излъчваше светлина, сияйно беше някак. Болесо трябваше да е бил и сяп, освен че бе луд, за

да не я забележи още в първия миг. Широко чело, прав нос, изящна брадичка... стара синина тъмнееше на едната ѝ скула, други обточваха хубавата ѝ шия в шарка от петна с цвят на слива. Ингрей вдигна ръце и ги постави внимателно върху тях – тя потръпна отначало, но после изтърпя стоически докосването му. Ръцете на Болесо, изглежда, бяха малко по-големи от неговите. Кожата ѝ беше топла под пръстите му, вълнуваше го. Златиста мъгла се сипна за миг пред зрението му. Ръцете му върху шията ѝ се стегнаха... и той побърза да ги дръпне – нейното изненадано ахване прикри неговото – и ги стисна в юмруци на коленете си. „Това пък какво беше?“

И за да прикрие смущението си, каза:

– Аз съм служител на кралския печатник. Задачата ми е да му докладвам за всичко, което видя и чуя. Трябва да ми кажете истината за всичко, което се е случило тук. Започнете от началото.

Тя се облегна назад и стреснатият ѝ поглед стана пронизителен. Той улови уханието ѝ, нито на парфюм, нито на кръв, а на зряла жена, и под прицела на погледа ѝ за пръв път се запита как ли изглежда самият той – и как ли мирише. Конска воня от ездата, студено желязо и пропита с пот кожа; тъмна четина и умора. Натоварен с меч, нож и опасни задължения. Защо ли още не беше побягнала с писъци?

– Кое начало? – попита тя.

За миг той я изгледа тъпо.

– От пристигането ви тук, в Глиганска глава, предполагам. – Или имаше и друго? Трябваше да не забрави по-късно да я попита за това.

Тя преглътна, събра сили и започна:

– Принцесата тръгна набързо за двореца на баща си, тръгна с малка свита, но по пътя се почувства зле. Нищо неочаквано, просто веднъж месечно страда от тежко главоболие и ако не изчака на тишина и покой кризата да премине, после наистина се разболява. Свърнахме към този замък, защото беше съвсем наблизо, а и принцеса Фара искаше да се види с брат си. Предполагам, че го е помнела като по-млад и не толкова... труден.

„Колко тактично“. Ингрей не можа да прецени дали редактираният в последния момент израз е продиктуван от дипломатичност, или от сух сарказъм. „Предпазливост“, заключи той, вгледан в грижливо лишеното ѝ от изражение лице. Здрав разум, който я обвиваше като плащ.

– Посрещнаха ни, ако не по достойнство, то според възможностите на това място.

– Познавахте ли се с принц Болесо отпреди?

– Не. Постъпих като придворна дама при принцесата само преди няколко месеца. Вторият ми баща го уреди. Каза... – Млъкна и започна отново: – Отначало всичко изглеждаше нормално. Поне за малък провинциален замък. Дните минаваха спокойно, защото принцът излизаше на лов с гвардейците на принцеса Фара. Принц Болесо и неговите хора бяха много шумни вечер и пиеха много, но принцесата не слизаше при тях, а си почиваше в покоите. Два пъти слизах да ги помоля от нейно име да не вдигат толкова шум, но никой не ми обърна внимание. Насъскаха кучетата срещу един глиган, който бяха хванали жив, в двора точно под нейните прозорци, и се обзалагаха за изхода. Главният ловджия на Болесо много се притесняваше за хрътките си. Ще ми се граф Конскарека да беше тук – щеше да ги усмири с една дума. Може направо да убива с език, ако пожелае. Останахме три дни, докато принцесата се почувства достатъчно добре да тръгне отново на път.

– Принц Болесо ухажваше ли ви?

Устните ѝ се свиха.

– Не бих казала. Държеше се еднакво непочтително към всички придворни дами на сестра си. Дори не подозирах за по-специалното му... отношение към мен, или както поне ми беше представено, до сутринта на тръгването ни.

Тя преглътна отново.

– Милейди – принцеса Фара – ми каза, че трябвало да остана. Че може и да не ми било по вкуса, но нямало да ми навреди в дългосрочен план. Друг съпруг щял да ми бъде намерен, след това. Умолявах я да не ме оставя тук, но тя дори избягваше да срещне погледа ми. Каза, че не било по-лоша сделка от която и да било друга и по-добра от повечето и че трябвало да се погрижа за собственото си бъдеще. Че това било просто женската версия на същата лоялност, която мъжете дължат на своя принц. Аз казах, че не вярвам повечето мъже охотно да... е, боя се, че се изразих доста грубо. След това тя отказа да разговаря повече с мен. Тръгнаха и ме оставиха тук. Страх ме беше, че хората на принца ще ми се подиграят, и не излязох да я моля отново. – Скръсти ръце пред себе си, сякаш да опази остатъците от накърненото си достойнство.

– Казвах си... може би тя е права. Че няма да е по-лошо от всяка друга участ. Болесо не беше грозен, нито сакат, нито стар. Или болен.

Ингрей неволно прецени себе си според нейния списък. Ако не друго, поне не попадеше в нито една от изброените категории. Макар че имаше и други. *Заразен* например.

– Разбрах колко е луд чак когато си тръгнаха, а тогава беше твърде

късно.

– Какво стана?

– Когато се стъмни, ме заведоха в спалнята му и ме оставиха там. Той ме чакаше. Носеше роба, но под нея беше гол и тялото му беше покрито със символи, нарисувани със синя боя от сърпица, червена боя от корените на брош и жълта от минзухар. Стари символи, като онези, които още могат да си видят тук-там, издълбани върху древни дървени колони или в гората, където някога е имало светилища. Беше вързал леопарда си в един от ъглите, упоен. Каза... излезе, че... изглежда, не се е бил влюбил в мен. Дори за похот не идеше реч. Трябвала му девица за някакъв ритуал, който той бил... открил или измислил, не съм сигурна, по това време той вече говореше съвсем несвързано – а аз съм била единствената такава, защото другите две придворни на сестра му били омъжени, едната вдовица. Опитах се да го разубедея, казах му, че това е ерес, смъртен грях и противно на бащините му закони, казах му, че ще избягам и ще го издам. Той каза, че щял да пусне кучетата си след мен. И че те ще ме разкъсат, както разкъсали глигана. Казах му, че ще отида при храмовия свещен в селото. На което той отвърна, че той бил само дякон, при това страхливец. И че щял да убие всеки в селото, който ме приюти. Дори и дякона. Не се боял от Храма, той на практика бил собственост на кин Еленовшип и той можел да си купува свещени за дребни пари. Целта на ритуала била да се улови духът на леопарда, както уж го правели старите воители от племенните кинове. Казах му, че това не може да стане, не и в наше време. А той каза, че го е правил и преди, няколко пъти – и че искал да улови духовете на всички мъдри животни на по-значимите кинове. Това щяло да му осигури власт над Лесовете.

Ингрей каза стреснато:

– Старите воители от Лесовете са приемали в себе си само един животински дух, само един за цял живот. А дори и това носело риск от лудост. Помятане. И по-лошо. – „Както, за съжаление, знам от личен опит“.

Кадифеният ѝ глас звучеше задъхано, думите ѝ се застъпваха.

– Издърпа леопарда с кордата. После ме удари и ме хвърли на леглото. Борих се. Той си мърмореше нещо, дали заклинания, или безумни брътвежи, не знам. Повярвах му – че го е правил и преди. Главата му беше като менажерия, вой, ръмжене. Предсмъртните конвулсии на леопарда отвлякоха за миг вниманието му и аз се измъкнах изпод него. Опитах се да избягам, но нямаше къде да отида. Вратата беше заключена. Той беше приbral ключа в джоба на робата си.

– Викахте ли за помощ?

– Предполагам. Не си спомням ясно. По-късно установих, че съм прегракнала, така че сигурно съм викала. През прозореца не можех да се измъкна. Гората отвън продължаваше сякаш до безкрай в мрака. Призовах на помощ бащиния си дух, после и неговия бог.

Ингрей си помисли, че изпаднала в такава беда, лейди Аяда би трябвало да се обърне към собствената си богиня-закрилница, Дъщерята на пролетта, богинята, за която девичеството беше свещено. Изглеждаше странно една жена да се обръща за помощ към Брата на есента. „Макар че сега е неговият сезон“. Господарят на есента беше богът на младите мъже, на реколтата, на лова, на другарството... и на войната. И на бойните оръжия?

– Обърнали сте се – каза Ингрей – и дръжката на чука се е озовала в ръката ви.

Лешниковите ѝ очи се разшириха.

– Откъде знаете?

– Бях в стаята.

– О. – Тя навлажни устни. – Ударих го. Той се хвърли отгоре ми или... или пък залитна. Ударих го още веднъж. Тогава спря. Падна и повече не стана. Още не беше мъртъв – тялото му се разтресе, докато ровех из робата му за ключа, и аз едва не припаднах. Паднах на пода на ръце и колене и в стаята притъмня. Аз... то... Накрая отключих вратата и повиках хората му.

– Те какво? Ядосани ли бяха?

– По-скоро уплашени, струва ми се. Започнаха да се карат, обвиняваха се един друг, обвиняваха мен и който друг се сетят. Дори Болесо. Сякаш минаха векове, докато решат да ме затворят и да пратят куриер.

– А вие какво правехте през това време?

– Седях на пода. Беше ми много зле. Задавах ми разни глупави въпроси. Аз ли съм го била убила. Какво си мислеха, че сам се е цапардосал с чука? Направо се зарадвах на килията, когато най-последно ме затвориха в нея. Улкра май дори не забеляза, че мога да залостя вратата отвътре.

Ингрей се зачуди. И рече с най-неутралния глас, който можеше да докара правдоподобно:

– Принц Болесо успя ли да ви изнасили?

Лицето ѝ се стегна; очите ѝ хвърлиха мълнии.

– Не.

Истина звънтеше в гласа ѝ, а и някакъв треперлив триумф. В

крайна опасност, изоставена от всички, които би трябвало да я защитят, тя беше открила, че не е длъжна сама да изостави себе си. Важен урок. „Опасен урок“.

Със също толкова равен тон Ингрей попита:

– Принц Болесо довърши ли ритуала си?

Този път тя се поколеба.

– Не знам. Не съм сигурна... какво се надяваше да постигне. – Сведе поглед към скута си и стисна ръце. – Какво ще стане сега? Конник Улкра каза, че сте дошли за мен. Къде ще ме водите?

– В Изтокдом.

– Добре – каза тя с неочакван плам. – Храмът там със сигурност ще ми помогне.

– Не се боите от съдебния процес?

– Съдебен процес ли? Та аз се защитавах! Не попаднах по своя воля в това ужасно положение!

– Възможно е – каза той с все така равен тон – на някои влиятелни хора тези ви показания да не се харесат. Помислете. Първо, не можете да докажете опит за изнасилване. Половин дузина мъже биха могли да свидетелстват, че сте отишли при Болесо по своя воля.

– В сравнение с това да избягам в гората и да ме изядат дивите зверове – да, по своя воля. В сравнение с това да навлека жестока смърт на всеки, който се опита да ми помогне – да, по своя воля. – Тя го погледна изненадано. – Не ми ли вярвате?

– Вярвам ви. – „И още как“. – Но не аз съм съдията.

Тя се намръщи, белите ѝ зъби се мярнаха, прехапали пребледнелите ѝ изведнъж устни. После отново изправи гръб.

– Хубаво. Дори да няма свидетели на опита за изнасилване, на еретичния ритуал има. Всички тук видяха леопарда. Видяха и символите по тялото на принца. И това не са твърдения, а веществени доказателства, които всеки може да докосне с ръка.

„Вече не“. Ако не и невинна, тя определено беше наивна, в това Ингрей не се съмняваше. „Лейди Аяда, и представа си нямате срещу какво се изправяте“.

По подовите дъски се чува стъпки. Ингрей вдигна поглед и видя Улкра – приближаваше се, като сякаш надвисваше и се свиваше едновременно.

– Какво ще желаете, милорд? – притеснено попита той.

„Да не съм тук и да не правя това“.

Повече от два дни беше прекарал на седлото. Внезапно реши, че е

прекалено уморен, за да измине и една миля още на конски гръб днес. Болесо нямаше бърза работа, че да галопира за погребението и свещеното си отсъждане. Нито пък Ингрей гореше от желание да достави по най-бързия начин това прокълнато и наивно момиче за другия, земен вид отсъждане. Тя не се боеше от което трябва. Петимата богове да са му на помощ, тя, изглежда, не се боеше от нищо.

– Ще ми дадете ли думата си – обърна се той към нея, – че няма да избягате, ако наредя да охlabят охраната ви?

– Разбира се – каза тя. Сякаш беше изненадана, че въобще е сметнал за нужно да я попита.

Ингрей даде знак на иконома.

– Настанете я в нормална стая. Намерете някоя сваятна прислужничка, ако въобще има такава тук, да се погрижи за нея и да ѝ помогне да си събере багажа. Тръгваме за Изтокдом с тялото на Болесо утре сутринта, рано.

– Да, милорд – каза Улкра и сведе глава с облекчение.

Ингрей добави, сякаш чак сега се е сетил:

– Да е избягал някой от замъка след смъртта на Болесо?

– Не, милорд. Защо питате?

Ингрей махна неясно, в знак че и да има основание за въпроса си, не смята за нужно да го споделя. Улкра не настоя.

Ингрей се изправи. Имаше чувството, че костите му скърцат по силно и възмутено и от влажните му гамаша. Лейди Аяда го удостои с благодарен реверанс и се обърна да последва иконома. Погледна през рамо към него в началото на стълбите, поглед, натежал от доверие.

Задължението му беше да я достави в Изтокдом. Нищо повече. В ръцете на... хора, които нямаше да вземат присърце съдбата ѝ. Пръстите му се свиха около дръжката на ножа, после се отпуснаха.

„Нищо повече“.

2.

Кортежът, доколкото можеше да се нарече кортеж, изтрополи през портата на замъка в утринната мъгла. По нареждане на Ингрей шестима от гвардейците на Болесо яздеха пред селския фургон, изпълняващ ролята на катафалка, а други шестима – зад него. Фургонът караше набързо скован сандък, натежал от трупа на Болесо и едрата сол, с която обикновено консервираха дивеча и която сега се беше превърнала в негово последно ложе. В тъжен опит да спази донякъде традициите, конник Улкра беше намерил отнякъде еленова кожа да покрие ковчега, наместо драпериите, които едва ли биха издържали на лошите пътища в тази част на страната. И да бяха направили гвардейците някакви опити да съобразят облеклото си със скръбното естество на пътуването, то лепкавата мъгла скриваше резултата от поглед. Колкото до Ингрей, той беше по-загрижен за въжетата, които придържаха ковчега на мястото му, и току поглеждаше към тях.

Коларят, мобилизиран от Улкра местен селянин, собственик на фургона и впряга, умело караше конете по първите опасни завои и неравности на тесния път. Седнала до него, съпругата му намусено, но иначе опитно боравеше с дървената спирачка, която проскърцваше, опирайки в колелото при всяко нанадолнище. Жената беше на възраст и ако питаша Ингрей, беше по-подходяща придружителка за затворничката му от уплашеното младо слугинче, което Улкра беше предложил отначало; а и тя на свой ред щеше да се ползва със защитата на съпруга си. На своите хора Ингрей имаше доверие, но не беше забравил за мандалото от вътрешната страна на вратата в импровизираната килия на затворничката – каквото и да си въобразяваше лейди Аяда, Ингрей беше сигурен, че Улкра не случайно си е затворил очите за това препятствие пред нечии долни страсти.

Варосаните стени и облицованите със зелени плочи куполи на замъка скоро се скриха зад сивите дървета и пътят се разшири и изправи, макар и за кратко. Ингрей даде мълчалив знак на двама от своите, които се движеха най-отзад; мъжете му отвърнаха по същия начин и той пришпори коня си напред, като заобиколи фургона и конниците, които яздеха край него. Отпред лейди Аяда яздеше между другите двама гвардейци на Ингрей.

Затворничката яздеше собствения си кон. Ингрей не знаеше дали й

е бил даден от конюшните на граф Конскарека, или от нейното семейство, но дорестата кобилка стъпваше живо, беше добре охранена и с бодър дух. Току пръхтеше и подрипваше странично след дългия престой в конюшните на замъка, ушите ѝ потрепваха нервно. Ако лейди Аяда решише да забие пети в хълбоците ѝ и да я пришпори в опит за бягство, можеше и да не я настигнат. Засега обаче тя не показваше признаци за подобни намерения – седеше си спокойно на седлото и само от време на време подръпваше юздите да спре кобилката, която напираше да изпревари другите коне.

Тази сутрин лейди Аяда беше облечена с костюм за езда, който не би я посрамил и на ловен излет, организиран от кралския двор – кафяво жакетче с изящна медна бродерия и лъснати ботушки, надничачи изпод срязаните ѝ поли. Тъмната ѝ коса беше пристегната назад и прибрана под мрежичка на тила. Кремавото ѝ шалче едва прикриваше синкавите отпечатащи от пръстите на Болесо.

Ингрей не смяташе да подхваща разговор с повереницата си, затова само ѝ кимна учтиво и мина в челото на колоната. Известно време язди мълчаливо. Прокапващата от високите клони на катерещата се по стръмното гора вода и мелодичното гъргорене на ручейчетата в издълбаните канали под пътя надвиваха скърцането на доспехите, трополенето на фургона и ритмичните удари на конските копита зад него. След един последен завой по стръмното пътят се изравни и колоната изведнъж излезе от сумрака на гъстия горски балдахин под ярка светлина.

Слънцето се беше провряло през една пролука в планинските хребети на изток и превръщаше влажния въздух в златна омара и далечните възвишения в огненозелено. Единствено самотен стълб дим, сигурно от огън на възглишари, се мержелееше като знак за човешка дейност сред плътния килим от гори, стелец се отвъд селцето и нивите. Гледката не повдигна духа на Ингрей. Той сведе смръщено поглед към разкаляния път, после дръпна юздите и свърна с коня си настриани, за да изчака края на колоната, която още се точеше от сянката към слънцето. Когато се увери, че всичко е наред, отново подкара напред и се озова рамо до рамо с лейди Аяда.

Тя се оглеждаше с приглушена наслада в очите – лешниковозлатисти на тази светлина.

– Как блестят хълмовете! Обичам ги тези гори, между суровата планина и нивите.

– Това е труден и опасен терен – каза Ингрей, – но пътищата стават по-добри, след като се излезе от пущинака.

При тази му критична оценка тя наклони глава.

– Това място не ви харесва, така ли? Значи и наследствените ми земи, зестрата ми, могат да се нарекат пущинак. На запад оттук, в тресавищата, където планината се снишава. – Тя се поколеба. – Пастроктът ми и той като вас не обича усамотените пътища, но пък той е градски човек, майстор занаятчия в Храма в Язовмост, и дърветата ги предпочита във вид на салове, порти и мебели. Казва, че за мен ще е по-добре да разчитам на лицето си за зестра, вместо на разни обитавани от призраци гори. – Изведнъж се навъси и светлината в очите ѝ угасна. – Толкова се радваше за мен, когато една от лелите ми от Язовмост ми намери това място в дома на Конскарека. А ето какво стана.

– Мислел е, че по-лесно ще си хванете добър съпруг заради службата си при принцесата, така ли?

– Нещо такова. Това щял да е големият ми шанс. – Тя сви рамене. – В последствие разбрах едно нещо за лордовете – че се интересуват от зестри много повече от другите хора. Би трябвало да съм подготвена... – Устата ѝ се стегна. – Нормално би било да съм подготвена за мерациите на някой съблазнител, толкова по-арогантен, колкото по-висок е рангът му. Само че еретическото вешерство и опасната лудост ми дойдоха като гръм от ясно небе.

За пръв път Ингрей се зачуди дали пък лейди Аяда не се е била прицелила в самия граф Конскарека като евентуален бъдещ съпруг. Той беше женен от четири години за дъщерята на свещения крал, а още нямаха деца. Дали зад това забавяне не се криеше и нещо друго освен лош късмет? А и каква по-добра причина принцесата да се отърве от придворната си дама при първата възможност – а ако е била изпълнена с достатъчно силна ревност към красивата си съперница, Фара едва ли би пропуснала да се възползва от подобно удобно решение само защото я оставя в лоши ръце... *Знаела ли бе принцесата за опасните намерения на брат си? „Имаш предвид другите, не само изнасилването?“*

„Кое начало“, беше попитала вчера лейди Аяда. Сякаш имаше десетина, от които да избира.

– Какво мислите за граф Конскарека? – попита със спокоен тон Ингрей. Графът беше имотен, от древен род, но понастоящем най-голямата му сила произтичаше от правото му на глас, един от тринайсетте, необходими за избирането на нов свещен крал. Макар че такива политически подробности едва ли бяха по силите на младата жена, колкото и интелигентна да изглеждаше.

Устните ѝ се свиха замислено. Но не с тревога, отбеляза Ингрей,

нито дори с намек за смущение.

– Не знам. Той е странен... човек. Едва не казах „млад човек“, но той всъщност не изглежда млад. Сигурно донякъде се дължи на преждременно побеляващата му коса. Много е умен, а остроумието му понякога е дори неприятно. И се поддава на настроения. Случва се да мълчи с дни, сякаш потънал в собствените си мисли, и тогава никой не смее да го заговори, дори и принцесата. Отначало си мислех, че е заради дребните му... разбирате ме, това, че е... заради гръбнака и странната форма на лицето, но той като че ли наистина не дава и пукната пара за външния си вид. А и тези недъзи определено не му пречат. – Тя погледна Ингрей със закъсняла тревога. – Вие познавате ли го добре?

– Откакто пораснахме – не – каза Ингрей. – Близки роднини сме по линия на покойната му майка. Срещали сме се няколко пъти, когато и двамата бяхме деца. – Ингрей си спомняше малкия лорд Уенцел кин Конскарека като дребно несръчно момче, което изглеждаше слабоумно и мълчеше като риба. Може би срамежливостта беше връзвала езика на Уенцел, но по онова време малкият Ингрей не изпитваше съчувствие към своя по-малък братовчед, който все не успяваше да се включи в игрите, и не беше правил опити да го приобщи. За щастие, от днешната си гледна точка, не го беше и тормозил.

– Неговият баща и моят умряха само през няколко месеца.

Макар че старият граф Конскарека беше починал тихо и достойно, от най-обикновен удар. А не в разцвета на силите си, ръмжащ и запенен; трескавите му писъци да ехтят из коридорите на замъка, сякаш извиращи от някаква яма на чиста агония в земните недра... Ингрей едно прогони спомена.

Тя му хвърли поглед изпод ресници.

– Баща ви какъв човек беше?

– Беше кастелан на Брезовлес, на служба при стария граф Касгут кин Вълчаскала. – „А аз не съм“. Дали умната ѝ главица щеше да съобрази това, или просто щеше да реши, че Ингрей има по-голям брат, който е наследил поста? – Брезовлес е в долината на Брезовручей, където той се влива в Стръв. – Коего всъщност не отговаряше на въпроса ѝ. Как въобще се беше стигнало до тази неприятна тема? Нейният тон, даде си сметка Ингрей, всъщност беше точно толкова грижливо неутрален, колкото и неговият при въпроса му за Конскарека.

– Така ми каза и конник Улкра. – Тя си пое дъх, вперила поглед право напред между ушите на кобилката си. – Каза също, че според слуховете баща ви умрял, защото го ухапал болен от бяс вълк, чийто дух

той се опитал да открадне, и че бил дал вълчи дух и на вас, само че той се оказал нещо повреден и едва не ви убил. Толкова сте бил болен, че близките ви загубили надежда, че ще оздравеете и ще си върнете разсъдъка, затова чичо ви наследил поста в Брезовлес, а не вие. Само че по-късно семейството ви изпратило на поклонение и сте се пооправили. Чудех се дали всичко това е вярно и защо баща ви е направил нещо толкова опасно. – Едва след като изрече всичко това на един дъх, тя обърна лице към него и го погледна с тревожни питащи очи.

Конят на Ингрей изпръхтя и тръсна глава от рязко дръпнатите юзди. Ингрей отпусна юмука си и след още миг отпусна и челюсти. Накрая успя и да изръмжи:

– Улкра разпространява слухове. Не е негова работа.

– Той се страхува от вас.

– Явно не достатъчно. – Той смуши рязко коня встрани от пътя и се престори, че оглежда кортежа, после заобиколи колоната и се върна в челото. Сам. Когато я подмина, тя го погледна и отвори уста, сякаш да го заговори, но той не ѝ обърна внимание.

Докато кортежът изкатери калния път на излизане от долината, Ингрей си имаше достатъчно работа, която да отклони мислите му и да му върне в някаква степен спокойствието, или поне да замени гнева му с други поводи за раздразнение. На една стръмнина уморените коне от впряга запреплитаха крака в калта и фургонът започна да се плъзга странно към опасен ръб. Жената на коларя извика разтревожено. Ингрей скочи от коня и викна на по-съобразителните сред гвардейците да подпрат фургона отстрани и отзад и да го избутат от ръба на дълбоката пропаст, а после и нагоре през рядката кал.

Самият той си разтегна нещо в рамото, а кожените му гамаши се окаляха, което толкова го ядоса, че за миг се изкуши да остави фургона да пропадне в клисурата. Представи си го как полита, разпада се, ковчегът подскача по скалите, разцепва се и голият труп на Болесо се стрелва към заслужената си участ сред дъжд от сол. Само че фургонът щеше да повлече и конете, които изпъваха чинно мускули, а те не заслужаваха съдбата на принца. А предвид че самият той стоеше между фургона и пропастта, съдбата му нямаше да е много по-различна – фургонът щеше да го смаже още при първия сблъсък със скалите. След което щяха да събират останките му в резервните му гамаши като в торба. Тази гротескна представа го развесели достатъчно и когато се метна отново на коня си, настроението му се беше подобрило значително, макар че едва си поемаше дъх от усилието.

По обяд спряха на широка поляна край пътя. Хората му извадиха хляба и студеното месо, приготвено им от готвача на замъка; Ингрей обаче, зает да пресметне разстоянията и оставащите им часове дневна светлина, беше загрижен повече за конете. Товарните бяха оплескани с кал и потънали в пот, така че той нареди на нацупените Болесови гвардейци да помогнат на коларя, който вече се беше заел да ги разпрегне и да ги изтърка добре, преди да се нахранят. Най-стръмните участъци от пътя вече бяха останали зад тях и по негова преценка, след почивката животните щяха да издържат до падането на нощта, а дотогава се надяваше да са стигнали до храмовото градче Тръстиков мочур, където да намерят някакво по-подходящо превозно средство и да отпратят селския фургон по живо, по здраво.

Някакво по-аристократично превозно средство, като за принц, поправи се наум. Иначе селският фургон му се струваше напълно подходящ за пътника си. Наближаха ли Изтокдом, щеше да изпрати напред ездач с молба за кортеж от престолнината, който да го пресрещне и да поеме от него тялото на Болесо, да му осигури по-пищна церемония в ръцете на хора, които ги е грижа за принца. Или поне за ранга му и за представлението, което си организираха един на друг. Може би щеше да изпрати ездач още тази вечер.

Изми си ръцете в близкия извор и взе месото и комата хляб, които му подаде лейтенант Жеска. Задъвка и се огледа за затворничката и придружителката ѝ. Жената на коларя се туткаше около кошниците с провизии до разпрегнатия фургон. Лейди Аяда се разхождаше по поляната – с тези си дрехи можеше да се шумугне в гората и моментално да изчезне между високите дървета. Вместо това тя извади един разхлабил се камък от порутената стеничка над извора и тръгна към Ингрей, който бе седнал да си почине на един дънер.

– Вижте – каза тя и му подаде лъскавия сив камък.

Ингрей погледна. От едната страна на камъка се виждаше издълбана спирала.

– Досуц прилича на един от символите, които Болесо беше нарисувал по тялото си. С червена боя, около пъпа си. Видяхте ли го?

– Не – призна Ингрей. – Вече го бяха измили.

– О – промълви тя и, изглежда, се притесни. – Е, имаше го.

– Не се съмнявам в думите ви. – „Макар че други ще се усъмнят“. Дали вече си беше дала сметка за това?

Тя огледа поляната.

– Дали тук не е имало горско светилище някога, как мислите?

– Възможно е. – Проследи погледа ѝ, огледа внимателно пъновете и дебелите дървета. За каквито и свещени или богохулни цели да бяха използвали това място първоначалните му обитатели, последни тук се бяха трудили обикновени секачи. – Изворът говори за такава възможност. Мястото е било разчистено, изоставено и разчистено отново, и така неведнъж. – Следвайки навярно приливите и отливите на дартакийската квинтарианска война срещу горските ереси, която беше вилняла из земите на родовете преди четири столетия, когато Одар Велики пръв беше завладял Лесовете.

– Какво ли са представлявали наистина старите церемонии? – каза замислено тя. – Свещените се мръщят на животинските приношения, но всъщност... като малка в храмовия форт на баща ми, няколко пъти ходих със... с една приятелка да погледаме есенните ритуали на хората от тресавището. Блатният народ не е от същата раса и не говори същия език като старите лесовници, но не ми беше трудно да се пренеса мислено в онези времена. Беше си нещо като голяма веселба на открито с много печено. Вярно, пееха някакви песни и изпълняваха ритуали над животните, преди да ги заколят, но не виждам каква е разликата дали се молим над месото си, след като е сготвено, или преди това? – После добави, сякаш от желание да уточни: – Така поне казваше приятелката ми. Свещеният на форта не беше съгласен, но пък те двамата редовно се караха. Мисля, че приятелката ми обичаше да го дразни.

Не точно срещу менюто бяха възроптали квинтарианските свещени, защото хората от Старите лесове бяха използвали не само месото на свещените си животни. Племенните магове омърсявали душите на бойните си водачи с духовете на животни, което им давало допълнителна сила и свирепост, но също така им отнемало способността да се отворят за боговете в края на живота си. Ингрей не вярваше някой от празниците, до които е била допускана тази млада жена, да е включвал поглъщането и на друго освен на месото на жертвените животни.

– Говори се, че блатните хора рисували по телата си с кръв.

– Ами – замислено рече тя, – вярно е. Или поне всичко живо тичаше насам-натам, всички се плискаха и се заливаха от смях. Много глупаво беше и доста миризливо, но човек трудно би съзрял нещо зло в това, което правеха. Разбира се, племето не правеше *човешки* жертвоприношения. – Тя огледа поляната, сякаш си представяше призрачни картини от подобни злодеяния, извършвани някога тук.

– Сериозно. – сухо рече Ингрей. – Точно по този въпрос не са се разбрали дартакийските квинтарианци и древните лесовници. – Защото

и двете страни бяха почитали все същите петима богове. – Така че, когато така нареченият Одар Велики избил четири хиляди военнопленници от Лесовете на Кървавополе, уж не се бил молил изобщо. Което, предполагам, го прави правоверен квинтарианец, а не еретик. Някакво друго престъпление може би, но не и човешко жертвоприношение. Всъщност спорен теологически въпрос.

Въпросното клане на цяло едно поколение млади душевоини беше пречупило гръбнака на местната съпротива пред завоевателите от изтока. През следващите сто и петдесет години земите, церемониите и народът на Лесовете били насилствено прекроени според дартакийските обичаи, докато огромната империя на Одар не се разпаднала заради кървавите дразги между не толкова великите му наследници. Само че ортодоксалното квинтарианство беше надживяло наложилата го империя. Забранените животински жертвоприношения и мъдрите песни на горските племена се изгубили и почти напълно били забравени в новите Лесове, малка част от тях оцелели само в селските суеверия, детските стихчета и в някоя и друга история за призраци.

Или... не са били забравени напълно и не от всички. „Татко, къде ти е бил умът? Защо стовари на плещите ми това животинско светотатство? Какво си се опитвал да направиш?“ Старият болезнен въпрос без отговор... Ингрей го прогони от мислите си.

– Е, сега май всички сме нови лесовници – продължи да разсъждава на глас Аяда. Вдигна ръка към тъмната си като на дартакийка коса и кимна към косата на Ингрей. – Почти всички оцелели кинове от Лесовете имат дартакийска кръв в жилите си. Всички сме мелези. И сме наследили греховете както на Одар, така и на племената. Доколкото знам, и моят шалионски баща също е имал дартакийски предци. Тамошните благородници, в Шалион, са от смесена порода, винаги така е казвал, нищо че се гордеят с родословните си дървета.

Ингрей отхапа от месото, задъвка и не отговори нищо.

– Когато вашият баща ви е дал вълка – подхвана тя, – как...

– Идете да хапнете нещо. – прекъсна я той с пълна уста. – Тепърва има да яздим. – Стана и тръгна към фургона и кошниците с провизии. Не че му се ядеше още, но не му се слушаха и брътвежите й. Избра си една не твърде червива ябълка и тръгна да се разхожда, като отхапваше лениво. До края на почивката гледаше да стои далеч от лейди Аяда.

С напредването на следобеда кортежът минаваше през все по-

полегати възвишения, селца се виждаха по-често, нивите ставаха по-обширни. Слънцето вече скланяше глава към върховете на дърветата, когато спряха. Един каменист брод, който бяха прекосили с лекота на идване, сега се беше скрил под пълноводната мътна вода на придошлата от дъждовете рекичка.

Ингрей се замисли. Никой не се беше сетил да обработи фургона с Болесо с катран или да го уплътни с кожи, за да не пропуска. Шансът бързата вода да го повлече под ъгъл и да събори конете беше сравнително малък. Вероятността обаче фургонът да се напълни с вода и да потъне беше голяма. След кратък размисъл той постави ездачи с въжета в четирите ъгъла на фургона, за да помогнат на впряга през придошлата вода, и махна на коларя да кара напред с най-добрата скорост, която можеше да изтиска от уморените животни. Водата покри конете до корема и колелетата на фургона изгубиха сцепление с дъното, но четиримата ездачи не му позволиха да се отклони от курса си и цялата група се добра успешно до отсрещния бряг. Едва тогава Ингрей даде знак на лейди Аяда да нагази пред него във водата.

Вдигна поглед да види как се справя фургонът, но веднага погледна надолу, привлечен от рязко движение – дорестата кобилка стъпи накриво, спъна се и падна. Течението повлече лейди Аяда толкова бързо, че тя дори не успя да извика. Ингрей изпсува и пришпори коня си във водата. Въртеше трескаво глава, оглеждаше се за тъмната ѝ коса сред разпенените води – дрехите ѝ щяха да натежат от водата и да я повлекат надолу... ето там!

Студената вода задържа коленете му, докато пришпорваше коня си по течението. Тъмната глава се показа до три огладени скали, които стърчаха над врящата наоколо им вода. Младата жена протегна ръка, хвана се...

– Дръж се! – извика Ингрей. – Идвам!...

Ръцете станаха две. Лейди Аяда излази по корем върху една от скалите и пълзешком се заизмъква от водата. Докато Ингрей стигне до нея с пръхтящия си кон, тя вече стоеше на крака, мокра като кокошка и задъхана. С крайчеца на окоото си Ингрей мярна кобилата ѝ да излиза на брега малко по-надолу по течението – изцапа по калния бряг и хукна в галоп към гората. Ингрей изруга наум глупавото животно и даде знак на един от хората си да тръгне след него.

Не изчака да види дали заповедта му е приведена в изпълнение, защото вече беше само на ръка разстояние от лейди Аяда. Наведе се към нея, тя се пресегна към него...

Тъмночервена мъгла прихлупи мозъка му и почти го ослепи. Той стисна младата жена над лактите, катурна се в потока и я повлече след себе си. Надолу, ако я натискаше *надолу*... в устата му нахлу вода. Той изплю, пое си шумно дъх и отново потъна. Не виждаше нищо, мятеше се. Някаква далечна част от съзнанието му, много, много отдалеч му крещеше: *какво правиш, глупак такъв!* Трябваше да я натиска *надолу*...

Силната вода удари главата му в нещо твърдо и жълто-зелени искри изместиха червената мъгла. После всички мисли се изпариха от мозъка му.

Първото завърнало се усещане беше, че се дави, после се появи и дивата паника. Студен въздух го шамароса в лицето, което незнайно как се държеше над водата, и той си пое достатъчно въздух, за да изкашля изгълтаната вода. Замята крайници – отчаяно слаби и тежки, сякаш ги движеше през кал.

– Стига си се дърпал! – Гласът на лейди Аяда сякаш му спуска тъпанчетата. Имаше нещо около шията му и сега то изведнъж се стегна – след кратък миг на замайване си даде сметка, че нещото сигурно беше ръката ѝ. Трябваше да я спаси, *да я удави*, да я спаси...

„Тя може да плува“. Тази закъсняла мисъл поукроти несръчните му движения. Е, и той можеше да плува, с повечко въображение. Беше оцелял след корабокрушение навремето, макар основната заслуга да беше на плаващите отломки, за които се беше държал. А сега единственото плаващо нещо наоколо май беше лейди Аяда. Тежестта на оръжията и ботушите му със сигурност щеше да повлече и двамата към дъното... краката му се удариха в нещо. Течението ги изплю в страничен вир, дъното се изравни и ето че *тя* го влачеше към благословения бряг.

Ингрей се освободи от ръцете ѝ и изпълзя на четири крака по камънаците. Розова вода се стичаше от косата му и ставаше все по-червена. Той избърса очи и примигна. Гората тук беше гъста и почти непроходима. Не беше сигурен колко надолу ги е завлякла водата, но бродът, фургонът и хората му не се виждаха. Трепереше, изпаднал в шок от удара по главата.

Тя се изправи и изгази през водата към него, протягаше му ръка.

Той изръмжа и се дръпна като опарен, уви ръце около дънера на едно ниско дърво, отчасти да се задържи прав и отчасти...

– Не ме докосвай!

– Какво? Лорд Ингрей, тече ви кръв...

– Не се приближавай!

– Лорд Ингрей, ако...

Гласът му се пропука.

– Моят вълк се опитва да те убие! Надвива ми! Стой далеч от мен!

Тя спря и го зяпна. Косата ѝ се беше освободила отчасти от мрежичката и по кичурите се стичаха капки вода, падаха тихо на мъха в краката ѝ, на равни интервали и омайващо като някакъв странен воден часовник.

– Три пъти – дрезгаво изхриптя той. – Този беше третият. Не разбих ли, че току-що се опитах да те удавя? Той и преди се опита – два пъти. Когато те видях за пръв път и извадих ножа си – исках да те пронжа още там, на място. А после, когато седяхме, едва не те удуших.

Тя беше бледа, замислена, напрегната. Не запищя и не побягна. Искаше му се да избяга, дали с писъци, или не, беше без значение. Стига да успееше да го надбяга...

– Бягай!

Вместо това тя преспокойно се облегна на един дънер и почна да събува подгизналите си ботуши. Едва след като изля водата и от втория, каза:

– Не е вълкът ти.

Главата му още звънтеше от удара в скалата. А ако се съдеше по неприятното къркорене на червата му, в най-скоро време щеше да избълва и нагълтаната вода. Не разбра какво му говори.

– Какво?

– Не е вълкът ти. – Остави ботуша на земята до другаря му и каза с напрегнат, но уверен глас: – Мога да го подуша този твой вълк, така да се каже. Всъщност не е миризма, но не знам как иначе да го опиша.

– Той... аз се опитах да те убия!

– Не беше вълкът. Не беше и ти. Беше онази, *другата* миризма. И трите пъти.

Можеше само да я гледа, понеже думите го бяха изоставили.

– Лорд Ингрей... ти така и не попита къде е отишъл духът на онзи леопард.

Вече не просто я гледаше – зяпаше я с увиснало чене.

– Дойде при *мен*. – Лешниковите ѝ очи срещнаха неговите за един проточил се, напрегнат миг.

– Аз... такава... извинявай – изломоти Ингрей. – Повръща ми се.

Мина зад твърде тънкия ствол на дървото, за да се възползва от нищожното уединение, което то можеше да му предложи. Добре щеше да

е, ако стомашните спазми му бяха дали време да си събере мислите, но те, изглежда, се бяха пръснали поне на миля зад него по реката. Удали се бяха проклетите му мисли, и то не във вино. Да беше ги удавил във вино, поне и предимства щеше да има покрай недостатъците.

Заобиколи с омекнали колене дървото и я свари да си изстискава спокойно жакета. Предаде се и седна тежко на един покрит с мъх дънер. Дънерът беше мокър, но пък той беше още по-мокър.

Тя не му изглеждаше с нищо по-различна. Е, да, мокра беше, направо подгизнала и чорлава, но косата светлина все така я галеше, все едно слънцето е влюбено в нея. Не съзираше котешка форма в сянката ѝ. Не подушваше нищо освен самия себе си – гадна смесица от мокра кожа, пот и конска воня.

– Не знам дали Болесо го е бил замислил така – духът да дойде при мен. – продължи тя със същия спокоен тон, сякаш той не си беше изповръщал червата току-що само на десет стъпки от нея. – Дойде при мен, когато докоснах умиращото тяло на Болесо – търсех ключа. Другите животни останаха обвързани и си отидоха с него. Тях той ги беше държал от повече време, или пък ритуалът не беше завършен. Духът на леопарда беше много уплашен, трескав. Скри се в ума ми, но аз го усетих. Не знаех какво да правя, нито той какво може да прави. Хората на Болесо бяха глупаци, всичките до един. Затова си замълчах, а и никой не се сети да ме попита.

– Защитата ти... това може да ти бъде защитата! – каза той с внезапно настървение. – Духът на леопарда е изпаднал в ярост и е убил принца. А не ти. Била си обладана от него. Обикновена злополука.

Тя примигна, после отрони:

– Не. Нали ти казах. Леопардът дойде при мен, докато Болесо умираше.

– Да, но можеш да кажеш друго. Няма кой да опровергае думите ти. В погледа ѝ се промъкна обида.

„Трябва да се върнем по-късно към този спор, струва ми се“. Ингрей махна отпаднало с ръка.

– Добре. И после?

– Онази първа нощ, в килията, имах ярки сънища, като живи. Топли гори, хладни полянки. Как се въргалам в златни треви с други млади котки, меки и петнисти, но с остри зъбки. Непознати хора. Мрежи, клетки, вериги – яки. Пътуване с кораб, пътуване с каруца. Други хора, едни жестоки, други мили. Самота. Нямахше думи в тези сънища. Само чувства именящи се образи, и силни миризми. Порой от миризми, цял нов

континент от миризми. Отначало си мислех, че полудявам, но после реших, че не е така. Онзи килер си беше точно като клетка в известен смисъл; жестоки мъже и мили мъже ми носеха храна и почистваха. Беше познато. Успокояващо. На втората нощ пак ме споходиха леопардовите сънища. Но този път... – Тя се поколеба. – Този път се появи и едно Присъствие. Нищо не се виждаше в онази черна гора, но миризмите бяха прекрасни, по-хубави от всеки парфюм. Всички чудесни миризми на гората и полето през есента. Ябълки и вино, печено месо, сухи листа и резлив син въздух. Помирисах есенните звезди и красотата им ме разплака. Духът на леопарда заскача, изпаднал в екстаз, както куче скача да посрещне господаря си или котка се отърква в полите на господарката си. Мъркаше, извиваше снага и предеше нетърпеливо. След това духът на леопарда сякаш се усмири, намери покой. Вече не беше уплашен, нито войнствен. Просто... си лежи доволно и чака. Не, повече от доволно. Радостно. Не знам какво чака.

– Присъствие – повтори като ехо Ингрей. Доловил беше главната буква в думите й. – То... мислиш ли, че... някой от боговете ли беше? Онова, което си усетила в тъмното?

Нима се съмняваше? Сияйна, беше я нарекъл Ингрей, доловил го със сетиво отвъд зрението, колкото и да отричаше съществуването му. И дори в онези първи мигове на смут не го беше сбъркал с обикновена физическа красота.

Лицето й изведнъж се изкриви от гняв и тя процеди през зъби:

– То не дойде при мен, дойде при проклетата котка. Плаках и молих да дойде при мен. Но не дойде. – Гласът й за миг пресекна. – Сигурно не е могло. Аз не съм светица, не мога да приютя бог в себе си.

Ингрей разрови мъха с неспокойни пръсти. Раната на главата му най-после беше спряла да кърви.

– Разправят – макар че не ще го чуеш от квинтарианските свещени, – че древните лесовници са използвали животински духове, за да общуват с боговете.

Тя стисна ядно зъби и очите й го стрелнаха с такова ожесточение, че той неволно се дръпна. Едва тогава и само за този кратък миг Ингрей наистина долови къкрещия ужас, който младата жена криеше – крила бе от самото начало – зад спокойното си изражение.

– Ингрей, проклет да си, трябва да ми кажеш, трябва да говориш, или наистина ще откача – *как се сдоби ти с твоя вълк?*

Не беше празно любопитство, породено от злъчна мълва. Беше отчаяна нужда да знае. Какво би дал самият той, в онова първо объркване

преди толкова време, да има опитен наставник, който да му посочи пътя? Или дори другар, макар и объркан колкото самия него, но изпитващ същото, който да сподели тайната, вместо да я отрича и да го нарича побъркан, омърсен и прокълнат? А всички неща, които той никога не би могъл да обясни дори на съпричастен слушател... тя току-що беше изпитала на гърба си.

И досега беше като да вадиш ведро от кладенец със спомени и въжето да прогаря ръцете ти. Той изскърца със зъби и започна:

– Не бях навършил още четиринайсет. Врхлетя ме без никакво предупреждение. Въведен бях в церемонията без никаква предварителна подготовка. От няколко дни, или седмици може би, баща ми се тормозеше заради нещо, което не искаше да сподели с никого. Принудил един храм магьосник да извърши ритуала. Не знам кой е уловил вълците, нито как. Магьосникът изчезна веднага след това – дали от страх, че е оплескал ритуала, или защото нарочно ни беше предал, така и не разбрах. По онова време не бях в състояние да задавам въпроси.

– Магьосник? – повтори тя. – Не видях магьосник при Болесо. Освен ако не го е бил скрил. Не долових и признаци самият Болесо да е бил обладан от демон, макар че какво ли разбирам аз? Пък и за да доловиш това, трябва самият ти да си магьосник или да си благословен с божествено зрение.

– Не, Храмът би... – Ингрей се поколеба. – В Изтокдом все някой от Храма щеше да долови, ако Болесо си е бил уловил демон. Ако го е уловил по-наскоро, след като го заточиха... може да не е попаднал в ползрението на човек с дарбата да го види. – Но каквото и да се беше объркало в главата на Болесо, началото му се криеше доста преди той да заколи слугата си.

– Мога само да гадая какви способности може да му е дала неговата менажерия. – каза Аяда. – Сега знам неща, които не виждам с очите си. Леопардът, изглежда, ми дарява някакъв вид знание или особено сетиво, но... – тя сви юмрук, неспособна да изрази мислите си – но не с думи. Твоят вълк защо не ти помага по подобен начин?

„Защото вече повече от десет години упорито се опитвам да го осакатя, да го окува с най-здрави вериги. И си мислех, че вече нищо не ме заплашва, а ето че твоите въпроси ме плашат повече и от вълка в мен“.

– Спомена за някакво нещо, за друга... миризма, не моя или на вълка ми. Нещо трето.

Тя го погледна унило, веждите ѝ се сбраха, сякаш се чудеше как да опише нещо, което няма връзка с езика.

– Все едно е, че мога да помириша души. Или пък леопардът го може и нещо от това стига и до мен. Мога да помириша Улкра и знам, че от него няма нужда да се страхувам. Няколко други мъже от свитата... знам, че ще е по-добре да стоя далеч от тях. Твоята душа изглежда раздвоена или двойна по-скоро – ти и нещо подмолно, нещо тъмно, старо и мухлясало. То не помръдва.

– Вълкът ми? – Само че неговият вълк беше млад, вълче.

– Аз... може би. Но има и трета миризма. Тя се е увила около тебе като някаква лоза, като паразит, кръвта ѝ пулсира, пуслала е корени и ластари в духа ти, за да се храни. Тя *шепне*. Мисля, че е нещо като заклинание.

Ингрей мълча дълго, вслушваше се в себе си. Как можеше да различи тя едното от другото? Духът на неговия вълк определено си беше паразит.

– Още ли е тук?

– Да.

Гласът му се стегна.

– Значи следващия път, когато се разсея за миг, току-виж пак съм се опитал да те убия.

– Възможно е. – Очите ѝ се присвиха, а ноздрите ѝ се разшириха, сякаш в опит да уловят усещане, което няма нищо общо с телесните сетива. Толкова безнадеждно като да види с ръцете си или да усети вкус с ушите си. – Поне докато не бъде изкоренено.

Гласът му заглъхна още повече.

– Защо не бягаш? Би трябвало да избягаш.

– Нима не разбираш? Трябва да стигна до Храма в Изтокдом. Трябва да намеря помощ. А ти си най-бързият ми начин да стигна там.

– На мен свещените не успяха да помогнат – горчиво каза той. – Опитвах се с години – консултирах се с теолози, с магьосници, дори със светци. Отидох чак в Дартака при един светец на Копелето, за когото разправяха, че прогонвал демони от човешки души и така унищожавал непозволеното магьосничество. Дори и той не можа да отдели моя вълчи дух. Защото бил от този свят, така ми обясни, а не от другия. Дори и Копелето, който командва легион от демони на хаоса и може да ги призовава и прогонва по своя воля, нямал власт над него. Щом дори светците не могат да помогнат, обикновените храмови свещени са съвсем безполезни. Повече от безполезни – опасни. В Изтокдом Храмът е машина на силните, а именно силните си настъпила ти по мазола.

Тя го изгледа настоятелно.

– Кой ти е направил заклинанието? Някой със сила и власт ли?

Устните му се разтвориха, после се свиха отново.

– Не знам. Изплъзва ми се. Освен ако не ми се напомня непрекъснато, между пристъпите дори не си спомням, че съм се опитал да те убия. Само миг на разсеяност от моя страна може да ти коства живота!

– Тогава аз ще имам грижата да ти напомням – каза тя. – Би трябвало да е по-лесно сега, когато и двамата знаем.

Тъкмо отвори уста да възрази, когато чу пукот на скършени клони в гората. И мъжки глас:

– Лорд Ингрей?

И друг:

– Чух гласове откъм реката – натам!

– Идват! – Той се изправи с мъка. Залиташе замаяно, ръцете му се протегнаха умолително към нея. – Преди да са ни намерили. Бягай!

– Така?! – възкликна възмутено тя и посочи мокрия си костюм и босите си крака. – Мокра като кокошка, без пари, без оръжие, без помощ, да хукна в гората и... какво? Да ме изядат мечките? – Сви устни. – Не. Болесо е дошъл от Изтокдом. Твоето проклятие е дошло от Изтокдом. Значи там трябва да намерим източника на злото. Няма да ти позволя да ме отклониш.

– Там има хора, които биха те убили, за да ти затворят устата. Вече се опитаха. Може да се опитат да убият и мен.

– Значи по-добре недей да дрънкаш за това пред всекиго.

– Не аз дрънкам... – ядосано започна той, но в същия миг се появиха спасителите им – двама от хората на Ингрей: изхвърчаха на конете си през храсталациите. Ето че сега той искаше да говори с нея, а не можеше.

– Милорд! – извика радостно конник Жеска. – Спасили сте я!

Понеже Аяда не го поправи, Ингрей също си замълча. Избягваше да я погледне.

3.

Докато стигнат при фургона, който ги чакаше на отсрещния бряг, слънцето вече се беше спуснало зад върховете на дърветата. Ведър оранжев светлик се процеждаше през оплетените клони, когато Ингрей и Аяда най-после се преоблякоха в сухи дрехи и яхнаха конете си. Главата на Ингрей, стегната с импровизирана превръзка, пулсираше болезнено, а рамото му се вдървяваше, но той категорично отказа да се премести във фургона и да пътува седнал върху ковчега на Болесо. Кортетът бавно се измъкна от гористата долина и продължи напред под сбиращия се сумрак.

Студена мъгла започна да се издига от падините и нивите. Ингрей тъкмо щеше да нареди на конниците от началото на колоната да запалят факли, когато далечна светлинка на пътя бързо се превърна в наниз от подскачащи фенери. След няколко минути над конския тропот се чу разтревожено „Ехооо!“ Мъжът, когото Ингрей беше пратил сутринта да предупреди в Тръстиков мочур за пристигането на кортежа, пришпори коня си да ги посрещне. Водеше не само слуги от Храма с фенери, но и свежи коне, със сруите и всичко, както и майстор каруцар с пълен набор инструменти. Ингрей похвали съобразителния гвардеец, после сменя конете и потеглиха по-бързо. След още две-три мили светлинките откъм Тръстиков мочур пробиха здрача. Портата бе отворена да ги посрещне.

Тръстиков мочур не беше село, а градец с няколко хиляди жители, също и местен център на храмовата администрация. Храмът на градския площад, макар и голям, беше издържан в стария селски стил – петостенна дървена зала, украсена отвън и отвътре с изящна дърворезба, най-вече растения, зверове и сцени от житията на светци. Покривът беше от дърво, несъмнено наскоро заменил оригиналния тръстиков покрив. Във всеки случай беше съвсем подходящо място, където да остави ковчега на Болесо за през нощта. Притесненият лорд-свещен на Тръстиков мочур, с помощта на повечето стюарди от градския съвет, побърза да се погрижи за настаняването на принца в храма и за съответните молитвени песнопения. Шумна тълпа любопитни граждани, облекли за случая най-хубавите си дрехи, изпълняваше ролята на импровизиран хор. Градските големци пък се бяха сбрали при постаментата за ковчега да окажат дължимото почитание – Ингрей обаче долови разочарованието им,

когато видяха, че ковчегът не е отворен. Самият той се позова на бинтованата си глава, за да се измъкне от церемонията.

Външните сгради на храма, изглежда, бяха съседни къщи, натоварени навремето с ново задължение. Жилището на свещения се помещаваше в една сграда с храмовия нотариат; библиотеката и скрипториумът дележа площ с училището за градските деца, поддържано от ордена на Дъщерята на пролетта. Храмовият лазарет, посветен на Майката на лятото, се помещаваше в задните стаи на местната лечебница. Ингрей изчака затворничката му да бъде предадена в ръцете на няколко храмови прислужници със строги изражения, даде няколко монети на каруцаря, погрижи се конете да бъдат прибрани в конюшните, а хората му – в квартири, разплати се с фургонджията и жена му, намери им подслон в града – на тях и на конете им – за през нощта и чак тогава се отби в лечебницата да му зашият раната на главата.

За негово облекчение се оказа, че жената, която се грижеше за лечебницата, не е просто местната шивачка или акушерка – на рамото на зелената ѝ роба се мъдреше ширитът на училищна посветена. С бързи сръчни движения тя запали восъчни свещи, уми главата му със силен сапун и заши раната.

Седнал на кушетката в лечебницата и вперил поглед в коленете си в храбър опит да не потрепва при всяко убождане с иглата или пристягане на конеца, той попита:

– Кажете, има ли в Тръстиков мочур някакви храмови магьосници? Или светци? Или малки светци? Или... или поне учени?

Тя се засмя.

– Ами, няма такива тук, милорд! Преди три години един храмов следовател от ордена на Башата доведе магьосник заради едно обвинение в демонска магия срещу местна жена, но не откриха нищо. Следователят дръпна едно конско на онези, дето я бяха обвинили, и ги глоби да му поемат пътните разноски. Да ви кажа, че магьосникът не беше такъв, какъвто си го бях представяла – излезе сърдито старче в белите роби на Копелето и май никак не беше доволен, че са го помъкнали по пътищата посред зима. Имаше и един малък светец на Майката в старото ми училище... – тя въздъхна – ще ми се да имах и половината от обикновените му умения, а не само светото му зрение и усет. Колкото до учени, Марая, дето ръководи местното училище, май ни е най-учената, като се изключи самият лорд-свещен.

Ингрей беше разочарован, но не и изненадан. Само че дали магьосник, светец или друг някой с дарба, той трябваше да намери човек,

който да потвърди или отхвърли смушаващите твърдения на лейди Аяда. И то бързо.

– Готово – доволно каза посветената, докато затягаше последния конец. Ингрей навреме обърна един тих вик в сумтене. Щракването на ножиците дойде като благословен знак за края на малкото му изпитание и той отново изправи гръб.

Гласове и стъпки се чува откъм задната врата на лечебницата и посветената на Майката се обърна да погледне. Двете храмови слугини, един стюард, лейди Аяда и конник Жеска нахлуха в малкото помещение. Слугините носеха нагънати постелки.

– Какво става? – попита посветената, като хвърли подозрителен поглед към лейди Аяда.

– С ваше позволение, посветена – каза стюардът, – тази жена ще остане да преспи тук тази нощ, понеже в лечебницата ви няма болни на легло. Надзирателките ѝ ще спят в стаята с нея, а аз ще легна отвън, пред вратата. Този човек – той кимна към лейтенанта на Ингрей – ще остане на пост да проверява от време на време дали всичко е наред.

Посветената определено не остана доволна; колкото до слугините – лицата им бяха като буреносни облаци.

Ингрей се огледа. Мястото си беше съвсем чисто, разбира се, но...

– Тук?

Лейди Аяда го удостои с иронично вдигнати вежди.

– По ваша заповед няма да ме настанят в градската тъмница, за което съм ви благодарна. Допълнителната стая на свещения е запазена за вас. Ханът е пълен с вашите хора, а залата на храма е пълна с хората от свитата на Болесо. Макар че, ако питате мен, повечето проспиват бдението си, а някои го поливат. По някаква причина никоя домакиня в Тръстикова мочур не е предложила да ме приеме у дома си. Така че ми остава единствено гостоприемството на богинята. – Усмивката ѝ беше като усмивката на маска.

– О – изломоти Ингрей. – Ясно.

На хората, които само бяха чували за Болесо, добрия принц, тя сигурно изглеждаше като... е, едва ли я смятаха за героиня. Не само опасна убийца, но и с потенциала да лепне петно на измяна върху всеки, който би се осмелил да ѝ помогне. „И ще става все по-лошо, колкото повече се приближаваме до Изтокдом“. Понеже не можеше да ѝ предложи по-добро решение, Ингрей само ѝ кимна смутено за лека нощ и се остави посветената да го подкара към вратата.

– Хайде, вървете да си лягате, милорд, бърже – разприказва се

жената, като се надигна на пръсти да погледне за последно бродерията си и резултатът явно ѝ върна доброто настроение. – С този удар по главата би трябвало да останете на легло поне ден-два.

– Уви, задълженията не ми позволяват. – Той ѝ се поклони вдървено и тръгна през площада да приведе в изпълнение поне първата част от заръката ѝ.

Свещеният, приключил с молитвите над Болесовия ковчег, го чакаше. Искаше да поговорят за още церемонии, а после да научи и някоя и друга новина от престолнината. Разтревожен беше за влошаващото се здраве на свещения крал. Ингрей, чиято информация беше остаряла вече с четири дни, предпочете да го поуспокои, без да изпада в подробности. По негова преценка лорд-свещеният на Тръстиков мочур не приличаше много на лорд – по-скоро беше чистосърдечен пастир на хората си, истински представител на селското духовенство, но иначе нито учен, нито особено проникателен. И определено не беше подходящият човек, с когото да говори за душевното състояние на лейди Аяда. „Нито за моето“. Ингрей го заговори за подготовката на утрешното им отпътуване, като на няколко пъти се позова на раните си, накрая се извини и избяга в приготвената за него стая.

Беше малка, но пък самостоятелна – на втория етаж. Ингрей отвори прозореца към нощния хлад, колкото да хвърли поглед към мъждивите газени лампи на желязна поставка в единия край на тъмния площад долу и към звездите, греещи по-ярко в небето, после намъкна една от нощниците на свещения, които любезно му бяха оставили. Намести предпазливо глава на възглавницата. Въпреки болките в различни части на тялото и рояка бодящи тревоги не остана да лежи дълго буден.

Сънува вълци...

Човек би си помислил, че чернотата посред нощ ще е подходящото време за такъв ритуал, ала баща му го повика в залата на замъка следобед. Хладна светлина без сенки нахлуваше през тесните прозорци, надвиснали над ромониящия Брезовручей на шейсет стъпки надолу. Големи восъчни свещи горяха в аплици по стените, топлият им ароматен светлик се смесваше със сивотата.

Лорд Ингалеф кин Вълчаскала изглеждаше спокоен, макар да бе навъсен заради напрежението, разкъсващо го напоследък, и посрещна сина си с леко кимване и кратка – рядка – усмивка. Гърлото на младия Ингрей се беше стегнало от вълнение и страх. Храмовият магьосник

Кумрил, с когото Ингрей се беше запознал едва предната вечер, стоеше готов, гол с изключение на набедрената превръзка, кожата му бе нашарена с древни символи. По онова време магьосникът се беше сторил стар на Ингрей, но сега в съня си разбираше, че Кумрил всъщност е бил млад човек. С прозрението на кошмара, Ингрей се вгледа в лицето на Кумрил за някакъв намек или знак – беше ли планирал предстоящото предателство? Или просто си беше надценил силите – изгубил бе контрол, споходил го беше лош късмет или просто е бил некомпетентен? Тревогата в шарещите му очи можеше да означава което и да било от трите – или и трите едновременно.

После погледът на младия Ингрей се спря на животните – красивите опасни животни – и оттам насетне той почти не откъсваше поглед от тях. Побелелият ловец, който ги беше уловил, щеше да умре от бяс три дни преди бащата на Ингрей.

Старият вълк беше огромен и силен. Мускули потрепваха под дебелината сива козина, насечена от стари белези и нови рани. На няколко места козината му се беше сплъстила от засъхнала кръв. Животното беше неспокойно, скимтеше и ловецът едва го удържаше на каишката. Болен беше и трескав, макар по онова време никой от присъстващите да не го знаеше. След няколко дни вълкът щеше да започне да бълва пяна и това щеше да разкрие болестта му, но засега само трескаво се опитваше да се ближе, за да успокои някак неразположението си – но намордникът от кожени каишки му пречеше. И ръмжеше гърлено, подлуден от пристигащите го каиши.

Младият вълк, всъщност още вълче, се дърпаше уплашено от големия си събрат, ноктите му стържеха по дъските. Ловецът бе сметнал, че вълчето е страхливо, но по-късно Ингрей стигна до заключението, че то, изглежда, е усетило някак заразата. Иначе младото животно беше необичайно послушно, умно като добре обучено куче. Козината му беше тъмна, гъста и красива, сребристо-златистите му очи бяха ясни и то реагира моментално при появата на Ингрей, задърпа се към него да го подуши и го гледаше с явно обожание. Ингрей веднага се влюби в него, ръцете го сърбяха да погали черната му козина.

Магьосникът подкани Ингрей и баща му да се съблекат до кръста и да коленичат на студения под с лице един към друг. Изпя няколко фрази на стария език на Лесовете – произнасяше ги внимателно и често поглеждаше към един омачкан лист, който измъкна изпод набедрената си превръзка. Ингрей не разбираше езика, макар да му звучеше познато, и това го влудяваше.

По знак на Кумрил ловецът довлече стария вълк в ръцете на лорд Ингалеф. За да го направи, той пусна каишката на вълчето и то моментално дотича в скута на Ингрей. Ингрей притисна топлото му телце и вълчето се промъкна нагоре да го близне по лицето. Момчето зарови пръсти в меката козина, галеше и потупваше животното, което заскимтя тихо и доволно и на свой ред се опита да го близне по ухото. Грапавият му език го погъделичка и той едва сдържа подтика си да се засмее.

Магьосникът измърмори още няколко думи и постави свещения нож в протегнатата ръка на лорд Ингалеф, после вълкът му се озъби и той побърза да отстъпи. Звярът започна да се дърпа, когато лорд Ингалеф го стисна по-здраво. Съпротивата му се удвои, когато той го хвана за муцуната и се опита да извие врата му назад. Лорд Ингалеф го отпусна, каишките около челюстите на вълка се охлабиха и животното заби зъбите си в лявата му ръка под лакътя, разтърси глава и я заръфа с ръмжене. Лордът изруга и задържа вълка с колене и с тежестта на силното си тяло. Острието просветна и потъна през козината. Изригна червена кръв. Ръмженето стихна, челюстите се отпуснаха и тялото на вълка омекна; след миг животът се отцеди окончателно.

Лорд Ингалеф пусна ножа и трупа. Ножът изтрака на пода.

– О. – промълви той, очите му бяха широки и странни. – Получи се. Колко... колко странно усещане...

Кумрил му хвърли притеснен поглед; ловецът се спусна да превърже разкъсаната му ръка.

– Милорд, не трябва ли да... – започна Кумрил. Лорд Ингалеф тръсна рязко глава и вдигна здравата си ръка в знак магьосникът да продължи.

– Получи се! Продължавай!

Магьосникът взе втория нож, новоизкован и лъскав, от възглавницата, на която беше положен, и тръгна напред, като пак замърмори нещо под нос. Сложи ножа в ръката на Ингрей и отстъпи назад.

Ингрей стисна унило дръжката на ножа и погледна в ясните очи на своя вълк. „Не искам да те убивам. Толкова си красив. Искам да останеш при мен“. Чистите челюсти се отвориха и показаха остри бели зъбки, Кумрил си пое шумно дъх, но вълчето само близна Ингрей по ръката. Хладното черно носле побутна свитите му около дръжката пръсти и Ингрей едва успя да преглътне сълзите си. Вълчето се изправи между коленете на Ингрей, вдигна глава и погледна убицеца си право в очите, с пълно доверие.

Не биваше да оплеска нещата, не биваше да причини ненужно

страдание с допълнителни удари. Опила с ръце шията, плъзна пръсти по твърдите мускули и меките издутини на артерията и вената. Стаята се беше размазала като сива мъгла. Вълчето се гушна в него. Ингрей вдигна ръка, замахна и заби ножа с всичка сила. Усети подаващата плът, горещата кръв блисна по ръцете му и попи в козината. Усети как вълчето се отпуска в ръцете му.

Тъмният поток нахлу в ума му като порой кръв. Вълчи животи, живот след живот, колиби и огньовете, замъци и битки, обори и конюшни, желязо и огън, лов; лов след лов, плячка след плячка, но винаги в компанията на хора, никога с вълча глутница; и още по-назад, по-назад дори от спомена за огън, в безкрайни гори, потънали в сняг под лунната светлина. Беше твърде много, твърде много, прекалено много години... очите му се подбелиха.

Разтревожени викове – гласът на баща му:

– Нещо не е наред! Проклет да си, Кумрил, хвани го!

– Целият се тресе... прехапал си е езика, милорд...

Приплъзване на време и място и ето че вълкът му беше привързан – не, той беше привързан – червено-копринени корди шептяха и мърмореха наоколо му, гърчеха се, вкореняваха се в него като лози. Неговият вълк им се зъбеше, белите зъбки се затваряха и късаха, но кордите израстваха наново с ужасяваща бързина. Увиха главата му и стягаха, стягаха болезнено.

После непознати гласове нахлуха в делириума му, дразнеха го. Вълкът му избяга. Споменът за гадния сън се пръсна и изтече като вода.

– Не може да е заспал – очите му са полуотворени, виж ги как святкат само!

– Не, не го бъдете! Знаем какво трябва да се прави с такива като него. Трябва някой да ги сложи да си легнат или, и аз не знам, пощуряват или нещо такова.

– Аз изобщо не смятам да го доближавам – виж му мечата в ръката!

– Добре де, тогава какво?

– Донеси още свещи, жено. О, слава на петимата богове, ето го неговия човек.

Колебание, после:

– Лорд Ингрей? Лорд Ингрей?

Светлината на свещите се удвои, после още веднъж. Ингрей примигна, изстена, разбудил се изведнъж. Главата го болеше нетърпимо. Не беше в леглото, прав беше. Потресът го събуди окончателно.

Беше в храмовата лечебница, а не в малката стаичка. Нощницата на

свещения беше натъпкана наполовина в панталоните му, но краката му бяха боси, стъпили здраво на пода. В дясната си ръка стискаше меча си.

Наобиколили го бяха стюардът, една от слугините, натоварени да надзирават Аяда, и гвардеецът, когото Жеска беше оставил на пост за през нощта. Е, не го бяха точно заобиколили – първите двама бяха залепили гърбове о стената и го гледаха с ококорени ужасени очи, а третият пристъпяше от крак на крак при задната врата.

– Аз... – започна Ингрей, но се наложи да спре, да преглътне и да оближе сухите си устни. – буден съм. – „Какво правя тук? Как съм стигнал дотук?“

Явно бе ходил насън. Беше чувал за такива неща. Досега не му се беше случвало. И явно не просто се бе шурул в мрака. Беше отчасти облечен, взел беше оръжието си, незнайно как беше намерил пътя, тихо и незабелязано, надолу по стълбите, през една врата – която със сигурност е била заключена, така че той явно бе завъртял ключа в ключалката – през наслания с калдъръм площад и в тази сграда.

„Където спи лейди Аяда. Петима богове, дано не се събуди!“ Вратата към спалнята беше затворена... сега. С внезапен ужас той погледна меча, но острието му си беше сухо и лъскаво. Не се стичаше кръв. „Засега“.

Гвардеецът – поглеждаше тревожно към меча – се приближи и го хвана над левия лакът.

– Добре ли сте, милорд?

– Днес си ударих главата. – измърмори Ингрей. – От церовете на посветената сънувах странни неща. Замаян съм. Съжалявам...

– Аз, такова... да ви заведе ли да си легнете, милорд?

– Да. – каза признателно Ингрей. – Да... – Рядко използваната фраза се измъкна сякаш по своя воля през устните му: – Моля те. – Започнал беше да трепери. Не само от студа.

Остави се на гвардееца да го изведе през вратата и да го преведе около сградата, после през тихия тъмен площад. В къщата на свещения. Един слуга, проспал излизането на Ингрей, се събуди от появата им и излезе в коридора, сънен и разтревожен. Ингрей отново се оправда несръчно с отварите на посветената и изглежда, оправданието му прозвуча правдоподобно, ако се съдеше по сънената физиономия на слугата. Ингрей се остави на гвардееца да го заведе чак до леглото му и дори да го завие, като да беше добрата му стара майчица. Мъжът излезе на пръсти – оръжията му подрънкваха леко, а дъските проскърцваха въпреки стремежа му да пази тишина – и тихо затвори вратата.

Ингрей изчака, докато стъпките му заглъхнат, после изпълзя изпод завивките, откри опипом кутийката с праханта и запали с треперещи ръце една свещ. Поседа на ръба на леглото, колкото да дойде на себе си, после стана и огледа стаята. Можеше да заключи вратата само отвътре, което значеше, че лесно би могъл и да я отключи, освен ако не изхвърлеше ключа през прозореца или не го пхнеше под вратата, което би довело до неприятно забавяне и още по-неприятни обяснения на заранта. Съжали, че не е накарал гвардеца да я заключи отвън, макар че и това би повлякло след себе си нелепи обяснения. Или умели лъжи, само че в момента Ингрей се чувстваше крайно оглупял. Накрая прибра меча и ножа си в една ракла с резервно спално бельо и нареди отгоре ѝ няколко потенциално шумни предмета един върху друг, а най-отгоре на тази нестабилна кула сложи тенекения умивалник.

Духна свещта, върна се в леглото и лежа вдървено известно време, после пак стана и претърси опипом в мрака дисагите си за намотаното въже. Върза стегната примка около глезена си, и още една за долната табла на леглото. После си легна и успя някак да се завие.

Главата му щеше да се пръсне, а пресиленото му рамо пулсираше като взел от огън. Мята се и се обръща, докато омоталото се въже не го пристегна. Е, поне щеше да свърши работа. Започна да се унася от физическото изтощение, обърна се и въжето пак го дръпна. Легна отново по гръб и остана да лежи така, вперил поглед в мрака, със стиснати зъби. Очите му бяха като посипани с пясък.

По-добре това, отколкото онези сънища. Пак го беше споходил вълчийт сън, за пръв път от месеци, макар че сега помнеше само неясни откъслечи. Изглежда, причината да се бои от съня не беше само една.

„Как се озовах в това положение?“ Допреди седмица беше щастлив човек, или поне сравнително доволен от живота си. Имаше си удобна стая в двореца на лорд Хетвар, слуга, кон, дрехи и оръжия, осигурявани му от негова милост лорда, както и плата, достатъчна да внесе малко цвят в ежедневието му. Суетнята на престолния град в краката му. И нещо повече – беше си спечелил солиден пост в домакинството на печатника и репутацията на доверен помощник – не точно войник, не точно и чиновник, а човек, на когото да повериш по-необичайните задачи и да знаеш, че ще бъдат изпълнени дискретно. Като придворен на Хетвар, той доставяше наградите недокоснати и предаваше заплахите подходящо нюансирани. Не беше, по своя преценка, горделиво честен, като някои хора – може би защото беше изгубил твърде много, за да го изкушава евтината показност. Безразличието му служеше не по-зле от

почтеността, понякога и по-добре, а особено добре служеше на Хетвар. Наградата, която ценеше най-високо, обикновено беше възможността да задоволи любопитството си.

Копелето му е свидетел, че само преди три дни беше безгрижен човек. Смятал бе, че транспортирането на Болесовия труп и на убийцата му ще е съвсем лесна, макар и безрадостна задача. И съвсем по силите му, като на един опитен, съдържан, умен и преди всичко ни най-малко преследван от вълци или по друг начин странен кралски служител.

Въжето се обтегна отново и дръпна глезена му. Дясната му ръка се сви около спомена за дръжката на меча. Трижди проклето да е онова леопардово момиче! Ако просто беше изтъпяла похотта на Болесо като всяко друго загрижено за собствения си интерес девойче, ако си беше разтворила краката с мисълта за бижута и хубави дрехи, които без съмнение би си заработила, всичко това можеше да се избегне. И Ингрей нямаше да лежи, вързан за собственото си легло, с кървава бродерия на главата, която на всичкото отгоре го сърбеше ужасно, половината мускули по тялото да го болят и да чака зората, която нямаше да му донесе нищо добро.

И да се чуди дали все още е с ума си.

4.

На следващата сутрин напуснаха Тръстикова мочур по-късно, от колкото му се искаше, заради настояванията на лорд-свещения да превърне натоварването на ковчега в церемония, включваща още повече певци. Поне новият фургон беше поносим – много добра изработка, с тъмни драперии, които да скриват ярката му боя, макар да бяха безсилни срещу силната миризма на бира, която лъхаше от превозното средство. Шестте коня в комплект с фургона бяха великолепни – кафяви, с яки рамене и задници и големи копита, с оранжеви и черни панделки, заплетени в гривите и опашките. Звънчетата по лъскавите им сбруи бяха натъпкани с черен плат да не звънят, което определено изнасяше на Ингрей, понеже главата му все още пулсираше от вчерашния удар. В сравнение с обичайния си товар впрягът щеше да издърпа Болесо по хълмовете и през калта лесно, като да беше детска шейна.

Конник Жеска се стресна при вида на Ингрей, докато му помагаше да яхне коня, само че Ингрей го изгледа на кръв и конникът преглътна каквото там се канеше да каже по въпроса. Ингрей се беше избърснал, а слугите на свещения му бяха донесли кожените гамаши сухи и чисти – но нищо не можеше да направи за примижаващите си кръвясали очи и сивото подпухнало лице. Стисна зъби, докато наместваше натъртеното си тяло върху седлото, и изтърпя някак бавната процесия до градските порти сред дрънченето на звънчета, песните и валмата тамян, които според градската управа се полагаха за случая. Изчака градчето да се скрие от поглед и чак тогава даде знак на новия колар да пришпори впряга. Товарните коне, изглежда, бяха единствените членове на групата им в добро настроение – свежи, игриви по своя си тежък начин и явно решили, че пътуването е някакъв конски празник.

Лейди Аяда беше елегантна колкото и предната заран – днешната ѝ премяна за езда беше даже по-хубава, сиво-синя и със сребърна бродерия. Явно, за разлика от него, тя се беше наспала. Този факт ту го възмущаваше, ту му носеше облекчение, според силата на главоболието му. След един час под утринното слънце започна да се чувства що-годе прилично, предвид обстоятелствата. „Почти човешки“. Изскърца със зъби при тази горчива шега и пришпори коня си покрай колоната.

Новата надзирателка на Аяда, храмова слугиня на средна възраст, заета им от храма в Тръстикова мочур, се возеше във фургона. Беше

взела на сериозно задачата си и изглеждаше много по-студена от съпругата на коларя от Глиганска глава, която бе познавала Болесо по-отблизо. Тази сякаш се притесняваше повече от Ингрей, отколкото от затворничката. Той се запита дали не е казала на Аяда за среднощните му изпълнения.

Хората от свитата на Болесо днес също изглеждаха по-изнервени с приближаването си към Изтокдом и неприятностите, които ги чакаха там заради провала им да опазят жив прогонения принц. Току хвърляха злобни погледи към убийцата на Болесо и Ингрей си помисли, че трябва да ги държи далеч както от вино, така и от затворничката, докато не успее да предаде цялата групичка с все мъртвия им патрон на някой друг. Пратил беше храмов куриер до печатник Хетвар предната вечер с предварителния разчет за придвижването на кортежа. Ако Хетвар оставеше нещата на неговата преценка, реши Ингрей, Болесо щеше да се придвижи до погребението си за рекордно време.

Макар и не в галоп, големите коне се движеха бързо и леко през поносимия терен тук, с по-широки пътища, повечето в добро състояние. Тесните пасища, заобиколени от огромни стръмни гористи склонове, отстъпиха пред хълмове, под които лежах просторни ниви. Вече се виждаха по няколко селца до хоризонта. И пътищата вече не бяха толкова празни – застигаха и пресрещаха не само селски каруци, но и добре облечени конници и дребни търговци с товарни мулета – и всички бързаха да им направят път. Изключение направи стадо дръгливи черни прасета, на което попаднаха в една дъбова горичка – наложи се да ги разгонят с дюдюкане и псувни.

Ингрей се вгледа в себе си – квичашата плячка, изглежда, не го вълнуваше, нито го привличаше необичайно, което беше добре. Остана на коня си в мрачно мълчание, докато прасетата не бяха прогонени в гъстата гора. Лейди Аяда също остана тихо на седлото – чакаше, макар и с интригуващо, вгълбено изражение.

Ингрей не се опита да я заговори. Гвардейците му, по негова заповед, се държаха близо до нея, а слугинята послушно вървеше по петите ѝ, когато спираха, та конете да си починат. Само че неговите очи непрекъснато се обръщаха към нея. И твърде често я улавяше да гледа към него – не със страх, по-скоро със загриженост. Все едно той беше поверен на нея, а не обратното. Това го дразнеше, направо го влудяваше, все едно бяха вързани на къса каишка. Усилието да не я поглежда и да не я заговаря, изглежда, изсмукваше цялата му енергия и ангажираше изцяло вниманието му и скоро той се почувства уморен до смърт.

Денят се проточи дълъг и уморителен. Най-после стигнаха до кралския свободен град Червени яз. Гордият статут на града означаваше, че гражданите му не са под чехъла нито на местен граф, нито на храмов лорд-свещен, а сами избират градския си съвет по силата на кралска харта. Уви, това не доведе до по-малко церемонии и Ингрей не можа да се измъкне, а волю-неволю придружи домакинните, докато не пренесоха ковчега на Болесо в храма – изграден от камък в дартакийски стил, с пет закръглени кубета – където да остане през нощта.

Този по-голям град обаче означаваше и цели три хана и още заранта Ингрей се беше сетил да предупреди пратеника си да им запази стаи. Средната от трите странноприемници се беше оказала най-чиста. Ингрей лично придружи лейди Аяда и храмовата слугиня до спалнята и частния салон на втория етаж, запазени от неговия човек. Огледа вратите и прозорците. Прозорците гледаха към улицата, малки бяха и трудно можеха да се достигнат от земята. Резетата на вратите бяха от здрав дъб. „Добре“.

Извади ключовете за стаите от кесията на колана си и ги подаде на лейди Аяда. Слугинята го изгледа любопитно и смръщено, но не посмя да задава въпроси.

– Гледайте вратите ви да са заключени през цялата нощ – каза той на лейди Аяда. – И залостени.

Веждите ѝ се повдигнаха леко и тя огледа тихата стая.

– Има ли тук нещо конкретно, от което да се страхувам?

„Нищо освен онова, което доведохме със себе си“.

– Снощи ходих насън. – неохотно призна той. – Озовал съм се пред вратата ви, преди да ме събудят.

Тя кимна бавно и пак го изгледа по онзи начин. Той се постара да отпусне мускулите на челюстта си и каза:

– Ще отседна в един от другите ханове. Знам, че ми дадохте дума, но искам да стоите тук и да не се мяркате пред погледите на други хора. По-добре да ви носят храната в стаята. Ще се погрижа да ви пратят вечеря.

Тя каза само:

– Благодаря ви, лорд Ингрей.

Той кимна отсечено и излезе.

Слезе в общото помещение, отделено с къс коридор, да се разпореди за храната на затворничката. Двама от свитата на Болесо и един от неговите хора вече бяха там и надигаха халбите.

– Тук ли се настанихте?

– Настанихме се навсякъде, милорд – каза мъжът. – Вече напълнихме другите ханове.

– По-добро е от постелки на пода в храма. – каза гвардеецът на Ингрей.

– О, да. – потвърди първият и отпи дълга глътка. Навъсеният му другар изгрухтя нещо, което можеше да мине за съгласие.

Отвън се чу раздвижване и тих писък и Ингрей се приближи до прозореца на кръчмата, който гледаше към улицата. Една каруца беше спряла в сумрака навън, едно от предните ѝ колелета току-що се беше разделило с оста си и лежеше на калдъръма, а самата тя беше килнала пиянски. Женски глас каза енергично:

– Няма значение, Бернан ще го оправи. Точно затова...

– Точно затова ме накара да си взема инструментите, да. – довърши уморен мъжки глас откъм задната част на каруцата. – Ще имам грижата. След малко.

Слугата скочи на земята да подложи дървена стъпенка до килнала-та се капра и заедно с една слугиня помогна на някаква набита ниска за-качулена персона да слезе.

Ингрей се извърна и си помисли, че окъснените пътници може и да не си намерят стаи тази вечер. Навъсеният придворен довърши халбата си, оригна се, попита кръчмаря къде е клозетът и се изниза със залитане към коридора пред Ингрей.

Едрата закачулена жена вече се беше озовала там. Слугинята ѝ се беше навела до пода зад нея, кълнеше под нос и препречваше пътя. Теж-кият плащ на госпожата беше мръсен, окъсан и определено не в първа младост.

Навъсеният придворен изпсува под нос и изръмжа:

– Махни се от пътя, краво дебела.

Откъм дълбините на плаща се чу едно възмутено „Ха!“, жената от-метна качулката си и се облещи на нахалника. Не беше нито млада, нито стара. Къдравата ѝ пясъчноруса коса се беше измъкнала от плитките и създаваше развълнуван ореол около застиналото ѝ лице, порозовяло или от обидата, или от вечерния хлад. Ингрей надникна над рамото на прид-ворния и застана нащрек – хората на Болесо обикновено не търпяха по-долни от тях да ги предизвикват. Само че тази глупава жена, изглежда, не забелязваше меча и ризницата на мъжа. Нито яките му рамене и съм-нителната му трезвост.

Жената разкопча иглата, придържаща плаща на гърдите ѝ, и наме-талото се свлече на земята. Беше облечена в роба със зеленото на

Майката и не беше дебела, а много бременна. Ако беше акушерка към ордена, значи съвсем скоро щеше да се нуждае от собствените си услуги, развеселено си помисли Ингрей. Жената посегна над издутия си корем, потупа лявото си рамо и се окашля застрашително.

– Виждаш ли това, младежо? Или си толкова пиян, че си станал кривоглед?

– Какво да виждам? – отвърна едрият придворен, комуто акушерката явно не бе успяла да направи никакво впечатление, като да беше някоя бременна бедна женица.

Тя проследи погледа му към изтънелия зелен плат на рамото си и стисна раздражено устни.

– Ох, да му се не види! Херги! – Тя се обърна към слугинята си, която тъкмо се изправяше. – Пак са паднали. Дано не съм ги изгубила някъде по пътя...

– У мен са, милейди. – побърза да я успокои с хриптящ глас слугинята. – Ето, дайте да ви ги закача. За кой ли път вече, в името на Петимата!

И вдигна от пода не един, а два комплекта ширити и изплезила език от старание, се зае да ги прикачи на почетните им места. Първият ширит беше оплетен от тъмозелените, сламеножълтите и металнозлатните нишки на лечител-свещен от ордена на Майката. Вторият беше в кремаво и металносребърно – цветовете на магьосница-свещена от ордена на Копелето. Първият ширит направи впечатление дори на Болесовия придворен и макар да не му вдъхна респект, поне намали донякъде безгрижното му презрение. При вида на втория обаче всичката кръв се оттеди от лицето му.

Ингрей кривна устни в първата си усмивка за този ден и тупна мъжа по рамото.

– Май ще е най-добре да се извиниш на учената дама. А след това да се махнеш от пътя й.

Придворният се намръщи.

– Не може да са твои!

Кръвта явно се бе оттедила и от мозъка му. „Онези, които не желаят да признаят грешката си, са обречени да я повторят“. Ингрей предвидливо отстъпи – пък и така му се откриваше по-добър изглед към случващото се.

– Нямам време да се разправам с теб. – сърдито отсече магьосницата. – Щом настояваш да се държиш като в свинарник, свиня да бъдеш, докато не се научиш на по-добри маниери. – Тя махна с ръка към

придворния и Ингрей едва устиска на импулса да се наведе. Изаобщо не се изненада, когато мъжът се срина на четири крака и викът му се превърна в грухтене. Магьосницата изсумтя, повдигна си полите и го заобиколи гнусливо. Слугинята заклати глава и повлякла кожен куфар, се приведе да вдигне и тя плаща си на минаване. Ингрей се поклони учтиво на жените и им направи път да влязат в кръчмата, после ги последва, като подмина без внимание жалното грухтене откъм пода. Другите двама мъже се изнизаха покрай стените на кръчмата и надникнаха притеснено в коридора.

– Приемете извиненията ми, Просветена. – рече Ингрей, – но ще трае ли дълго този ваш напълно заслужен урок? Питам само защото утре този човек трябва да е в състояние да язди.

Русата жена се обърна да му се намръщи и непокорните ѝ къдрици сякаш понечиха да се разбягат във всички посоки.

– Ваш ли е?

– Не точно. Но макар да не нося отговорност за поведението му, нося отговорност да пристигне жив и здрав.

– Хм. Добре. Ще имам грижата да го оправя, преди да си тръгна. Междувременно нека послужи за назидание на останалите и така натаък. Аз обаче много бързам. Тази вечер в Червени яз е пристигнал голям кортеж, с принц Болесо, за когото се говори, че бил убит. Да сте го видели? Търся командира на кортежа.

Ингрей отново се поклони.

– Вече го намерихте. Ингрей кин Вълчаскала, на вашите услуги и на услуга на боговете ви, Просветена.

Тя го изгледа продължително – така, че му настръхнаха косите.

– Вие сте, наистина. – каза тя накрая. – Е. Онази млада жена, Аяда ди Кастос. Знаете ли какво е станало с нея?

– Тя е под моите грижи.

– Така значи? – Погледът ѝ се изостри още повече. – Къде?

– В стаите си горе, в този хан.

Слугинята си отдъхна облекчено, а магьосницата ѝ хвърли поглед, изпълнен с радостен триумф, и измърмори:

– Третият път е на късмет. Нали ти казах.

– Ама този град има само три хана – посочи слугинята.

– Вие да не сте пратена от Храма да я поемете в свои ръце? – обнадеждено попита Ингрей. „И да ме отървете от нея?“

– Не... всъщност не. Но трябва да я видя.

Ингрей се поколеба.

– Тя каква ви е? – „Или ти на нея?“

– Стара приятелка, ако ме помни. Аз съм Просветена Халлана. Чух в каква беда е изпаднала, когато вестта за принца стигна до семинарията ми в Сухо листо. Тоест, чухме за убийството на Болесо и кой уж го бил извършил и реших, че е изпаднала в беда. – Погледът ѝ все така го изправяше на нокти. – Сигурни бяхме, че кортежът ще мине по този път, но се страхувах, че ще се наложи да го догонвам.

Семинарията към ордена на Майката в Сухо листо, градче на около двацет и пет мили южно от Червени яз, беше известна с това, че обучава лечители и други занимаващи се с церителство занаятчии – посветената, която беше зашила главата на Ингрей снощи, най-вероятно беше научила занаята си именно там. Ингрей като нищо би могъл да претърси околните три графства за храмов магьосник и въобще да не се сети да потърси в Сухо листо. А ето че тази сама го беше намерила...

Дали можеше да усети вълка му? Храмов магьосник му го беше натресъл; по-късно един храмов свещен го беше научил как да го държи в подчинение. Възможно ли беше тази жена да е била изпратена – от кой или какво Ингрей не смееше дори да гадае, – за да помогне с укротяването на Аядиния леопард? Колкото и необяснимо да изглеждаше присъствието на магьосницата тук, едва ли беше съвпадение. От тази мисъл го побиха тръпки. Честно казано, би предпочел да е съвпадение.

Пое си дъх.

– Мисля, че в момента лейди Аяда има много малко приятели. Сигурно ще ви се зарадва. Позволете да ви заведе при нея, Просветена.

Жената го удостои с кратко одобрително кимване.

– Да, ако обичате, лорд Ингрей.

Той тръгна пред двете жени по коридора и посочи стълбището вляво. Направеният на прасе придворен все така стоеше на четири крака, буташе с глава вратата и груктеше.

– Милорд, какво да правим с него? – попита сачисаният му другар.

– Наблюдавай го. Гледай да не се нарани, докато не си научи урока.

Мъжът погледна покрай Ингрей към отдалечавашата се магьосница и преглътна.

– Да, милорд. Хм... нещо друго?

– Можеш да му дадеш малко каша от трици.

Магьосницата, която вече се изкачваше по стълбите с ръка на перилото, следвана по петите от слугинята си, погледна назад към тях и изкриви устни. После продължи тежко нагоре и Ингрей по бърза да я настигне.

Със задоволство отбеляза, че вратата към стаята на лейди Аяда заключена. Потропа.

– Кой е? – попита тя отвътре.

– Ингрей.

Кратка пауза.

– Буден ли си?

Той се намръщи, но каза:

– Да. Имате посетител.

Последва кратко озадачено мълчание, после ключът изтрака в ключалката. Храмовата слугиня, която се грижеше за Аяда, отвори широко вратата и примигна озадачено, когато магьосницата и прислужницата ѝ влетяха в стаята. Ингрей ги последва.

Лейди Аяда, застанала посред стаята, ги зяпна смутено.

– Аяда? – възкликна невярващо магьосницата. – Богове пет, дете, колко си порасла!

И в този миг по лицето на Аяда се плисна такава чиста радост, каквато Ингрей не беше виждал.

– Халлана!

Двете жени се запрегръщаха сред порой от радостни възклицания. Накрая лейди Аяда отстъпи крачка назад, без да сваля ръце от раменете на по-ниската жена.

– Как се озова тук?

– Новината за неприятностите ти стигна до семинарията на Майката в Сухо листо. Сега преподавам там. А после дойдоха и сънищата, разбира се.

– В Сухо листо – *там* пък как си е озвала? Трябва да ми разкажеш за всичко, което ти се е случило след... о, лорд Ингрей! – Аяда се обърна към него с грейнало лице. – Това е приятелката, за която ти разказах. Беше лечител-мисионер във форта на татко в западните блатата и едновременно се обучаваше в ордена на Копелето – така следваше и двете си призвания. Учеше мъдрите песни на блатния народ и лекуваше онези от болежките им, които ѝ бяха по силите, за да се престрашат да дойдат във форта и да чуят квинтарианските Проповеди на нашия свещен. Когато беше по-млада, разбира се. Аз пък аз бях едно кльошаво и непохватно дете. Халлана, и досега не знам защо ме оставяше да се влача по петите ти непрекъснато, но направо те боготворях за това.

– Е, като оставим настрана, че не съм имунизирана срещу боготворенето – което ме кара да се чудя за боговете, наистина – ти всъщност ми беше доста полезна. Не се страхуваше от тресавището, нито от

гората и животните, нито от блатния народ и определено нямаше нищо против да се окаляш от главата до петите, трънките да ти раздерат ръцете, че после и да те гълчат за това.

Аяда се разсмя.

– Още помня как ти и онзи ужасно префърцунен свещен спорехте на теологични теми всеки път, когато седнехме на трапезата. Просветен Осуин толкова се вбесяваше, че изхвърчаше от столовата, преди да се е нахранил. Сигурно бих се притеснила за храносмилането му, ако бях по-голяма и не толкова заета със самата себе си. Бедният кльошав човечец.

Магьосницата се усмихна самодоволно.

– Не го жали. Осуин беше съвършеният слуга на Бащата, вечно се мъчеше да проумее съвсем точно правилата и да ги изпълнява дословно, че и отгоре. Направо подскачаше, когато го обвинявах в самодоволство.

– О, ами ти, виж се само... ето, ела да седнеш... – Лейди Аяда и слугинята Херги временно обединиха силите си да открият най-удобния стол, да натрупат отгоре му възглавнички и да накарат Просветена Халлана да седне. Тя се отпусна признателно, издиша шумно и нагласи огромния си корем. Слугинята се разбърза да вдигне краката на господарката си върху едно ниско столче. Лейди Аяда си придърпа един стол до масата срещу приятелката си, а Ингрей се оттегли при пейката до прозореца – което не беше много далеч в малката стая, – така че да вижда и двете жени. Слугинята от Тръстиков мочур стоеше настрана, предпазлива и изпълнена с уважение.

– Познанията ви по тези две дисциплини са доста необичайна комбинация, Просветена. – каза Ингрей и кимна към ширитите върху рамото ѝ. Иглата им пак се беше охладила и те едва се държаха на мястото си.

– О, да. Стана случайно, ако е било случайно. – Тя сви рамене и ширитите паднаха. Херги въздъхна, после мълчаливо ги вдигна и пак ги закачи на рамото ѝ. – Започнах да се обучавам за лечителка, също като майка ми и баба ми. Чиракуването ми почти беше свършило и бях започнала да практикувам в храмовата болница в Шлемов пристан. Там ме повикаха на смъртния одър на един умиращ магьосник. – Тя замълча и погледна изпитателно Ингрей. – Знаете ли как се става храм магьосник, лорд Ингрей? Или незаконен магьосник?

Той вдигна вежди.

– Човек се сдобива с демон на хаоса, който е успял някак да избяга от владенията на Копелето и се е озовал в света на материята. Магьосникът... или магьосницата, – побърза да се поправи той – го приема в

душата си. И го храни там. В замяна демонът предоставя на съответното лице своята сила. Придобиването на демон прави един човек магьосник толкова, колкото придобиването на кон го прави ездач, или така поне са ме учили.

– Съвсем правилно. – Халлана кимна одобрително. – Да имаш кон още не означава, че ще станеш добър ездач. Това трябва да се научи. Така. По-малко се знае, че храмовите магьосници понякога завещават демоните си на своя орден, за да бъдат предадени на следващото поколение с всичко, което са научили. По тази причина, когато някой магьосник умира, ако не отведе демона обратно при боговете, той ще прескочи в най-близкото живо същество, което е в състояние да го поддържа в света на материята. Не е хубаво да изгубиш силен демон, защото е прескочил в някое краставо псе. Не се усмихвайте, случвало се е. Но ако се направи както трябва, един обучен демон може да бъде насочен към избрания наследник, без да разкъса душата му на парчета.

Аяда се приведе напред, сякаш да не изпусне някоя дума, стиснала запленено ръце.

– Знаеш ли, така и не съм те питала как си станала такава, каквато си. Просто не съм се замисляла.

– Ти беше десетгодишна. На тази възраст целият свят е загадка. – Халлана се намести на стола си, не без затруднения: явно търсеше удобна поза. – Орденът на Копелето в Шлемов пристан беше определил един свещен, млад човек с широки научни познания, да приеме силата на своя наставник. Всичко, изглежда, вървеше по план. Старият магьосник – бедничкият, вече беше толкова крехък – си отиде спокойно, предвид обстоятелствата. Наследникът му го държеше за ръката и се молеше. А глупавият демон го прескочи и се шумгна в мен. Никой не беше очаквал такова нещо, най-малко онзи възвишен млад свещен. Направо откачи. Аз пък се шашнах. Как бих могла да упражнявам изкуството на изцелението, когато съм заразена с демон, сам по себе си създаване на хаоса? Известно време се опитвах да се отърва от него – дори отидох на поклонение при един светец, когото уж Копелето било дарило със сила да контролира неговите отклонили се стихийни създания.

– В Дартака? – попита Ингрей.

Тя вдигна вежди.

– Вие пък откъде знаете?

– Налучках.

Ноздрите ѝ се разшириха в знак какво точно мисли за това му обяснение.

– Както и да е. Та значи направихме ритуала заедно, както си му редът. Само че богът отказа да си прибере демона!

– Дартака. – мрачно потвърди Ингрей. – Мисля, че съм се срещал веднъж с този тип. Забележително безполезен.

– Сериозно? – Погледът ѝ се изостри отново. – Така. Щом като така или иначе трябваше да го влача онова нещо, реших поне да се науча как аз да го яздя, а не то мене, така че започнах да чиракувам пак, този път в ордена на петия бог. Отидох в граничните земи с намерението известно време да водя по-простичък живот и да потърся отново онова усещане за призвание, което бях изгубила в този период на душевно объркване. О, Аяда, толкова ми стана мъчно, когато чух за смъртта на баща ти! Той беше благороден човек във всяко отношение.

Лейди Аяда сведе глава и по лицето ѝ премина сянка.

– Фортът ни не беше без причина с толкова високи стени. Гневни, глупави мъже, една неразумна езда извън стените в опит да се постигне съгласие във време, когато емоциите бяха взели връх... дотогава бях виждала само хубавата страна на тресавището и добротата на обитателите му. Но в крайна сметка те бяха най-обикновени хора.

– Какво стана с теб и с благородната ти майка, след като го убиха?

– Тя се върна при собствения си род – моя собствен род – в северната част на Лесовете. След година се омъжи отново – пак за човек на служба в Храма, но не войник – брат ѝ често се шегуваше с нея по този повод. Не обичаше пастрока ми така, както бе обичала татко, но той държеше на нея, а тя, изглежда, търсеше спокойствие. Само че мама умря... хм. – Аяда млъкна, погледна корема на Просветена Халлана и прехапа устни.

– Аз съм и лечителка, не забравяй. – напомни ѝ Халлана. – При раждане?

– Четири дни след това. Родилна треска.

Слугинята-надзирателка, която слушаше замаяно, направи свещения знак в пристъп на съчувствие, видя, че Ингрей я гледа, и се сви до стената.

– Хм. Чудя се дали... не, няма значение. – каза Халлана. – Твърде е късно. А твоето...

– Малкото ми братче? То оцеля. Пастрокът ми трепери над него. И точно заради него се прежени толкова бързо.

Сега за пръв път Ингрей чуваше от лейди Аяда, че има брат. „Не че съм се сетил да попитам“.

– И ти изведнъж си останала да живееш със... с хора, които

доскоро са ти били непознати. – рече замислено Просветена Халлана. – И обратното. Добре ли се отнасяха към теб новите ти родители?

Аяда сви рамене.

– Не мога да се оплача. Машехата ми се държи с брат ми много добре.

– И е, хм, с колко години е по-голяма от тебе?

Суховата усмивка пробяга по лицето на Аяда.

– С три.

Халлана изсумтя.

– И когато се е открила възможност да заминеш, те е пуснала охотно, предполагам?

– Е, тя наистина вярваше, че е за мое добро. Мястото при принцеса Фара всъщност ми го уреди жената на вуйчо ми. Тя смяташе, че семейството на пастрока ми е ужасно обикновено и че трябва да ме измъкне оттам, преди да съм се превърнала в селянка.

Този път сумтенето на Халлана си беше чиста отрова. Учената свещена, чак сега си даде сметка Ингрей, не се беше представила като „кин“ еди-коя си.

– Слушай, Халлана – подхвана Аяда, – може и да си лечителка, но не знам как можеш спокойно да носиш бебе и демон едновременно. Мислех, че демоните са страшно опасни за жени в такова състояние.

– Опасни са, спор няма. – Просветена Халлана изкриви лице в гримаса. – Хаосът се излъчва от тях и това е естествено. Той всъщност е източникът на силата им в света на материята. Създаването на дете, процес, при който материята изгражда една нова душа, е най-висшата и сложна форма на ред, която познаваме, с изключение на самите богове. Като се има предвид колко неща могат да се объркат и без демон, необходимостта да ги държиш отделени е жизненоважна. И трудна. Именно тази трудност кара някои свещени да настояват жените-магьосници да не стават майки или да търсят тази сила чак след като остаряят достатъчно. Е, някои от тях просто са самодоволни глупци, но това е друга тема. Всичко това го знам, разбира се, но реших, че няма причина да се лишавам от дете заради теориите на други хора. Рисковете, на които съм изложена, не са по-големи – или различни – от тези за всяка друга жена, щом уменията ми не им отстъпват. Е, като се изключи опасността демонът да премине в детето по време на самото раждане, когато вниманието ми ще е заето и с други неща. А и обикновените новородени са си малки демончета! Излиза, че тайната на безопасността е, хм... как да се изпразя. Да изпусках от излишния хаос. Постоянно излъчвам малки

количества хаос и така демонът ми е пасивен, а бебето е в безопасност. – Топла майчина усмивка грейна в очите й. – Уви, това създава доста неприятности на хората около мен през последните месеци. Имам една усамотена хижичка, отшелническо убежище в края на парка на семинарията, и се преселих там.

– О. Не ти ли е самотно?

– Не. Милият ми съпруг води двете по-големи деца всеки ден да ги видя. А понякога вечер идва и без тях. Най-последно имам време да наваксам с книгите и изследванията си – всъщност отшелничеството ми е направо чудесно. Даже си мисля, че скоро ще се изкуша да го повторя, но цял куп бебета май ще са грешка, а и ми се струва, че мъжът ми ще тегли чертата доста преди това.

Слугинята Херги, която си беше седяла тихо и незабележимо в краката на господарката си, се изкиска по забележително лишен от болеене начин.

– Между другото, с нищо не е по-различно от вгълбената самодисциплина, която трябва да поддържа всеки храмов магьосник. Просто да използваш хаоса, без и за миг да се опитваш да промениш природата му, но да го използваш за добро... спокойно, внимателно и никога да не се изкушаваш от преките пътища. Така опазих и истинското си призвание – когато един изключителен в дълбочината на познанията си логик ми изтъкна, че хирургията разрушава, за да изцели. И аз разбрах как правилно да използвам дадените ми сили в посоката, която влече сърцето ми. Много съм щастлива, че се омъжих за него.

Аяда се засмя.

– Толкова се радвам за теб! Заслужаваш да ти се случат всички хубави неща.

– Е, какво заслужаваме, това го знае само Бащата с равновесието на неговата справедливост. – Лицето на магьосницата отново стана сериозно. – Е, кажи ми, мила моя, какво точно се случи в онзи студен замък?

5.

Смехът на Аяда изведнъж секна. Ингрей бавно се изправи и прати придружителката ѝ за вечерята, която така и не бе успял да поръча, а сега и без това трябваше да сервира за повече хора. По този начин се отърва и от любопитството ѝ. Тя, изглежда, се разочарова, но не посмя да възрази.

Ингрей се върна тихо на мястото си до прозореца, за да не разсее лейди Аяда, която и без това срещаше затруднения с изповедта си. Изповед пред приятелката, която съвсем очевидно, поне в очите на Ингрей, беше доведена тук от причини по-сложни от приятелството.

Отваряше си ушите за несъответствия, но разказът на лейди Аяда пред Просветена Халлана не се различаваше съществено от онова, което – накрая – беше разказала на него, макар този път събитията да бяха предадени в хронологичния си ред и без нищо да бъде изпуснато. Само че пред Халлана Аяда разкри в много по-голяма степен страховете, които я задушаваша. На лицето на Халлана се бе изписало такова напрежение, че ликът ѝ сякаш се вкамени, докато Аяда разказваше за леопардовите си сънища. Разказът ѝ стигна до голямото изпитание при бродя предния ден и Аяда се поколеба, после погледна към Ингрей.

– Мисля, че следващата част трябва да я разкаже лорд Ингрей.

Ингрей се размърда стреснато и усети как страните му пламват. На миг му се стори, че червената мъгла се връща и ръката му несъзнателно стисна ръба на широкия перваз, върху който седеше. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да признае, че пак си е позволил да се разсее, воден от някаква смътна увереност, че магьосницата е в състояние да защити както себе си, така и Аяда. Само че магьосниците не бяха защитени от стоманата, не и отблизо. Беше допуснал да остане сам с жените, при това въоръжен. А сега най-страшните му тайни бяха заплашени...

– Опитих се да я удавя. – призна той. – Преди това на три пъти се бях опитал да я убия, поне за три пъти знам. Кълна се, че не го искам. Тя смята, че е някакво заклинание или проклетие.

Магьосницата издаде устни и издиша дълго и замислено. После се облегна и затвори очи, лицето ѝ стана съвсем неподвижно. Когато отново ги отвори, по изражението ѝ не можеше да се прочете нищо.

– Наскоро не ви е правено заклинание от магьосник. Не долавам поддържаща връзка – никакви духовни нишки не излизат от вас, нито

водят към вас. В душата ви няма стихийно създание на петия бог. Но има нещо друго. Нещо много тъмно.

Той отклони поглед.

– Знам. Това е моят вълк.

– Ако това е вълча душа, то аз съм кралицата на Дартака.

– Вълкът ми винаги си е бил странен. Но е вързан!

– Хм. Може ли да ви докосна?

– Не знам дали... ще е безопасно за вас.

Веждите ѝ се вдигнаха високо. Тя го огледа от главата до петите и той изведнъж си даде сметка как изглежда – мръсотията от пътя по дребните и лицето му, наболата като на разбойник четина.

– Май няма да споря по този въпрос. Аяда, ти какво виждаш в него?

– За виждане – нищо не виждам. – отвърна умърлушено Аяда. – Поскоро сякаш леопардът го надушва, а аз усещам част от това, като да подслушаш нечий разговор, по-добре не мога да го обясня. Във всеки случай имам достъп до тези необикновени усещания. Има го онова тъмно вълчо нещо, което ти виждаш... поне мирише тъмно, като стари мухлясващи листа, изстинала пепел от лагерен огън и горски сенки... и едно трето нещо. Което шепти около Ингрей като мътва. Има изключително странна миризма. Парлива.

Халлана закима бавно.

– Виждам душата му с духовното си зрение. Виждам и тъмното нещо. Но нито виждам, нито чувам третото. Във всеки случай не е от Копелето, не произхожда от света на духовното, който обитават боговете. И все пак... душата му е в странно движение. Но макар да не виждаш едно прозрачно стъкло, можеш да го усетиш с пръстите си. Трябва да рискувам и да докосна по-дълбоко.

– Недейте! – уплашено каза Ингрей.

– Милейди, налага ли се? – измърмори слугинята, лицето ѝ бе разквивено от тревога. – Точно сега?

На вратата се почука – жената от Тръстиков мочур се връщаше, придружена от няколко прислужници с подноси и мъжа, когото Халлана бе нарекла Бернан – той влачеше голям пътен сандък. Беше жилест мъж на средна възраст и с остри очи. Зеленото му кожено палто беше опръскано със стари следи от изгорено, като престилката на ковач. Той вдиша с наслада, докато слугите минаваха покрай него с подносите. Ясно доловимият аромат на телешко с лук, процеждащ се изпод капачите на съдовете, напомни на Ингрей, че е и много гладен, и много уморен.

Халлана грейна.

– Така е по-добре – първо да хапнем, после да мислим.

Слугите от хана сервираха масата в малкия салон, след това магьосницата ги отпрати с думите, че предпочита да я обслужват собствените ѝ хора, и прошепна на Ингрей:

– Истината е, че от известно време толкова много се цапам, че не смея да се храня пред хора.

Ингрей съобрази какво трябва да направи и отпрати жената от Тръстиков мочур долу, да се нахрани в крчмата и да изчака там, докато не я повикат. Тя метна любопитен поглед назад, докато неохотно излизаше.

Слугата Бернан докладва, че конете на Халлана са в конюшния на местния храм, че колелото на фургона е поправено и че е уредено преспиването ѝ при някаква лечителка към ордена на Майката, която сега живеела в Червени яз, но някога била учила в Сухо листо. Без да се усети и без да го е планирал, Ингрей се оказа на малката маса с двете жени в очакване на вечерята. Слугата им подаде поред купата с вода да си оплакнат ръцете, а свещената – двойно свещената – изрече набързо една благословия.

Херги сложи на господарката си кърпа с размерите на покривка за маса и търпеливо се зае да ѝ помогне да се нахрани, като сръчно улавяше килващи се чаши, катурващи се стомни и ливваща се яхния, често преди да са се разлели, но не винаги.

– Пийте си виното. – посъветва ги магьосницата. – До половин час ще се кисне. Трябва да се изнеса отгук, преди съдържателят на хана да е разбрал какво е станало с бирата му. Е, запасите му от въшки, бълхи и дървеници също няма да оцелеят след краткия ми престой, така че се надявам това да компенсира киснатата бира. Ако поостана повече, ще трябва да подхвана и горките сладки мишки.

Лейди Аяда, изглежда, беше изгладняла колкото Ингрей и за известно време разговорът почти секна. Халлана го подхвана с директен въпрос как Ингрей се е добил със своя вълк. Стомахът му се сви въпреки глада, но той все пак се опита да обясни що-годе свързано онова, което си спомняше от събитията преди толкова време, при това обяснението му беше доста по-пълно от онова, което беше споделил с Аяда. И двете жени го слушаха като омагьосани. Неудобно му стана, че Бернан, който бе взел чинията си и ядеше, седнал върху пътния сандък, и Херги, която си открадваше по някоя хапка в промеждутъците между килващата се посуда, също волно-неволю слушат разказа му. Само че слугите на една храмова магьосница по принуда бяха научени на дискретност.

– Отдавнашен ли беше интересът на баща ви към животинската магия на нашите предци от Старите лесове? – попита Халлана, след като той описа злополучния ритуал.

– Поне аз не знам да се е интересувал. – каза Ингрей. – Тогава всичко ми се стори съвсем внезапно.

– И защо е направил опит точно тогава? – попита Аяда.

Ингрей сви рамене.

– Всички, които знаеха, или умряха, или избягаха. Докато се оправя достатъчно, за да съм в състояние да попитам, не беше останал никой, който да отговори на въпросите ми. – Мислите му се дърпаха като опарени от откъслечните спомени, останали му от онези тъмни седмици на пълно объркване. Някои неща е по-добре да не помниш.

Халлана преглътна и попита:

– Как се научихте да удържате вълка си?

Ингрей разтри схванатия си врат, но не почувства облекчение.

– Древният закон на Одар, че хората, омърсени с животински дух, трябва да бъдат изгаряни живи, не беше прилаган в Брезовручей толкова отдавна, че никой не помнеше кога се е случило за последно. Местният ни свещен, който ме познаваше още от бебе, много се тревожеше и направи всичко възможно да не бъде приложен в моя случай. Стана така, че храмовият следовател, изпратен да проучи случая, постанови, че тъй като престъплението не е извършено от мен и по моя инициатива, а ми е било наложено от хора, чийто авторитет съм бил длъжен да зачитам, да ме накажат би било същото като да отрежеш ръката на човек, защото е бил обран. Така че бях официално оправдан и животът ми бе пощаден.

Аяда попиваше жадно думите му, устните ѝ се отвориха, сякаш да каже нещо, но после тя само поклати глава.

Ингрей ѝ кимна разбиращо и продължи:

– Въпреки това не можеха да ме оставят да се скитам на воля. Понякога разсъдъкът ми беше ясен, но друг път... тези други моменти не ги помня добре. Така че нашият свещен реши, че ще се опита да ме излекува.

– Как? – попита магьосницата.

– Най-напред с молитви, разбира се. После и с ритуали, стари ритуали, всичко, което успя да изрови. Мисля, че повечето си ги доизмисляше. След това пробва с ритуали за изгонване на демони, с лекции и проповеди, с дяконите се редуваха и продължаваха понякога с дни. Това беше най-уморителната част. После се опитахме да го изгоним силом.

– Ние? – Халлана вдигна вежда.

– Не беше... не беше сторено пряко волята ми. По онова време вече се бях отчаял.

– Хм. Да, мога да... – Тя стисна устни и замълча, после каза: – В какво се състояха тези опити да прогоните вълка?

– Опитавме всичко, което ни дойде наум и което не би ме осакатило за постоянно. Глад, бой, огън и заплаха от огън, вода. И макар да не изгонихме вълка, поне се научих да го държа в подчинение и периодите ми на объркване станаха по-кратки.

– При тези обстоятелства сигурно сте се учили доста бързо.

Той вдигна очи, жегнат от сухия й тон.

– Ясно беше, че постигаме успех. Пък и предпочитях да ме държат под водата на Брезовручей, докато дробовете ми не се пръснат, отколкото по цял ден и по цяла нощ да слушам проповеди. Нашият свещен впрегна всичките си подчинени в задачата, макар да беше трудно. Това беше последното, което можеше да стори за баща ми, пред когото смяташе, че се е провалил.

Ингрей отпи от виното си.

– След няколко месеца ме обявиха за достатъчно възстановен, за да не ме държат непрекъснато под око. Замък Брезовлес вече беше преминал към чичо ми. Мен ме изпратиха на поклонение с надеждата в далечни земи да открия начин окончателно да се излекувам. Нямах нищо против да замина, дори напротив, макар че надеждите ми не се оправдаха. Но когато възмъжах, успях поне да се отърва от придружителите си и търсенето ми се превърна в обикновено скитане. Свършеха ли ми парите, се хващах на всякаква работа. – Всичко му се беше струвало по-добро от връщането къщи. А после... един ден това вече не му беше достатъчно.

– С лорд Хетвар се запознах, когато пристигна като официален пратеник при краля на Дартака. – Не сметна за нужно да обяснява какви отчаяни усилия и изобретателност му бяха нужни, за да си осигури достъп до печатника. – Той се поинтересува как така един човек от Лесовете се е озовал на служба при непознати толкова далеч от дома и аз му разказах историята си. Хетвар не се уплаши от моя вълк и нареди да ме включат в гвардейския му ескорт, така че да си отработя обратния път към родината. По пътя имах възможност да се изявя и той охотно одобри молбата ми за постоянна служба. След това постепенно се издигнах в службата. – Устните на Ингрей се стегнаха от сдържана гордост. – Със собствени заслуги.

Той се върна към щедро подправеното месо в чинията си, дояде го и отопи соса с къшей от още топлия хляб. Аяда беше спряла да се храни и седеше потънала в мисли, прокарваше пръст по ръба на празната си чаша. Когато вдигна очи и улови погледа му, успя да изпише на лицето си вяла усмивка. Халлана осуети опита на слугинята си да ѝ даде още едно парче ябълков пай и Херги внимателно свали покритата с петна салфетка от шията ѝ.

Магьосницата изгледа преценяващо Ингрей.

– По-добре ли се чувствате сега?

– Да. – неохотно призна той.

– Имате ли някаква представа кой ви е надянал тази юзда?

– Не. Трудно ми е да мисля за това. Даже се притеснявам, че не мога да я усетя, поне до следващия пристъп. Започвам да се отнасям с недоверие към всичко в главата си. Сякаш се опитвам да видя вътрешната страна на собствените си очни ябълки. – Той се поколеба, после събра смелост. – Можете ли да го махнете от мен, Просветена?

Тя неуверено изпухтя. В същото време слугата размаха трескаво ръце зад гърба ѝ, а Херги изписка възмутено.

– В момента мога да направя само едно – каза Халлана, – и то е да добавя още към хаоса в душата ви. Дали това би разкъсало и охладило хватката на това странно нещо, което Аяда подушва във вас, не знам. Не смея да опитам нищо по-сложно. Ако не бях бременна, може би бих опитала... е, няма значение. Да, да, виждам те, Бернан, моля те, ще вземеш да се пръснеш – добави тя на развълнувания си слуга. – Ако не изпусна малко хаос към лорд Ингрей, ще трябва да убия някоя и друга мишка, а аз обичам мишките.

Ингрей разтърка умореното си лице.

– Ще ми се да опитате, но... първо ме вържете.

Веждите ѝ се вдигнаха

– Мислите, че е необходимо?

– По-добре да не рискуваме.

Поне слугите ѝ, изглежда, държаха да намалят риска в най-голяма възможна степен. Докато Ингрей оставяше меча и ножа си до вратата, Бернан отвори кутията за инструменти, която бе донесъл, и извади здрава верига. Двамата с Ингрей обсъдиха как най-добре да стане и решиха Бернан да направи две примки около глезените му и да ги заключи с катинар. После Ингрей кръстоса китките си и след като слугата ги прикова по същия начин, дръпна с всички сили да изпробва здравината на оковите си. Изглеждаха достатъчно здрави. Ингрей седна на пода с гръб

към прозореца и накара Бернан да свърже веригата на китките му с тази на глезените. Чувстваше се като пълен глупак, свит на пода с колене почти до ушите. Публиката му, изглежда, намираще гледката за крайно забавна, на никой не каза нищо.

Просветена Халлана се надигна от стола си и тронаво се приближи към него. Аяда застана притеснено от едната ѝ страна, Херги – от другата. Халлана нави ръкавите си, преплете пръсти и протегна ръце, докато ставите ѝ не изпукаха.

– Така. – каза тя с делови лечителски тон, още по-зловещ заради ухилената ѝ физиономия. – Кажете ми, ако заболи... – И сложи длан на челото му.

Усещането за топлина, струяща от ръката ѝ, беше приятно през първите няколко мига и той се облегна благодарно на дланта ѝ. После обаче топлината се засили и започна да става неприятна. Тревожна мъгла се спусна пред очите му. Изведнъж горещината зарева като ковашка пещ в мозъка му и той започна да вижда двойно. Вторият образ се отдели от първия – разкривен, различен.

Стаята още си беше тук за физическите му сетива. Но също толкова реално беше и друго някакво място. В него...

В него той стоеше гол. Точно над сърцето му бледата плът се нагърчи, после се изду. Кожата се пръсна. От нея нещо като лоза, не, като вена, изби навън и започна да се увива около него, да се катери нагоре. Усети втори горещ оток да се пръска на челото му и видя лозата-вена да се спуска надолу, размазана заради близостта до очите му. Още една се появи от пъпа му и още една – от гениталиите. Мърдащите им връхчета шептяха, от тях капеше кръв. Езикът му също се промени, изскочи от устата му и се удължи в пулсираща тръбичка.

В стаята – тази в материалния свят – тялото му започна да се гърчи и да се мята, опъна веригите докрай. Очите му се подбелиха, но все пак виждаше как Просветена Халлана се навежда по-близо... после се дръпна, когато той отвори уста да завие. Само че между двете ѝ облени от светлина ръце все още реवेशе виолетов огън и се изливаше в спирала към ужасно деформираната му уста.

Дългият израстък, проточил се от езика му, се мяташе в агония, неразбираемият му шепот се заизлива все по-бързо, превърна се в съск и сякаш поглъщаше горещината. Другите четири повтаряха като огледални образи възбудата на събрата си, продължиха да шепнат и да се убеждават, обливаха Ингрей с кръв. Горещата металическа миризма го подлудяваше. Истинското му тяло се извиваше и гърчеше с нечовешка

сила, от която костите му сякаш пукаха, опъваха веригите до скъсване. Косата му се развя, гениталиите му се изпълниха с кръв и се втвърдиха. Той се срина настрана, разтърси се конвулсивно, опитваше се да се претърколи някак до другия край на стаята, където бе мечът му, опрян на стената.

Аяда беше паднала на колене, устата ѝ зееше, очите ѝ бяха широко отворени. Във втората реалност се появи леопардът...

Козината му беше като копринени вълнички върху потрепващи мускули, ноктите като обработена слонова кост; ярките му кехлибарени очи мятаха златни искри. Той се хвърли върху гърчещите се вени като коте върху оплетена прежда, отначало ги заудря с лапи, после си показва ноктите и придърпа съскащите неща към острите си зъби. Вените изплюяха като бичове от киселина и оставиха черни прогорени ивици по изящната му петниста кожа. Леопардът изръмжа – и ръмженето разтърси въздуха, разтърси и Ингрей до самото му сърце. Някъде дълбоко в него се надигна отечно ръмжене.

Челюстта му започна да се издължава...

Не. Не! Отричам те, вълк в мен! Той стисна зъби до болка. Бореше се с вълка, бореше се с израстъците, бореше се с тялото си, бореше се с ума си и постепенно скъсяваше разстоянието до меч. Бий се. Убий... нещо... всичко...

Една от железните брънки на веригата се скъса като пречупена съчка. Китките и глезените му още бяха оковани, но свързващата ги верига се беше скъсала. Тялото му се изправи и сега вече той можеше да пълзи, да се търкаля, да се извива и обръща. Мечът му беше съвсем близо. Около него панически затрополиха крака.

Истинските му ръце бяха толкова хлъзгави от истинска кръв, колкото второто му тяло от странната червена течност, която изтичаше от него и го заливаше. С истински ужас усети как брънките се плъзват по кървящите му китки под напъна на трескавите му ръце. Ако освободеше дясната си ръка и стигнеше до меч... със сигурност никои нямаше да излезе жив от тази стая. Навярно и той самият дори.

Най-напред щеше да отсече главата на скимтящия слуга, с един удар. После щеше да се заеме с пищящите жени. Аяда вече беше на колене като осъдена пред палача си, кичури измъкнала се коса падаха пред лицето ѝ като було. Острият меч, бременната... умът му се дръпна, въстана.

После зави от болка, отвращението му беше толкова силно, че го преобърна с хастара навън и се превърна в съгласие. Помогни им, спаси

я, спри ме, вълк в мен! Предавам ти се, пре...

Челюстта му се удължи, зъбите му пораснаха, превърнаха се в остри бели ножове. Нахвърли се върху вените, хапеше и разкъсваше, ръмжеше и тръскаше глава, както вълк тръска заек, за да му пречупи гръбнака. Горещата кръв бликна в устата му и той усети болката от собствените си ухапвания. Стисна с челюсти, раздра. Издърпа ги от тялото си, измъкна ги от корен. И ето че онова нещо вече не беше вътре в него, а пред него, гърчеше се като хищно морско същество, извадено на смъртоносната суша. Той го затъпка с голите си ноктести крака. Леопардът скочи, удари пищящото червено нещо с лапа и го запрати в другия край на стаята. То беше – за кратко – живо. Умиращо.

А после изчезна.

Вторият образ изчезна, или пък се съедини отново с първия, двата се претопиха един в друг, леопардът в Аяда, неговият вълк... къде?

Тялото му се отпусна като празна торба. Лежеше по гръб до вратата, глезените му още бяха оковани един за друг, окървавените му ръце бяха свободни. Бернан стоеше до него, лицето му бяло като платно, стиснал неуверено къс железен лост.

Възцари се кратко мълчание.

– Е. – каза Халлана с бодър, но напрегнат глас, – Предлагам това да не го правим втори път...

В коридора се чу тропот на крака. Някой зачука нетърпеливо по вратата, после един от войниците на Ингрей извика разтревожено:

– Какво става? Лорд Ингрей?

И уплашеният глас на Аядината надзирателка:

– Аах, наистина ли беше той, дето крещеше така? Ох, по-бързо, разбийте вратата!

Трети глас, мъжки:

– Ако ми разбиете вратата, ще ми я платите, да знаете! Хей, вие вътре! Отворете!

Ингрей се почеса по челюстта – нормалната му човешка челюст, не муцуната, и изграчи:

– Добре съм!

Халлана стоеше, сякаш пуснала корени в пода, дишаше учестено и го гледаше с широко отворени очи.

– Да. – извика тя. – Лорд Ингрей... се спъна и събори масата. Ще се оправим. Не се притеснявайте.

– Май не сте добре.

Ингрей преглътна, окашля се и каза прегракнало:

– Ей сега ще слеза в кръчмата. Слугите на свещената ще се оправят със... с... всичко. Вървете си.

– Ние ще се погрижим за него. – добави Халлана.

Смутено мълчание, последвано от единодушно мърморене – стъпките се отдалечиха.

Всички в стаята си отдъхнаха с изключение на Бернан, който още стискаше лоста. Ингрей се отпусна на пода. Имаше чувството, че костите му са станали на попара. Гадеше му се. След миг вдигна ръце. Веригите се полюляваха тежко от лявата му китка; дясната, хлъзгава от кръвта, беше свободна. Той не можеше да откъсне погледа си от нея – и само смъртно регистрираше раздраната кожа и пулсиращата болка. Ако се съдеше по неприятното усещане в косата му, трескавото му въргаляне по пода беше скъсало част от пресните шевове.

„Както съм я подкарал, ще съм мъртъв, преди да стигна до Изток-дом, без значение дали лейди Аяда ще ме надживее, или не“.

Аяда... Той се обърна рязко, обзет от пареща тревога. Бернан изсумтя предупредително и вдигна лоста. Аяда още беше на колене на няколко стъпки от него, лицето ѝ бе съвсем бледо, очите ѝ – огромни и тъмни.

– Не, Бернан! – каза тя. – Вече всичко е наред. То си отиде.

– Виждала съм човек, заразен с принадлежката болест. – каза някак унесено Халлана. – Но това, което видяхме, категорично не беше същото. – Тя рискува да се приближи до Ингрей и го обиколи бавно, като го гледаше съсредоточено над големия си корем.

Като държеше под око лоста, Ингрей се претърколи много бавно и предпазливо на хълбок, за да вижда по-добре Аяда. От движението стаята сякаш се премести на бавни тласъци... стонът му прозвуча повече като скимтене. Аяда също не бързаше да се изправи. Седеше отпуснато и се подпираше с ръце на пода. Улови погледа му, пое си дъх и се надигна.

– Добре съм. – каза, макар никой да не я беше попитал. Всички следяха с поглед Ингрей, чието изпълнение отпреди малко беше много позрелишно.

– А ти какво преживя? – попита я Халлана.

– Паднах на колене... бях си на колене, в тази стая, но в същото време изведнъж бях и в тялото на леопарда. В духовното тяло на леопарда – не го обърках с истинска плът. Но колко силно беше! Великолепно! Сетивата ми бяха невероятно остри. Виждах! Но беше няма... не, повече от няма. Безсловесно. Бяхме в някакво по-голямо място или

по-друго място – във всеки случай беше точно толкова голямо, колкото трябва. Ти... – погледът ѝ се премести върху Ингрей, – ти беше отишъл на онова място преди мен, там те заварих. От тялото ти излизаха някакви червени ужасии. Уж бяха твои, а те нападаха. Нахвърлих се върху тях и се опитах да ги отхая. Но те изгориха челостите ми. После ти започна да се превръщаш във вълк, или в получовек-полувълк, някакъв странен хибрид – все едно тялото ти не можеше да реши какво да е. Главата ти стана вълча обаче, и започна да разкъсва червените ужасии. – Тя го изгледа косо, сякаш го виждаше за пръв път.

Ингрей се зачуди, но не посмя да попита, дали случайно не го е видяла с набедрена превръзка. Силната физическа възбуда по време на безумието едва сега започваше да затихва под натиска на смущението и болката.

– Когато успяхме да изтръгнем онези горящи, впиващи се неща от теб, се видя, че не са много и че всъщност са едно. За миг ми заприличаха на кълбо съвкупяващи се змии, измъкнати изпод някоя скална издатина пролетно време. После нещото изчезна и се озовах отново тук. В това тяло. – Тя вдигна едната си изящна ръка пред очите си, сякаш още очакваше да види остри нокти и меки възглавнички. – Ако бойците от Старите лесове са изпитвали нещо подобно... мисля, че започвам да разбирам защо са се стремели към него. Като се изключи онова с кървящите пипала. Но дори и тях... ги победихме. – Зениците ѝ се бяха разширили не само от страх, помисли си Ингрей, а и от дълбок, озадачаващ я екстаз. Тя се обърна към Халлана. – Ти видя ли моя леопард? Кървящите пипала, вълчатата глава?

– Не. – Халлана изсумтя недоволно. – Духовете и на двама ви бяха много объркани, но за да преценя това, не ми трябваше второ зрение. Мислиш ли, че би могла да се върнеш на онова място, където сте били? По своя воля?

Ингрей понечи да поклати глава, откри, че мозъкът му сякаш се е разкапал, и промърмори:

– Не!

– Не съм сигурна. – каза Аяда. – Леопардът ме заведе там – не отидох сама. А и не беше точно „там“. Ние бяхме и тук, през цялото време.

Изражението на Халлана стана, ако въобще беше възможно, още по-напрегнато.

– Усети ли присъствие на някой от боговете там, в онова място?

– Не. – каза Аяда. – Категорично не. По-рано сигурно не бих могла да преценя със сигурност, но след леопардовия сън... не. Щях да знам,

ако Той се беше върнал. – Въпреки преживяното изпитание на устните й кацна мека усмивка. Не беше за него, помисли си Ингрей. И въпреки това му се прииска да запълзи към нея. Виж, това си беше лудост, откъдето и да го погледнеш.

Халлана раздвижи рамене, което доведе до стряскащ резултат предвид настоящите й размери, и каза:

– Бернан, помогни на лорд Ингрей да стане. И му махни веригите.

– Сигурна ли сте, Просветена? – колебливо попита слугата. Очите му се стрелнаха към меча на Ингрей, който сега лежеше в ъгъла на стаята – явно Бернан го беше изритал далеч от обсега на Ингрей, преди да заеме удобна позиция да го цапардоса с лоста.

– Лорд Ингрей? Вие как мислите? Определено не сбъркахте преди.

– Не мисля... че изобщо мога да помръдна. – Дъбовото дюшеме беше твърдо и студено, но предвид блискащата се каша в черепа му хоризонталното положение изглеждаше за предпочитане пред вертикалното.

Все пак му се наложи да се надигне – двамата слуги го извлякоха и го настанаха в овакантения стол на Просветената. Бернан му свали веригите, а Херги, като цъкаше непрестанно с език, донесе пълнен с вода леген, сапун, кърпи и коженото куфарче, което се оказа пълно с лечителски инструменти и материали. Погрижи се нещо за нараняванията на Ингрей, новите и старите, под погледа на свещената, и Ингрей със закъснение съобрази, че е съвсем естествено магьосницата, в това си състояние, да пътува със собствена акушерка-просветена. Зачуди се дали Херги не е жена на ковача, ако това беше наистина занаятът на Бернан.

Аяда се настани някак на стола си – и не сваляше възхитен поглед от Херги, като присвиваше устни всеки път, когато иглата се забиваше в плътта му. Висящото парче месо на ръката му беше нагласено внимателно на мястото му и стегнато с бял ленен бинт, по-леките разкъсвания по другата китка бяха почистени и превързани. Ръката не го болеше толкова, колкото мускулите по гърба или глезените; или пък всяка болка отнемаше по нещо от другата. Зачуди се дали да не си събуе ботушите, докато още може, и дали ако не го направи сега, после няма да се наложи да ги срежат. Хубави му бяха ботушите – не му се искаше да ги изгуби. Веригите бяха изподрали кожата.

– Онова място, където сте се озовали... – подхвана отново Халлана.

– Не беше истинско. – промърмори Ингрей.

– Хм, ами, да. Но докато сте били в онова, хм, състояние, как ме виждахте и виждахте ли ме изобщо?

– Цветен огън се изливаше от ръцете ви. В устата ми. Той подлуди

вената, която беше пораснала там, после се предаде и на другите. На другите му части, предполагам. Беше все едно вашият огън ги прогони от скришните им места. – Той прокара език по небцето си, сякаш да се увери за последен път, че отвратителната деформация вече я няма. Смути се, когато разбра, че лицето му е хлъзгаво от слюнка. Понечи да избърше лепкавата пяна с превръзката на лявата си китка, но Херги го спря, поклати неодобрително глава, изстиска една мокра кърпа и му я подаде. Ингрей изтърка лицето си, като се опитваше да не мисли за баща си.

– Езикът е личният символ на Копелето и неговият орган в телата ни. – замислено каза Халлана.

Също както челото за Дъщерята, пъпът за Майката, гениталиите за Бащата и сърцето за Брата.

– Вените, пипалата, или каквото там бяха, израснаха от всичките пет теологични точки на тялото ми.

– Това все трябва да означава нещо. Но какво ли? Може би има някакви ръкописи от Старите лесовете, които пазят знание по този въпрос. Когато се върна в Сухо листо, ще претърся библиотеката, но там има предимно медицински трактати. Дартакийските квинтарианци, които ни завладели, повече се интересуваха как да унищожат старите нрави, а не как да запазят познанието. Сякаш са искали да скрият старите горски сили от всички, дори от себе си. И може да са били прави.

– Когато бях в леопарда – когато бях леопардът, – каза Аяда, – и аз видях фантазиите-образи. Но после всичко отново бе отрязано. – В тона ѝ се промъкна нещо като съжаление.

– Аз, от друга страна, – пръстите на магьосницата забарабаниха по най-близката повърхност, която се оказа коремът ѝ, – аз не видях нищо. Освен лорд Ингрей, който се отскубна от вериги, които биха задържали и кон. Ако това е характерно за силата, която животинските духове са давали на старите воители, нищо чудно, че са ги ценили толкова високо.

Ако старите воители ги е боляло толкова след това, помисли си Ингрей, едва ли са ценели чак толкова призрачните си животни. Ако горските хора са беснеели както той беше беснял преди малко... искаше да попита за звуците, които е издавал, но го досрамя.

– Ако е имало нещо за гледане, трябваше да го видя. – продължи Халлана с растящо раздражение. – Да му се не види! Я да помислим. – Изглежда Ингрей с присвити очи. – Казвате, че онова нещо си е отишло. Щом не знаем какво е било... можете ли поне да си спомните кой го е вложил във вас?

Ингрей се наведе напред и разтърка смъдящите си очи. Подозираше, че са кръвясали здравата.

– Май ще е по-добре да си събуя ботушите.

Халлана махна на Бернан и той коленичи да му помогне. Глезените на Ингрей наистина се бяха подули и имаха нездрав цвят. Той ги огледа, после вдигна очи и каза:

– За пръв път усетих проклятието, когато видях Аяда. Като нищо може да е било в мен от дни или от месеци, или от години дори. Отначало помислих, че е вълкът ми, доколкото въобще бях в състояние да мисля. Ако не беше видяното от лейди Аяда и... това, дето се случи токущо, сигурно още щях да смятам така. А ако бях успял да я убия, със сигурност щях да продължа да го вярвам.

Халлана засмука долната си устна.

– Помислете отново, съсредоточете се. Неустоймото желание да убиете затворничката си най-вероятно ви е било заложено някъде от момента, когато е пристигнала вестта за смъртта на Болесо, до излизането ви от Изтокдом на път за Глиганска глава. Преди това не е имало причина, а след това – време. С кого сте се виждали през този интервал?

Поставен по този начин, въпросът беше още по-смушаващ.

– Не с кой знае колко хора. Вечерта бях повикан в покоите на лорд Хетвар. Пратеникът още беше там. Хетвар, секретарят му, принц Риджилд – кралският сенешал, братята кин Глиганскиброд... Разменихме по няколко думи, докато лорд Хетвар ми съобщи новината и ми даде указания.

– Които бяха?

– Да прибера тялото на Болесо, да доведе убийцата му... – Ингрей се поколеба. – И да направя възможното да не се разчуват подробности за смъртта му.

– Какво означава това? – попита Аяда искрено озадачена.

– Да се погрижа всички доказателства за странностите на Болесо да изчезнат. – „Включително главната му жертва, която се явяваше и негова убийца?“

– Какво? Но нали сте служител на кралското правосъдие? – възкликна тя възмутено.

– Ако трябва да сме точни, аз съм на служба при печатник Хетвар. – След миг на размисъл добави: – Основната задача на печатник Хетвар е да работи по най-спешните грижи на Лесовите и техния кралски дом.

Аяда се умълча объркана, веждите ѝ се свъсиха.

Храмовата магьосница потупа устните си с пръст. Тя поне не

изглеждаше изненадана. Но когато заговори, стана ясно, че бързата ѝ мисъл вече е поела в друга посока:

– Нищо от царството на духа не може да съществува в света на материята, без да го поддържа материално същество. Заклинанията ги поддържат магьосници чрез своите демони, които са необходими, но не са достатъчни. В крайна сметка демонът се храни от тялото на магьосника. Само че вашето заклинание беше поддържано от самия вас. Подозирам, че... хм. Ако използвам думата, която употреби ти, Аяда, възможно ли е да става дума за паразитна магия? Заклинанието е било някак вложено във вас и след това се е хранило от жизнените ви сили. Ако това странно магьосничество по нещо си прилича с моето, то то се излива свободно, като вода по нанадолните. То не създава, а краде способностите си от своя гостоприемник.

На Ингрей това му прозвуча правдоподобно, но не му се искаше лейди Аяда да чува такива неща за него. Различни хора бяха способни да убиват, за да угодят на своите висшестоящи – само че обикновено единичното необходимо заклинание можеше да се побере в кесия. Десетки пъти беше яздил като охрана, готов да извади меча си и защита на своя господар, и не беше ли това принципно същото?

Не беше ли?

– Но... – Хубавите устни на Аяда се свиха. – Печатник Хетвар сигурно има сто мечоносеца, войници, наемници. Неколцина от гвардейците му яздиха с вас. И онзи, който... човекът, който го е направил... можел е да вложи заклинанието във всеки от тях. Защо е трябвало да пратят при мен единствения човек в Изтокдом, за когото се знае, че носи животински дух?

Повей от изражение – на разбиране, удовлетворение? – премина по лицето на Просветена Халлана и изчезна. Тя обаче не каза нищо, само се облегна напрегнато назад, може би защото ѝ беше невъзможно да се наведе напрегнато напред.

– Много хора ли знаят за това ви състояние? – попита тя.

Ингрей сви рамене.

– Говорят, да. Чувал съм най-различни варианти. Репутацията ми е полезна за Хетвар. Повечето хора гледат да не си създават враг в мое лице. – „Или да са в моята компания, или да ме канят на трапезата си, или най-вече, да ме запознават с роднините си от женски пол. Но вече съм свикнал с това“.

Очите на Аяда се разшириха.

– Избрали са те, защото вината е щяла да падне върху вълка ти!

Хетвар те е избрал. Следователно той трябва да е източникът на заклинанието!

Ингрей не беше склонен да приеме теорията ѝ.

– Не е задължително. Лорд Хетвар е обсъждал ситуацията със съветниците си, преди аз да отида там. Всеки от тях е можел да ме предложи за задачата. – Онова за вълка обаче звучеше твърде вероятно. Самият Ингрей по навик бе обвинил своя вълк за посегателствата върху живота на затворничката. Щеше да се изправи на съд, убеден в собствената си вина, неспособен да се защити. Стига въобще да оцелееше след опита си да убие лейди Аяда... никога нямаше да забрави почти фаталното си приключение във водите на придошлата река предния ден. По един или друг начин, жертвата и оръдието щяха да замлъкнат завинаги.

Два крайно неприятни извода пропълзяха в главата му. Единият – че той все още води лейди Аяда към вероятната ѝ гибел. Ако я беше удавил в реката вчера, едва ли щеше да е по-лошо за нея от това да я отровят или удушат по-късно в килията ѝ, и сто пъти по-милостиво от ужасите на един съмнителен процес и последващата го бесилка.

А другият – че враг с голяма и пазена в тайна сила много ще се разстрои, когато двамата пристигнат живи в Изтокдом.

6.

Събуди се потен от смъртно запомнени кошмари. Примигна срещу прозореча на мъничката, но все пак самостоятелна стая високо под стрехите на странноприемницата. Зазоряваше се. Време беше да тръгват.

Движението събуди болящи болки във всеки разтеглен и пренатоварен мускул по тялото му, тоест почти във всички, и той бързо-бързо изостави опитите си да седне. Само че и хоризонталното положение не го облекчи особено. Завъртя предпазливо глава, при което вратът му пламна от болка, и погледна към капана от глинени съдове, който беше заложил на пода до вратата. Нестабилната купчина изглеждаше непокътната. Добър знак.

Превръзките на китките му и на дясната ръка не се бяха изхлузили, затова пък бяха избили петна кафява кръв. Той изпъна ръце и стисна пръсти. Така. Предната вечер не е била сън – въпреки кошмарните си ужасии. Стомахът му се сви от тревога – и от болка, – когато спомените го заляха.

Надигна се с пъшкане, измъкна се от леглото и се довлече до умивалника. Написка несръчно с лявата ръка лицето си, но студената вода не му помогна с нищо. Навлече си панталоните, седна на ръба на леглото и се опита да си обуе ботушите. Уви, не можа да напъха в тях подутите си глезени. Призна се за победен и ботушите тупнаха на пода. Отпусна предпазливо тяло върху смачканите чаршафи. Мозъкът в главата му, изглежда, беше заменен от разбунен кошер. Лежа така дълго, ако се съдеше по пълзящите слънчеви квадрати по стената, без друга полезна мисъл освен мрачния гняв към безполезните си ботуши.

Изскърцаха панти. Тракането на глинени съдове се смеси със стреснатите псувни на конник Жеска. Ингрей присви очи към вратата. Жеска, намръщен и притеснен, внимателно прекрачи разпилялата се бариера от стомни и чинии. Беше облечен за път в съответствие с траурната тържественост на задачата си – оредялата му руса коса беше вчесана грижливо, добродушното му лице бе избръснато.

– Милорд?

– А, Жеска. – успя да каже Ингрей. – Как е прасчо тази сутрин?

Жеска поклати глава, сякаш не можеше да реши дали е повече разтревожен, или ядосан.

– Объркването му премина около полунощ. Сложихме го да си

легне.

– Погрижи се да не се мярка повече пред очите на Просветена Халлана.

– Не мисля, че би го направил. – Жеска огледа притеснено охлузванията и превръзките му. – Лорд Ингрей... какво се е случило?

Ингрей се поколеба, после попита:

– Какво се говори?

– Говори се, че сте се заключили с магьосницата и след няколко часа от стаята долетяла невъобразима врява – вой и такова тропане, че мазилката от тавана долу опадала, и викове. Все едно убивали някого.

„За малко...“

– Магьосницата и слугите ѝ по-късно си тръгнали, все едно не се било случило нищо, а вие сте си тръгнали куцайки, без да кажете никому нищо.

Ингрей се замисли за обяснението, което Халлана бе извикала през заключената врата на разтревожените хора отвън – дотолкова, доколкото си го спомняше.

– Да. Аз държах, хм... парче шунка и нож, и се спънах в един стол. – Не, тя не беше споменала стол. – Преобърнах масата. И си порязах ръката с ножа.

Лицето на Жеска се смръщи още повече – без съмнение той се мъчеше да си представи как въпросната случка би довела до множеството превръзки и охлузвания на Ингрей.

– Почти сме готови за тръгване. Свещеният на Червени яз чака да благослови ковчега на принц Болесо. Ще можете ли да яздите? След злополуката. – И след миг добави: – Злополуките.

„Толкова зле ли изглеждам?“

– Предаде ли посланието ми за лорд Хетвар на храмовия куриер?

– Да, жената препусна още prizори.

– Тогава... кажи да разпрегнат. Очаквам указания. По-добре да изчакаме. Хем и конете ще си починат един ден.

Жеска кимна, но в погледа му определено се четеше въпросът защо Ингрей бе пришпорвал и хората, и животните два дни само за да пропилее спечеленото време в помотване тук. Наведе се да събере глинени съдове и ги наслага в умивалника, изгледа още веднъж Ингрей и си тръгна.

Ингрей беше издраскал последното си писмо до лорд Хетвар веднага след пристигането им предната вечер – докладваше, че кортежът е в Червени яз, и настояваше да бъде пресрещнат с кортеж от

престолнината, на който да предаде товара си, като се позоваваше на неспособността си да осигури необходимата тържественост. Следователно в писмото нямаше и дума за храмовата магьосница, нито намек за по-късните събития в стаята на втория етаж. Не беше споменал инцидента в реката, всъщност не беше написал и дума за затворничката си. Гложещото го чувство, че е длъжен да уведоми печатника за истината, сега се бореше за надмощие със страха в сърцето му. Страх и гняв. „Кой ми е лепнал това проклето заклинание и как? Защо са ме превърнали в безмозъчно оръдие?

И може ли да се случи отново?“

Собственият му гняв го плашеше, а страхът подклаждаше гнева му, стягаше гърлото му и пулсираше в слепоочията му. Той легна пак и се опита да си спомни трудно усвоената самодисциплина по време на добронамерените, макар и жестоки изпитания в Брезовлес. Бавно наложи на изопнатите си мускули да се отпуснат.

Снощи вълкът му бе пуснат от каишката си. Той сам го беше отвързал. Беше ли вързан отново сега, тази сутрин? И ако не... тогава какво? Въпреки всички болки по тялото си Ингрей не усещаше ума си с нищо по-различен от всяка друга сутрин в съзнателния си живот. Значи на какво се дължеше днешното му колебание и неспособността да вземе решение – на старите навици или на здравия разум? Обикновена предпазливост – нежелание да направи и една стъпка повече към Изтокдом в сегашното си опасно неведение? Физическите му наранявания можеха да са правдоподобен предлог, зад който да се скрие. Но дали бяха прикритие на ловец, или убежище на страхливец? Впримчените му мисли обикаляха в кръг.

Ново почукване на вратата прекъсна затягащата се спирала на неспокойствието му – и един остър женски глас извика:

– Лорд Ингрей? Трябва да поговорим.

– Госпожо Херги? Влезте. – Ингрей със закъснение се сети, че е без риза. Само че жената най-вероятно беше опитна посветена към ордена на Майката, а не изчервяваща се девица. Все пак би било редно поне да седне. Би било.

– Хм. – Устните ѝ се свиха, когато пристъпи до леглото и го изгледа с хладно и вещо пламъче в очите. – Конник Жеска не е преувеличил. Е, няма как да го избегнете – трябва да станете, и толкоз. Просветената иска да се види с вашата затворничка, преди да тръгне, а аз искам да потеглим към дома възможно най-скоро. Достатъчно трудно ни беше да стигнем дотук, а обратният път направо ме ужасява. Хайде, ставайте. О,

бедничкият. Я да видя, по-добре да започнем със...

Тя сложи коженото си куфарче на умивалника, порови в него и извади квадратно шишенце от синьо стъкло с коркова запушалка. Наля зловещ на вид сироп в една лъжица и когато Ингрей се надигна с мъка на лакът да попита какво е това, му го изля в устата. Течността имаше ужасен вкус. Той я преглътна, понеже го беше страх да я изплюе пред стоманения ѝ поглед.

– Екстракт от брезова кора и мак, вино и още няколко полезни неща. – Погледът ѝ се плъзна по тялото му; тя сви устни, после се наведе и му даде още една лъжица. Кимна отсечено и запуши шишенцето. – Това трябва да свърши работа.

Ингрей преглътна и лекарството, и надигналия се стомашен сок.

– Отвратително е.

– Е, скоро ще си промените мнението, гарантирам ви. Така. Да видим как е резултатът от работата ми.

Тя отстрани сръчно и бързо превръзките му, сложи му нов мехлем и нови превръзки, навлажни шевовете на главата му с нещо, което щипеше, разреся сплъстената му коса, изми го до кръста и го обръсна, като го пляскаше по ръцете, когато той безуспешно се опитваше да защити способността си да се облече сам.

– Само да сте ми намокрили новите превръзки, милорд, мислете му. И стига сте хленчили като бебе. Няма да си губя времето с вас.

Не беше го обличала жена, откакто навърши шест години, но пък разнородните болки по тялото му утихваха благословено, заменени от сънено безгрижие. Той спря да се дърпа. Смътно осъзна, че напрегнатата ѝ съсредоточеност няма нищо общо с него, и предпазливо попита;

– Добре ли е Просветена Халлана? След снощи?

– Бебето се обърна. Може да е след ден, може след седмица, но ни чакат двайсет и пет мили ужасни пътища до Сухо листо, а на мен ми се иска да си бяхме у дома още днес. А сега ме чуйте, лорд Ингрей – да не сте посмели да я забавите някак. Каквото и да ви поиска, дайте ѝ го, без да спорите, моля. – И изсумтя строго.

– Да, разбира се – хрисимо отвърна Ингрей. И след като примигна, добави: – Отварата ви, изглежда, действа. Мога ли да задържа шишенцето?

– Не. – Тя коленичи до краката му. – О! Ботушите ви не ви стават, а? Носите ли си някакви други обувки? – Претърси безцеремонно дисагите му, изрови някакви износени кожени обувки и ги нахлузи на краката му. – Хайде ставайте, бърже.

Агонията, когато го издърпа за ръцете, му се стори приятно далечна, като вест от незнайна страна.

Магьосницата-лечителка вече чакаше в общото помещение на странноприемницата, където беше отседнала Аяда, в другия край на главната улица. Огледа превръзките му и попита учтиво:

– Надявам се, че тази заран сте по-добре, лорд Ингрей?

– Да. Благодаря ви. Лекарството ви ми помогна. Макар да беше необичайна закуска. – И ѝ се усмихна, макар да си помисли, че усмивката му сигурно изглежда доста откачена.

– О? Помогнало значи? – Тя погледна Херги. – Колко? – Херги вдигна два пръста. Ингрей не можа да прецени дали особенният ъгъл, под който се извиха веждите на свещената, е знак за порицание, или одобрение, защото Херги само сви рамене в отговор.

Ингрей тръгна след двете жени към горния етаж. Надзирателката на Аяда ги пусна, макар и с известно колебание. Ингрей се огледа скришно за някакви следи от снощните си изстъпления и не откри такива, като се изключеха няколко вече изтъркани с четка кървави петна и две-три вдлъбнатини по дюшемето. Щом чу гласовете им, Аяда излезе от спалнята. Беше облечена за път в същия сиво-син костюм за езда като предния ден, но беше сменила ботушите си с по-леки кожени обувки. Ингрей смутено огледа бледото ѝ лице. Тя отвърна на погледа му спокойно, но и някак замислено.

Някакво топло ухание се излъчваше на вълни от нея, удари го право в главата, като слънце, напекло сено. Устните му се отвориха леко по своя воля, сякаш да вкуси по-добре тази слънчева миризма – безсмислено усилие, понеже тя не се носеше във въздуха.

Халлана също излъчваше нещо повече от намек за особеност, който беше доловил вчера, имаше и някаква шеметна деловитост, отчасти заради бременността, но най-вече от някакъв скрит вихър с миризма като от повей на вятър след мълния – Ингрей реши, че е успокоеният ѝ демон. Двете други жени, Херги и надзирателката, изведнъж му се сториха някак двуизмерни, безцветни и сухи, сякаш нарисувани на хартия.

Просветена Халлана прегърна Аяда и пхна в ръката ѝ някакво писмо.

– Трябва да тръгна веднага, ако искам да се приберем преди мръзнало. – каза свещената. – Ще ми се да можех да дойда с теб. Всичко, това е много тревожно, особено... – Тя кимна към Ингрей, сякаш да

напомни за заклинанието му, и той сведе глава в знак на съгласие.

– Това само по себе си би създадо работа на Храма дори без... е, няма значение. Петимата богове да бдят над теб по пътя ти. Това е бележка до майстора на моя орден в Изтокдом, с молба да се поинтересува от твоя случай. Може и да ти помогне – аз няма да съм там. – Хвърли още един поглед към Ингрей. – Разчитам на вас, милорд, това писмо да пристигне до адресата си. И никъде другаде.

Той махна с ръка с известно колебание и устните на Халлана се свиха. Като агент на Хетвар, Ингрей се беше научил как да отваря и преписва писма, без да оставя следи, и беше сигурен, че тя знае за тези му умения. Но пък Копелето беше богът покровител на шпионите – какви ли номерца знаеше неговата магьосница? И на кой от двата си свещени ордена беше избрала да довери притесненията си? Дори да беше прикачила някакво заклинание към писмото си, Ингрей не го долавяше.

– Просветена... – Гласът на Аяда изведнъж изтъня, пълен с колебание. „Просветена“, а не „скъпа Халлана“, отбеляза Ингрей. Херги вече беше станала, готова да подкара господарката си към вратата, и се намръщи сърдито, когато свещената се обърна.

– Да, мила?

– Не... няма значение.

– Хайде аз да преценя. – Халлана се настани отново на стола си и й кимна окуражително.

– Снощи сънувах нещо много странно. – Аяда запристъпва нервно, после приседна на перваза на прозореца. – Нещо ново.

– В какъв смисъл странно?

– Необичайно ярък сън. На сутринта си го спомнях съвсем ясно.

– Слушам те. – Лицето на Халлана беше като издялано, толкова съсредоточена беше.

– Кратък беше, по-скоро нещо като видение. Сякаш съм видяла нещо като... и аз не знам. Смърт във формата на жребец. Черен като сажди, без никакъв блясък. Тичаше в галоп, но много бавно. Ноздрите му бяха червени и пламтящи и от тях излизаше дим. От гривата и опашката му се точеше огън. Искри изскачаха от копитата му и изгаряха всичко на пепел. Облаци от пепел и сянка. Ездачът му беше черен като него.

– Хм. Ездачът мъж ли беше, или жена?

Аяда смръщи чело.

– Хм... краката на ездача се извиваха и се сливаха с ребрата на коня, сякаш телата им се бяха враснали едно в друго. В лявата си ръка държеше каишка. На края на каишката тичаше огромен вълк.

Веждите на Халлана подскочиха и тя погледна Ингрей.

– Този, хм, вълк, познат ли ти беше?

– Не съм сигурна. Може би. Козината му беше съвсем черна, точно като... – Гласът ѝ стихна, после тя пак събра сили. – Поне в съня си имах чувството, че го познавам. – Лешниковите ѝ очи се впиха за миг в Ингрей и той се смути. – Само че този път си беше вълк, изцяло вълк. Носеше нашийник с шипове, само че на обратно, така че шиповете се впиваха в плътта му. Кръв се стичаше от лапите му и превръщаше пепелта под стъпките му в черна кал. После сянката и пепелта ме задавиха, очите ми започнаха да сълзят и повече не видях нищо.

– Виж ти, виж ти. Наистина ярък сън, дете. Ще трябва да помисля.

– Смяташ ли, че може да е важен, да означава нещо? Или е било просто реакция на... – Тя млькна, явно си спомняше странните събития от предната вечер, после погледна Ингрей изпод мигли.

– Важните сънища – каза Халлана и в думите ѝ се промъкна нещо от наставническия тон на преподавател – могат да са пророчество, предупреждение или да дават насока. Имаш ли някакво усещане за кое от тези неща става въпрос?

– Не. Беше съвсем кратък, нали ти казах. Но много ярък.

– Ти какво почувства? Не когато си се събудила, а по време на самия сън? Страх ли те беше?

– Не точно страх. Или поне не за мен. По-скоро бях бясна. Възпряна. Все едно се опитвах да ги настигна, а не можех.

Възцари се кратко мълчание. След малко Аяда го наруши:

– Просветена? Какво да правя?

Халлана се усмихна малко насила.

– Е... молитвите никога не са излишни.

– Това не е отговор.

– В твой случай може и да е. И не го казвам, за да те успокоя.

Аяда разтърка челото си, сякаш я болеше.

– Не искам пак да сънувам такива неща.

На Ингрей също му се искаше да попита: „Просветена, какво да правя?“. Но какъв отговор би могла да му даде тя в края на краищата? Да не мърда отгук? Изтокдом нямаше да дойде при него с всичките полагащи се церемонии. Да продължи напред, както му повеляваше дългът? Една храмова свещена едва ли би го посъветвала обратното. Да избяга или да остави Аяда да избяга? Би ли се съгласила Аяда да избяга? Вече ѝ го беше предложил веднъж, в гората при придошлата река. Тя беше отказала, с разумни доводи. Но ако бягството ѝ бѐдеше

организирано по-добре? Бягство през нощта, без следа за господарите на Ингрей как и от кого е получила кон, провизии, пари... ескорт? „Трябва пак да поговоря с нея за това“. Или пък да я предаде на магьосницата, нейната приятелка – да я изпрати тайно в Сухо листо? Само че ако подобен изход беше възможен, Просветена Халлана вече щеше да го е предложила. Обърна напирания си въпрос в покашляне, защото не искаше да го отпратят с наставления за молитва.

Херги помогна на господарката си да стане от стола.

– Дано пътят ти да е лек, Просветена. – каза Аяда и се усмихна тъжно на бременната жена. – Не ми се ще да мисля, че си се поставила в опасност заради мен.

– Не заради теб, мила. – разсеяно каза Халлана. – Или поне не само заради теб. Всичко това е много по-сложно, отколкото очаквах. Нямам търпение да го обсъдя със скъпия ми Осуин. Той има много логична мисъл.

– Кой Осуин? – попита Аяда.

– Съпругът ми.

– Ама... – възкликна Аяда и се ококори невярващо. – Не онзи Осуин, нали? Нашият Осуин, Просветен Осуин, от блатния форт? Онзи кльошав мърморко? Дето е само ръце и крака, и с врат като на щъркел, който гълта жаба?

– Същият. – Съпругата на Осуин явно не се обиди от това съвсем nelаскателно описание на другаря ѝ в живота. Напротив, стегнатите ѝ устни омекнаха. – Възрастта му се отразява добре, уверявам те. Тогава беше много незрял, горкичкият. А мисля, че и аз, ами, мисля, че и аз съм съзряла малко.

– От всички възможни... направо не мога да повярвам! Та вие винаги се караете!

– Само за теология. – спокойно каза Халлана. – Защото и двамата се интересувахме. Е... предимно за теология. – Устните ѝ се извиха от някакъв неизречен спомен. – С времето една споделена страст доведе до други. Той ме последва в Лесовете, когато срокът на службата му изтече – казах му, че просто е искал да има последната дума. Още се опитва. Сега и той преподава, като мен. Още обича да спори – това е най-голямото му удоволствие. Не съм толкова жестока да му го отнемам.

– Просветеният е много красноречив, вярно е. – потвърди Херги. – И хич не ща да му слушам красноречието, дето ще ми го изсипе на главата, ако не ви върна вкъщи скоро и жива и здрава, както му обещах.

– Да, да, скъпа Херги. – Усмихнатата, магьосницата най-после се

обърна и излезе тромаво, следвана по петите от слугинята си. Херги кимна одобрително на Ингрей на минаване, явно заради съдействието му или поне задето не се беше намесил.

Той погледна лейди Аяда, която гледаше след приятелката си. Тя улови погледа му и изписа на лицето си вяла усмивка. Той също ѝ се усмихна, стоплен и той не знаеше от какво.

– О. – промълви тя и ръката ѝ литна към устата.

– Какво? – попита озадачено Ингрей.

– Можеш да се усмихваш! – Ако се съдеше по тона ѝ, усмивката му беше чудо невиждано, сравнимо с това да му пораснат криле и да запърха с тях към тавана. Ингрей погледна нагоре, представяше си гледката. Крилатият вълк. „Какво?“ Тръсна глава да я очисти от тези странни мисли, но само му се зави свят. Може би беше добре, дето Херги си бе прибрала синьото шишенце.

Аяда пристъпи до прозореца, гледащ към улицата, и Ингрей я последва. Заедно проследиха как Херги натоварва господарката си във фургона под тревожния поглед на Бернан. Конярят, или ковачът, или какъвто там беше, плесна с юздите, подвикна на конете и фургонът затрополи по улицата, и скоро се скри от поглед. Зад тях надзирателката си беше намерила работа да разопакова един куфар, стегнат с върви за път и останал ненатоварен, също като ковчега на Болесо след заповедта на Ингрей да останат още ден в Червени яз.

Ингрей стоеше съвсем близо до Аяда, гледаше над рамото ѝ и съвсем лесно би могъл да сложи лявата си ръка на врата ѝ, където вдигнатата под мрежичката коса оставяше на показ бялата ѝ кожа. Дъхът му раздвижи едно излязло изпод мрежичката кичурче, но тя не се дръпна, а се обърна към него и срещна погледа му. Нито страх, нито отвращение загрозяваха чертите ѝ, само премълчани въпроси.

А тя беше видяла не само онова, другото, гадното нещо; беше видяла и вълка му. Беше видяла омърсяването му, дремещата му жестокост, беше ги изпитала на собствения си гръб, а не като другите, които само бяха чули слухове и клюки за тях. Беше ги познала от първа ръка. „Познава ги. Защо тогава още не е побягнала с писъци?“

Възприятията му направиха салто. Ако завъртеше нещата – какво мислеше самият той за нейната котка? Беше я видял в онази, другата реалност, толкова ясно, колкото тя беше видяла вълчото в него. Логично би било нейното омърсяване да е като близък знак на неговото. И все пак един бог беше минал покрай нея в нощта, забърсал я бе с плаща си и този мигновен допир, изглежда, се равняваше на повей от екстаз. Всички

теологични теории, които храмовите свещени бяха набивали в дебелата му глава, изглежда, се стопяваха под безжалостния взор на един велик Факт, рещ се току отвъд границите на разума му. Нейният таен звяр му се беше сторил красив до степен на великолепиe. Изглежда, че днес ужасът бе придобил съвсем ново и пленително измерение за Ингрей, измерение, за което дори не беше подозирал.

– Лорд Ингрей, – каза тя и от ниския ѝ глас кръвта му кипна, – ще последвам съвета на Просветена Халлана и ще ида в храма да се помоля. – Хвърли притеснен поглед към надзирателката си. – Насае.

Умът му рязко превключи на работен режим. Бе съвсем нормално да придружи затворничката си до храма без нейната надзорница; в този час на деня храмът сигурно беше почти празен и можеха да поговорят необезпокоявани и в същото време пред очите на всички.

– Никой не би се зачудил, ако ви придружа до олтарите на боговете, за да се помолите за снизхождение, мадам.

Устните ѝ се извиха в крива усмивка.

– Кажете по-добре „за справедливост“.

Той отстъпи крачка встрани и кимна. Обърна се и отпрати надзирателката да се погрижи за каквито там свои неща намери за нужно в рамките на следващия час, после тръгна с Аяда. Когато излязоха на улицата и тръгнаха към храма, Аяда пхна ръка под лакътя му и заби поглед в хлъзгавия калдъръм. Не го поглеждаше. Храмът бе малко по-нататък, построен от сивия камък, който се срещаше по тези краища, размерът, стилът и солидността му бяха типични за управлението на внука на великия Одар, преди дартакийските завоеватели да покажат, че и те са способни да се докарат до разруха в поредица от кървави кланови междусобици.

Минаха през портите от ковано желязо и влязоха в тихия двор, ограден с високи стени. Вътрешните помещения тънеха в полумрак и хлад след ярката утрин въвн, само тесни потоци светлина се лееха през кръглите прозорци високо в стените. Имаше само няколко богомолци, някои на колене, други проснати по лице пред олтара на Майката в нейната зала. Ръката на Аяда се стегна за миг върху неговата. Той проследи погледа ѝ през арката към олтара на Бащата и мярна ковчега на Болесо, вдигнат на дървени подпори, покрит с брокатени драперии и с почетна стража от градската милиция на Червени яз. Ала залите на Дъщерята и на Сина бяха празни в този ранен час. Аяда го поведе към тази на Сина.

Коленичи изящно пред олтара и Ингрей последва примера ѝ, макар и не толкова изящно. Плочите бяха студени и твърди.

– Какво според теб ще ти се случи, когато пристигнем в Изтокдом? – тихо попита Ингрей. – Какво си планирала?

– Предполагам, че ще бъде разпитана – от кралските съдии или от храмовите следователи, или и от едните, и от другите. – също толкова тихо отвърна тя. – Вярвам, че храмовите следователи определено ще се заинтересуват сега, след последните събития и писмото на Просветена Халлана. Смятам да кажа истината, защото тя е най-сигурната ми защита... а и казват, че най-лесно се помни.

Ингрей въздъхна.

– Как мислиш, какво представлява Изтокдом сега?

– Ами... никога не съм ходила там, но винаги съм смятала, че е великолепно място. Кралският палат сигурно е най-голямата му забележителност, но принцеса Фара ми е разказвала за речните пристанища и за стъкларските работилници, за големите храмови училища... и за Кралския колеж също. Паркове и дворци. Изключителни шивачи. Скрипториуми и бижутери, и всякакви други занаятчии. Поставят се пиеси, и то не само на свещените празници, а за висшите лордове в красивите им домове.

– Виждала ли си някога ято лешояди, кръжащи около трупа на някакъв голям опасен звяр, бик или мечка, който още не е умрял съвсем? Повечето се държат настрана, чакат, но някои се стрелват да откъснат парче и пак се оттеглят. Всички кръжат все по-близо с напредването на деня, а гледката на тази смъртна стража привлича и по-далечни роднини, гложгани от страх да не би да изпуснат най-сладките парчета, когато накрая всички се струпат за изкормването.

Устните ѝ се присвиха в мълчалив въпрос: „Сега какво?“

– В момента, – Ингрей сниши глас още повече – Изтокдом прилича на такова ято. Каж ми, лейди Аяда, кой според теб ще бъде избран за следващия свещен крал?

Тя примигна.

– Ами, предполагам... принц-маршал Биаст. – По-големият и по-нормален брат на Болесо, който в момента се обучаваше под грижите на бащините си военни съветници близо до северозападната граница.

– Така смятах и много други, докато свещеният крал не бе поразен от тази невярна болест, а после и от парализата. Ако това се беше случило след пет години, според Хетвар кралят навярно би могъл да подsiguri избора на Биаст, докато самият той още е жив. Или ако старецът беше починал бързо... Биаст можеше да яхне инерцията на скръбта и да се наложи, преди опозицията да се е окопитила. Малцина обаче са

предвидили или съобразили плановете си с тази жива полусмърт, която се точи вече с месеци, като предоставя време и мотив на най-лошите, както и на най-добрите, да маневрират. Да мислят. Да си шушукат. Да бъдат изкушени. – Кин Еленовшип бе държал свещения престол пет поколения и мнозина смятаха, че може би е дошло времето да сдаде властта.

– Кой тогава?

– Ако свещеният крал умре тази нощ, дори Хетвар няма да знае кой ще бъде избран следващата седмица. А щом Хетвар не знае, съмнявам се, че някой друг би могъл да отгатне. Но оформящият се модел на подкупи и слухове навеждаше Хетвар на мисълта, че за кандидат е бил готвен Болесо.

Веждите ѝ хвъркнаха нагоре.

– Определено лоша изненада!

– По-скоро глупава и поддаваща се на давление. От гледната точка на някои хора – съвършената кандидатура. Лично аз смятах, че такива хора не си дават реална сметка колко опасен е станал непостоянният му нрав и много скоро щяха да съжалят за успеха си. И това беше преди да разбере за престъпните му интереси към свръхестественото. – Ингрей се намръщи. Беше ли наясно Хетвар с богохулните опити на Болесо? – Печатникът беше достатъчно притеснен, за да ме прати със стотина хиляди корони при архисвещения на Воденвърх, за да осигури вота му за Биаст. Само че Негова милост ми благодари доста двусмислено.

– Печатникът е подкупил архисвещен?

Ингрей примижа – такова наивно изумление прозвуча в думите ѝ.

– Единственото необичайно нещо в сделката бях аз. Хетвар обикновено ме използва да предавам заплахите му. Много ме бива в това. Най ми е приятно, когато другите на свой ред се опитат да ме подкупят или заплашат. Едно от малките ми удоволствия – да ги примамя в засада, а после към, хм, просветление. Мисля, че присъствието ми беше замислено като двойно послание, защото архисвещеният изглеждаше доста нервен. Факт, който Хетвар прибра... е, където прибира такива неща.

– Печатникът доверява ли ти плановете си?

– Понякога. Друг път – не. – „Сега например?“ – Знае, че съм любопитен по природа, и от време на време ми подхвърля по някоя дреболия. Но аз не настоявам. Защото иначе няма да получа нищо.

Ингрей си пое дълбоко дъх.

– Така. Понеже ти, изглежда, не взе присърце намека ми, нека ти го обясня по-директно. Ти не само си защитила честта си в кулата на

замъка Глиганска глава. Нито само си нанесла обида на кралския дом Еленовшип, като направи от смъртта на принца обществен скандал. Ти осуети политически заговор, който вече е струвал някому стотици хиляди корони и месеци тайна подготовка. И забранена магия от най-опасен вид. От заклинанието върху мен съдя, че някъде в Изтокдом има човек – или хора, влиятелни хора, които не искат да размахваш истината пред този и онзи, всъщност пред никого. Опитът им да те убият прикрито се провали. Подозирам, че следващият им опит няма да е толкова прикрит. Или си си представяла как заставаш героично пред съдия или следовател също толкова смел и честен като самата теб? Може и да има такива хора, не знам. Но ти гарантирам, че ще се сблъскаш само с другия вид.

Челюстите ѝ се бяха стегнали.

– Аз съм... ядосан. – избра накрая думата той. – Не желая да участвам в това. Мога да ти уредя да избягаш. Суха този път, с пари в джоба и без гладни мечки наоколо. Тази нощ, ако искаш. – Така, ето, че измяната се превърна от тайни помисли в изречени думи.

Мълчанието се проточи и той заби поглед в пода между коленете си.

Гласът ѝ беше толкова нисък, че едва го чуваше.

– Колко удобно за теб. Така няма да ти се наложи да отговаряш пред никого. Нито да изричаш опасни истини в името на нечия чест. Всичко ще си продължи – за теб – постарому.

Той рязко завъртя глава. Лицето ѝ беше преbledняло.

– Това едва ли е възможно. – каза Ингрей. – Вече и на моя гръб е нарисувана мишена. – Устните му се дръпнаха и оголиха зъбите му в онази особена усмивка, която обикновено караше хората да му правят път.

– Смешно ли ти е?

Ингрей се замисли над въпроса ѝ.

– Във всеки случай събужда любопитството ми.

Аяда потропа с пръсти по плочите на пода. Прозвуча като трополене на далечни ноктести лапи.

– Толкоз за висшата политика. А висшата теология?

– Какво по-точно?

– Усетих бог да минава покрай мен, Ингрей! Защо?

Той отвори уста. Поколеба се.

Тя продължи със същия трескав шепот:

– През целия си живот съм се молила и никога не бях получавала отговор. Вече почти не вярвах в боговете, а ако вярвах, то беше колкото

да ги прокълна за безразличието им. Те предадоха баща ми, който им бе служил вярно през целия си живот. Предадоха майка ми, или пък бяха безсилни да я спасят, което е също толкова лошо, ако не и по-лошо. Ако един бог е дошъл при мен, със сигурност не е дошъл за мен! Къде слагаш това във всичките си сметки?

– Висшата дворцова политика, – бавно каза Ингрей – е най-безбожното нещо, което познавам. Ако решиш да продължиш към Изтокдом, значи сама си подписваш смъртната присъда. Мъченичеството може и да е слава, но самоубийството е грях.

– А ти към какво ще продължиш, лорд Ингрей?

– Самият лорд Хетвар е мой патрон. – „Така мисля“. – А ти няма да имаш никого на своя страна.

– Не може всички храмови свещени в Изтокдом да са продажни. А мога да разчитам и на майчиния си кин!

– Граф Язовбряг беше на съвещанието, което реши да изпрати мен. Сигурна ли си, че е бил там да защитава интересите ти? Аз не съм.

Тя дръпна полите си по-далеч от него и заяви:

– Сега ще се помоля за напътствие. А ти можеш да млъкнеш. – И се просна на пода, в поза на най-дълбоко смирение, ръцете разперени настрани, лицето ѝ извърнато от него.

Ингрей легна по гръб и се загледа в тавана, ядосан и замаян. Гадаше му се. Отварата на Херги май вече не действаше толкова добре. Обърканите му мисли се завъртяха в кръг, после се отнесоха, но не в молитви. Той позволи на уморените си очи да се затворят.

След неизвестно колко време троснатият глас на Аяда го върна към действителността:

– Ти молиш ли се, или дремеш? И което и от двете да правиш, свърши ли вече с него?

Той с мъка отвори очи и я видя над себе си, права. Явно бе задрямал, защото не я беше чул да става.

– На ваше разположение съм, мадам. – Понечи да стане, успя да преглътне стона си и пак се отпусна на пода.

– Ами, да, не съм изненадана, между другото. Нали видя какво си направил на онези бедни вериги? – И му подаде ядосано ръка. Любопитен колко ѝ е силицата, той хвана китката ѝ с две ръце. Тя се изпъна назад като моряк, който дърпа въже, и Ингрей едва не се претърколи в краката ѝ.

Излязоха под светлината на есенното слънце и Ингрей попита:

– И какви напътствия получихте след всичките си молитви, мадам?

Тя прехапа устни.

– Никакви. Макар че сега мислите ми не са в такъв хаос, което показва, че малко тиха медитация може да е от полза. – Косият поглед, който му хвърли, беше пълен със загадки. – Не чак в такъв хаос. Просто... Непрекъснато се сещам за...

Той изсумтя окуражително.

И тя изтърси:

– Още не мога да повярвам, че Халлана се е омъжила за Осуин!

Намериха надзирателката на Аяда в общото помещение на странноприемницата. Седеше в ъгъла с конник Жеска, сбрали глави; на масата пред тях имаше халби и един поднос с корички, остатъци от сирене и обелки от ябълки. Разходката по топлата улица беше отпуснала малко схванатите мускули на Ингрей и с надеждата, че по-скоро върви, а не куцука като някой престарял дядо, той се приближи към тях. Те млъкнаха и вдигнаха глави.

– Жеска. – Ингрей кимна към подноса: сети се, че още не е ял. – Хубава ли е храната тук?

– Сиренето е превъзходно. Бирата обаче не струва – вкисната е.

Аяда се ококори, но се въздържа от коментар.

– А. Благодаря за предупреждението. – Той се наведе, взе една коричка и задъвка. – И за какво толкова си говорите вие двамата?

Надзирателката, изглежда, се поуплаши, но Жеска с известно предизвикателство каза:

– Разказвах й някои от историите за Ингрей.

– Историите за Ингрей? – повтори Аяда. – Толкова ли са много?

Ингрей се постара да не се намръщи още повече.

Жеска се ухили доволно и каза:

– Тъкмо разказвах историята как керванът на Хетвар беше нападнат от разбойници в гората при Алденна, по обратния път от Дартака, и как си спечелихте службата при него. В края на краищата моята лична препоръка пред печатника свърши работата.

– Така ли? – измърмори Ингрей; опитваше се да реши дали Жеска говори глупости от нерви, или не. И ако е така, защо.

– Бяхме голяма група – продължи Жеска към жената, – и добре въоръжени, само че бандитите се криеха от доста време в гората и вече наброяваха двестатина души с новите им попълнения – главно от прогонени войници, бегълци и престъпници. Тормозеха целия район и явно сме

им се сторили достатъчно богата плячка, защото решиха да си изпробват късмета с нас. Яздех точно зад Ингрей, когато ни нападнаха. Много скоро разбраха каква грешка са направили. Нашият човек върти меча удивително.

– Не съм чак толкова добър. – каза Ингрей. – Просто тях не ги биваше.

– Не казах „добър“, казах „удивително“. Виждал съм майстори на меча и вие не сте такъв, аз също. Само че необичайните ви движения... изобщо не би трябвало да сполучат, но... Когато стана ясно, че никой няма да ви надвие, стига да имате достатъчно място да въртите меча, един, дето беше голям като мечка, успя да ви сгачи отблизо. Аз бях на петнайсетина крачки от вас и си имах мои проблеми, но все пак... вие си метнахте меча във въздуха, стиснахте главата на онзи, скършихте му врата, после уловихте падащия меч, обърнахте се и обезглавихте разбойника, който ви нападнаше изотзад. Всичко това с едно непрекъснато движение.

Ингрей не помнеше нищо от това, макар да помнеше нападението, разбира се. Поне началото и края му.

– Жеска, измисляш си разни истории, за да се правиш на интересен. – Жеска беше десетина години по-възрастен от Ингрей и набитата надзирателка на средна възраст сигурно му изглеждаше приемлив обект, пред когото да се поперчи.

– Ха. Ако си измислях героични подвизи, за да се правя на интересен, щях да ги разказвам за себе си. Та в онзи момент значи всички разбойници хукнаха да се спасяват. А вие посякохте най-бавните... – Жеска не успя навреме да си сниши гласа, явно в последния момент решил да премълчи края на разказа си. И Ингрей се досети защо. Беше дошъл на себе си, докато методично доубиваше ранените. В кръв до лактите, миризмата й проливаше всичко. И Жеска, с ужасено лице, дърпаше го за раменете и викаше: „Ингрей! В името на Бащините сълзи, човече, остави някой и за бесилката!“ Той го беше... всъщност не точно, че го беше забравил. Просто избягваше да се връща към този спомен.

Жеска отпи яка глътка от бирата, явно забравил временно за вкуса й, но въпреки това я преглътна. Изкриви отвратно лице и избърса уста.

– Точно тогава препоръчах на Хетвар да ви вземе на редовна служба. Мотивите ми бяха напълно егоистични. Исках да съм сигурен, че никога няма да се озовете на противниковата страна в бой. – И му се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

Ответната усмивка на Ингрей беше също толкова оскъдна.

„Намеци, Жеска? Колко нетипично за теб. Какво се опитваш да ми кажеш?“

Болката от удара в главата се връщаше. Ингрей реши да потърси храна в собствения си хан. Предаде Аяда на надзирателката, заръча им пак да си заключат вратата и си тръгна.

7.

След като хапна набързо в общото помещение на хана, Ингрей се прибра в стаята си и пак се просна на леглото. Беше закъснял с ден и половина с предписаната от посветената от Тръстиков мочур почивка заради удара по главата и покорно ѝ се извини – наум. Но колкото и да беше уморен и колкото и да предразполагаше към дрямка топлият следобед, сънят така и не идваше.

Нямаше смисъл да се хаби с тайни приготовления за среднощното бягство на Аяда, щом тя отказваше да яхне коня и да го пришпори към свободата си. Трябваше да я убеди. Ако се разбере за тайната ѝ, тайната за леопарда, дали щяха да я изгорят? Представи си как пламъците облизват свързаното ѝ тяло като зли оранжеви ласки, как пламва напоената с масло риза, в каквито обличаха осъдените на изгаряне, за да ускоят краят им. Представи си я как увисва и тялото ѝ се мята конвулсивно, с конопено въже на шията, от някоя дъбова греда, в зла, безсмислена пародия на жертвоприношение от Старите лесове, когато обесвали жертвата на свещено горско дърво. Или пък кралските екзекутори щяха да ѝ отпуснат копринено въже, копринено като леопарда ѝ, в чест на знатното ѝ потекло? Макар че старите племена, поради липса на коприна, използвали въже, изплетено от копривени влакна за онези от най-благородно потекло – поне така беше чувал. „Мисли за нещо друго“. Само че мислите му се въртяха все около това, сякаш да го измъчват нарочно.

Отначало онези човешки жертви, доброволни човешки жертви в Старите лесове, се възприемаха като пратеници при боговете. Свещени пратеници, които да отнесат молитвите право в небето в тежки моменти на превелика нужда, когато всички изречени думи и молитви сякаш губели пътя си и се стопявали в празно мълчание. „Като моите сега“. Покъсно обаче, след продължилия с поколения натиск откъм източните граници, нуждите на племената нараснали, а с тях и страховете им. Битки и земя били изгубени; скръбта се умножила и преценката губела почва; качеството отстъпило пред количеството в онези отчаяни дни и станало все по-трудно да се намерят свещени доброволци с героична душа.

Редиците им се запълнили с по-неохотни жертви, а после и с насилени жертви. Накрая се задоволявали с военнопленници, заложници, отвлечени занаятчии и курви от обозите, че и по-лошо. Свещените дървета раждали прогнили плодове. Дори деца, както се твърдеше в някои от

любимите мъченически истории на квинтарианските свещени. Вражески деца. „И що за болен мозък може да лепне етикета «враг» на едно невинно дете?“ Най-малкото племенните магове от Старите лесове е трябвало да се замислят що за молитви могат да отнесат на боговете ужасните сърца на жертвите им.

„Мисли за нещо полезно, проклет да си“. Сърдитите думи на Аяда в храма се забиваха сякаш в кожата му като хапливи насекоми. „Така няма да ти се наложи да отговаряш пред никого. Нито да изричаш опасни истини...“ Петима богове, какво си мислеше това глупаво момиче – че влиянието му в Изтокдом е безгранично? Самият той живееше от подаяния, под протекцията на Хетвар. Вярно, Ингрей се отплащаше за тази протекция, но същото се отнасяше за другите от личната войска на Хетвар; може би се отплащаше по по-особен и полезен начин, недостъпен за другите, но в паяжината от влияние на печатника той със сигурност беше тънка нишка. Ингрей никога не беше правил услуги и затова сега не можеше да си поиска такива. Ако изобщо имаше някаква възможност да спаси или оправдае Аяда, тя щеше да се изчерпи, щом кортежът минеше през градските порти.

С неохота трябваше да си признае, че мислите му стават само неприятни, но не и по-изобретателни. По някое време задрямва. Дрямката му беше неспокойна, но все пак беше по-добра от безсмисленото въртене в леглото.

Събуди се, когато есенното слънце вече захождаше, и тръгна към хана на Аяда да я покани за вечерна молитва. Тя вдигна вежди и измърмори:

– Нещо изведнъж си станал набожен. – Но, изглежда, се смили при вида на смутената му физиономия и го придружи до храма.

Когато коленичиха пред олтара на Брата – залите и на Майката, и на Дъщерята пак бяха пълни с богомолци – той подхвана тихо:

– Слушай. Тази вечер трябва да реша дали утре да тръгнем, или не. Не може просто така да тръгнеш към бедата, без да имаш план, без опит дори да хвърлиш въже към брега. Иначе ще се обесиш на въжето, а аз направо полудявам, като си те представя как увисваш, също като твоя леопард. Едно бесене не ти ли стига?

– Ингрей, помисли. – отвърна тя също шепнешком. – Дори да приемем, че успея да избягам незабелязано, къде ще отида? Майчиният ми кин не може да ме приеме, нито да ме скрие. Бедният ми пастрок няма

силата да се противопостави на такива високопоставени врагове, а и неговият дом ще е сред първите места, където биха ме потърсили. Жена, непозната, сама – ще изпъквам навсякъде и ще се превърна в лесна мишена за лоши хора. – Явно и тя беше мислила по въпроса.

Той си пое шумно дъх.

– Ами ако и аз дойда с теб?

Дълго мълчание. Той я погледна и видя, че лицето ѝ е застинало. Широко отворените ѝ очи се вираха немигашо право напред.

– Би го направил? Би изоставил хората си и дълга си?

Той стисна зъби.

– Може би.

– И къде ще отидем? И твоят кин не може да ни приеме, нали?

– Не мога да си представя как се връщам в Брезовлес, по каквата и да било причина. Не. Ще трябва да се измъкнем от Лесовете, да пресечем границата. Към Алвианската лига може би... да се доберем до Кантоните отвъд северните планини. Или към Дартака. Поне мога да говоря и да пиша на дартакийски.

– Аз не мога. Ще ти бъда нямата... какво? Слугиня, любовница?

Ингрей се изчерви.

– Можем да се преструваме, че си ми сестра. Мога да се закълна, че ще се отнасям почитателно към теб, все едно наистина си ми сестра. Няма да те пипна, обещавам.

– Колко очарователно!

Той замълча. Чувстваше се като човек, който пресича заледена река през зимата и току-що е чул първото пропукване под краката си. „Това пък как трябва да го разбирам?“

– Баща ти е бил ибриец. Ти говориш ли ибрийски?

– Малко. А ти?

– И аз малко. Значи можем да тръгнем към полуострова. Шалион, или Ибра, или Бражар. Там няма да си чак толкова няма. – Чувал беше, че там се намирала работа за мечоносци в непрестанните погранични схватки с еретическите квадриански княжества по крайбрежието. А и не задавали много въпроси на чуждестранните доброволци, стига да зачитали петорния свещен знак.

Тя въздъхна.

– Днес следобед си мислех за онова, което каза Халлана.

– Кое? Тя каза много неща. Не спираше да бърбори.

– Ами тогава помисли за мълчанията ѝ.

Това прозвуча съвсем като някой от любимите афоризми на лорд

Хетвар и Ингрей чак се размърда от изненада.

– Че тя мълча ли въобще?

– Каза, че ме е издирила – и то в момент на крайно неудобство и дори опасност за самата себе си, не забравяй – по две причини. Защото била чула новината... и заради сънищата, „разбира се“. Само Халлана може да го каже така, че втората причина да прозвучи, сякаш ей сега се е сетила за нея. Това, че аз имах странни и тъмни сънища, кошмари, почти толкова ужасни като живота ми наяве, сигурно е резултат от страха, умората и... и дара, който ми остави Болесо. Но защо Халлана е сънувала за мен и моите неприятности? Тя е храмова служителка до мозъка на костите си, а не някой ренегат, нищо че сама си разчиства пътя. Да ти е споменала нещо за сънищата си?

– Не. Но и аз не се сетих да я попитам.

– Тя зададе много въпроси и научи и аз не знам какво, докато ни наблюдаваше, но не ми даде никакво напътствие, намек дори. Това също е мълчание. Накрая ми даде само едно – писмото. – Докосна лявата си гръд и погали леко фината бродирана материя на жакета си. На Ингрей му се стори, че долавя тихото шумолене на хартия под плата, от някакъв вътрешен джоб. – Изглежда, очаква от мен да го предам. И понеже това е единственото напътствие, което ми даде, не ми се ще да го заменя за рисковано бягство в изгнание със... с човек, когото познавам само от четири дни. – Тя помълча малко. – И особено като по-малката ти сестричка, петимата богове да ме пощадят!

Ингрей не проумяваше защо се засяга толкова заради „сестричката“, но категоричният ѝ отказ не можеше да се сбърка. Каза тежко:

– В такъв случай утре ще продължим към Изтокдом заедно с ковчега на Болесо. – Което щеше да му осигури още три дни, в които да измисли по-убедителни аргументи или по-добър план, минус времето, което щеше да проспие. „Ако изобщо успее да заспя“.

Придружи я под спускащия се здрач до хана и отново я предаде в ръцете на надзирателката. Сега селянката го поглеждаше с неприкрито подозрение, макар да не каза нищо. Докато вървеше по улицата към своя хан, Ингрей започна да се чуди дали не трябва да се вгледа в мълчанията и на Аяда. А такива имаше предостатъчно.

Вече приближаваше хана, когато някакъв тъмен силует се отдели от една стена. Ръката на Ингрей се плъзна към дръжката на меча, но бързо се отпусна, когато човекът влезе в жълтата светлина от фенера над вратата. Беше Жеска.

– Ела с мен, Ингрей. Искам да поговорим насаме.

Веждите на Ингрей се вдигнаха озадачено, но той не възрази. Зави-
ха в една пряка близо до градските порти и седнаха на дървена пейка до
покрития геран в центъра на площада. Някакъв слуга тъкмо си тръгваше
с увисени на кобилица ведра. На улицата мъж и жена бързаха да се при-
берат, жената държеше фенер, мъжът носеше на конче малко момче, ко-
ето стискаше косата му с ръчички и мъжът току му подвикваше през
смях да не го скубе. Мъжът хвърли поглед към двамата мечоносци, ус-
покои се, като ги видя да си седят спокойно, и се обърна към жена си.
Стъпките им постепенно затихнаха.

Възцари се мълчание и се проточи. Жеска потрепваше смутено с
пръсти по бедрото си.

– Да няма някакъв проблем с хората ни? – подкани го накрая Инг-
рей. – Или с Болесовите?

– Хм. – Жеска размърда рамене. – Може би вие двамата ще ми ка-
жете. – Поколеба се, засмука долната си устна, после изведнъж рече: –
Да не би да се влюбваш в това прокълнато момиче, Ингрей?

Ингрей застина.

– Какво те навежда на тази мисъл?

В тона на Жеска се промъкна сарказъм.

– Ами, да видим. Какво ли толкова би ме навело на тази мисъл? Да-
ли пък не е защото гледаш да я заприказваш насаме при всяка възмож-
ност? Или пък защото се хвърли като луд в побеснялата вода, за да я
спасиш? Или пък защото те хванаха как се промъкваш полугол в спал-
нята ѝ по нощите? Бледата ти жадна физиономия, с която я зяпаш, кога-
то си мислиш, че никой не те гледа? Или пък тъмните кръгове на любов-
на мъка, дето са се вдълбали под очите ти? Признавам, че само Ингрей
кин Вълчаскала може да пошурее от страст по жена, която пребива люб-
бовниците си до смърт, защото за теб това не е спирачка, а примамка! –
изсумтя Жеска.

– Останал си с напълно погрешно впечатление. – студено каза Инг-
рей. Смущение, граничещо с ужас, го стисна в лапите си, когато осъзна
колко правдоподобно звучи интерпретацията на Жеска, после му хрум-
на, че тази интерпретация може и да не е най-лошият параван за по-
странните и много по-опасни истини, за заклинанието и всичко остана-
ло. Последвано на свой ред от още по-плашещото подозрение, че може
би Жеска не греша чак толкова много, или въобще не греша... „Не. Не“.
– Пък и е бил само един любовник.

– Какво?

– Когато е пребила. – След миг добави: – Признавам обаче, че количественият недостиг на улова ѝ се компенсира от качеството. – И след още миг: – Във всеки случай тя не ме харесва, така че страховете ти са напразни.

– Не е вярно. Тя те мисли за много хубав мъж, макар и вечно начумерен.

– Ти пък откъде знаеш? – Ингрей прехвърли набързо изминалите няколко дни през ума си – кога беше успял Жеска да говори насаме със затворничката?

– Обсъждала те е с надзирателката си или пък надзирателката те е обсъждала с нея. Много е откровена и устата тази жена, подхванеш ли я. Е, работата за Майката се отразява по този начин на някои жени.

– С мен не разговаря така.

– Защото я ужасяваш. А аз – не. Поне в сравнение с теб. Което ми е много полезно, от моя гледна точка. Но да си чувал някога ка две жени обсъждат мъжете? Мъжете лъжат, та се късат, когато си сравняват улова, но жените... предпочитам някой анатом на Майката да ме среже, докато съм жив, отколкото да слушам нещата, които жените казват за нас, когато си мислят, че са сами. – Жеска потръпна в престорен ужас.

Ингрей успя да си затвори устата, преди да попита: „И какво друго е казала Аяда за мен?“. Хрумна му, че все трябва да е запълвала с нещо часовете, прекарани насаме с онази селянка, а празните приказки често прикриват опасни тайни по-добре, отколкото мълчанието. Така. Реши все пак да попита:

– Има ли нещо друго, което трябва да знам?

– О, да... – Жеска преправи гласа си на женски фалсет: – Дамата смята, че усмивката ти е „опустошителна“.

А усмивката на Жеска, помисли си Ингрей, направо злобееше самодовошно. Само че явно още не се беше мръкнало толкова, че сенките да скрият ответния му гневен поглед, или пък той просто прогори тъмнината, защото Жеска се сепна и вдигна успокоително ръка.

– Ингрей, чуй ме. – Този път гласът му прозвуча сериозно. – Не искам да направяш някоя глупост. Ти имаш бъдеще в дома на Хетвар, много по-обещаващо от моето, и не само защото си от знатен род. Аз най-много да стана гвардейски капитан някой ден. Ти си образован човек, владееш два чужди езика, Хетвар разговаря с теб като с равен – равен не само по кръв, но и по ум – а ти му се отплащаш по достойнство с работата си. Като ви слушам как разговаряте, понякога направо ми се завива свят. Не ща дори да стъпя на пътеките, които ти, изглежда, си

обречен да изминеш. От високото ми се ние свят и главата ми си е добре на раменете, както си е сега. Но преди всичко... не искам аз да съм офицерът, когото ще пратят да те арестува.

Ингрей отпусна стиснатите си до болка челюсти.

– Оценявам искреността ти.

– Добре.

– Утре тръгваме на път.

– Добре.

– Стига да успее да си обуя ботушите.

– Ще дойда да ти помогна.

„А аз ще отпратя онази любопитна досадна клюкарстваща надзира-телка да си ходи в Тръстиков мочур и ще ѝ намеря заместница, или пък изобщо няма да ѝ търся“. Женските брътвежи бяха достатъчно неприятни, но какво щеше да стане, ако любопитното ѝ мозъче събереше кураж да завърти разговора около странните събития при посещенията на Халлана, на които и тя беше станала в някаква степен свидетел?

„Ами ако вече го е направила?“

Двамата тръгнаха обратно по зле осветената улица. Пред вратата на хана Жеска му махна за довиждане и продължи по пътя си. Ингрей го проследи с поглед.

„Така. Значи Жеска ме държи под око“. Защо обаче? Празно... или похотливо... любопитство? Воден от личен интерес, както твърдеше самият той? Или от приятелски чувства? Или от любов към клюката? Помисли си, че каквото и да разправя Жеска за собствената си неграмотност, той всъщност е напълно в състояние да напише кратък доклад. Изреченията можеше и да са прости, изборът на думи – непохватен, правописът – лош, но със сигурност можеше да изрази впечатленията си достатъчно разбираемо.

И ако Хетвар получи писмата и на двамата – неговото и на Жеска, – което би било напълно в стила на Хетвар... премълчаните от Ингрей неща щяха веднага да се набият на очи.

Ингрей преглътна една ругатня и влезе в хана.

През следващия ден есенните провинциални пейзажи останаха почти незабелязани от Ингрей. Същото не можеше да се каже за Аяда, която привличаше вниманието му като магнит. Аяда яздеше до фургона с новата си надзорница, поуплашена млада посветена от ордена на Дъщерята в Червени яз – местният свещен буквално я беше измъкнал от

класа, в който преподаваше, за да я натовари с тази необичайна задача.

Само веднъж, още докато яхваха конете, Аяда му се усмихна.

Ингрей почти ѝ се усмихна на свой ред, но подигравките на Жеска прозвучаха в главата му и лицето му замръзна в изкривена гримаса, от която очите на Аяда се разшириха, а после се отклониха встрани. Той пришпори коня си напред, преди лицевите му мускули да са се схванали.

Чудеше се каква ли лудост го беше обхванала снощи, че да наговори онези неща в храма. Естествено че Аяда ще откаже да избяга, пък било и от бесилката, с човек, който се е опитал да я убие колко, три пъти? Пет? Що за избор беше това за момичето? „Мисли, човече“. Дали не би могъл да ѝ предложи друг ескорт? Къде да намери човек, комуто да се довери? Представата как я отвлича и препуска в галоп, праметнал я през седлото, доведе до още по-безполезни напъни на въображението му. Познаваше бързината и силата, която можеше да му даде неговият вълк – но какво можеше нейният леопард да даде на нея, макар и да беше, несъмнено, жена? Вече беше убила Болесо, по-едър мъж и от Ингрей, макар че, трябваше да признае, него го беше хванала неподготвен. Дори себе си беше изненадала, доколкото можеше да прочете Ингрей между редовете на разказа ѝ за онази нощ. Ако започнеш да се дърпа, да се бори с него... ако тогава той... и после тя... Погълналите го мечтания изведнъж се пръснаха на парчета от спомена за думите на Жеска – „За теб това е примамка!“ – и той се начумери още повече.

„И съвсем сигурно изобщо не се влюбвам в нея, огън да те гори, Жеска.

Не изпитвам и плътска страст.

Не много“.

Във всеки случай не толкова, че да изгуби контрол.

Остатъка от деня мина в това да не ѝ се усмихва, да не я поглежда, да не язди близо до нея, да не я заговаря, да не издава по никакъв начин, че изобщо съзнава съществуването ѝ. Ефектът, изглежда, беше заразен – Жеска го настигна да му каже нещо, но като му видя физиономията, набързо си преглътна думите и благоразумно се оттегли в другия край на колоната. Никой друг не го приближи, а хората от свитата на Болесо буквално се присвиваха под погледа му. Малкото му нареждания се изпълняваха моментално.

Тръгнаха бяха късно и се движеха бавно, конете рядко нарушаваха спокойния си ход. В резултат на това следобед стигнаха до градче, помалко от всички, където бяха спирали досега – но и то беше по-близо до

Изтокдом, отколкото му се искаше на Ингрей. Ингрей безцеремонно прати хората на Болесо да ношуват заедно с покойния си господар в селския храм на Средноград, а единствената странноприемница си присвои – за себе си, затворничката, нейната придружителка и войниците на Хетвар. По здрач обиколи градчето, разходка, която, за жалост, му отне твърде малко време. Тази вечер нямаше да има екскурзии до претъпкания храм за прошепнати спорове. Утре трябваше да избере някой по-голям град за ношувка. А за по-следващата нощ... нямаше да има достатъчно следващи нощи.

Понеже Жеска предпочете да легне в спалния си чувал в общото помещение на хана пред това да дели една стая с него, Ингрей настани все още ръчкашите го болезки в леглото рано и сам.

Тъй като планираният преход беше кратък, Ингрей не вдигна хората си рано. Самият той още пиеше умърлушено горчив билков чай и се тъпчеше с хляб в общото помещение на хана, когато лейди Аяда слезе с новата си надзирателка. Ингрей успя да отвърне на кимването ѝ, без да разкриви излишно физиономията си.

– Удобна ли беше стаята ви? – поинтересува се той, неутрално любезен, заради двамата гвардейци, които още закусуваха на дългата маса в другия край на помещението.

– Достатъчно удобна. – Ответната ѝ свъсена физиономия беше питаща, но това все пак бе по-добре от онази опасна усмивка.

Понечи да я попита как е спала, но се поколеба, от страх, че това може да се окаже съвсем не неутрална тема за разговор. Може би покъсно днес би се осмелил да поязди за кратко до нея – тя изглеждаше напълно способна, усетила веднъж намека, да води неангажиращ разговор пред неблагоприятно разположени уши, неангажиращ, но носещ повече информация, отколкото изглежда на пръв поглед.

Тропот на конски копита и подрънкване на юзди отвън накара и двамата да обърнат глави.

– Привет! – извика дрезгав глас и ханджията се разбърза да посрещне новодошлите, като поспря само да прати един слуга при конярчетата със заръка да се погрижат за конете на благородните господа.

Ноздрите на Аяда се разшириха и тя тръгна към вратата след ханджията. Ингрей допи чая и я последва, лявата му ръка инстинктивно охлаби дръжката на меча. Беше зад рамото ѝ, когато Аяда пристъпи на дървената веранда.

Четирима въоръжени мъже слизаха от конете. Единият очевидно беше слуга, двама бяха с познати му ливреи, а последният... от изненада Ингрей затаи дъх. А после издиша шумно.

Граф Уенцел кин Конскарека не бързаше да слезе от седлото, стискахе юздите в облечените си в ръкавици ръце. Младият граф – строен мъж – бе облечен с туника, чиито златни нишки намигаха изпод кожено палто, боядисано във виненочервено. Широката яка на палтото беше обточена с кожа от бялка, прикриваща специфичната деформация на торса му. Тъмнорусата му коса, просветлена от няколко преждевременно побелели кичура, висеше до раменете му на редки, завити като тирбушон къдрици, разрошени сега от ездата. Лицето му беше издължено, челото – изпъкнало, и само острите сини очи го спасяваха от потенциалната грозота, очи, вперени сега в Ингрей. Потресът обаче...

Беше донякъде като миризма, макар да не се пренасяше по въздуха, отчасти сянка, напрегната плътност, която по някакъв начин придаваше на Уенцел тежест и присъствие по-големи от тези на хората около него. Миризмата беше някак горчива, като урина, някак топла, като спарена слама, и много силна. И се появи в ума на Ингрей, без да минава през ноздрите му.

„Той носи духовно животно.

И той.

А досега не го бях забелязал“.

Ингрей завъртя глава към Аяда – и нейното лице беше застинало от удивление.

„Усеща го... помирисва го? Вижда го? И за нея това е новина. Колко нова ли е тази новина обаче?“

Усещанията, по всичко личеше, бяха взаимни, защото Уенцел поизправи гръб, килна глава и очите му се разшириха, докато погледът му прескачаше между Ингрей и Аяда. Челюстта му леко увисна и устните му се разтвориха, после той ги сви в крива усмивка.

От тримата, графът пръв дойде на себе си и измърмори:

– Виж ти, виж ти... – Вдигна два пръста към челото си в поздрав към Ингрей, после ги спусна към сърцето си в подобие на поклон към Аяда.

– Колко изключително странно да се срещнем тримата. Не съм бил толкова изненадан от... по-отдавна, отколкото бихте повярвали.

Ханджията подхвана литания за добре дошли, но Уенцел даде знак на един от гвардейците си и той въведе ханджията вътре, навярно да му обясни с какво скромният му дом може да послужи на знатните гости. По

силата на заучена любезност, Ингрей пристъпи към коня на графа, макар че не му се искаше да се приближава до Уенцел. Животното изпръхтя и отстъпи, когато Ингрей сложи ръка на юздата, и той я стисна поздраво. Конят бе мокър от пот след сутрешния галоп, кестенявата му козина беше потъмняла, между краката му беше избила бяла пяна. „Каквото и да го води тук, Уенцел явно не е губил време“.

Уенцел си пое дъх и каза:

– Точно теб исках да видя, братовчеде. Лорд Хетвар се съжали над нежеланието ти да се занимаваш с церемонии, така често изразявано в иначе лаконичните ти писма. И ето че пратиха мен да поема кортежа на покойния си шурей. Семейно задължение, понеже аз съм единственият роднина, който не е нито повален от скръб, нито от болест, нито се бори с лошите пътища от границата насам. Достойна за крал процесия от опечалени и инвентар ще ни пресрещне във Волска ливада. Мислех, че ще се срещнем там снощи, или така поне изглеждаше според твоите планове, но те пък май непрекъснато се променят.

Ингрей облиза сухите си устни.

– Това ще е облекчение за мен.

– И аз така реших. – Погледът му се премести върху Аяда и сардоничните отрепетирани реплики, се изгубиха някъде. – Лейди Аяда. Не мога да ви опиша колко съжалявам за случилото се – за стореното ви. Съжалявам, че не съм бил там, в Глиганска глава, за да го предотвратя.

Аяда сведе леко глава в знак на разбиране, макар не и на прошка.

– И аз съжалявам, че не бяхте в Глиганска глава. Не съм търсила тази знатна кръв по ръцете си нито... другите последствия.

– Да... – проточи Уенцел. – Изглежда, имаме много повече теми за разговор, отколкото предполагах. – Метна на Ингрей една студена усмивка и слезе от коня. Сега, на тази си възраст, Уенцел беше само два три пръста по-нисък от братовчед си – по причини, неясни за Ингрей, мъжете редовно преценяваха собствения му ръст като по-висок, отколкото беше в действителност. С много по-тих глас Уенцел добави: – Много потайни неща трябва да са, щом си решил да не ги споделиш дори с печатника. Някои хора биха могли да те порицаят за това. Аз обаче не съм от тях, уверявам те.

Уенцел даде няколко нареждания на гвардейците си, Ингрей пък връчи юздите на слугата му, а конярчетата от хана дотичаха задъхани и поведоха хората и животните към задната страна на хана.

– Къде можем да поговорим? – попита Уенцел. – Насаме.

– В общото помещение? – предложи Ингрей и кимна към

странноприемницата.

Графът сви рамене.

– Водете.

Ингрей би предпочел да следва, но по принуда тръгна напред. С крайчеца на окото си мярна Уенцел да подава любезно ръка на лейди Аяда – тя смутено се направи, че не я забелязва, уж заета да прихване полите на роклята си по няколкото стъпала, и мина пред графа.

– Вън. – каза Ингрей на двамата закусващи войници на Хетвар, които скочиха изненадано при появата на графа. – Вземете си храната. Чакайте отвън. Погрижете си никой да не ни безпокои. – После затвори вратата зад тях и сащисаната надзирателка.

Уенцел, след като хвърли небрежен поглед на настланото със слама помещение, пхна ръкавиците си в колана, настани се на една от дългите маси и махна на Ингрей и Аяда към пейката срещу него. Стисна ръце върху излъскания плот на масата – ръцете му не трепваха, но не бяха и спокойни.

Ингрей не беше сигурен какво същество носи в себе си Уенцел. Той, разбира се, не бе имал ясно усещане и за животното на Аяда, докато вълкът му не се беше отвързал. Дори и сега, ако не беше видял както трупа на леопарда, така и духа му на онова особено място, където се бе провела битката им със заклинанието, сигурно нямаше да е в състояние да определи вида на неопитоменото присъствие, което се усещаше в нея.

Много по-притеснителен за Ингрей беше въпросът „Кога?“. Беше виждал Уенцел само два пъти, след като се бе върнал от дартакийското си самозаточение преди четири години. Графът наскоро се беше оженил за принцеса Фара и беше отвел невестата си в богатите фамилни земи по долното поречие на Стръв, на двеста мили от Изтокдом. Когато новобрачната двойка се беше върнала в престолнината за средзимното тържество за Деня на Бащата преди три години, Ингрей беше заминал за Кантоните по поръчка на Хетвар. При следващото им гостуване беше видял братовчед си на една церемония в кралската зала, когато принц Биаст беше получил маршалската си пика и флаг от ръцете на баща си. Уенцел участваше в церемонията, а Ингрей си имаше своите задачи в свитата на Хетвар.

Бяха се засекли съвсем за кратко. Графът бе удостоил с любезно кимване своя обезнаследен и спечелил си съмнителна слава братовчед, познал го беше без особена изненада и без следа дори от неприязън, но не беше го и потърсил след това. Тогава Ингрей си беше помислил, че

Уенцел изглежда изненадващо добре в сравнение с грозноватото хлапе, което помнеше, и беше отдал зрелостта и особената тежест на присъствието му на задълженията, струпали му се покрай ранното му наследство и знатната му женитба. Дали и тогава не бе имало нещо странно, скрито зад тежкото му присъствие? Втория път се бяха срещнали в дома на Хетвар, преди седмица. Уенцел си беше мълчал, сякаш невидим сред групата навъсени по-възрастни мъже – покрусен, или така поне си беше помислил Ингрей, защото графът определено бе избягвал да срещне погледа му. Доколкото си спомняше, Уенцел не беше казал и една дума на онази среща.

Уенцел говореше на Аяда, погледът му бе сведен от дълбока тревога.

– Моята съпруга ви е направила лоша услуга, Аяда, и боговете се погрижиха да ѝ го върнат. Отначало се опита да ме излъже, твърдеше, че сама сте поискали да останете с Болесо, но после пратеникът от Глиганска глава донесе ужасната вест, а с нея и истината. Кълна се, че не съм ѝ давал основание за ревност. Щях да съм ѝ още по-ядосан, ако измената ѝ не бе съдържала в себе си и наказанието. Сега тя плаче непрестанно, а аз... аз не знам как да разплета този възел и да закърпя честта на дома си. – Той вдигна отново глава.

Очите, с които погледна Аяда, бяха натежали от чувства не само заради сблъсъка с нейния леопард, помисли си Ингрей. „Принцеса Фарамай не е била чак толкова заблудена в ревността си, колкото я изкарва Уенцел“. Бяха женени от четири години, а още нямаша наследник на великия и древен дом Конскарека. Какво се криеше зад тази липса – безплодие, безразличие или неспособност с по-дълбоки и сложни корени? И дали именно тази липса не беше подхранила страховете на съпругата, оправдани или не?

– И аз не знам как бихте могли да го направите. – отвърна Аяда. Ингрей можеше само да гадае дали хладният ѝ тон означава гняв, или страх, затова погледна крадешком лицето ѝ. Чистият ѝ профил беше забележително безизразен. И изведнъж му се прииска да разбере какво точно вижда тя, когато гледа Уенцел.

Уенцел се намръщи объркано.

– Какво е то, между другото? Определено не е язовец. Ако трябва да гадая, бих казал рис.

Аяда вирна брадичка.

– Леопард.

Устата на Уенцел се изкриви от изненада.

– Но това не е... и откъде онзи глупак Болесо е намерил... и защо... милейди, мисля, че ще е най-добре да ми разкажете за всичко, случило се в Глиганска глава.

Тя погледна Ингрей и той бавно кимна. Уенцел беше забъркан в това колкото и те двамата, и то не само на едно ниво, а и изглежда, се ползваше с доверието на Хетвар. „Значи ли това... че Хетвар знае за звяра на Уенцел?“

Аяда разказа сбито за събитията от онази нощ, без да крие и разкроява нищо – придържаше се стриктно към фактите, но почти без намек за собствените си мисли и чувства, изводи или догадки. Гласът ѝ беше спокоен. Все едно гледаш представление с марионетки.

След като я изслуша с внимание, но без коментар, Уенцел обърна острия си поглед към Ингрей.

– И къде е магьосникът?

– Какво?

Той махна към Аяда.

– Това не се е случило от само себе си. Трябва да е имало магьосник. Незаконен, със сигурност, щом едновременно се е занимавал със забранена магия и е приел да стане инструмент в ръцете на глупак като Болесо.

– Лейди Аяда... от разказа на лейди Аяда останах с впечатлението, че Болесо сам е извършил ритуала.

– Определено бяхме само двамата в стаята – каза Аяда. – И да е имало магьосник в замъка, аз не съм го видяла или поне не съм разбрала, че е такъв.

Уенцел се почеса разсеяно по тила.

– Хм. Може би. И все пак... Болесо не може да е научил подобен ритуал сам. Бил е поел много същества, казвате? Богове, какъв глупак! Наистина... Но. Ако наставникът му не е бил с него, поне доскоро трябва да е бил там. Или пък е бил предрешен. Скрит в съседната стая. Или избягал?

– Аз също се запитах дали Болесо не е имал съучастник – призна Ингрей. – Но конник Улкра каза, че никой от слугите не е напускал замъка след смъртта на принца. А и лорд Хетвар едва ли би ме пратил, дори мен, да арестувам човек с такива опасни способности без подкрепа от Храма. – Да, Ингрей би могъл да се сблъска с нещо съвсем не толкова невинно като онази заслужена прасешка илюзия.

„Нещо като заклинание например?“ Ами ако почти непреодолимит му подтик към убийство не беше дошъл с него от Изтокдом? Опита

се да не ококори очи при тази нова мисъл – Хетвар не би могъл да знае какво всъщност се е случило. Но защо тогава беше настоял за дискретност от страна на Ингрей? Само политика ли беше причината?

– Сведенията за трагедията, които Хетвар получи онази нощ, бяха объркани и неясни, това ви го гарантирам – намръщено каза Уенцел. – В тях не се споменаваха нищо за леопарди, както и за други неща. И все пак... ще ми се да бяхте открили магьосника, който и да е бил той. – Погледът му се върна към Аяда. – Ако не друго, признанията на такъв затворник биха помогнали на дама от моя дом, която има пълно право да очаква протекцията ми.

Ингрей се присви вътрешно от неоспоримостта на казаното.

– Съмнявам се, че щях да съм тук сега, жив и с ума си, ако бях успял да изненадам онзи тип.

– И това е вярно – призна Уенцел. – Но се учудвам, че човек като теб не се е постарал да го открие.

Дали пък заклинанието не беше замъглило мислите на Ингрей? Или просто собствената му вглупяваща неприязън към задачата? Той се облегна назад и понеже нямаше какво да каже в своя защита, нападна от друг ъгъл:

– А ти на какъв магьосник попадна? И кога?

Русите вежди на Уенцел се вдигнаха високо.

– Нима не се досещаш?

– Не. Не долових твоя... твоето различие, когато се срещнахме в дома на Хетвар. Нито на церемонията за маршалството на Биаст преди това.

– Сериозно? Не бях сигурен дали съм успял да прикрия състоянието си от теб, или просто си решил да запазиш дискретност. За което ти бях благодарен.

– Не го усетих. – Едва не добави: „Това ва вълкът ми беше вързан“, но това би означавало да признае, че сега нещата стоят другояче, а не знаеше какво точно е в момента отношението на Уенцел към него.

– Това звучи утешително. На въпроса ти. Случи ми се почти по същото време, когато се е случило и на теб, в интерес на истината. По времето, когато почина баща ти... или по-точно ще е да кажа, по времето, когато почина майка ми. – Аяда го погледна и понечи да попита, но той я изпревари и се обърна да ѝ обясни: – Майка ми и бащата на Ингрей бяха брат и сестра. Кое би означавало, че съм наполовина Вълчаскала, ако не бяха всички моми Конскарека, омъжили се в неговото семейство през предишните поколения. Ще ми трябват лист и писалка, за да

изчисля всички пресечни линии на кръвното ни родство.

– Знаех, че сте роднини, но не предполагах, че връзката ви е толкова близка.

– Близка и объркана. Отдавна подозирам, че всички тези скупчващи се нещастия са по някакъв начин свързани.

Ингрей каза предпазливо:

– Знаех, че леля ми е починала, докато съм бил болен, но не знаех, че е било толкова скоро след смъртта на баща ми. Никой не ми е казвал нищо за това. Тогава реших, че си е отишла от мъка или пък е починала от онези изтощителни болести, които често връхлитат жените на средна възраст.

– Не. Беше злополука. И в най-неподходящия момент.

Ингрей се поколеба.

– Връзки... Ти знаеш ли кой е бил магьосникът, вложил звяра в теб? Кумрил ли беше?

Уенцел поклати глава.

– Каквото и да са ми направили, направили са го, докато съм спял. И да ви кажа, това беше най-странното събуждане в живота ми...

– Не те разболя или подлуди?

– Явно не толкова като при теб. При теб, изглежда, нещо се е объркало. Тоест освен ужасната смърт, сполетяла баща ти.

– Защо така и не ми каза нищо? Нещастieto ми не беше тайна за никого. Ще ми се да знаех, че не съм бил единствен!

– Ингрей, аз бях на тринайсет и бях ужасен! И то отчасти защото си мислех, че ако се разбере, ще ми направят онова, което правеха на теб! Едва ли бих го издържал, така си мислех тогава. Никога не съм бил силен и атлетичен като теб. Мисълта за изтезанията, на които те подлагаха... дори не можех да мисля за това. Единствената ми надежда беше да се крия, на всяка цена. Докато добия увереност в собственото си душевно здраве и започна да си връщам куража, ти вече беше заминал, чичо те беше прогонил от Лесовете. Как бих могъл да се свържа с теб? С писмо? Със сигурност щеше да попадне в ръцете на моите или твоите пазачи. – Пое си дълбоко дъх да овладее забързания си разтреперан глас. – Колко странно, че сега отново попадаме в сходна ситуация. Като нищо може да ни изгорят на една клада. И тримата.

– Мен не – възрази Ингрей и се прокле за нервния трепет в гласа си. – Храмът ме оправда официално.

– Силите, които могат да въздават такава милост, могат и да я отменят – навъсено рече Уенцел. – Е, тогава мен и Аяда. Не точно връзката,

от която се боеше съпругата ми, а един вид свещено единение.

Аяда не се стресна от тези му думи, а го загледа с нов, напрегнат интерес, свъсила вежди. Преоценяваше навярно един човек, когото бе смятала, че познава, а сега бе открила, че не е така?

„Също като мен?“

Уенцел се загледа в зацапаните от пътя превръзки на Ингрей.

– Какво е станало с ръцете ти?

– Спънах се в една маса. И се поряхах на ножа за хляб – отговори Ингрей възможно най-небрежно. Улови любопитния поглед на Аяда и се помоли мълчаливо тя да не подхване темата. Поне не още.

Тя обаче се обърна към графа.

– А вашият звяр какъв е? Знаете ли?

Той сви рамене.

– Винаги съм си мислил, че е кон, заради рода ни. Струваше ми се логично, доколкото в тези неща може да има логика. – Пое си дълго и замислено дъх и хладните му сини очи се вдигнаха да срещнат техните. – От векове в Лесовете не е имало душевоини, освен ако обичаят не е оцелял тайно някъде из пущинаците. А сега сме трима, не само от едно поколение, а в една и съща стая. Колкото до Ингрей и мен... отдавна подозирам, че при нас нещата са свързани. Но вие, лейди Аяда... не разбирам. Вие не се вписвате. Бих те посъветвал да потърсиш този липсващ магьосник, Ингрей. Ако не друго, издирването на такъв жизненоважен свидетел може да позабави гледанията срещу Аяда.

– Това би било добре – веднага призна Ингрей.

Уенцел опря длани на масата.

– Сега зависим един от друг. Смятах, че тайната ми е на сигурно място при теб, Ингрей, но сега се оказва, че ти просто не си я знаел. Толкова дълго бях сам. Трудно ми е да се науча на доверие, нали разбираш.

Ингрей кимна в знак на тъжно съгласие.

Уенцел изправи рамене и примижа, сякаш го боляха очите.

– Е. Трябва да се поизмия и да окажа почит на покойния си шурей. В какво състояние е тялото му, между другото?

– Сложен е в сол – каза Ингрей. – Имаха достатъчно в Глиганска глава, за осоляване на дивеча.

На лицето на Уенцел се изписа тъжна усмивка.

– Колко директно казано.

– Него обаче не го одраха и изкормиха, както си му е редът, така че резултатът няма да е съвършен.

– Добре, че времето не е горещо. Но все пак трябва да побързаме. – Уенцел въздъхна и уморено стана. За миг чернотата на духа му удари Ингрей като юмрук, после графът отново се превърна в уморен млад мъж, притиснат твърде рано от живота от опасни дилеми.

– Е, пак ще си поговорим.

Графът излезе на верандата и хората му наскачаха на крака да го придружат до градския храм. При вратата на общото помещение Ингрей докосна Аяда по ръката. Тя се обърна, стиснала устни.

– Ти как усещаш животното на Уенцел? – попита я тихо той.

Тя отвърна шепнешком:

– Ще използвам думите на Просветена Халлана: ако това е жребец, то аз съм кралицата на Дартака. – Очите ѝ бяха спокойни и напрегнати едновременно. – Твоят вълк не прилича много на вълк. И неговият кон не прилича много на кон. Но ще кажа едно, Ингрей – те много си приличат.

8.

Ингрей се качи на горния етаж да си приготви дисагите, после излезе да потърси Жеска. Багажът на лейтенанта беше изчезнал от ъгъла на общото помещение. Ингрей тръгна по калната уличка на Средноград – по-добре да го бяха кръстили Средносело – към малкия дървен храм с надеждата да го открие. Замисли се в коя ли от няколкото селски кошари, които бяха реквизирали за конете и инвентара, е отишъл Жеска, но това му усилие се оказа излишно – Жеска стоеше на сянка на широката веранда на храма. И говореше с граф Конскарека.

Видя Ингрей, запристъпва от крак на крак и млъкна.

– Ингрей – каза графът. – Къде са сега конник Улкра и останалата част от домакинството на Болесо? Още ли са в Глиганска глава, или са тръгнали след теб към столицата?

– Тръгнали са – поне така им наредих. Кога са тръгнали и колко бързо се придвижват, не знам. Улкра едва ли се надява на топло посрещане в Изтокдом.

– Няма значение. Докато ми остане време да се занимая с тях, без съмнение ще са пристигнали. – Той въздъхна. – На конете ми ще им дойде добре малко почивка. Би ли уредил нещата така, че да тръгнем по обед? Ще ни остане време да стигнем до Волска ливада преди мръкнало.

– Разбира се, милорд – официално отвърна Ингрей и кимна отсечено на умърлушения Жеска. Уенцел им махна за довиждане, обърна се и влезе в храма.

– И какво толкова имаше да ти каже граф Конскарека? – попита Ингрей, докато вървяха по улицата.

– Не е доволен. Изтръпвам като си помисля какво щеше да е, ако харесваше шурей си. Но и сега е ясно, че не е доволен от цялата тази каша.

– Това и аз го разбрах.

– Все пак е впечатляващ млад мъж, по свой си начин, въпреки външността си. Това си го помислих още на сватбата му с принцеса Фара.

– В какъв смисъл?

– Ами... Не че направи нещо особено. Просто така и не...

– Така и не какво?

– Ами... трудно е да се обясни. Не направи нито една грешка, нито

изглеждаше изнервен, нито закъсняваше, нито подраняваше... никога не се напиваше. Само че това някак просто ти действа на... Страховит, това е думата, която ми бяга. В някакъв смисъл ми напомня за теб, по акъл, ако не по мускули. – Жеска се поколеба, после, съвсем благоразумно, реши да спре дотук със сравнението, преди да се е хлъзнал по надолнището в блатото.

– Ние сме братовчеди – отбеляза Ингрей.

– Така е, милорд. – Жеска го изгледа косо. – А, интересува се от Просветена Халлана.

Ингрей се навъси. „Е, това е неизбежно“. Със сигурност Уенцел щеше да подхване и него по този въпрос още преди да е паднала нощта.

Храмовият свещен на Средноград беше обикновен млад дякон и стълпотворението в градчето му го беше хвърлило в дива паника. Но каквито и церемонии да бяха заръчани на граф Конскарека, ясно беше, че още не са започнали.

Кавалкадата напусна градчето точно по обед с мрачна ефикасност, каквато дори Ингрей в най-гадното си настроение не би посмял да наложи. Той тайничко аплодираше организацията на графа и остави на пребледнелия дякон достатъчно тежка кесия, която да компенсира страховете му.

Средноград още не беше се скрил от поглед зад тях, когато Уенцел изравни дорестия си кон с коня на Ингрей и измърмори:

– Да поюзим заедно. Трябва да говоря с теб.

– Както кажеш. – Ингрей смуши коня си в тръс и кимна успокоително на Аяда на минаване покрай фургона. Уенцел я удостои с донякъде нееднозначен поздрав.

Когато разстоянието между двамата и кортежа нарасна достатъчно, Уенцел се обърна към Ингрей.

– Къде намерихте бирения фургон?

– В Тръстиков мочур.

– Ха. Поне едно нещо в това погребение ще е по вкуса на Болесо. Във Волска ливада ще ни чака посребрена кралска катафалка, ако са я довлекли вече от Изтокдом. Надявам се да не събори някой мост по пътя.

– Като нищо. – Ингрей се опита да скрие усмивката си.

– Цял куп слуги от домакинството ми ще ме чакат във Волска ливада, за да се погрижат за удобството ми тази нощ. И за твоето, ако искаш.

Препоръчвам ти го. Места за ношувка няма да се намерят и на десеторна цена, когато целият двор се изсипе за процесията.

– Благодаря – искрено каза Ингрей. С очите си беше виждал, на зле организирани краяски излети, как отчаяни царедворци се дуелират за правото да положат телесата си в някой плевник. Уенцел със сигурност вече си беше запазил най-хубавите стаи.

– Разкажи ми за тази Просветена Халлана, Ингрей – без предисловие рече Уенцел.

Поне не го смъмри, че не е споменал за нея досега. Ингрей се зачуди дали това е повод за облекчение.

– Стори ми се точно такава, за каквато се представи. Приятелка на лейди Аяда от детските ѝ години. Била е лечителка в някакъв форт от ордена на Сина, някъде в тресавищата по западната граница. По същото време бащата на Аяда бил лорд-посветен и капитан на форта.

– Чувал бях това-онова за лорд ди Кастос. Аяда е споменавала за него. Само че съвпадението ми се струва странно. Магьосник, свързан с лейди Аяда – и новото ѝ душевно попълнение, – изчезва от Глиганска глава. Няколко дни по-късно магьосник – или магьосница, свързана с лейди Аяда – пристига при нея в Червени яз. Това двама магьосници ли са, или един и същ?

Ингрей поклати глава.

– Не мога да си представя как Просветена Халлана би останала незабелязана в Глиганска глава. Тя определено се набива на око. Освен това е в напреднала бременност, което, доколкото разбирам, поставя значителни ограничения върху способностите ѝ да използва демона си. Оттеглила се е в някаква отшелническа хижа в Сухо листо като предпазна мярка. Макар доказателствата ми да са косвени, съм сигурен, че Болесо вече е бил нагазил дълбоко в ужасните си експерименти, когато преди половин година закла слугата си. Което означава, че по онова време обслужващият го магьосник е бил в Изтокдом или някъде наблизо.

Уенцел свъси чело.

– Еднакво погрешно е да вземаш истината за лъжа и лъжите за истина – посочи Ингрей. – Двойната свещена беше крайно необикновена дама, но да е била освен всичко останало и марионетката на Болесо изглежда повече от невероятно. Просто не се връзва. Ако не друго, тя не е глупава.

Уенцел килна глава, обмисляше аргумента му.

– А ако е била не марионетката, а кукловодът?

– Това е по-малко невероятно – призна Ингрей. – Но... не.

Уенцел въздъхна.

– Е, тогава ще се откажа от това си предположение, макар че то значително опростяваше нещата. Значи имаме двама независими един от друг магьосници. Но въпросът е – колко независими? Възможно ли е Болесовият да е отишъл при нея след кървавия си провал? И двамата да действат в съюз?

Неприятна теория. Ингрей изведнъж се сети, че предположението – или подвеждането? – за Изтокдом като източник на заклинанието му беше изказано от Халлана.

– Времето... времето прави тази теория несъстоятелна.

Уенцел изсумтя и заби поглед между ушите на коня си.

– Разбрах, че свещената е оставила писмо. Ти прочете ли го вече?

„Проклет да си, Жеска!“ И онази клюкарка, надзирателката. Какво още беше научил Уенцел?

– Халлана го даде на лейди Аяда. Запечатано.

Уенцел махна с ръка, един вид „не ме говори глупости“.

– Сигурен съм, че знаеш как да разрешиш такъв проблем.

– Ако беше обикновена кореспонденция – да. Но това писмо е от храмова магьосница. Не ми се мисли какво може да се случи на писмото – или на мен, – ако се опитам да го отворя. Току-виж избухнало в пламъци например. Дори да го предам на Хетвар, пак ще възникнат проблеми. Най-малкото ще му е необходим друг храмов магьосник, за да го отвори. И ми се струва, че дори за кралския печатник ще е трудно да придума магьосник да отвори тайно писмо, предназначено за ръководителя на собствения му орден.

– Незаконен магьосник тогава. – И при киселия поглед на Ингрей побърза да допълни: – Стига де, сам знаеш, че Хетвар може да намери такъв – ако реши.

– Ако това умножаване на хипотетични магьосници продължи, ще трябва да ги увесим на таванските греди като шунка, за да има място за всички. – Макар че, неохотно си напомни Ингрей, тепърва трябваше да се намери обяснение за неговото заклинание.

Уенцел кимна недоволно, после се умълча.

– Като шунка, казваш... – рече накрая. – Да знаеш, че не те бива за лъжец, братовчедо. Просто никой не е толкова глупав, че да те обвини в лъжа. Това навярно ти е създавало невярна представа за това ти умение. – Гласът му се втвърди. – Какво точно стана в онази стая на горния етаж?

– И да имам още нещо за докладване, мой дълг е да го докладвам най-напред на лорд Хетвар.

Веждите на Уенцел се покатериха чак до косата му.

– Сериозно? Най-напред, и в същото време... още не? Видях писмата ти до Хетвар. Нещата, които липсват в тях, непрекъснато се умножават. Леопарди. Магьосници. Странни шумни кавги. Почти фатални речни каскади. Твоят романтичен Жеска дори твърди, че си се влюбил – това също липсва в писмата ти, макар тази липса да е по-разбираема.

Ингрей се изчерви.

– Писмата могат да се изгубят. Или да бъдат прочетени от недружелюбни очи. – И изглежда графа многозначително.

Уенцел само изхъмка и временно насочи вниманието си към коня – двамата с Ингрей се разделиха да заобиколят една голяма локва. Когато отново се озоваха стреме до стреме, графът каза:

– Приеми извиненията ми, ако ти се струвам твърде настоятелен. Просто рискувам да загубя твърде много.

Ингрей отвърна с насилена бодрост:

– Аз пък, от своя страна, вече изгубих всичко. Графе.

Уенцел опря юмрук до гърдите си в знак, че си е заслужил ужилването. Но добави тихо:

– Само че аз имам и жена.

Сега беше ред на Ингрей да замълчи засрамен. Това, че бракът на Уенцел беше уреден и засега още безплоден, не означаваше, че е лишен от любов. И от двете страни. Вярно, начинът, по който принцеса Фара бе изоставила придворната си дама, говореше за силна ревност, каквато не можеше да се роди от отегчено безразличие. А и дъщерята на свещения крал сигурно беше безценна награда в очите на един толкова грозноват млад мъж, въпреки знатния му ранг.

– Освен това – вече по-бодро подхвана Уенцел – да те изгорят жив е изключително болезнена смърт. Не я препоръчвам. Мисля, че липсващият магьосник може да се окаже заплаха и за двама ни, дори само заради това. Защото знае много неща, които не би трябвало да знае. И ние трябва да го намерим първи. Ако се окаже, че не представлява някаква, хм, лична заплаха, с радост ще го предам в ръцете на Хетвар.

А ако магьосникът се окажеше опасен, какво смяташе да направи Уенцел? И, богове пет, как?

– Дори да оставим настрана всички въпроси на честта и дълга, такъв арест просто не би бил по силите ми, без значение дали действам като частно лице, или иначе.

– Ами ако ти беше по силите? Не искаш ли пръв да се докопаш до тази информация?

– С каква цел?

– Оцеляване.

– Аз и така оцелявам.

– Оцеляваше – в минало време. Но твоето оправдаване от страна на Храма отчасти зависи от една гаранция за сигурност, която вече я няма.

Ингрей го изгледа нащрек.

– Какво имаш предвид?

Устните на Уенцел се изкривиха в усмивка.

– Бих могъл да се досетя дори само по новия начин, по който усе-
щаш мен, но не ми е необходимо, защото го виждам. Твоето зверче си
кротува в теб, по силата на отдавнашен навик, ако не друго, но нищо не
го задържа и трябва само да го повикаш. Рано или късно някой храмов
свещен с висока чувствителност ще го забележи, или пък ти ще стъпиш
накливо и сам ще се разкриеш. – Гласът му стана нисък и напрегнат. –
Има и други алтернативи, различни тази да си отрежеш ръката, защото
те е страх от юрука ти, Ингрей.

– Ти пък откъде знаеш?

Този път колебанието на Уенцел се проточи.

– Библиотеката на замък Конскарека е забележителна – подхвана
накрая. – Сред предците ми е имало събирачи на знание, а поне един е
бил сериозен учен. Там има документи, каквито със сигурност не се на-
мират никъде другаде, някои от тях са на стотици години. Неща, които
храмовите служители на стария Одар не биха се поколебали да изгорят.
Най-невероятни свидетелства на очевидци – подсети ме някой път да ти
разкажа, звучат направо като приказки. Достатъчно интересни да нака-
рат едно момче, което не си пада много по книгите, да чете още и още.
А по-късно – да чете все едно животът му зависи от това. – Погледна
Ингрей в очите. – Ти си се справил с проблема си, като си избягал далеч
от всяко знание, като си го отрекъл. Аз направих обратното – зарових се
в книгите. Кой според теб се справя по-добре засега?

Ингрей въздъхна.

– Даваш ми много храна за размисъл, Уенцел.

– Ами помисли тогава. Но този път не обръщай гръб на истината,
умолявам те. – И добави по-меко: – Не обръщай гръб на мен.

„Как ли пък не. Не бих посмял“.

Кортежът стигна до каменист брод. За щастие водата не беше тол-
кова бърза, колкото онази, която едва не го беше убила при първия
брод, и Ингрей насочи вниманието си към това да преведе всички живи
и здрави през реката. Една миля по-нататък фургонът едва не затына в

разкалян участък от пътя, после пък конят на един от гвардейците окуца, след като му падна подкова. После, по време на кратка почивка, колкото да напоят конете, двама от свитата на Болесо се сбиха – някаква тлееща лична кавга, която изригна отведнъж. Дори обичайното заплашително присъствие на Ингрей едва успя да я потуши и той обърна гръб на разтърваните побойници с тревога, която те за щастие сбъркаха с гняв, тревога какво ще стане следващия път, ако обикновените заплахи не свършат работа и се наложи да премине към действия.

Яхна коня си с по-застинало лице от всякога. Трябваше да признае, че Уенцел му е разбъркал мозъка на каша. От увъртанията на графа имаше острото усещане, че двамата се фехтуват в мрака и остриетата им мушкат по скрити мишени. И двамата криеха и разкриваха опасни тайни, нападаха и парираха... еднакво? „Мисля, че Уенцел крие повече“. В интерес на истината обаче Уенцел, изглежда, и разкриваше повече.

Доскоро Ингрей бе смятал, че странното заклинание е най-спешният му проблем. Мисълта, че в знанията на Уенцел може да се съдържат полезни отправки към разрешаването на тази загадка, изглеждаше два пъти по-вълнуваща. Намекваше, че Ингрей може би си има работа със съюзник. И не по-малко, че може да си е намерил незнаен враг. Или пък, как и защо Уенцел смяташе незаконните магьосници за дребно неудобство, с което лесно можеш да се справиш? Погледна към челото на кортежа, където яздеше графът, достатъчно далеч да не го чува никой, и разпитваше един от хората на Болесо. Гвардеецът беше едър мъж, но раменете му бяха свити, все едно се опитваше да изглежда по-дребен.

Уенцел беше подхвърлил няколко примамки на Ингрей, но не новата загадка, а старата не му даваше мира, разпъваше го между страха и любопитството. „Какво знае Уенцел за баща ми и за майка си, което не знам аз?“

Волска ливада беше по-голям град от Червени яз, но кортежът на Болесо беше посрещнат в просторния му каменен храм със скромна церемониалност, изглежда, най-вече защото градът се беше обърнал на лудница покрай подготовката за по-големите събития на следващия ден. Ингрей с огромно облекчение предаде отговорността за трупа и свитата му на Уенцел, който на свой ред ги предаде на своя мрачен сенешал, шумната група храмови свещени от Изтокдом и удивително големия брой царедворци и чиновници. Принцеса Фара и свитата ѝ, с облекчение научи Ингрей, щели да ги чакат в столицата. Още не се беше

стъмнило съвсем, когато Ингрей и неговите гвардейци се метнаха отново на конете си и последваха със затворничката Уенцел по лъкатушните улици.

На минаване покрай един претъпкан площад Уенцел дръпна юздите на коня си и Ингрей спря до него. Откритият пазар още не се беше раздигал, вероятно заради царедворците и техните свити, които пристигаха за последната част от погребалната процесия на Болесо. Отначало Ингрей не разбра какво е привлякло вниманието на Уенцел и проследи погледа му покрай шумните сергии до един ъгъл, където свиреше цигулар – шапката му бе оставена приканящо в краката му. Вярно, цигуларят беше по-добър от повечето улични музиканти и мекият звук на инструмента му изпълваше златистия вечерен въздух със странна жалостива мелодия.

След малко Уенцел отбеляза:

– Това е много стара песен. Чудя се дали знае колко е стара? Свири я... почти правилно.

Стоя и слуша до края на песента. Нещо странно имаше в профила му. Напрегнат, но не от гняв или страх; по-скоро като на човек, който с мъка сдържа сълзите си заради неутешима и преголяма загуба. Уенцел изкриви лице, за да прогони напрежението, и подкара коня си, без да се обръща, дори не изпрати човек да подхвърли монета в шапката, макар че цигуларят погледна с оклюмала надежда след групичката богаташи.

Най-после стигнаха до голямата къща, която Уенцел беше наел или изискал, в квартал на богати търговци. Лъскави медни розетки с гравирани слънца красяха масивното дърво на входната врата. Ингрей предаде коня си на Жеска, праметна през рамо дисагите си и изчака лейди Аяда и младата ѝ надзорница да се качат на горния етаж след слугинята. Ако се съдеше по напрежението, с което се поздравиха, слугинята познаваше Аяда отпреди. Слугите на Конскарека, изглежда, смятаха справедливостта по случая на Аяда за също толкова притеснително съмнителна, колкото я смяташе и техният господар.

Преди да се оттегли, за да прегледа множеството съобщения, присигнали по време на отсъствието му, Уенцел каза тихо на Ингрей:

– Ще вечеряме след час – тримата с Аяда. Нищо чудно това да е последната ни възможност за дълго време да разговаряме на спокойствие.

Ингрей кимна.

Заведоха го в малка стая на последния етаж, където вече го чакаха леген и стомна с гореща вода. Явно го бяха настанили в слугинска стая,

но пък усамотението беше добре дошло за Ингрей. Слугите на Конскарека сигурно бяха настанени в някое още по-лошо спално помещение или дори в плевника при тази квартирна криза, а Жеска и неговите хора едва ли можеха да се надяват и на толкова. Ингрей се надяваше, че поне готвачката на Конскарека ще ги утеши в някаква степен.

Изми се долу-горе добре, предвид обстоятелствата. Гардеробът му беше твърде ограничен, за да му се чуди дълго – носеше си дрехи за езда, а не за официална вечеря. Измит и облечен, той се замисли за изкушенията на кревата, но се отказа, защото легнеше ли, можеше и да не събере сили да стане. Вместо това слезе по тясното стълбище с намерението да огледа къщата и после улицата, а защо не да нагледа и Жеска, ако конюшният се окажеше близо. Още на следващата площадка обаче спря, понеже чу гласа на Уенцел в коридора, и тръгна натам.

Уенцел говореше на надзирателката на Аяда – тя го слушаше уплашено, ококорила очи. Щом чу стъпките на Ингрей, графът се обърна и отпрати жената – тя приклепна в реверанс и хлътна в една врата, която сигурно водеше към стаята на Аяда. Уенцел тръгна с Ингрей към стълбището и му даде знак да мине напред, но на приземния етаж се извини, че трябвало да обсъди нещо с иконома си.

Ингрей излезе в здрача и тръгна да обикаля къщата. Обиколката го доведе обратно до входната врата и там портиерът го предаде на друг слуга, който го заведе в стая на втория етаж. Не беше голямата трапезария, която почти беше достойна за графско имение, а малък салон за закуска с изглед към кухненската градинка и соколарниците. Вратата беше масивна и добре щеше да заглушава гласовете им, прецени Ингрей. Малката кръгла маса беше сервирана за трима.

Аяда пристигна, придружена от надзирателката си, която приклепна пред Ингрей и излезе. Аяда беше с рокля от бледожълта вълна и ленена риза отдолу – скромно моминско облекло, макар Ингрей да подозираше, че дантелената яка има най-вече за цел да скрие позеленяващите синини по гърлото ѝ. Уенцел дойде веднага след нея – и той се беше преоблякъл в по-хубави дрехи от онези, с които беше яздил. И по-чисти. На Ингрей му се прииска и неговите дисаги да му бяха предложили подобър избор, а не според степента на вмирисаност.

По знак на Уенцел Ингрей си спомни за дворцовите си маниери и помогна на лейди Аяда да се настани на стола си, после и на Уенцел, преди сам да седне. Всичките на равно разстояние един от друг, като основата на нестабилен триножник. Слуги, очевидно инструктирани предварително, се разтичаха около тях, сервираха покрити блюда и

дискретно се изнизваха. Поне храната се оказа хубава, макар и по селски семпла – кнедли, боб, печени ябълки, пълнени яребици, сосове и подправки, гарафи с три вида вино.

– А – измърмори Уенцел, когато вдигна един сребърен похлупак и видя пушения бут отдолу. – Дали ще е безопасно ти да го нарежеш, лорд Ингрей?

Аяда примигна стреснато. Ингрей отвърна на Уенцел със същата насилена усмивка и нарязва месото. След това пхна ръце под масата, за да издърпа реверите си върху превръзките на китките. Изчака Уенцел да подхване разговора, в резултат на което мълчанието проточи, докато тримата се занимаваха с храната.

Накрая Уенцел отбеляза:

– До мен стигаха само разкази от втора ръка за неприятните събития в Брезовлес, които доведоха до смъртта на баща ти и твоето... знаеш. Слухове – неясни и раздути. И със сигурност непълни, ще ми разкажеш ли цялата история?

Ингрей, който се беше подготвил за още въпроси относно Халлана, се поколеба смутено, после повика спомените си. От години ги беше заточил в мълчание, а ето че сега за трети път в рамките на една седмица ги разказваше на глас. Разказът му ставаше по-гладък с всяко повторение, сякаш думите бавно изместваха самата случка, дори и в собствено то му съзнание. Уенцел дъвчеше, слушаше и се мръщеше.

– Твоят вълк е бил различен от вълка на баща ти – каза той, когато Ингрей довърши описанието на вълчата треска, обхванала ума му и преляла се последвалите седмици на треска.

– Ами, да. Първо, моят не беше болен. Или поне... не от същото. Тогава се чудех дали и животните боледуват от припадничавата болест или от други някакви болести на ума.

– Как се е сдобил с него ловецът на баща ти?

– Не знам. Починал, преди да се съвзема достатъчно, за да го питам каквото и да било.

– Хм. Защото аз чух... – известно ударение върху последната дума и многозначителна пауза, а после: – че първоначално за теб е бил предвиден друг вълк. Че бесният вълк е убил другаря си от глутницата един ден преди ритуала. И че новият вълк бил намерен през нощта да клечи пред клетката на болния.

– Значи си чул повече, отколкото е било казано на мен. Възможно е да е било и така, не знам.

Уенцел затропа с лъжицата си по масата – леко, бързо и

неспокойно – после, изглежда, осъзна какво прави и я остави.

Ингрей добави:

– Майка ти каза ли ти нещо за твоя жребец? Онази сутрин, когато си се събудил променен?

– Не. Същата сутрин тя почина.

– Не ми казвай, че е починала от бяс!

– Не. Но често мисля за смъртта ѝ и се чудя. Майка ми загина при падане от кон.

Ингрей сви устни. Аяда се ококори.

– Конят също умря при злополуката – добави Уенцел. – Счупил си крака. И конярят му прерязал гърлото... или така поне казваха. Докато започна да си задавам въпроси за това – след известно време, – мама отдавна беше погребана, а конят заклан и ... каквото там става с мъртвите коне. Много пъти медитирах на гроба ѝ, но там няма остатъчна аура, която може да се усети. Никакви призраци, никакви отговори. Смъртта ѝ беше жесток удар за мен, толкова скоро – само четири месеца след смъртта на баща ми. Приликите между моя и твоя случай не ми убягнаха, Ингрей, но и да са се забъркали в нещо братът и сестрата Вълчаскала, ако са действали заедно с някаква известна само на тях цел, на мен никой нищо не ми каза.

– Или пък не заедно, а един срещу друг – предположи замислено Аяда. – Като два съпернически си замъка, на двата бряга на Стръв, и всеки иска кулата му да е по-висока.

Уенцел разпери ръка да признае, че предположението ѝ не е лишено от смисъл, макар свъсената му физиономия да говореше, че лично той не го приема.

– За всичкото това време няма начин да не си си изградил свои теории, Уенцел – каза Ингрей.

Уенцел сви рамене.

– По-скоро догадки, предположения, фантазии. Превърнаха се в идея фикс, особено нощем, докато цялото това чудене не ме изтощи физически.

Ингрей подгони последната кнедла в чинията си и каза с по-тих глас:

– Тогава защо не дойде при мен?

– Ти замина за Дартака. На постоянно изгнаничество или така поне се говореше. После семейството ти съвсем ти изгуби следите. Като нищо можеше и да си умрял, защото никой не беше чул обратното.

– Да, но по-късно? Когато се върнах?

– По всичко личеше, че си открил за себе си безопасно място под закрилата на Хетвар. По-безопасно с оправдателната ти присъда, отколкото аз с моите тайни. Завиждах ти за това. Щеше ли да ми благодариш, ако те бях хвърлил отново в съмнения и тревоги?

– Сигурно не – неохотно призна Ингрей.

На вратата се почука. Аяда се стресна, но Уенцел само извика:

– Влез!

Икономът му отвори, колкото да пъкне глава, и каза притеснено:

– Писмото, което очаквахте, пристигна, милорд.

– А, добре. Благодаря. – Уенцел избута стола си назад и стана. – Извинете ме. Няма да се бавя. Вие продължавайте. – И махна към сервираните блюда.

Щом Уенцел излезе, двама слуги влязоха да вдигнат празните чинии и да поднесат нови ястия, да долеят гарафите с вино и вода, след което се оттеглиха със също толкова мълчаливи поклони. Ингрей и Аяда останаха сами. Занадигаха похлупаците – видът на плодовете и сладките проясни лицето на Аяда.

Ингрей погледна към затворената врата и попита:

– Дали принцеса Фара знае за животното на Уенцел, как мислиш?

Тя огледа парче намазан с мед марципан и го лапна, преди да отговори. Смръщеното ѝ чело не беше от прекалено сладкото, поне според Ингрей.

– Това би обяснило някои неща, които досега не разбирах. Отношенията им ми се струваха странни, макар да не очаквах, че такъв високопоставен брак ще е същият като на майка ми. Като браковете на майка ми – и единия, и другия. Колкото и да е грозен, мисля, че Фара иска да е влюбен в нея. И да го показва по по-изискан начин.

– Той не е ли изискан?

– О, винаги се е държал учтиво, поне пред мен. Хладен и любезен. Така и не разбирах защо принцесата изпитва известен страх от него – той никога не ѝ посягаше, дори не ѝ повишаваше тон. Но ако е било страх за него, а не... а не просто от него, може би това обяснява нещата.

– А той влюбен ли е в нея?

Тя се намръщи още повече.

– Трудно е да се каже. Толкова често е в лошо настроение, толкова откъснат от всичко и мълчалив, понякога с дни. Понякога, когато в замяк идваха гости, сякаш се събуждаше, разговаряше, шегуваше се – той всъщност е изключително начетен човек. Само че тук, само за една вечер, го чух да говори с теб повече, отколкото съм го чувала да говори

някога със съпругата си на трапезата. Но пък ти... ти го интересуваш по начин, по който тя не би могла. – Очите ѝ се плъзнаха към него, после настрани и той разбра, че Аяда изпробва вътрешните си сетива.

„Същото важи и за теб сега“, даде си сметка Ингрей.

– Той разполага с твърде ограничено време, за да се погрижи за собствената си безопасност в тази нова ситуация. Може би това обяснява защо пришпорва толкова нещата. Пришпорва ги... не мислиш ли? – Ингрей поне се чувстваше пришпорен.

– О, да. – Тя се умълча замислено. – Или пък се е отприщил след дълго възпиране. С кого е можел да разговаря за това преди? Преди нас? Притеснен е, да, но също и... Не знам. Развълнуван? Не... по-сложно е от това. „Радостен“ със сигурност не е точната дума. – Тя изкриви устни.

– Не бих казал – сухо рече Ингрей.

Вратата се отвори и Ингрей погледна натам. Уенцел се връщаше. Настани се на мястото си и махна с ръка в знак на извинение.

– Уреди ли си нещата? – любезно попита Ингрей.

– Задоволително. Ако още не съм го споменал, позволи ми да те поздравя за бързината, с която изпълни задачата си, Ингрей. Изглежда, аз не ще мога да последвам примера ти, за съжаление. Най-вероятно ще те пратя напред с лейди Аяда утре, тъй като присъствието ѝ в кортежа би било, хм, неуместно в последната му, парадна част. Ще маршируваме по целия път до Изтокдом, петимата богове да са ми на помощ.

– Къде в Изтокдом ме пращат? – напрегнато попита Аяда.

– Този въпрос още не е решен. До утре сутринта би трябвало да знам. Няма да е на най-лошо място, ако успее да се наложи. – Той я погледна изпод спуснатите си клепачи.

Ингрей ги изгледа, събрал смелост да отпусне сетивата си отвъд зрението.

– Вие двамата сте различни един от друг. Твоят звяр е много по-тъмен, Уенцел. Или нещо такова. Нейната котка ми навява мисли за шарена сянка, но твоят... е много надълбоко. – Отвъд границите на възприятия му.

– Според мен нейният леопард е бил в чудесна форма – каза Уенцел и се усмихна на Аяда, сякаш да я увери, че думите му са добронамерени. – Силата му е свежа и чиста. Всеки воин от Лесовете би се гордял да го има, ако по онова време е имало клан Леопардоводърво например...

– Но аз към жена, а не воин – каза Аяда.

– Жените от Старите лесове също са приемали свещени животни.

Не знаехте ли?

– Не! – В очите ѝ грейна интерес. – Наистина?

– Е, рядко като воини, макар винаги да е имало по няколко, които се наричали така. Някои от племената ги използвали за знаменоски и били ценени над всички жени. Но имало и втори вид... друг вид създадено свещено животно, което жените по-често приемали в себе си. Е, относително по-често, защото, първо, те били много по-редки.

– Знаменоски? – повтори със странен тон Аяда.

– Създадени? – повтори Ингрей.

Устните на Уенцел се извиха нагоре като на рибар, който предуща улова си.

– Воините от Лесовете били създавани, като душата на жертвеното животно се изпращала в човек. Но нещо друго било създавано, когато душата на животно бивала пожертвана в друго животно.

Аяда тръсна глава сякаш да дойде на себе си и каза:

– Дали Болесо не се е опитвал да... Чакайте, не.

– Все още не съм разгадал напълно какво е смятал, че прави Болесо, но ако се е водел по слухове за тази стара магия, значи я е разбрал погрешно. Животното бивало пожертвано, в края на живота си, в тялото на младо животно, винаги от същия вид и пол. И цялата му мъдрост и обучение преминавали в младото животно. А после, в края на своя живот, то също бивало пожертвано в друго. И то в друго. И така нататък. Натрупвала се изключителна житейска плътност. И – на даден етап по веригата, след пет, шест или десет поколения – то вече се превръщало в нещо повече от животно.

– В, хм... в животински бог? – предположи Аяда.

Уенцел разпери ръце.

– В някакъв смисъл – може би. Някои казват, че боговете са точно това – целият живот на света изтича към тях през портите на смъртта. Те натрупват всички ни в себе си. Но боговете са едно дори по-странно повторение, защото поглъщат, без да разрушават, и стават все повече Себе си с всяко включено допълнение. Великите свещени животни са били нещо различно.

– Колко време е било необходимо, за да се създаде такова животно? – попита Ингрей. Сърцето му биеше бързо; съзнаваше и че дишането му се е учестило. Знаеше и че Уенцел го е забелязал. „Защо така изведнъж се уплаших от детската приказка на братовчед си?“ Самата му кръв сякаш ръмжеше от чувитите думи.

– Десетилетия... поколения... столетия понякога. Били високо

ценени, защото като животни били питомни и възприемчиви, и неестествено интелигентни. Разбирали човешката реч. Но пък тази велика приемственост страдала и от постоянно износване, и то не само заради обикновени несполуки. Защото когато мъж или жена от Лесовете приемели в душата си велико животно, се превръщали в нещо повече от воини. Ставали по-велики и по-опасни. Много малко от най-старите и най-добри същества останали непожертвани под натиска на Одаровото нашествие. Много били жертвани преждевременно само за да бъдат спасени от дартакийските войски. Храмовите служители на Одар ги избивали, без да се замислят, от страх в какво биха могли да се превърнат. Или в какво могат да превърнат нас.

– Магьосници? – задъхано прошепна Аяда. – Магьосници-лесовници? В това ли е искал да се превърне Болесо?

Уенцел махна с ръка.

– Дайте да не смесваме терминологията. Един магьосник, същ – или несъщ, ако е незаконен и необвързан със строгите правила на Храма – е обладан от стихийно създание на хаоса, свещено за Копелето, и магията, която извлича от това създание, по същността си е разрушителна. Такива демони са обвързани в равновесието между света на материята и света на духа. Старите племена също са имали такива магьосници, със свои собствени традиции и правила под закрилата на белия бог. Великите свещени животни са били от този свят и никога не били попадали в ръцете на боговете. Не са били част от техните сили. Не са били и разрушителни всъщност. Били са си изцяло феномен на Лесовете. Макар магията им да е била магия на ума и духа, те можели също да влияят на тялото, което контролират умът и духът. Животинските шамани имали различни традиции от традициите на племенните шамани, при това различни дори в рамките на един и същи клан. Това е едно от многото несъгласия, които ни отслабили пред лицето на дартакийското нашествие. – Уенцел се смръщи, замислен за тази древна грешка.

– О – промълви Аяда.

Ингрей усети как кръвта се отцежда от лицето му. Все едно крепостните стени вътре в главата му изведнъж бяха започнали да се ронят под разяждащите ручейчета на казаното от Уенцел. „Не. Не. Това са глупости, измишльотини, стари детски приказки, Уенцел си прави някаква гадна шега с мен, да види колко мога да преглътна“. Вместо това прошепна:

– Как?

– Питаш как е дошъл този мъдър вълк при теб ли? – Уенцел сви

рамене. – Това и аз бих искал да знам. Когато Одар Великия – устата му се изкриви ядно – изтръгнал сърцето на Лесовете при Кървавополе – а там било най-важното светилище на Светодърво, преди то да бъде осквернено окончателно – дори и той не успял да избие всички. Част от душевоините и шаманите не присъствали на ритуала, по случайност или просто закъснели. Така че доста от тях избегнали засадата.

Аяда го изгледа още по-пронизващо. Уенцел продължи:

– Дори последвалите век и половина гонения не успели да изкоренят напълно знанието, макар и не поради липса на усърдие. Оцелели отломки, макар и много малко от тях в писмен вид, като онези в библиотеката на замък Конскарека – вярно, те били нарочно издирени от някои мои предци, но все са били издирени отнякъде. Но в далечните райони, в блатата и планините, в бедните селца – Кантоните рано се освободили от дартакийското иго – традициите, ако не и мъдростта зад тях, оцелели още дълго. Предадени от поколение на поколение като тайни семейни или селски ритуали и постепенно подяждани от незнанието. Онова, което дори Одар не успял да направи, го направило времето. Не мислех, че някое велико животно се е запазило след безмилостната ерозия на столетията. Но изглежда, са останали поне... две. – Синият му поглед прогледна Ингрей.

Ингрей усещаше мислите си като трескави лапи, които стържат с нокти по пода на клетка. Успя да издаде само някакъв нечленоразделен звук.

– За твоё успокоение – продължи Уенцел – това поне обяснява дългия ти делириум. Твоят вълк е бил много по-мощна намеса в душата ти от простичките същества на баща ти или на Аяда. Четиристотингодишен... това изглежда невъзможно, защото на колко вълчи поколения се равнява? И все пак... – Погледът му се напрегна. – „Много надълбоко“ наистина. Добро описание. Душевоините с лекота овладявали зверовете си, защото обикновените животни охотно отстъпвали контрола на помощния човешки ум. В Старите лесове избираният да приеме велико животно минавал през продължителна подготовка и обучение, подпомаган и насочван от други в същото положение. А не го изоставяли сам да намери пътя си – да се препъва опипом, обладан от страх и съмнения, на крачка от лудостта. Нищо чудно, че си видял единствения изход в това да осакатиш възможностите си.

– Осакатен ли съм? – прошепна Ингрей. „И що ли за изрод щях да съм, ако не бях?“

– О, да.

Аяда се обърна към Уенцел и попита многозначително:

– А вие?

Той разпери ръце.

– В по-малка степен. Аз си имам своето тегло.

„В колко по-малка степен, Уенцел?“ Ио Ингрей не беше толкова развълнуван от подозрението, че може би е открил източника на заклинанието си, колкото от мисълта, че може би е открил свой образ-подобие.

Уенцел се обърна към него.

– В твоя случай незнанието е било от полза. Ако от Храма са подозирали що за същество носиш в действителност, едва ли щяха да те опростят толкова лесно.

– Никак не беше лесно – измърмори Ингрей.

Уенцел се поколеба, сякаш обмисляше нещо ново.

– Наистина. Да обвържеш велик звяр едва ли е било лесна задача. – Усмивка на уважение и дори на боязън изкриви устата му и той впери поглед в свещите, които горяха в средата на масата. – Става късно. Утре сутринта ни чака много работа. За известно време ще трябва да се разделим, но, Ингрей, умолявам те – опитай се да не привличаш вниманието към себе си, докато не поговорим пак.

Ингрей едва смееше да диша.

– Мислех си, че вълкът ми е само кладенец от насилие. Гняв, разрушение, убийства. Какво друго може той... бих могъл да правя аз?

– Това е следващият урок. Ела да поговорим, когато стигнем в Изтокдом. Междувременно, ако ти е мил животът, пази си тайните... и моите. – Уенцел се изправи уморено – ясен знак, че както вечерята, така и разкритията са свършили. Ингрей, който и без това се чувстваше зле, нямаше нищо против.

9.

Креватът изскърца оглушително в нощната тишина, щом Ингрей седна и стисна ръце върху коленете си. Вглеждането в себе си беше почти забравен навик, потулен от страх с какво може да го сблъска. Сега, най-сетне, той обърна възприятията си навътре.

Проби си път през лишения от конкретна причина страх, като през позната до болка мъгла. Избути встрани вейките на samozаблуда, спуснали було пред вътрешния му взор. Вече нямаше нито време, нито търпение да се занимава с тях. Преди беше мислил за своя вълк като за някакъв възел под стомаха си, като за киста, като за допълнителен орган, който не функционира. Възела, вълка сега го нямаше там. Нямаше го и в сърцето му, и в ума му, макар че да се опита да погледне в собствения си ум беше като да се опита да види тила си. Звярът наистина беше пуснат. Само че... къде?

В кръвта ми е, осъзна той. Не част от него, а навсякъде в него. Двата бяха едно. Не можеше да бъде изтръгнат лесно, като да си отрежеш ръката или да си извадиш око, не, такава тривиална ампутация не би помогнала.

И тогава му хрумна една възможна причина защо блатните хора практикуваха особените си кървави жертвоприношения, значение, изгубило се в дълбините на времето и за самите тях. Блатните хора бяха отдавнашни врагове на Старите лесовници. Бяха се сблъскали с душевоините и животинските шамани на горските племена в битки и набези по границите на блатата си от незапомнени столетия – вземали бяха пленници и сред тях навярно такива, които е било твърде опасно да задържиш. Дали древните ритуали на източване на кръвта не бяха имали и по-прагматична цел?

Възможно ли бе обикновеното физическо разделяне – на кръвта, от тялото – да е водело и до духовно такова? На греха от душата?

Отричането, изглежда, накрая водеше до обикновена локва кръв. Повече от хладно любопитство, отколкото от друго някакво чувство, Ингрей разрови дисагите си и извади навитото въже. Извади и ножа и ги остави на юргана до себе си, после погледна нагоре, към потъналите в сенки тавански греди. Да, можеше да се направи, последната и окончателна саможертва. Да стегне здраво глезените си, да се издърпа нагоре и да върже възел. Да увисне с главата надолу. Да вдигне наточеното

острие към гърлото си. Би могъл да източи вълка си в горещ ален поток, да сложи край на паразитния му живот, тук и сега. Да се освободи от цялата зараза в едно необратимо „не“.

„Мога да отрека тъмната сила“. Като пристъпи в един абсолютен мрак.

И да повлече и душата си, откъсната от боговете, да избледнее тихо в забвение, както уж излявали откъснатите и прокълнати призраци? Или пък – ако бе сгрешил за ритуала – щеше ли изгубеният му дух, подсилен от тази незнайна сила, да се превърне в нещо... друго? Нещо, което в момента не би могъл дори да си представи?

Уенцел знаеше ли в какво?

Всички примамки, които му беше размахал младият граф, цялата стръв, бяха достатъчно доказателство какво мисли Уенцел за Ингрей. „В неговите очи аз съм плячка. А той е ловецът“. Можеше да лиши Уенцел от улова му.

Стана, протегна се, опипа гредата, праметна въжето през нея, после пак седна и се загледа в полюляващите се в сенките краища. Докосна ги. Мислите му бяха хладни и далечни и въпреки това ръката му трепереше. Толкова много кръв на пода щеше да отвори доста работа на някой нещастен и ужасен слуга. Или пък щеше да се просмуче през дюшемето и да прокапе от тавана на долната стая? И да съобщи за случката горе с тихи капки в тъмното по нечия възглавница или заспало лице? „Това гръмотевица ли беше, покривът ли прокапа?“ Докато не запалят свещ и яркият ѝ пламък не разкрие червен дъжд. Дали щяха да се разнищят?

Дали отдолу не беше стаята на лейди Аяда? Опита се да си представи коридорите и къде точно се пада вратата, в която бе хлътнала младата ѝ надзирателка. Може и да беше отдолу. Е, едва ли имаше значение.

Стоя така дълго, едва си поемаше дъх, на крачка от решението.

„Не“.

Кръвта му викаше за Аяда, но не по този начин. Замисли се за малкото чудо на усмивката ѝ. Не обичайната леко изнервена и учтива усмивка, с която го удостояваха повечето жени, усмивка, която така и не стигаше до очите им. Наистина, Аяда като че ли беше единствената, която можеше да му се усмихне с очите си, без страх. Без зле прикрито отвращение. Ако прикриваше нещо, то бе необяснимата за него радост при вида на нещо приятно за окото. Неговият вълк не беше по-малко потенциално опасен за нея, отколкото за всички други жени, които не смееше да погледне и още по-малко да докосне, тя не беше защитена от него, не... тя беше нещо съвсем друго, съвсем неочаквано. Тя беше също

толкова опасна за него, колкото и той за нея.

Тази мисъл причини много странни неща на сърцето му. Той презрително отхвърли разните поетични изрази – сърцето му не подскочи, нито спря, нито пък, най-малкото това, затанцува. Продължи да си бие в гърдите му както обикновено, макар и малко по-бързо и напрегнато сякаш. Той ли нещо не беше в ред, щом така му допаднаше това странно, опасно усещане? Не беше точно приятно. Не точно. Но онова, което му допаднаше в мрака на мечтите, не беше онова, което повечето познати му мъже описваха като приятно, когато се хвалеха с любовните си похождения. От известно време беше наясно с това.

Ръката му се дръпна назад и се стисна в юмрук.

„И ако избира да не те събуждам с червен дъжд, Аяда, тогава какво?“

Беше стигнал до края на пътя на отрицанието. Не можеше да продължи по него, без да се удави в собствената си кръв. „Мога да избирам между три неща“. Да нагази в червеното тресавище и да не изплува. Да крее в безстрастие и безделие като преди – макар да беше сигурно, че нито приливът на събитията, нито безмилостният Уенцел биха го оставили още дълго да тъне в парализата си. Или... би могъл да се обърне кръгом и да тръгне по другия път.

„И какво по-точно означава това, стига да не означава, че мислите ми окончателно са затънали в поетическа кал?“ Стаичката беше толкова тиха, че чуваше туптежа на кръвта в ушите си като животинско пъхтене.

Да спре да отрича себе си и вместо това да отрече другите – би ли могъл? Изпробва думите наум: „Не, не сте прави, всичките, Храмът и дворът, и хората по улиците. Всичките грешите. Аз не съм... не съм... какво?“ И само в този ред ли можеше да мисли, да креши „не“, „не“, и толкова? Навик, какво да го правиш.

„Но ако се обърна и тръгна по другия път... не знам къде води той. Нито къде свършва“.

„Нито кого мога да срещна по него“. Тази мисъл го притесни повече от ножа, въжето и обладаната кръв заедно.

„Макар че много бих се изненадал, ако открия по него по-тъмно тъмно от това“.

Стана, пхна ножа в канията, прибра и въжето. Съблече се и се пхна под слугинския юрган. Постелките може да бяха стари, изтънели и нахарени с крпки, но пък бяха чисти. Богаташкият дом предоставяше подобен лукс дори на слугите си.

„Не знам къде отивам. Но прекрасно съзнавам колко съм уморен от

всичко дотук“.

След съвсем кратка и посветена изцяло на делови въпроси среща с Уенцел рано сутринта Ингрей пое на път със своята затворничка. Войниците на Хетвар все така ги придружаваха, доволни, че вече не се грижат за един мъртъв принц, дузина настръхнали придворни и камарите им багаж. Ингрей беше изпратил по живо по здраво дори и младата посветена, придружавала Аяда в последната отсечка от пътя – мястото ѝ бе заето от жена на средна възраст от прислугата на Конскарека. Малката кавалкада напусна долината на Волска ливада със сипването на деня и пое по лъкатушните пътища през богатите низини във владенията на графство Еленовшип.

Ингрей пришпори коня си напред и без възпитани увъртания даде знак на Аяда да го последва. И за миг не престана да усеща пронизващия поглед на Жеска в гърба си. Нека си гледа, реши той, стига да не чува какво си говорят.

Тази сутрин Аяда бе необичайно бледа и сдържана, с тъмни сенки под очите. Отвърна с усмивка на рязкото му кимване, но усмивката ѝ беше кратка и потисната. Дали най-после не си беше дала сметка, че пропуска към капан? Чак сега, когато беше късно?

– Не можем повече да караме така – да потъваме заедно, без да се опитаме дори да измислим нещо – твърдо започна той. – Ти отхвърли моя план. Да имаш по-добър?

– Бягството не е моята представа за „план“. – Тя го изгледа сърдито. – И откога „аз“ стана „ние“?

Той сви устни и не каза нищо. „Още откакто те зърнах в Глиганска глава, петимата богове да са ми на помощ“. Накрая въздъхна:

– В онази стая, на втория етаж в хана в Червени яз.

Тя сведе глава, сякаш в знак, че не иска да спори.

– Имаме общ проблем, извън твоите неприятности със закона – продължи той. – Коте.

– О, не е извън. Пале.

Устните му се усмихнаха по своя воля. Наистина ли се усмихваше толкова рядко, че да му се струва непривично?

– Граф Конскарека обеща да те защити поне със следното. Тази сутрин ми каза, че ще бъдеш настанена в негова къща в столицата и за теб ще се грижат негови слуги. По-добре от някоя тъмна килия в занданите край реката, а също и знак, струва ми се, че заговорът срещу теб

още не се е задействал. Може би все пак имаме време.

– Той иска да ме държи наблизо – замислено рече Аяда.

– По молба на Уенцел лорд Хетвар ме е назначил за твой надзорник, докато трае домашният ти арест. – Нямаше нужда да споменава как му беше прескочило сърцето при тази неочаквана добра новина. – Ако се съди по писмото, което ми донесе пратеникът му, Хетвар също предпочита на първо време да не се мяркаш много-много пред хора.

Тя вдигна рязко очи.

– Което означава, че Уенцел иска и двамата да сме му подръка. Защо?

– Струва ми се... – Поколеба се. – Струва ми се, че в момента и той е притеснен. Толкова много неща се струпаха наведнъж покрай погребението и разстроената му съпруга като капак на хаоса около болестта на свещения крал и – Майката да не дава, – но най-вероятно и предстоящите избори. Очаква се Биаст и свитата му всеки момент да пристигнат в Изтокдом и принцът без съмнение ще привлече зет си в своята клика. А освен всичко това Уенцел трябва да се справя някак и с неестествените си тайни, стари и нови. И ако успее поне едно парченце от тази мозайка да държи настрана и в изчакване, докато дойде време да се занимае и с него, е, толкова по добре. За него. Колкото до мен, аз не смятам да си кротувам.

– А какво смяташ да правиш?

– Дотук родих една идея. Ако, както подозирам, повече от една сила в Изтокдом би предпочела процесът ти да се потули и целият скандал да бъде премълчан, може и да се получи. Твоят кин може да се позове на стария родов закон и да предложи кръвнина за принц Болесо.

Веждите ѝ подскочиха изненадано.

– Нима храмовите съдии ще се съгласят да не се намесят в толкова шекотлив случай?

– Ако висшите лордове от киновете Еленовшип и Язовбряг се съгласят, свещените от ордена на Башата няма да имат избор. Това е и първото, което ме притеснява, защото кралят не е в състояние да приеме каквото и да било предложение – когато тръгнах от Изтокдом, Хетвар не беше сигурен дали старецът дори е разбрал, че Болесо е, хм, е мъртъв. А Биаст, когато пристигне, няма да е достатъчно подготвен и ще е зает с други неща. Напоследък кралският двор много трудно стига до ясни решения и положението навярно ще стане още по-лошо. Но пък граф Язовбряг има значително влияние сам по себе си. Ако се съгласи да те подкрепи заради честта на дома си, а Уенцел се наеме да го убеди,

планът може би ще има някакъв шанс.

– Кръвнината за един принц може да възлезе на сериозна сума. Много по-голяма от възможностите на бедния ми пастрок.

– Парите ще трябва да излязат от кесията на Язовбряг. Евертуално Уенцел би могъл да помогне, негласно.

– Ти познаваш ли лично граф Язовбряг? Не му се носи славата на щедър човек.

– Хм... – Ингрей се поколеба, после отговори честно: – Да, така е. – Погледна я. – Но ако парите...

– Подкупът? – поясни тя.

– ...бъдат осигурени от друго място, мисля, че ще се съгласи да даде името си. Твоята зестра, зестрата ти в земя... колко е голяма?

В гласа ѝ се промъкна странна неохота.

– Земите ми се простират на трийсетина мили източно и западно покрай подножието на Гарванов рид и на двайсет мили северно до вододела с Кантоните.

Ингрей примигна сачисан.

– Това е доста повече, отколкото си представях. Залесената земя е скъпа – заради дивеча, дървения материал, въглищата, жълъди за свинете, а може да е и още по-скъпа, ако има руда под земята... ако питаш мен, тези твои земи като нищо могат да платят цената за един принц! Колко села и махали има там, колко огнища, от които се събира данък?

– Нито едно. В онези земи няма села. Никой не ходи на лов там. Никой изобщо не ходи там.

Внезапното напрежение в гласа ѝ пресече ентузиазма му.

– Защо?

Тя сви неубедително рамене.

– Те са прокълнати. Призраци бродят в горите, дърветата шепнат. Ранената гора, така я наричат, и дърветата наистина изглеждат болни. Говори се, че всеки, който отиде там, после сънува кошмари на кръв и смърт.

– Приказки – изсумтя пренебрежително Ингрей.

– Аз ходих – каза Аяда безизразно. – След като мама почина и стана ясно, че наследявам земята. Отидох да я видя лично, защото вярвах, че е мое право. И задължение. Горският не искаше да ме придружи, но го накарах. Конярите на пастрока ми и прислужницата ми бяха ужасени. Яздихме цял ден през гората, после си направихме стан. В по-голямата си част земята е дива и стръмна, цялата насечена с клисури и високи канари, трънки и камънаци, и тъмни пещери. В средата има една широка

равна долина, цялата с големи дъбове, много стари, на стотици години. Това е най-мрачната ѝ част, където бродели най-много призраци, прокълната светилище на Старите лесове. Местните легенди твърдят, че това е самото изгубено Кървавополе, нищо че още две графства покрай Хребета си приписват тази съмнителна чест.

– С времето много стари светилища са се превърнали в обработваема земя.

– Не и това. Преспяхме там въпреки недоволството на придружителите ми. И наистина сънувахме. Конярите сънуваха, че ги разкъсват животни, и се събудиха с писъци. Прислужницата ми сънувала, че се дави в кръв. На сутринта всички бързаха да се махнем оттам.

Ингрей се замисли над думите ѝ. А после и за премълчаното.

– Но не и ти.

Този път тя се колеба толкова дълго, че той за малко да я попита отново, но потисна любопитството си. Накрая търпението му бе възнаградено – тя измърмори:

– Всички сънувахме. Мина известно време, докато разбере, че моят сън е бил различен.

Мълчанията, напомни си той, имат своя сила. Почака още. Тя го изгледа изпод мигли, сякаш преценяваше способността му да поеме още разкази за свръхестественото.

После подхвана, както му се стори – отдалеч.

– Виждал ли си някога раздаващ милостиня човек, обкръжен от изгладнели просяци? Как го заобикалят като водовъртеж, всеки слаб само по себе си, но всичките – силни и страшни, трескави? „Дай ни, дай, защото сме гладни...“ Само че колкото и да даваш, дори всичко да дадеш, пак няма да е достатъчно. Може да те разкъсат и да те изядат – и пак няма да се наситят.

Той я изгледа нащрек, понеже не разбираше накъде бие.

– В моя сън... хора дойдоха при мен от дърветата, с окървавени ръце, мнозина без глави, с ръждясалите доспехи на Старите лесове. Носеха животински кожи като знамена, черепа, украсени с цветни камъчета, или пък бяха с животински кожи на главите. Елени и мечки, коне и вълци, язовци и видри, глигани и рисове, и турове, и какво ли още не. Без лица, чертите бяха само загатнати, насечени ужасно. Наобиколиха ме в огромна, моляща тълпа, като да им бях кралица, дошла да им раздаде някаква странна милостиня. Не разбирах езика им, а жестовете им ме объркваха. Не се страхувах от тях, нищо че докосваха дрехите ми с гниещите си ръце... роклята ми се напои със студена черна кръв. Те искаха

нещо от мен. Не разбирах какво. Но знаех, че то им се дължи.

– Ужасен съм – каза той с най-спокойния глас, който успя да докара.

– Не ме беше страх от тях. Но ми разкъсаха сърцето.

– Толкова клети ли бяха?

– Не... имам предвид буквално. Или поне в съня ми – аз си разтворих ребрата, бръкнах в гърдите си, извадих туптящото си сърце и го дадох на онзи, който ми се стори техен предводител. И той беше от беззавите – главата му с все шлема беше вързана за широкия му златен колан, носеше и знаме. Той ми се поклони доземи, сложи сърцето ми на една каменна плоча и го разряза на две с остатъка от счупения си меч. Даде ми едната половина с жест на дълбоко уважение. Другата половина вдигнаха на знамето и завикаха. Не разбрах дали беше клетва, жертвоприношение или откуп, или нещо друго, докато... – Тя спря и преглътна. – Докато Уенцел не каза онова снощи. „Знаменоски“. Не се бях сещала за онзи съм покрай новите си беди, но при думите му споменът се върна изведнъж, толкова ярък, че го усетих като удар – направо се чудя как не припаднах.

– Аз... не. На мен ми се стори просто заинтригувана.

Тя въздъхна облекчено.

– Това е добре.

– И какво ново съзираш в съня си сега?

– Мислех... мисля... мисля, че мъртвите воители ме направиха своя знаменоска онази нощ. – Дясната й ръка пусна юздата, вдигна се към лявата й гръд и се разпери там в свещения знак. Стори му се, че пръстите й за миг се свиха конвулсивно. – Спомних си също, че сърцето е знакът и означителят на Сина на есента. Смелото сърце. Вярното. Влюбеното.

Ингрей всячески се бе опитал да насочи разговора към политическите козни, към солидните, смислени, практически планове. Как така пак беше затънал до гуша в приказки за свръхестественото?

– Било е само съм. Преди колко време се случи всичко това?

– Преди няколко месеца. Другите едва издържаха, докато вдигнем стана на сутринта, и пришпориха конете си в галоп. Аз обаче яздох бавно и често поглеждах назад.

– Какво видях?

– Нищо. – Веждите й се сбяха, сякаш в спомен за болка. – Нищо, само дървета. Тази земя плашеше другите, но зовеше сърцето ми. Искаха да се върна в горите, сама, ако никой не пожелаеше да ме придружи, и да се опитам да разбера. Но преди да се измъкна, ме пратиха в двора на

граф Конскарека и... знаеш. – Погледна го напрегнато. – Въпросът е, че Ранената гора не може да бъде продадена.

– Все ще се намери някой, който не знае за лошата ѝ слава.

Тя поклати глава.

– Ти не разбираш.

– Какво? Според завещанието нямаш право да я продаваш, така ли?

– Да.

– Използвана е като гаранция за заем?

– Не! Нито ще бъде. Как изобщо бих могла да ги откупя? – Тя се засмя тъжно. – Бъдещето ми не вещае добър брак, даже никакъв брак, а друго наследство не се очертава.

– Но ако те могат да спасят живота ти, Аяда...

– Ти не разбираш. Петимата богове са ми свидетели, че и аз не разбирам. Но... те, мъртвите, ми повериха гората. Не мога да отхвърля това задължение, докато на моите хора не бъде... платено.

– Платено? За какви монети могат да си мечтаят някакви призраци? Или халюцинации, което също не е невъзможно...

Тя се намръщи, после махна с ръка, сякаш да прогони съмнителния му аргумент като досадна муха.

– Не знам. Но искаха нещо.

– Тогава просто ще трябва да измисля друг начин – измърмори Ингрей. „Или да подхвана този разговор по-късно“.

Сега беше неин ред да го погледне замислено.

– А как смяташ да откриеш източника на собственото си заклинание, за това имаш ли планове?

– Засега никакви – призна той. – Макар че след, хм, Червени яз, мисля, че втори път не ще могат да ми насадят такова нещо, без да усетя. И без да окажа съпротива. – И ужилен от вдигнатите ѝ със съмнение вежди, добави по-решително: – Планът ми е да съм нащрек и да се оглеждам внимателно.

– Чудех се, между другото... ти сигурен ли си, че аз съм била истинската мишена на заклинанието? Може би не ти си бил средството аз да бъда унищожена, а аз – да бъдеш унищожен ти. Кого толкова си настъпил по мазола?

Ингрей се свъси още повече.

– Мнозина. Такава ми е работата. Но винаги съм смятал, че ако някой ме мрази чак толкова, просто ще плати на банда побойници да ме ступат.

– Мислиш ли, че един обикновен побойник би се навил да те

„ступа“?

Той се подсмива.

– Е, зависи от цената.

Тя също се усмихна.

– Може пък незнайният ти враг да е стиснат. Цената на един воин-вълк може да му изглежда прекалено висока.

Ингрей се засмя.

– Боя се, че умението ми с меча не отговаря на опасната ми репутация. Трябва само да пратят повечко хора или да ме застрелят в гръб в тъмното. Лесна работа. Сам мъж не е трудно да се убие, нищо че обичаме да твърдим противното.

– Щом казваш – каза тя хладно и Ингрей се изруга наум за небрежния си тон. След миг Аяда добави: – Въпреки това теорията ми не е за изхвърляне. Какво щеше да стане с теб, ако заклинанието си беше свършило работата?

Ингрей сви рамене.

– Щях да се опозоря. Да изгубя службата си при Хетвар. Дори да ме обесят може би. Ако пък се бяхме удавили в реката, щеше да мине за злополука. И някои хора сигурно щяха да си отдъхнат, че съм ги отървал от дилемата им, макар че не бих чакал благодарност от тях.

– Но със сигурност може да се каже, че си щял да бъдеш отстранен като фактор в столицата.

– Аз не съм фактор в столицата. Просто съм един от служителите на Хетвар.

– Да бе, и Хетвар ти плаща просто от добро сърце.

Ингрей отвори уста, после я затвори.

– Хм.

– Когато видях животното на Уенцел, си помислих, че може той да ти е поръчал заклинанието. Още по-правдоподобно ми се стори, когато той разкри тайната си. Само дето не ни каза в очите, че се смята за шаман.

„Значи и ти си го помислила?“ После си напомни, че Аяда не беше виждала Уенцел като трмаво дете. Но дали това караше нея да надценява Уенцел, или караше него да го подценява?

Аяда продължи:

– Само че ако е така, не разбирам защо днес ни пусна да си тръгнем живи.

– Иначе би било твърде грубо – каза Ингрей. – Един платен убиец винаги ще натопи наелия го, за да отърве себе си, а заклинанието не

оставя следи. Онзи, който ми го е прикачил, бил той Уенцел или друг някой, е целял нещо по-хитро. Така поне изглежда.

– Той винаги е бил особен, но сега направо ме плаши до смърт.

– А мен не ме плаши. – Езикът и умът на Ингрей се смразиха изведнъж, когато си спомни колко близо бе стигнал до смъртта, от собствената си ръка, само преди десетина часа. Достатъчно „хитра“ смърт, за да мине без разследване дори под покрива на братовчед му? „Само че този път нямаше заклинание. Направих го сам... След като Уенцел ми изкара акъла...“

– Сега пък защо се навъси толкова? – попита Аяда.

– Нищо ми няма.

Тя сви раздражено устни.

– Да бе.

И след миг мълчание добави:

– За теб не знам, но аз искам да разбера какво друго знае Уенцел за Кървавополе – или Свето дърво, както го нарече той – щом е чел толкова много за Старите лесове, колкото твърди. Подпитай го, ако... когато говориш пак с него. Но не му казвай за съня ми.

Ингрей кимна.

– Говорила ли си някога с него за наследството си?

– Не, никога.

– А с принцеса Фара?

Аяда се поколеба.

– Само за стойността му като зестра, или по-скоро за липсата на стойност.

– Сигурно е било само сън – каза Ингрей. – Повечето души трябва да са били поети от боговете в мига на смъртта, без значение дали твоята гора е била самото Кървавополе, или някое от по-дребните бойни полета, където лесовниците са претърпели поражение. А откъснатите, които са обърнали гръб на боговете, отдавна са изтлели в забвение, така поне ме учеха свещените. Четиристотин години са твърде много време, за да оцелеят духове в цялост, каквато описваш ти.

– Видях, каквото видях. – Тонът ѝ нито предлагаше, нито молеше за рационално обяснение.

– Може би точно това прави с човешката душа добавеният животински дух – продължи Ингрей в пристъп на вдъхновение. – Вместо на бавно забвение прокълнатите души са обречени на вечно студено и мълчаливо терзание. В капан между материята и духа. Цялата болка на смъртта остава, а цялата радост от живота е отнета... – Той преглътна,

обзет от внезапен страх.

Аяда бе вперила поглед надолу към виещия се път.

– Не мисля. Онези воини бяха измъчени, но не и безрадостни, защото на мен се зарадваха, така поне ми се стори. – Погледна го и присви леко очи. – Преди малко каза, че трябва да е било сън, а сега го приемаш за истина, че и за собствената си участ даже. Не може хем така, хем иначе, колкото и мрачна наслада да ти доставят скупчващите се беди.

Ингрей толкова се изненада, че чак изсумтя.

– А ти кое от двете си склонна да приемеш?

– Мисля – започна бавно тя, – че ако можех да се върна там сега, щях да разбера. – Клепачите ѝ се спуснаха за миг, погледът ѝ сякаш го претегляше. – И мисля, че същото се отнася и за теб.

В този момент ги прекъснаха – по пътя се приближаваше множество, антуражът на някой от кин лордовете, тръгнал от Изтокдом за погребалната процесия във Волска ливада. Ингрей даде знак на хората си да отстъпят встрани, после плъзна поглед по авангарда на кавалката в търсене на познати. Видя неколцина и ги поздрави с подходящата за случая сериозна тържественост. Бяха хора на Глиганскиброд и следователно в покрития с драперии фургон, който подскачаше по коловозите, сигурно се возеха двамата братя графове и техните съпруги. Малко след това групата на Ингрей отново направи път – на процесия от храмови служители, лордове-посветени и висши свещени с богати одежди и хубави коне.

Когато отново пое на път, откри, че Жеска е набутал коня си точно до неговия и го гледа намръщено и без капчица доверие. Ингрей пришпори жребца си, излезе най-отпред и поведе колоната.

10.

Прехвърлиха ниските хълмове североизточно от престолнината късно следобед. Градът и просторните южни равнини се проснаха пред погледа им. Река Щърк се виеше откъм предградията на столицата като яркосребриста панделка, накъдряше се все повече, преди да се изгуби в есенната мъглица. Търговски ладии плуваха срещу течението или се носеха по него – от или към студеното море на осемдесет мили от града. Ингрей изостана да се изравни с Аяда.

Лицето ѝ излъчваше отчасти почуда, отчасти тревога. Изтокдом сигурно беше най-големият град, който бе виждала, нищо че поне дузина дартакийски провинциални центрове го затъмняваха, а дартакийската кралска столица можеше да го побере шест пъти, че и отгоре.

– Градът е разделен на две нива, Храмовград и Кралиград – каза Ингрей. – Горната част, на онези високи скали ей там, приютява храма, двореца на архисвещения и всички канцеларии на свещените ордени. В долната част са складовете и търговските улици. Отвъд стените се виждат пристаните, където канализацията се влива в Щърк. Палатът на свещения крал и повечето от домовете на кин лордовете са от другата страна на доковете. – Посочи частите на града. – В стари времена Изтокдом е бил всъщност две поселища, на две различни племена. Те враждували и се нападали през реката, която ги делила, докато водата ѝ не почервеняла от кръв, така е думата, на практика чак до царуването на внука на Одар, който си присвоил селището и го обявил за своя западна столица, а после заличил всички граници с каменните си строежи. Сега реката почти не се вижда от мостовете над нея. А и никой не би рискувал живота си заради един канал. Тази история ми я разказа Хетвар – той я смята за притча, но не съм сигурен каква поука извлича от нея.

Спуснаха се към най-източната порта от страната на Кралиград. Каменната настилка си я биваше, върно, виещите се улици бяха обточени с високи къщи от кафеникав камък или с варосана мазилка, стъклата на прозорците хвърляха отблясъци изпод надвисналите стрехи. Покриви от червени плочи отдавна бяха сменили леснозапалимата тръстика – пожарите навярно бяха унищожавали по-често от войните старите градове-близнаци. Защитните стени бяха в добро състояние, макар нови сгради да се прилепяха до тях, като пречеха на основната им функция.

Накрая стигнаха до тясна лъкатушна уличка в търговския квартал и

слязоха от конете пред тясна висока каменна къща в редица от няколко подобни, построени непосредствено една до друга, макар очевидно по различно време и от различни зидари. Ингрей се зачуди дали Конскарека притежава само тази къща, или цялата редица, и дали тези скъпи имоти не му бяха паднали в ръцете заедно с принцеса Фара. Къщата не беше нито толкова голяма, нито толкова богата като онази, в която бяха ношували предния ден, но изглеждаше достатъчно удобна, тиха и на спокойно място.

Ингрей подаде юздите на конете – своя и на Аяда – на Жеска и каза:

– Кажи на лорд Хетвар, че ще се явя при него веднага щом се погрижа за настаняването на затворничката. Изпрати ми моя слуга; Теско, стига да го завариш трезвен, и му кажи да вземе каквито там лични вещи може да ми потрябват за няколко дни. Чисти дрехи най-вече. – Разкърши се да отпусне мускулите на гърба си и изкриви лице от болка. Кожените му гамаши воняха, а шевовете на главата пак го сърбяха, направо го подлудяваха. Аяда бавно си свали ръкавиците и раздвижи врат – незнайно как и сега изглеждаше почти толкова спретната и чиста, колкото и сутринта.

Портиерът ги въведе в къщата. Слугинята-надзорница, водена от една тукашна прислужница, без бавене подкара Аяда по стълбите, а момчето на портиера помъкна след тях стегнатия ѝ с кожени каишки куфар. Ингрей пусна дисагите си на пода и огледа тесния коридор.

Портиерът запристъпва от крак на крак.

– Момчето ей сега ще дойде да ви покаже стаята, милорд.

– Не бързам за никъде – изсумтя Ингрей. – Щом ще отговарям за това място, по-добре да го огледам. – И тръгна към най-близката врата.

Къщата изглеждаше съвсем обикновено. Мазето и приземният етаж служеха предимно за склад, плюс кухня с допълнителни помещения за готвачката и помощничката ѝ; малка трапезария, салон и стаичка под стълбището, която явно се явяваше щабквартирата на портиера. Ингрей подаде глава през единствената друга входна врата – водеше към заден двор с покрит кладенец. На втория етаж имаше нещо като кабинет и две спални. На минаване покрай подобни стаи на третия етаж чу женски гласове, на Аяда и надзорницата ѝ. Последният етаж беше разделен на по-малки помещения за слугите.

Слезе по стълбите и завари момчето да влачи дисагите му към една от спалните на втория етаж. Мебелировката беше оскъдна – тесен креват, умивалник, един стол и очукан гардероб – и Ингрей се зачуди дали

къщата въобще е била обитаема, преди пратениците на Конскарека да пристигнат снощи и да я изискат за господаря си. Леки, но ясно долови ми стъпки и изскърцване – навярно на легло – откъм горния етаж му подсказаха местоположението на Аяда. Близостта беше едновременно успокоителна и смущаваща. Когато чу стъпките ѝ по стълбите, Ингрей се обърна да излезе от стаята.

Беше вдигнала ръка да почука на вратата му, когато той я отвори. В другата си ръка държеше писмото на Просветена Халлана, малко поизмачкано от пътя. Надзирателката ѝ – или по-скоро шпионката на Уенцел може би – стоеше зад нея и гледаше подозрително.

– Лорд Ингрей – каза Аяда официално. – Просветена Халлана ви помоли да предадете това. Ще го направите ли? – Очите ѝ сякаш прозирваха неговите, безмълвно напомняйки му остатъка от думите на магьосницата: „на адресата му и на никой друг“.

Той го взе и погледна надраскания адрес.

– Знаете ли кой е този... – Той се взря по-отблизо. – Кой е този Просветен Левко?

– Не. Но щом Халлана му има доверие, значи е достоен за доверие и не е глупак.

„И какво доказва това? Халлана се довери и на мен“. А и един храмов служител, дори да е мъдър и достоен за доверие, пак можеше да погледне с лошо око на омърсените.

Все така обаче го мъчеше неустойимо любопитство какво е написала за него и за странните събития в Червени яз Халлана. Единственият начин да го разбере, без да отвори писмото, беше да е там, когато го отвори получателят му. А ако го предадеше на път към двореца на Хетвар, щеше да си спести необходимостта да го скрие или да излъже за него господаря си. А Хетвар не би могъл да му го поиска. Ако го сгълчаха, би могъл да се оправдае, че точното изпълнение на поръчките е именно онова качество, което Хетвар цени у своя служител.

– Да. Ще имам грижата.

Аяда кимна напрегнато и той се зачуди дали не е прочела в очите му оплетените нишки на разсъжденията му... или пък го беше преценила със същата лекота като Халлана?

– Не излизайте никъде – каза той. – Заключете и вътрешните врати. Можете да се възползвате от всички удобства, които предлага къщата. – Погледна слугинята-надзорница и тя приклепна в реверанс. – Не знам колко време ще ме задържи лорд Хетвар, така че не ме чакайте за вечеря. Ще се върна възможно най-скоро.

Прибра писмото във вътрешния джоб на дрехата си, поклони се любезно за довиждане и тръгна към стълбите. Нуждаеше се от баня, чисти дрехи и храна, в този ред, но луксовете трябваше да почакаат.

След като остави указания на портиера за слугата си, в случай че Теско пристигне, преди той да се е върнал, Ингрей излезе и тръгна през града.

Познатите гледки и миризми донякъде го успокоиха. Мина по витите улички на Кралиград, прекоси полузаровената под камък река, после изкачи стръмните стъпала към възвишението на храмовия квартал. На два пъти се връща по стъпките си и след още десет минути катерене по различни стълби стигна задъхан до портата-проход, промушващ се под една кула и две къщи и оттам в горния град. В тъмното къоше, където хлътваше проходът, имаше малко светилище, посветено на безопасността на града, украсено с повехнали венци и няколко свещи – пламчетата потрепваха от течението. Без да се замисля, Ингрей направи петорния свещен знак на минаване, излезе отново в мътната привечерна светлина и зави надясно. Вървя още няколко минути и най-сетне стигна до главния площад пред храма. Мина под колонадата отпред и се озова на свещената му територия.

Централният двор беше открит. В средата му гореше свещеният огън. През арката към един от петте величествени каменни купола се виждаше началото на церемония – погребение, осъзна Ингрей, защото зърна ковчег и наобиколили го опечалени, сбрани пред олтара на Башата. След няколко дни и тялото на принц Болесо щеше да бъде почетено със същите ритуали.

В другия край на двора дяконите, които отговаряха за свещените животни, подготвяха питомците си за малкото чудо на избора. Всяко животно, водено от дякон в цвета на съответния орден, щеше да бъде отведено при ковчега и по реакцията му дяконът щеше да прецени кой бог е отнесъл душата на починалия. Това насочваше в правилната посока не само молитвите на опечалените, но и по-материалните им дарове – към олтара и ордена на съответния бог. Ингрей сигурно би гледал доста по-цинично на всичко това, ако лично не бе ставал свидетел на резултати, еднакво неочаквани за всички замесени страни.

Жена в зелените роби на Майката носеше голяма зелена птица, която забиваше нервно нокти в рамото ѝ. Девојка в синьото на Дъщерята държеше под мишница ярка с цикламеносини пера. Рунтаво сиво куче се гушеше страхливо в краката на възрастен дякон отг ордена на Башата. Младеж в червеното и кафявото на Сина водеше скокливо доресто

жребче с вчесана до блясък медна козина и облещени от вълнение очи. Животното пръхтеше и се дърпаше, като едва не повалише водача си, и след миг Ингрей разбра защо.

Бавно и на известно разстояние след другите вървеше най-голямата бяла ледена мечка, която беше виждал. Висока беше колкото теле и широка колкото две. Тесните ѝ очи бяха с цвета на замръзнала урина и долу-горе толкова изразителни. В другия край на дългата здрава верига я следваше дяконът, облечен в белите роби на ордена на Копелето. Лицето на младия мъж беше застинало в изражение на едва сдържан ужас и главата му се въртеше трескаво между повереника му и един много висок мъж, който вървеше отзад и му говореше насърчително.

Мъжът беше почти толкова забележителен, колкото и мечката. Плещите му не отстъпваха на ръста му, косата му беше събрана на гъста червена опашка до средата на гърба. Тежки сребърни шноли я задържаха на място и още по-тежки сребърни гривни подрънкваха под лактите му. Яркосините му очи излъчваха дружелюбно веселие, което можеше да изразява както проникателност, така и скудоумие, но кое от двете, Ингрей не можа да реши. Дрехите му – туника, панталони и развяващо се палто – бяха достатъчно семпли като кройка, но с ярки цветове и с много бродерия. Огромните ботуши бяха обсипани със сребърни капси, грубо шлайфани скъпоценни камъни хвърляха отблясъци от дръжката на дългия му меч. Отзад на колана му висеше не нож в кания, а брадва, също с богата инкрустация; острието ѝ лъщеше, наточено като бръснач.

Тъмнокос мъж с подобна, но не толкова крещяща премяна и цяла глава по-нисък от другаря си, макар и също висок, стоеше облегнат на една колона със скръстени на гърдите ръце и наблюдаваше ставащото с нескрито съмнение. Някои от дяконите му хвърляха жалостиви погледи, но той упорито не ги забелязваше.

Ингрей откъсна поглед от тази любопитна гледка, когато видя възрастна жена в бяло-кремавите роби на Копелето, с клупове на свещена на рамото и наръч нагънати ленени кърпи в ръце, да подтичва през двора, явно решила да мине направо. Успя да я хване за ръкава, когато ми на покрай него. Тя спря рязко и го изгледа недоволно.

– Извинете ме, Просветена. Нося писмо за Просветен Левко, трябва да му го предам лично.

Изражението ѝ се промени незабавно, ако не в по-дружелюбно, то поне в по-заинтригувано. Изгледа го от глава до пети – и наистина, сигурно изглеждаше точно като уморен от път пратеник, за какъвто се представяше.

– Ела с мен – каза тя и рязко смени посоката. Макар краката му да бяха по-дълги от нейните, Ингрей ушири крачка, за да не изостане.

Тя го преведе през малък страничен вход, после надолу и нагоре по някакви стълби, излязоха откъм задната страна на храма, после минаха покрай двореца на архисвещения и се озоваха на съседната улица. Оттам една тясна уличка ги отведе до дълга каменна сграда на два ката, влязоха през страничен вход и изкачиха поредното стълбище. Ингрей се радваше, че не бе попитал само за посоката. Подминаха няколко добре осветени помещения – скрипториуми, ако се съдеше по наведените над масите глави и стърженето на пера.

Спряха пред една врата и жената почука. Отвътре им отговори кро-тък мъжки глас:

– Влез.

Вратата се отвори и влязоха в една съвсем тясна стая – или пък впечатлението се създаваше от мебелировката ѝ. Претъпкани лавици обточваха стените, двете маси преливаха от книги, документи, ръкописи и несметно количество най-разнообразни боклуци. В ъгъла имаше дори седло.

Мъжът, който седеше на стол зад една от масите, откъсна поглед от наръча листа, които четеше, и вдигна вежди. Той също беше облечен в бялото на Копелето, ала робите му изглеждаха износени и нямаха никакъв белег за ранг. Беше на средна възраст, слаб, може би малко по-висок от Ингрей, гладко избръснат и с късо подстригана побеляваща руса коса. Ингрей би го взел за секретар на някоя важна особа, само че свещената допря ръка до устните си и сведе глава в жест на най-дълбоко уважение, преди да заговори.

– Просветени, този човек носи писмо за вас. – Тя вдигна поглед към Ингрей. – Името ви, господине?

– Ингрей кин Вълчаскала.

Лицето ѝ не даде признак, че името ѝ говори нещо, затова пък веждите на слабия мъж се вдигнаха – вярно, съвсем лекичко.

– Благодаря ти, Марда – каза той с тон, който ясно, макар и учтиво казваше, че е свободна да си върви. Тя докосна отново устните си и излезе.

– Просветена Халлана ме натовари да ви предам това писмо – каза Ингрей, пристъпи към масата и го подаде на мъжа.

Просветен Левко остави с рязък жест листата, които четеше, и се наведе напред да вземе писмото.

– Халлана! Не е някоя лоша новина, надявам се?

– Не... тоест, Просветената беше добре, когато я видях.

Левко изгледа притеснено писмото.

– Нещо важно и сложно ли е?

Ингрей обмисли отговора си.

– Не зная съдържанието на писмото. Но мисля, че да.

Левко въздъхна.

– Стига да не е още някоя ледена мечка. Не мисля обаче, че точно тя би ми подарила ледена мечка. Е, надявам се поне.

– Видях една ледена мечка в двора на храма на идване. Много беше, хм, впечатляваща.

– Аз пък мисля, че е чиста проба ужасяваща. Дяконите откачиха. Копелето да не дава, да не би да са я извели за погребение?

– Така ми се стори.

– Трябваше просто да благодарим на принца и да я дадем на някоя менажерия. В дълбоката провинция.

– Как се е озовала тук?

– Като гръм от ясно небе. И с лодка.

– И колко голяма е била тази „лодка“?

Левко се ухили и лицето му изведнъж се подмлади.

– Вчера я видях, вързана на пристана под Кралиград. Определено не беше толкова голяма, колкото би си помислил човек. – Прокара ръка през косата си. – Звярът е дар, или може би подкуп. Доведена от онзи червенокос космат гигант от някакъв остров откъм замръзналата страна на южното море, който или е принц, или пират – трудно е да се каже със сигурност. Принц Джокол, обичливо наричан от верния си екипаж Джокол Главоцепа, както ме информираха. Не знаех, че белите мечки могат да се опитомяват, но той, изглежда, е осиновил тази още когато е била малко мече, което прави дара още по-ценен, предполагам. Не искам и да мисля как са пътували – казаха, че ги застигали бури. Предполагам, че този тип е малко луд... или много. Само че освен мечката донесе и няколко големи слитъка сребро с висока проба като издръжка за звяра, факт, който, изглежда, лиши храмовия майстор на менажерията от здрав разум да откаже подаръка. Или подкупа.

– Подкуп за какво?

– Главоцепа иска свещен, когото да откара на ледения си остров в замяна на мечката. За такава мисионерска задача би трябвало да мечтае всеки свещен. Приканихме да се запишат доброволци. Два пъти. Ако никой не изяви желание, докато дойде време принцът да отплава, просто ще трябва да определим някой. Да го измъкнем изпод леглото му

навярно. – Той се ухили. – Мога да си позволя да се смея. Мен не могат да изпратят. Е, добре. – Въздъхна още веднъж и остави писмото на плата пред себе си с печата нагоре, после наведе глава над него.

Ингрей изтри усмивката от лицето си и застана нащрек. Кръвта му – онази кръв – се завихри сякаш във водовъртеж. Левко не носеше ширита на магьосник, не миришеше на демон... и въпреки това храмовите магьосници го почитаха? Стоварваха му на главата най-сложните си дилеми?

Левко сложи ръка върху въсчания печат и очите му за кратко се притвориха. Нещо просветна около него. Нищо, което Ингрей не можа да види или да подуши, но целият настръхна. Беше долавял подобие на това шеметно страхопочитание и преди, веднъж от по-силен източник, но пък тогава сетивата му бяха много по-слаби. В края на безполезното си поклонение в Дартака, в присъствието на един нисък набит нервен тип, на вид най-обикновен човек, който си седеше кротко, един бог се пресегна през него в света на материята.

„Левко не е магьосник. Той е светец, или малък светец“. Освен това знаеше кой е Ингрей. По всичко личеше, че живее в храма от години, поне ако се съдеше по състоянието на кабинета му, а Ингрей никога не го беше виждал... или забелязвал по-скоро – преди. Със сигурност не в компанията на висшите храмови свещени, които бяха постоянно присъствие при печатника и в кралския двор и които Ингрей послушно беше запомнил до един.

Левко вдигна поглед – сега в очите му нямаше много хумор – и спокойно попита:

– Вие сте на служба при печатник Хетвар, нали?

Ингрей кимна.

– Това писмо е било отваряно.

– Не от мен, Просветени.

– Тогава от кого?

Ингрей прерови спомените си на бърз ход. Халлана го беше дала на Аяда, Аяда на него... Аяда? Невъзможно. През цялото време ли го беше държала у себе си, до гърдата си? Прибрала го бе във вътрешния джоб на костюма за езда, който беше носила... през цялото време освен на вечерята у граф Конскарека. А Уенцел беше станал от масата да получи спешно послание... „спешно наистина“. Нищо работа за графа да вземе страха на надзирателката и да я накара да разрови багажа на Аяда, но пък няма Уенцел не се бе сетил да приложи някой шамански номер, който да скрие делото му от един магьосник? „Само че Левко не е

магьосник, нали? Не точно“. Ингрей реши да печели време.

– Без доказателство всяка догадка от моя страна би била обикновена клевета, Просветени.

От пронизващия поглед на Левко му стана неудобно, но след миг, за облекчение на Ингрей, Просветеният отново сведе очи към писмото.

– Е, да видим – измърмори той и счупи печата. Восъкът се пръсна по масата.

Левко чете напрегнато няколко секунди, после поклати глава, стана и отиде до прозореца. На два пъти обръща под ъгъл гъсто изписания лист. После погледна към Ингрей и го попита почти умолително:

– Тази фраза, „той скъса окопите си“, говори ли ви нещо?

– Хм, дали не е „оковите“? – предположи Ингрей.

Лицето на Левко засия.

– А! Да, сигурно! Така вече има смисъл. – Продължи да чете. – Или пък не...

Стигна до края, намръщи се и започна отначало. Махна разсеяно към една от стените.

– Мисля, че има едно сгъваемо столче под ей онази купчина. Седнете, лорд Ингрей, седнете.

Докато Ингрей измъкне столчето, разгъне го и кацне отгоре му, Левко беше прочел писмото за втори път.

– Жал ми е за шпионина, на когото се е наложило да разгадае това – каза той, без да се горещи.

– Шифровано ли е?

– Не – просто Халлана пише ужасно. Бързала е сигурно. Необходима е практика – каквато имам аз, – за да ѝ разчетеш почерка. Е, бивало е и по-лошо с по-малка награда. Не от Халлана обаче – тя винаги пише по същество. Един от многото ѝ неприятни таланти... Зад кротката ѝ усмивка се крие безподобно безразсъдство. И безмилостност. Слава на Бащата за усмиряващото влияние на Осуин. Доколкото го има.

– Познавате я добре, така ли? – попита Ингрей. „Тоест, защо тази откачалка пише точно на теб от всички храмови служители в Изтокдом?“

Левко нави писмото и почука с него по ръба на масата.

– Назначиха ме за неин наставник, преди много години, когато тя съвсем неочаквано се оказа магьосница.

Да, но само магьосник можеше да обучи друг магьосник, нали така? Следователно... И следователно... Като плоско камъче по водата, умът на Ингрей прескочи два въпроса и стигна до трети.

– Как може човек да се превърне в бивш магьосник? Без да пострада? – Задачата на онзи дартакийски светец беше именно тази – да унищожава незаконни магьосници, които обикновено се борели като обезумели срещу ампутацията на способностите им, само че Просветен Левко не можеше да е ренегат като онези.

– Възможно е да се откажеш от един дар. – Устните на Левко се раздвижиха колебливо между смътна усмивка и смътно съжаление. – Ако навреме решиш да се откажеш.

– Не е ли придружено със силна болка, като да ти извадят зъб?

– Не съм казал, че е лесно. Всъщност – гласът му се смекчи още повече – нужно е чудо.

Що за човек беше този?

– Вече четири години съм в Изтокдом. Изненадан съм, че пътищата ни не са се пресекли досега.

– Но това не е вярно. Пресичали са се, в известен смисъл. Аз съм добре запознат с вашия случай, лорд Ингрей.

Ингрей изтръпна, особено заради думата, която беше избрал Левко – „случай“.

– Вие ли бяхте храмовият магьосник, пратен в Брезовлес със следователите, за да ме прегледа? – Намръщи се. – Спомените ми от онова време са объркани и неясни, но не помня да съм ви виждал.

– Не, онзи беше друг. Аз не бях въввлечен толкова пряко. Следователят ми донесе торбичка с пепел от замъка, която да върна в първоначалния ѝ вид – в писмо-изповед.

Ингрей сбърчи чело.

– Това не е ли, както, мисля, би се изразила Просветена Халлана, малко нанагорно за храмовата магия? Да обърнеш силом хаос в ред?

– Наистина и уви, така беше. Струваше ми един месец работа и може би година от призиванието ми. И всичко това срещу съвсем малко, както се оказа. Направо бях бесен. Вие какво си спомняте за Просветен Кумрил? Младият храм магьосник, използван от баща ви?

Ингрей се вледени още повече.

– При познанство, траяло един час на трапезата и четвърт час ритуал – не много. Неговото внимание беше насочено изцяло към баща ми. Аз бях добавка в последната минута. – И добави грубо: – А вие откъде знаете кой кого е използвал?

– Това поне стана ясно. Не толкова ясно беше как е станало. Не с пари. Не и със заплахи, струва ми се. Имало е причина – Кумрил си е мислел, че прави нещо добро, или поне героично, което обаче се

объркало ужасно.

– Как можете да преценявате сърцето му, когато не знаете какво е било в главата му?

– О, за това няма нужда да гадая. Имаше го в писмото. След като го възстанових. Три страници жална тирада за скръбта, вината и покаянието му. И почти никакви полезни факти, които вече да не знаехме. – Левко се намръщи.

– Щом Кумрил е написал писмото, кой го е изгорил? – попита Ингрей.

– Виж, за това мога само да гадая. – Левко изгледа Ингрей изпитателно. – И въпреки това съм по-сигурен в тази си догадка, отколкото в много други, за които съм имал повече материални доказателства. Разбирате ли разликата между магьосник, който контролира демона си, и магьосник, който е контролиран от своя?

– Халлана спомена нещо за това. Разликата ми се стори тънка.

– Не и отвътре. Разликата е съвсем ясна. Пропастта между човек, който използва една сила за свои цели, и сила, която използва човека за свои цели, е... понякога е по-малка от мравча стъпка, знам. Самият аз веднъж се озовах опасно близо до тази граница. Вярвам, след провала, причинил смъртта на баща ви, а вас превърнал във... е, в това, което сте, вярвам, че демонът на Кумрил е взел връх над него. Дали отчаянието го е отслабило, или от самото начало демонът е бил по-силен от него, не знам, но в сърцето си вярвам, че това писмо е било последното съзнателно действие на Кумрил. А изгарянето му – първото на демона.

Ингрей отвори уста, после я затвори. За себе си винаги беше поставял Кумрил в ролята на предателя и сега му беше неприятна мисълта, че младият магьосник може също, в някакъв смисъл, да е бил предаден.

– Сигурно разбирате – меко каза Левко, – че съдбата на Кумрил ме интересува. Нещо повече, гложди ме. Боя се, че всяка среща с вас ще ми напомня за нея.

– Храмът откри ли с положителност дали Кумрил е жив, или мъртъв?

– Не. Преди пет години се получиха сведения за незаконен магьосник в Кантоните, който отговаряше на неговото описание, но след това следата се изгуби.

Устните на Ингрей почти оформиха думата „Кой“... но после той я смени:

– Ка... какъв сте вие?

Левко вдигна ръка.

– Сега – само обикновен храмов надзорник.

„На какво?“ На всички храмови магьосници в Лесовете може би?
„Само“ изобщо не изглеждаше подходящата дума, нито „обикновен“.
„Този човек може да е много опасен за мен – напомни си Ингрей. – Вече
знае твърде много“.

И за жалост щеше да научи още, защото сведе поглед към писмото
и помоли Ингрей да опише събитията в Червени яз. Което не беше голя-
ма изненада – едва ли можеше да се очаква, че точно това ще бъде пре-
мълчано в писмото.

Ингрей го направи; разказът му беше откровен и пълен, но и
възможно най-кратък. Опасността се криеше в детайлите и всяко кратко
изречение влачеше тълпа от нови въпроси. Само че сбитият му и орязан
разказ, изглежда, задоволи свещения или поне не повдигна незабавно
въпроси за контрола на Ингрей върху вълка.

– Кой според вас ви е внушил този стремеж към убийство, това але-
но заклинание, лорд Ингрей?

– Много бих искал да разбера.

– Е, значи ставаме двама.

– Това е добре – каза Ингрей и с изненада осъзна, че е вярно.

После Левко попита:

– А какво мислите за тази лейди Аяда?

Ингрей преглътна и умът му сякаш се спусна в спирала надолу като
простреляна птица. „Той пита какво мисля за нея, а не какво чувствам
към нея“, напомни си твърдо младият мъж.

– Тя без съмнение е смазала главата на Болесо. Той без съмнение си
го е заслужил.

След този кратък некролог се проточи тишина. Дали и Левко си да-
ваше сметка за ползата от мълчанията?

– Лорд Хетвар се помъчи да избегне всички тези посмъртни сканда-
ли – добави Ингрей. – Мисля, че той харесва усложненията по-малко и
от вас.

Ново мълчание.

– Тя е в хармония с духа на леопарда. Той е... пасва й чудесно. –
„Богове пет, трябва да кажа нещо в нейна защита“. – Мисля, че е в по-
голяма степен докосната от бог, отколкото съзнава.

Това вече даде резултат. Левко се поизправи, очите му изведнъж
станаха по-трезви и напрегнати.

– Откъде знаете?

При този намек за предизвикателство Ингрей вирна брадичка.

– По същия начин, по който го знам и за вас, Благословени. Усещам го с кръвта си.

От последвалия сблъсък между тях, който не можеше да се види с очи, Ингрей разбра, че е престъпил границата. Само че Левко се отпусна назад и спокойно опря пръстите на двете си ръце.

– Сериозно?

– Не съм чак такъв глупак, Просветени.

– Никога не съм ви мислил за глупак, лорд Ингрей. – Левко потропа с пръсти по писмото, отклони поглед за миг, после пак го погледна в очите. – Да. Ще се подчиня на моята безапелационна Халлана и ще прегледам тази млада жена. Къде я държат?

– „Настанена“ е по-точната дума. – Ингрей му обясни къде се намира високата къща в търговския квартал.

– Кога ще се гледа делото срещу нея?

– Едва ли ще е преди погребението на Болесо, което ще е скоро. Ще знам повече, след като поговоря с печатник Хетвар. Всъщност точно там съм тръгнал – добави Ингрей многозначително. Да – трябваше да се махне от тази стая, преди въпросите на Левко да са станали още по-неприятни. Изправи се.

– Ще се опитам да намина утре – каза Левко, явно решил този път да отстъпи.

Ингрей кимна и отвърна любезно:

– Благодаря ви. Ще се видим тогава. – Поклони се и се изниза от стаята, с надеждата, че не прилича на подгонен заек.

Щом затвори вратата след себе си, си отдъхна. Този Левко... потенциална помощ ли беше, или потенциална заплаха? Спомни си думите, казани му от Уенцел на раздяла: „Ако ти е мил животът, пази си тайните, и моите също“. Това заплаха ли беше, или предупреждение?

Поне името на Конскарека беше съумял да не спомене при този пръв разговор. В писмото не можеше да присъства и дума за братовчед му, защото Уенцел се беше натресъл в живота на Ингрей, след като Халлана си беше заминала, слава на боговете. Утре обаче? Или след половин час, когато щеше да се изправи в прашните си от пътя дрехи пред Хетвар, за да докладва за мисията си и всичките ѝ усложнения?

Конскарека. Халлана. Жеска. Сега и Левко. Хетвар. Започваше да оплита конците какво не е казал – и на кого.

Ориентира се за правилната посока и тръгна по обратния път, напърно през храма, заслушан в ритъма на стъпките си.

И едва тогава си даде сметка, че като бе предал Халланиното писмо

на Левко, без нужда от заклинание беше предал и себе си.

11.

Докато вървеше по коридора към храмовия двор, чу някъде напред уплашен вик. Ускори крачка от любопитство, а после и от тревога, защото викът беше последван от писък. Разнесоха се уплашени крясъци. Ръката му се сви около дръжката на меча миг преди да изскочи на открито.

Повече от странно меле се изсипваше през арката откъм двора на Бащата. Най-отпред беше огромната ледена мечка – стискаше в челюстите си стъпалото на покойника, възрастен мъж с дрехи, подходящи за богат търговец. Вкочаненият труп се удряше в плочите като някаква огромна кукла, а мечката ръмжеше и тръскаше глава. Стисналият сребърната верига на мечката дякон подтичваше и се препъваше. Някои от похрабрите – или по-шашнати – опечалени тичаха отзад и даваха съвети и нареждания на висок глас.

С изтънял почти до врясък глас, паникьосаният дякон се приближи до мечката, като подръпваше веригата, после хвана ръката на трупа и я затегли. Мечката се поизправи на задните си крака и една от тежките ѝ предни лапи замахна. Дяконът залитна назад, като пишеше вече на сериозно, с ръка на хълбока си, откъдето се стичаше кръв.

Ингрей извади меча си, хукна напред и едва успя да спре пред побеснелия звяр. Принц Джокол се дърпаше към него, задържан изотзад от другаря си.

– Не, не, не! – викаше разтревожено червенокосият. – Фафа просто си мисли, че му предлагат храна! Не го наранявайте!

„Фафа“? Ингрей примигна. Джокол явно имаше предвид мечката...

Въпросният Фафа пусна плячката си и се изправи. Нагоре. И още нагоре. Ингрей изви глава назад и очите му се опулиха пред ръмжащите челюсти, масивните плещи, огромните разперени лапи с остри криви нокти, надвиснали високо над главата му...

Всичко около него се забави, а възприятията му се събудиха в черния екстаз на отгърсващия се вълк, който сякаш се втурна с кръвта от сърцето му към зашеметения му мозък. Вривата в двора утихна до далечно громолене. Мечът в ръката му стана безтегловен; върхът му се вдигна, после започна да се извива назад в ослепителен обратен замах. Умът му рисуваше предварително гмурването на стоманата – право в сърцето на мечката и обратно, преди звярът да е имал време да реагира,

поразен в този друг, бавен поток на времето.

И точно тогава по-скоро усети, отколкото видя смътната божествена светлина да се пръска откъм мечката като искри от козината на котка, която си погалил в зимна нощ. Красотата на сиянието го обърка, прогори очите му. Изострените му възприятия се пресегнаха към светлината, отчаяно се пресегнаха към избледняващия бог – и изведнъж умът му се озова в ума на мечката.

Видя себе си, смален – двоен образ на облечен в кожа мъж и движещо се острие, и един голям тъмен вълк с лъскава, посипана със сребро козина, в центъра на ореол от светлина. Сърцето му се пресегна към божествената светлина, а озадачените усещания на мечката се пресегнаха към него – и за миг тройният кръг се затвори.

Един развеселен Глас измърмори в ума му, но не и в ухото:

– Виждам, че палето на Брат ми сега е в по-добра кожа. Браво. Моля, продължете... – Умът на Ингрей сякаш се пръсна под тежестта на тези кратки думи.

За миг обърканите безсловесни спомени на мечката станаха негови. Процесията отпреди малко към двора на Башата и разните други животни. Дразнещото присъствие на дякона, вонята на страха му се омесваха с успокояващата миризма и глас на другия, когото познаваше и който му вдъхваше малко покой в този разбъркан свят от камък. И каканижещи гласове, не спират. Смътно впечатление за раздвижване, насочваха го, да, бяха му дали храна неотдавна, когато той направи това и ги остави да го заведат там... А после мечешкото му сърце се изду и се пръсна от всепоглъщащата поява на бога, последвано от доволното и изпълнено с увереност клатушкане към погребалния постамент. После объркване и болка; дребният човек, вързан в края на веригата му, го теглеше назад, дърпаше силно, наказваше го за онова нещо, дето го беше направил, разваляше му доволството. Той се хвърли напред в опит да довърши възложената му от бога задача. Само че и други от тези нахални същества хукнаха и му се замотаха в краката. Червена ярост се надигна в мозъка му като приливна вълна и той грабна онова студено и странно миришещо парче месо и затича с него към засмяната светлина, която го зовеше, която го объркваше, понеже беше хем навсякъде, хем никъде...

Чудовищното създание нададе рев на болка и гняв, надвиснало като козинява лавина над Ингрей.

Ингрей посегна сякаш надълбоко в гърдите си, в корема си, в червата си и извади навън една дума:

– Долу! – Командата разсече въздуха с тежестта на изстрелян с

катапулт камък.

Върхът на мечата му описа малък кръг, после се спусна в сребърна дъга към плочите пред краката му. Мечата муцуна го проследи, сведе се подир него, надолу и надолу, и накрая огромният звяр клекна пред ботушите на Ингрей и положи муцуна на плочите, с лапи до главата. Жълтите очи се вдигнаха към него с мечешка изненада и страхопочитание.

Ингрей се огледа. Дяконът се измъкваше трескаво на четири крака, белите му роби бяха окървавени, очите му зяпаха Ингрей по-опулено, отколкото бяха зяпали ледената мечка. Ноктите бяха забърсали само ребрата му, иначе щеше да лежи изкормен на земята. Мечата ярост още вилнееше в мозъка на Ингрей. Той захвърли мечата си и тръгна към дякона. Сграбчи го за предницата на робата, вдигна го и го притисна грубо в постаментата на свещения огън. Дяконът беше висок колкото него и поширок в кръста, но Ингрей не усещаше тежестта му. Натисна го назад, докато огънят не го облиза. Ритащите крака на дякона неуспешно се мъчеха да достигнат пода, ужасените му писъци заглъхнаха.

– Колко ти платиха, за да осуетиш благословията на бога? – изръмжа Ингрей. Гласът му, нисък и вибриращ, се разнесе из целия двор между каменните стени като шумолене на кадифе и се плисна обратно към ушите му като мекия звук на прядяща котка.

– Аз, аз, аз... не исках! – изквича дяконът. – Арпан каза, Арпан каза, че нищо лошо няма да...

– Лъже! – извика дяконът в робите на Бащата и повлече уплашено то си сиво куче на каишката, като заобикаляше отдалече полегалата мечка.

Очите на облечения в бяло дякон се взряха в очите на Ингрей, само на педя от лицето му, той си пое дълбоко дъх и изкрещя:

– Признавам! Недей, недей, недей...

„Недей какво?“ Ингрей с мъка се изправи, разтвори пръсти и пусна дякона да стъпи на крака. Той обаче се свлече, коленете му изпукаха, и след миг вече лежеше свит на кървяща топка в основата на постаментата и ридаше.

– Нидж, глупак такъв! – изкрещя дяконът на Бащата. – Затваряй си устата!

– Нищо не можех да направя! – извика младият дякон и се присви по-далеч от Ингрей. – Очите му святкаха като сребро, а гласът му беше несвестен!

– Ами да се беше вслушал тогава – рече нечий недоволен глас зад Ингрей.

Ингрей се извърна и видя Просветен Левко. Задъхан, със стиснати от яд зъби, той оглеждаше хаоса наоколо.

Ингрей вдиша дълбоко и отчаяно се опита да забави сърцето си, да върне със силата на волята си времето в нормалното му русло, да успокои полуделите си сетива. Светлина, сянка, цвят, звук, всички те сякаш го удряха като наточени брадви, а хората наоколо горяха като огньове. Постепенно си даде сметка колко много хора го гледат опулени – трийсетина опечалени, свещеният, който водеше церемонията, петимата дякони със свещените животни, а сега и Просветен Левко. Който обаче ни най-малко не изглеждаше потресен.

„Позволих на вълка си да вземе връх – помисли Ингрей през мъглиците на шеметен делириум. Пред очите на четирийсет свидетели. Посред централния храм двор на Изтокдом. Е, ако не друго, поне белият Бог, изглежда, го сметна за забавно...“

– Просветени, Просветени, помогнете ми, милост... – изхленчи раяният дякон, пропъзля към краката на Левко и сграбчи крайчеца на робата му. Ядът по лицето на Левко стана още по-изразителен.

Поне десетина души започнаха да спорят един през друг, обвинения и контраобвинения в подкупи и заплахи летяха между опечалените, разделили се на две групи. Изглежда, ставаше въпрос за наследство, ако се съдеше по гневните откъслеци, стигащи до ушите на Ингрей, макар че тази нишка веднага се оплете с други, по-отдавнашни сръдни и негодувания. Злополучният свещен, комуто се бе случило да води церемонията, направи няколко жалки опита да възстанови реда сред паството си, като едновременно подвикваше заплашително на дяконите, но когато стана ясно, че не успява в нито една от двете посоки, се нахвърли върху по-лесна мишена.

Извъртя се към принц Джокол и посочи с трепереща ръка мечката.

– Приберете си това нещо! Махнете го от храма, веднага! И повече не го връщайте!

Огромният червенококс мъж изглеждаше на ръба на сълзите.

– Но на мен ми обещаха свещен! Нужен ми е, разберете! Ако не отведа свещен на острова си, моята красива Брейга няма да се омъжи за мен!

Ингрей пристъпи напред, вирнал брадичка, и вложи в гласа си целия авторитет на най-опасния служител на печатник Хетвар. А може би и... нещо отгоре.

– Храмът на Изтокдом ще ви даде мисионер в замяна на сребърните ви слитъци, принце. Или, без да ща, съм пропуснал предложението

среброто да ви бъде върнато? – И стовари каменен поглед върху вбесения свещен.

Просветен Левко, с тон забележително спокоен на фона на всички останали, каза кратко:

– Храмът ще уреди нещата, принце, веднага щом изгладим тази достойна за съжаление вътрешна простъпка. Изглежда, вашата чудесна мечка е станала жертва на непристойна машинация. Засега обаче бихте ли отвели Фафа на лодката си, където ще е на сигурно място?

И добави тихичко към Ингрей:

– А вие, милорд, ще ми направите голяма услуга, ако ги придружите и се погрижите и двамата да стигнат до лодката, без пътьом да изядат някое и друго малко дете.

Коленете на Ингрей се подгънаха от облекчение при мисълта, че все пак ще се измъкне оттук.

– Разбира се, Просветени.

Клепачите на Левко се спуснаха за миг и той добави:

– И се погрижете за това.

Ингрей проследи погледа му – нова кръв се процеждаше на тъмно ручейче по пръстите му изпод раздърпаната превръзка на дясната му ръка. Нещо не напълно заздравяло явно се беше разкъсало при свадата му с виновния дякон. А той нищо не беше усетил!

Вдигна глава и погледът му попадна право върху две пронизващи го свирепи очи. Сините очи на Джокол се присвиха; той сведе глава и размени няколко тихи думи с тъмнокосия си другар. После кимна рязко на Левко и се обърна към Ингрей.

– Да. Този го харесваме, нали, Отовин? – Смуши придружителя си в ребрата със сила, която би съборила някой по-слаб мъж, после пристъпи към мечката си и хвана сребърната ѝ верига. – Хайде, Фафа.

Мечката изскимтя и се размърда, но продължи да лежи.

Левко стисна Ингрей за рамото и прошепна едва чуто в ухото му:

– Хайде, пуснете го, лорд Ингрей. Мисля, че сега е по-спокоен.

– Аз... – Ингрей пристъпи по-близо до мечока и се наведе да прибере мечка си. Мечката се размърда пак, опря черния си нос в ботушите на Ингрей и вдигна жални очи към него. Ингрей преглътна и рече пресипнало: – Стани.

Нищо не се случи. Мечката само изскимтя тихо.

Той се пресегна дълбоко, дълбоко в себе си и повтори думата; само че този път думата имаше тежест, ръмжаща песен, от която собствените му кости завибрираха:

– Стани.

Огромното животно сякаш се разгъна и се надигна. После отиде с поклащане при господаря си. Джокол коленичи и започна да гали огромния звяр, големите му ръце рошеха дебелината на козината по врата му. Зашепна му успокоително на език, непознат за Ингрей. Ледената мечка потърка глава в бродираната туника на принца, като я зацапа със слюнка и бели косми.

– Хайде, приятелю, Фафин, приятелю! – каза Джокол, стана и махна на Ингрей. – Ела да пийнем по едно. – Подръпна сребърната верига. Погледът му се плъзна по ядосаното множество в двора, което още спореше разгорещено, той изсумтя презрително и се обърна към портите. Отовин, макар и намръщен, го последва послушно. Ингрей побърза да ги настигне, като се стараше Джокол да е между него и мечока.

Чудноватата процесия напусна храма – оставиха на Просветен Левко да се справи с хаоса, който бяха забъркали. Ингрей чу ясният му глас, предназначен за скимтящия дякон, а и за всички останали:

– ... значи трябва да е било някакъв трик на светлината. – Ингрей хвърли за последно поглед през рамо и срещна очите на Левко, който оформи с устни една дума: „Утре“. Обещание, което никак не го успокои.

„Очите му святкаха като сребро, а гласът му беше несвестен...“
Позната болка пропълзя по тялото му и той разбра, че за пореден път е пресилил гърба си, който и без това го болеше, а и ръката си беше наранил. Ала звънтежът в ушите му беше нов, както и стегнатото му, разранено сякаш гърло.

Спомените му по своя воля се върнаха към някогашните изтезания в Брезовлес. Главата му натикана под водата на Брезовручей, дробовете му раздирани от червена болка. Дори да изкрещи не можеше в онзи бездиханен студ. От всичките му изпитания това се беше оказало най-ефикасно и развълнуваните му мъчители го бяха повтаряли отново и отново, докато периодите на несвят почти не изчезнаха. Силата на мълчанието му, ужасяващо сурова за един невръстен юноша, бе изкована и угасена в онази ледена река – много по-силна от мъчителите му, по-силна от страха от смъртта.

Той се отърси от неприятния спомен и поведе островитяните към пристаните под Кралиград по най-безлюдните улици, които успя да открие. Притесненията на Левко изведнъж престанаха да му звучат толкова хумористично, когато след тях се събра опашка от развълнувани деца, които до едно сочеха мечката и викаха. Джокол им се ухили. Ингрей се

свѣси и им махна да се разкарат. Изострените му сетива сякаш се успокояваха, сърцето му най-после бе забавило ритъма си. Джокол и Отовин си говореха на неразбрания си език и често го поглеждаха.

– Благодаря ти, че помогна на бедния Фафа, лорд... лорд Ингре-ри. Ингрори? – каза Джокол.

– Ингрей.

Джокол изкриви лице в извинение.

– Боя се, че съм много глупав по вашия език. Е, устата ми ще стане по-добра.

– Добре говорите езика на Лесовете – дипломатично каза Ингрей. – Моят дартакийски не е по-добър, а вашия език изобщо не знам.

– А, дартакийски. – Джокол сви рамене. – Труден език. – Сините му очи се присвиха. – Пишете ли?

– Да.

– Това е добре. Аз не мога. – Якият мъж въздъхна печално. – Всички пера се чупят в тези. – И протегна една от дебелопръстите си ръце като доказателство.

Ингрей кимна съчувствено. Ни най-малко не се съмняваше в твърдението на принца.

Като се нагаждаха към бавната крачка на мечока, най-сетне стигнаха до портата в стените на Кралиград и продължиха към каменния кей и дървените пристани. Гора от мачти се протягаше като плетеница на фона на лъчистото привечерно небе. В по-голямата си част речните лодки бяха плоски и грубо изработени, но сред тях се виждаха и морски съдове, пристигнали откъм устието на Щърк. Кораби като тях стигаха най-много до Изтокдом, защото възвишенията оттатък столицата създаваха непроходими бързеи, макар че дървен материал и други стоки редовно биваха превозвани със салове, когато водата се покачеше достатъчно.

Корабът на Джокол, привързан към един дълъг пристан, се оказа от съвсем различна порода. Беше поне четиридесет стъпки дълъг, уширен в средната част изящно като женски бедра, стесняващ се в двата края в еднакви завити носове с красива резба, изобразяваща преплитащи се редове морски птици. Имаше една мачта и една палуба – пътниците му явно трябваше да се примиряват със стихииите по време на плаване, макар че в момента в задната половина беше разпъната една голяма шатра.

В реката корабът изглеждаше доста голям, но ако питаха Ингрей, си беше безумно малък за открито море. Стори му се още по-малък, когато мечокът се качи на борда, започна да души трескаво и накрая се плюсна в средата, където явно беше обичайното му място, с дълбока

уморена въздишка. Корабът се разклати, после се успокои и Джокол закачи веригата на една кука, забита в мачтата. С нетърпелива усмивка Отовин махна на Ингрей да мине по нестабилната дъска, която служеше за подвижно мостче, и мина по нея след него. Смрачаваше се и блясъкът на лампите в шатрата приканваше с топлотата си – напомни на Ингрей за дървените лодчици, украсени със запалени свещи, които пускаше с баща си в Брезовручей на всеки Ден на Сина, в едни по-щастливи времена, преди вълците да погубят света им.

Екипажът – двайсетина души – приветства радостно принца и мечката – мечката не чак толкова радостно, но като нещо добре познато. Всички бяха силни наглед мъже, но нито един не беше толкова висок като водача им – повечето бяха млади като него, но имаше и прошарени. Някои бяха прибрали косите си на конска опашка като Джокол, други – на плитка, а един си беше обръснал главата, макар че ако се съдеше по бледия му петносан череп, сигурно се беше обръснал в отчаян опит да се спаси от нашествие на паразити. Никой не беше зле облечен, а след бърз поглед към подредените покрай бордовете оръжия Ингрей заключи, че никой не е и зле въоръжен. Свита, бойци, моряци, гребци? Подозираше, че са всичко това едновременно – на такъв кораб едва ли имаше място за безцелни социални различия, особено когато морето се разбунтуваше.

Мечката вече беше на сигурно място и Ингрей се замисли дали да не си тръгне, но като служител на Хетвар май щеше да е по-добре първо да приеме „едното“ на Джокол, иначе току-виж принцът се засегнал. Надяваше се ритуалът да е кратък. Джокол му махна да влезе в шатрата, която беше доста просторна и уютна. Платнището ѝ беше от вълна, намазана с мас, за да не пропуска вода. Ингрей реши, че носът му скоро ще свикне с миризматата.

Вътре имаше две маси на дървени магарета с пейки отстрани и още една пейка в края – домакинът го поведе към нея. Джокол и Отовин седнаха от двете му страни, а неколцина мъже от екипажа се разбързаха да сложат на масата прибори и храна.

Рус млад мъж с доста рошава червеникава брада се поклони на тримата и им раздаде дървени купи. След него пристъпи друг мъж, със стомна в ръце, и наля в купите прозрачна течност, първо на госта, после на принца и накрая на Отовин. Над течността се издигна къдрава пара. Отовин, чиито познания по езика на Лесовете отстъпваха дори на тези на принца, посредством множество неясни жестове даде на Ингрей да разбере, че напитката е направена от кобилешко мляко, или пък имаше

предвид кръв. „Или дори урина“, помисли си Ингрей след първата предпазлива глътка. Щеше да изпие някак дозата от любезност и после да си тръгне, поне така реши. Можеше да се позове на срещата си с Хетвар и да се извини тактично.

Зад отметнатото платнище на шатрата се виждаха мангал и временна кухня. Миризмата на печено месо изведнъж напълни устата на Ингрей със слюнка.

– Ще ядем много скоро – увери го Джокол с усмивката на гостоприемнен домакин.

Ингрей все трябваше да хапне по някое време, а и това смрадливо алкохолно питие на гладен стомах едва ли беше най-разумната подложка за срещата му с печатника. Той кимна и Джокол се ухили и го плесна по гърба.

Усмивката му обаче помръкна, когато погледът му се спря на окървавената дясна ръка на госта. Принцът хвана един от другарите си за ръкава и му нареди нещо с нисък глас. След няколко минути се появи по-възрастен мъж – носеше легенче, превръзки и парцалива торба. Изгони Отовин от пейката и даде знак на Ингрей да протегне към него пострадалата си ръка. Свали омърляната превръзка и примижа при вида на новото разкъсване и старите, пожълтяващи вече синини. Отовин, който гледаше над рамото му, подсвирна и каза нещо, на което Джокол се засмя гръмко. Принцът поднесе учтиво купата до устните на Ингрей, преди посивелият старик да забие игла в наранената му плът. Когато старикът приключи с бродерията, превърза ръката му, събра си партакешите, сведе глава в нещо като поклон и си замина, Ингрей с мъка устоя на желанието да наведе глава между коленете си и да изчака шеметът му да премине. Ясно беше, че поне засега няма да ходи никъде.

Точно според обещанието, храната дойде скоро – изобилна. За щастие, менюто не включваше сушена риба, корав като камък сухар или други отвратителни морски порции – по всичко личеше, че храната е купена от градските пазарища. Готвачите в знатните домове на Изтокдом може и да приготвяха по-изискана храна, но и тази не беше лоша, даже напротив, много по-добра, отколкото Ингрей беше очаквал. Той й посвети вниманието, което заслужаваше, и някак си не успя да осуети желанието на домакините си да му доливат купата всеки път, когато нивото на конската ракия паднеше под половината.

Вече си беше нощ, когато започнаха твърдо да отблъскват лъчезарните опити на другарите си, в момента и по съвместителство кухненски помощници, да им допълват чиниите. Намерението на Ингрей времето и

храната да го отрезвят достатъчно, за да стане и да тръгне към двореца на печатника, изглежда, трябваше да се поотложи.

Гъгните разговори позатихнаха и един от мъжете отправи някаква молба към принца, който се усмихна и поклати глава, но после, изглежда, омекна. Компромисът включваше подканящ жест към Отовин.

– Искат истории – прошепна Джокол на Ингрей, когато Отовин се изправи, стъпи с единия си крак на пейката и се окашля да си прочисти гърлото. – Много ще има тази вечер.

Предложиха им ново питие. Ингрей отпи предпазливо. Този път вкусът беше на борови иглички и лампено масло и дори хората на Джокол го пиеха в малки чашки.

Отовин подхвана с носовия изговор на островите, който сякаш подскочаше из шатрата на ритмични приливи и отливи. Диалектът, за силно раздражение на Ингрей, беше сякаш току отвъд познатата му реч и само от време на време по някоя различима дума изпъкваше сред речевия поток. Дали думите носеха същото значение като на езика на Лесовете, или бяха просто звукови съвпадения? Не можеше да прецени със сигурност.

– Разказва историята за Йета и трите крави – прошепна Джокол на Ингрей. – Тя е любима на всички.

– Можете ли да я преведете? – прошепна на свой ред Ингрей.

– Уви, не.

– Много е трудна ли?

Джокол се изчерви.

– Много е мръсна.

– Е и, да не би да не знаете всички мръсни думички?

Джокол се изкиска доволно, облегна се назад, кръстоса крака и забарабани с ръка по коляното си в такт с гласа на Отовин. Ингрей разбра, че току-що е успял да се пошегува. Въпреки езиковата бариера. И то без даже да обиди принца. Усмихна се глуповато и отново отпи от течните си борови иглички. Мъжете по пейките и покрай стените на шатрата избухнаха в смях и Отовин се поклони, после седна и си взе заслуженото питие. Изглежда, традицията повеляваше да го гаврътне на един дъх. Островитяните го поздравиха с гръмки ръкопляскания, после започнаха да подканят настойчиво своя принц, който накрая отстъпи и на свой ред стана на крака. След кратко шумолене и шепот в шатрата се възцари такава тишина, че се чуваше плисъкът на вълните в корпуса.

Джокол си пое дълбоко дъх и започна. След първите няколко изречения Ингрей си даде сметка, че принцът разказва в мерена реч,

ритмична и със сложен звукопис. След още няколко минути му стана ясно, че разказът няма да е нито кратък, нито простичък.

– Това приключенска история, добре – сподели Отовин с Ингрей, както обикновено шепнешком и иззад шепи. – Напоследък разправя само любовни истории.

Гласът на Джокол заливаше Ингрей като полюляването на лодка, на люлка, на бавен конски ход. Ритъмът не се промени и на йота, нито веднъж не се поколеба в търсене на дума или израз. Слушателите му понякога се кискаха, понякога ахваха, но през повечето време седяха като омагьосани, с полуотворени устни, а светлината от лампите галеше лицата им и се отразяваше в очите им.

– Научил е наизуст всичко това? – с удивление прошепна Ингрей на Отовин и при неразбиращия поглед на островитянина повтори, като се почука по челото. – Всичките думи са в главата му?

Отовин се усмихна гордо.

– Тези и още стотици, стотици други. Защо мислиш го наричаме Главоцеп? От неговите истории направо ни се пръскат главите. Сестра ми Брейга ще е най-щастливата жена, да.

Ингрей се облегна назад, глътна още малко борови иглички и се мисли за природата на думите. И за предразсъдъците.

След изумително дълго време Джокол завърши разказа си сред оглушителните аплодисменти на хората си. Развикаха се пак, когато той си гаврътна чашката. Принцът се ухили глуповато и размаха ръце, когато мъжете се развикаха за още, колкото на него, така и един на друг коя точно история да си поръчат.

– Скоро, скоро! Скоро ще е готова – обеща той, като се потупа по устните, после се облегна назад с отнесена усмивка.

Друг мъж стана да разкаже история, не в рими обаче, и ако се съдеше по дивашкия смях на публиката, и тази беше от онези, които принц Джокол се притесняваше да преведе.

– А – каза той и се наведе към Ингрей да му напълни чашката. – Вече не си толкоз мрачен. Добре! Сега в твоя чест ще разкаже историята за Ингори.

Пак се изправи и сякаш се вгледа дълбоко в себе си, лицето му придоби тържествен израз. Подхвана отново в рими, които звучаха сериозно и на моменти дори зловещо, ако се съдеше по прикованите погледи на слушателите му. Много скоро Ингрей осъзна, че Джокол разказва за омаскареното погребение този следобед и как Ингрей бе спасил мечката, защото собственото му име, както и името на Фафа, се появяваха

непрекъснато. Имената на боговете също се различаваха ясно, както и – за ужас на Ингрей – думата „несвестен“. Която, ако се съдеше по това колко боязливо го поглеждаха мъжете, означаваше повече или по-малко същото каквото и на езика на Лесовете.

Ингрей гледаше Джокол и мислеше що за ум е този, който превръща бедата по залез-слънце в героична поезия в полунощ. Импровизира ли? Или пък я беше превърнал в приказка край лагерния огън – от онези, чиято цел е да изплашат слушателите достатъчно, за да си легнат, но не и да заспят... Ако смисълът съответстваше на мелодиката, то наблюденията на Джокол бяха по-точни и подробни, отколкото би предположил – не че неговите собствени бяха особено ясни. Като че ли не споме на нито веднъж за вълци обаче.

След края на тази история не последваха бурни аплодисменти, а по-скоро нещо като колективна въздишка на страхопочитание. Тя се превърна в прошепнати коментари, а по няколкото извисили се гласове откъм дъното – и в любопитно недоверие. Този път, когато гаврътна чашката си, Джокол се усмихваше потайно.

Оттук насетне пируващите подхванаха отделни разговори, възползвайки се донякъде насила от новите блюда и стомни, обикалящи по масите. Неколцина от мъжете развиха постелките си, заплюха си по някое къоше, търкулнаха се и захъркаха, необезпокоявани от шума. Ингрей се зачуди дали не проспиват по този начин и бурите в морето. Отовин, като разумен помощник-командир, предотврати евентуална беда, като забрани в пиянското състезание по хвърляне на брадва да има живи мишени. Джокол разкърши рамене, смаза пресилените си гласни струни с още едно питие и се усмихна на Ингрей с любопитство, което той му върна в същата мяра.

– Утре вечер – каза Джокол, – щат не щат, ще им разкажа любовна история в чест на моята красива Брейга. И ти си млад мъж като мен, лорд Ингори. Обичаш ли някоя?

Ингрей примигна глуповато. Поколеба се. После каза твърдо:

– Да. Да, обичам. – И замръзна потресен от тези думи, излезли от собствената му уста, на това място. „Проклетата да е тая конска пикня!“

– А! Това е хубаво. Щастливец! Ама не се усмихваш. Тя не те ли обича?

– Ами... не знам. Имаме си други проблеми в момента.

Джокол вдигна вежди и попита съпричастно:

– Родителите не са съгласни?

– Не. Не е това... Само... Нея я грози смъртна присъда.

Джокол го изгледа смутен.

– Защо?

Заради пиянската омая трябва да беше, реши Ингрей, затова сигурно този откачен южняк му се струваше толкова приятен душеприказчик, събрат по съдба, комуто да довери най-интимните страхове на сърцето си. Може би... може би на сутринта никой нямаше да си спомня казаното.

– Чу ли за смъртта на принц Болесо, сина на свещения крал?

– О, да.

– Размазала му главата със собствения му боен чук. – Това му прозвуча твърде смело, така че добави като пояснение: – Понеже се опитал да я изнасили. – Свръхестествените усложнения изглеждаха, поне за момента, невъзможни за обяснение.

Джокол подсвирна и цъкна съчувствено с език.

– Лоша работа. – След миг добави: – Обаче тя, изглежда, е добро, силно момиче. Моята красива Брейга и Отовин веднъж убиха двама конекрадци, които влязоха в бащиното им стопанство. Тогава Отовин беше по-малък.

„Събрат наистина!“

– И какво стана?

– Ами, помолих я да се омъжи за мен. – Широката усмивка на Джокол лъсна. – Конете бяха мои. Кръвнината за крадците беше ниска заради безчестието на престъплението им. Добавих я към сватбения ѝ дар, за да угодя на баща ѝ. – Принцът хвърли доволен поглед към Отовин – бъдещия му шурей! – преди малко той се беше плъзнал от пейката и сега, подложил ръка вместо възглавница, хъркаше.

– В Лесовете правораздаването не е толкова проста работа – въздъхна Ингрей. – А и кръвнината за един принц не ми е по джоба.

Джокол го изгледа заинтригувано.

– Ти не си имотен човек, така ли, лорд Ингори?

– Да. Имам само меча си. И умението да го въртя, което не е голямо. – Ингрей печално сви превързаната си дясна ръка. – Нищо друго.

– Мисля, че имаш още нещо, Ингори. – Джокол се почука по главата. – Имам добро ухо. И знам какво чух, когато Фафа ти се поклони.

Ингрей замръзна. Първият му подтик – да отрече всичко – така и не стигна по-далеч от устните му заради многозначителния поглед на принца. Трябваше обаче да спре някак тази опасна мълва, колкото и потично да бъде представена.

– Това... – Той докосна с пръсти устата си, после разпери ръка

върху сърцето си в жест за онова, което не смееше да изрече на глас, – това трябва да си остане тайна, иначе Храмът ще ме осъди.

Джокол сви устни, поизправи се малко и се намръщи. Обмисляше казаното.

Втечените мисли на Ингрей се плискаха в главата му и изхвърлиха нов страх на брега на съзнанието му. По лицето на Джокол нямаше и следа от смут или отвращение, макар любопитството му очевидно да беше разбудено. Само че дори и доброто ухо не би могло да разпознае нещо, ако вече не го е чувало.

– Онова... – Ингрей докосна гърлото си и плъзна ръка надолу по гърдите си, – чувал ли си и преди нещо подобно?

– О, да. – Джокол кимна.

– Как? Къде?

Джокол сви рамене.

– Когато помолих пеещата жена от края на гората да благослови пътуването ми, тя ми каза думи с несвестен глас като твоя.

Фразата се плъзна през главата на Ингрей остро като миризмата на борови иглички. „Пеещата жена от края на гората. Пеещата жена от...“ Само че по нищо не личеше Джокол да е докоснат от свръхестествено, нито демонска миризма висеше около него, нито животински дух се криеше в душата му, нито заклинание се беше впило в него като гаден паразит. Гледаше Ингрей с добродушие, което човек лесно – и фатално – можеше да сбърка с глупост.

Нещо тежко тупна на палубата отвън, после се чу звън като от сребро, сетне басово ръмжене и сподавен вик.

– Поне Фафа не си проспива поста – измърмори доволно Джокол и се изправи. Срита Отовин с върха на ботуша си, само че бъдещият му шурей само се размърда и промърмори нещо. Джокол подхвана Ингрей за лакътя с огромната си лапа и го издърпа да стане.

– Не ме... – започна Ингрей, но се оригна и не можа да довърши. Корабната палуба се надигаше и люлееше под краката му, макар че платнището на палатката висеше неподвижно в безветрената нощ. Лампите едва мъждукаха. Джокол се поусмихна и не само че не пусна Ингрей, а го поведе към изхода на палатката. Излязоха сред позлатените сенки и завариха Фафа да души шумно, опънал докрай веригата си към нечия неподвижна фигура, притиснала гръб в седалката на гребците.

Джокол каза на мечката си няколко тихи успокоителни думи и звярът изгуби интерес към плячката и се просна до мачтата. Този път лодката наистина се разклати, Ингрей залитна и Джокол го стисна по-

силно.

– Лорд Ингрей – обади се задавено откъм сенките Жеска, прокашля се да си очисти гърлото, изправи се и пристъпи в треперливата оранжева светлина на факлата, поставена в скоба до мостчето. Поглеждаше с боязън към Фафа.

– О – измърмори Ингрей. – Зеска. Нимаай с тая меска. – И се засмя на случайната рима. Няма само огромният островитянин да римува, я. – Мда. Тъхмо бях тръгнал към лорд Хеввар. Хет-вар.

– Лорд Хетвар – каза Жеска, възвърнал си достойнството, със забележително студен тон – си легна. Поръча ми – след като ви намеря – да ви съобща, че ще ви приеме утре рано сутринта.

– Ахм – проточи мъдро Ингрей. „Опа!“ – Значи най-добре да спя. Нали?

– Докато ви е възможно – измърмори Жеска.

– Приятел? – попита Джокол и кимна към Жеска.

– Повече или по-малко – каза Ингрей. Само че чий? Джокол обаче го разбра буквално и го побутна да го предаде на грижите на лейтенанта му. – Не е нужно...

– Лорд Ингори, благодаря ти за компанията. И за други неща, на бас. Всеки, който може да надпие моя Отовин – горкичкият, направо се свлече от пейката – е добре дошъл на моя кораб по всяко време. Надявам се пак да се видим, в Изтокдом.

– И аз... и аз се надявам да те видя. Предай сърдечните ми поздравии на милия Фафа. – Размърда надебелелия си език за още подходящи думи на раздяла, но Жеска вече го буташе към подвижното мостче.

То се оказа предизвикателство, защото се люшкеше също като кораба, само че беше много по-тясно, разбира се. След миг на размисъл Ингрей разреши проблема на четири крака и след като излази по мостчето, без да падне в Щърк, седна победоносно на пристана.

– Видя ли? – каза на Жеска. – Не съм чак толкова пиан. Джокол е принц, да знаеш. Тряшаше да го карам... дипломатишно.

Жеска изсумтя, дръпна го да стане и праметна ръката му през раменете си.

– Превъзходно. Утре можеш да го обясниш на печатника. Лично аз искам по най-бързия начин да се озова в леглото си. Хайде, тръгвай.

Ингрей, с поизтрезняла глава, макар тялото му да изоставаше в това отношение, направи усилие да мести краката си един пред друг и двамата минаха през портите и поеха по тъмните улички на Кралиград.

Жеска каза раздразнено:

– Обърнах града да те търся. В къщата ми казаха, че си отишъл в храма. В храма ми казаха, че те отвел някакъв пират.

– Нее, по-лошо. – Ингрей се изкиска. – Не пират, а поет.

Жеска се обърна към него. Дори и в сенките Ингрей видя, че го гледа така, все едно току-що са му поникнали рога или нещо такова.

– Трима души в храма ми казаха, че лично са те видели как омагьосваш огромна ледена мечка. Един каза, че било чудо на Копелето. Двама други казаха, че нищо подобно не се било случило.

Ингрей се спомни Гласа в главата си и потръпна.

– Знаеш какви шуротии измислят хората. – Краката му вече не се подгъваха толкова, а и езикът май го слушаше, и той свали ръката си от раменете на Жеска. Като си помислиш обаче, втори път едва ли щеше да попадне на страховита мечка посред погребална церемония, така че вероятността онова да му се случи пак беше минимална. В момента никакви божествени гласове не го разтърсваха до мозъка на костите, а и да въздействаш на животни съвсем не е като да въздействаш на хора. – Не бъди наивен, Жеска. Не е като да мога да кажа – той се пресегна надълбоко в себе си за онзи нажежен, кадифен, ромолящ глас – „спри“ и ти изведнъж да...

Даде си сметка, че върви сам.

Обърна се. Жеска стоеше замръзнал под слабата светлина на един фенер.

Стомахът на Ингрей се сви на студена топка.

– Жеска! Изобщо не е смешно! – Закрачи ядосан назад. – Престани. – Бутна го леко в гърдите. Жеска се позаклати, но не помръдна. Ингрей посегна с превързаната си ръка – тя трепереше – и хвана Жеска за челюстта. – Подиграваш ли ми се?

Единствено очите на лейтенанта помръднаха, примигваха, изпълнени с див ужас.

Ингрей облиза устни и отстъпи крачка назад. Гърлото му така се беше свило, че сигурно и дума нямаше да мине оттам. Изчака дишането му да се поуспокои, преди отново да се пресегне навътре, успя някак и каза:

– *Движи се.*

Парализата изчезна моментално. Жеска си пое шумно дъх, довлече се до най-близката стена и извади мечка си. И двамата – задъхани – се взираха един в друг. Ингрей изведнъж се почувства съвсем трезвен. Разпери ръце в успокоителен жест, като се молеше мълчаливо Жеска да не го нападне.

Лейтенантът бавно прибра меча си в ножницата. След миг каза прегракнало:

– Къщата е точно зад ъгъла. Теско чака да те сложи в леглото. Ще можеш ли да се справиш сам?

Ингрей преглътна. Изискваше се усилие да проговори достатъчно силно, за да бъде чуто.

– Струва ми се да.

– Добре. Добре. – Жеска отстъпи покрай стената, после се обърна и хлътна на бърз ход в сенките, като току поглеждаше през рамо.

Стиснал до болка зъби и едва поемайки си дъх, Ингрей тръгна в обратната посока и сви зад ъгъла. Един фенер в скоба до вратата на тясната къща гореше спокойно и му показваше пътя.

12.

Не се наложи да думка по вратата и да събуди всички, защото портиерът, макар и по нощница и с наметнато на рамене одеяло, се отзова още при първото тихо почукване. После заключи вратата толкова решително, че намерът не можеше да се сбърка – това трябваше да е последната разходка за тази нощ. Сложи свещ в една чаша, та Ингрей да си свети по стълбите.

Ингрей я взе, благодарни сконфузено и се повлече нагоре. На площадката на неговия етаж гореше светлинка – оказа се мъждива лампа на една масичка. На стъпалата към следващия етаж пък беше оставен свещник. До свещника седеше лейди Аяда, увита в роба от някакъв тъмен плат. Тя вдигна глава от коленете си, когато Ингрей се появи на площадката с тихо подрънкване – мечът му се удряше в дървения парапет на тясното стълбище.

– Добре си! – възкликна тя, докато търкаше очи.

Ингрей примигна стреснато към сенките. За последен път жена го беше чакала да се прибере, когато... изобщо не помнеше такова нещо. От нейната надзирателка, както и от неговия Теско, нямаше и следа.

– А не трябва ли?

– Жеска дойде преди три часа и каза, че въобще не си ходил при лорд Хетвар!

– О. Да. Отклоних се малко.

– А аз си представях какви ли не ужасии!

– Сред тях имаше ли гигантска ледена мечка и пират, който си пада по поезията?

– Не...

– Значи ужасиите ти не са били много страшни.

Веждите ѝ се свъсиха; тя стана и слезе на площадката, като се дръпна леко, когато пълният му, без съмнение, с изпарения дъх стигна до ноздрите ѝ. Размаха ръка пред лицето си да разпръсне вонята и направи гримаса.

– Пиян ли си?

– По моите стандарти – да. Макар че все още съм в състояние да ходя и да говоря, както и да се ужасявам от мисълта какво ще е състоянието ми утре сутрин. Вечерта я изкарах на лодка с двайсет и петима открити островитяни и една ледена мечка. Обаче ме нахраниха. Да си

виждала Теско?

Тя кимна към затворената врата на стаята му.

– Донесе ти нещата. Чакаше те, но сигурно е заспал.

– Нищо чудно.

– А моето писмо? Притеснявах се дали е стигнало до получателя си.

О. За писмото се беше тревожила, затова беше седяла да чака в тъмното.

– Доставено е без проблем. – Ингрей се замисли над собствените си думи. – Е, за доставянето поне е вярно. Доколко може да се разчита, че Просветен Левко няма да създаде проблем, мога само да гадая. Облича се като храмов чиновник, но не е такъв.

– Веднъж ти каза нещо за това какъв храмов служител ще се заеме с делото ми. Него като какъв го преценяваш? Като честен или като нечестен?

– Ами... съмнявам се да е от подкупните. От което още не следва, че ще е на твоя страна. – Ингрей се поколеба за миг. – Той е докоснат от бог.

Тя килна глава.

– И ти изглеждаш малко докоснат от бог, в момента поне.

Ингрей се стегна.

– По какво съдиш?

Бледите ѝ пръсти се протегнаха на треперливата светлина, сякаш да докоснат лицето му.

– Веднъж видях един от хората на баща ми, след като конят му го беше влачил. Не беше пострадал сериозно, само се беше уплашил, почти до смърт. Твоето лице не е толкова разкривено и не си покрит с кръв и прах, но очите ти са като неговите тогава. Малко несвестни.

Той почти се наведе към ръката ѝ, но тя я дръпна, преди да е успял.

– Вечерта беше много странна. Нещо се случи в храма. Между другото, утре Левко ще дойде да те види. Колкото до мен, мисля, че здравата го загази.

– Хайде, ела да разкажеш. – Тя го дръпна да седне до нея на стъпалото, очите ѝ бяха широки и потъмнели от подновена тревога.

Ингрей разказа малко несвързано за сблъсъка си с мечката и нейния бог в двора на храма и разказът му на два пъти я накара да ахне и веднъж я разсмя. Смехът ѝ малко го обиди. Аяда изслуша омаяна онази част от разказа, в която описваше Джокол, лодката и стиховете му.

– Мислех – каза Ингрей, – че онова, което се случи с Фафа, е било

дело на белия бог, че се е ядосал на дяконите и тяхната непочтеност. Сега обаче, докато се връща с Жеска, се случва отново. Онзи странен глас. Не мога да преценя дали беше мое дело, или на вълка ми. Богове пет, вече не знам къде свършвам аз и къде започва той! Преди никога не е говорил така. Изобщо не е говорил.

Аяда каза замислено:

– Блатният народ твърди, че навремето мъдрите песни били магически. Много отдавна.

– Или много далеч. – „Пеещата жена в края на гората...“ – А това е тук и сега и много сериозно. Чудя се дали Уенцел знае за тези способности? Дали и той ги има? Защо не ги използва върху нас? Между другото мисля, че е отворил писмото ти, докато вечеряхме. Просветен Левко каза, че е било отваряно.

Аяда затаи дъх.

– Така ли! И какво пишеше в писмото?

– Не съм го чел, но според мен описва случилото се в Червени яз. Което означава, че след като се върна при нас на трапезата, Уенцел вече е знаел за моето заклинание, както и че съм го скрил от него. Ти долови ли някаква промяна в отношението му?

Аяда свъси вежди.

– Ако въобще може да се говори за промяна, бих казала, че ми се стори по-откровен. С надеждата да му бъде отвърнато със същото може би?

Ингрей сви рамене.

– Може би.

– Ингрей...

– Хм?

– А ти какво знаеш за знаменосците?

– Толкова, колкото знам и за шаманите, тоест – почти нищо. Чел съм няколко дартакийски хроники за битките им със старите лесовници. Дартакийците не са обичали нашите знаменосци. Душевоините, а и всички воители всъщност, са защитавали ожесточено знамената си. Когато знаменосецът откажел да отстъпи, воините се биели до последно около него – или нея, може би, ако Уенцел казва истината. По тази причина войниците на Одар винаги се опитвали да повалят знамената по най-бързия начин. Говори се, че една от задачите на знаменосците е била да прерязват гърлата на нашите хора, които били толкова тежко ранени, че нямало как да бъдат изнесени от бойното поле. И това се смятало за голяма чест. Раненият воин, ако все още можел да говори, трябвало да

благослови знаменосеца и да благодари на меча.

Аяда потръпна.

– Това не го знаех.

Тя сякаш се вгълби за миг в мислите си, макар че какви бяха те, Ингрей не знаеше. За съня ѝ, онзи в Ранената гора? Само че отдавна мъртвите воини едва ли биха очаквали такава услуга от своята знаменоска.

– Виж какво знае Уенцел, когато го питаш за Светодърво – каза Аяда.

– Хм, това е друга среща, която не очаквам с нетърпение. Едва ли е останал много доволен от представлението, което изнесох тази вечер. Определено успях да привлека вниманието на храма. Страх ме е от Левко.

– Защо? Щом е приятел и наставник на Халлана, не може да е безчестен човек.

– О, сигурен съм, че би бил добър приятел. И безмилостен враг. Просто се тревожа, като си помисля, че може да застане на другата страна. – Или пък това неговото си беше просто навик? Помнеше доброжелателните свещени в Брезовлес, които го извадиха с изтезания от делириума. Онзи период му беше оставил в наследство болката като пътепоказател за границата между приятелите и враговете му. Пътепоказател, на който не винаги можеше да се разчита.

– А ти на коя страна си всъщност? – нетърпеливо попита Аяда.

Мислите му рязко спряха.

– Не знам. Всяка стена сякаш се закривява далеч от мен. Въртя се в кръгове. – Той вдигна глава, срещна погледа ѝ, съвсем отблизо, очите ѝ бяха кехлибарени в сенките. Зениците ѝ се бяха разширили на слабата светлина, сякаш да го изпият. Като нищо можеше да се гмурне в тях като в дълбоки кладенци и на свой ред да пие до насита. Тя беше красива, да, в лице и в тяло, а вътре го чакаше и вълнуващата непокорност на леопардовия ѝ дух. Но отвъд това... имаше и още нещо. Искаше му се да се пресегне към това нещо, нещо, което беше много важно, на живот и смърт... – Ти си моята страна. И не си сама.

– В такъв случай – промълви Аяда – ти също не си сам.

„О“. Нито времето, нито сърцето му спряха, разбира се, и въпреки това за едно дихание време той се понесе, като да беше направил последната крачка през ръба на висока пропаст, но още не беше започнал да пада. Безтегловен.

– Харесва ми логиката ти.

Педята разстояние между устните им се преодоляваше за секунда.

Очите ѝ се разтвориха широко.

Устните ѝ бяха точно толкова меки, колкото си ги беше представял, и топли като слънчева светлина. Първият им допир беше целомъдрен, колеблив, но само след миг силен трепет се търкулна сякаш през тялото му, събра се в корема, после се ливна като ехо обратно и ръцете му се разтрепериха. Спря ги, като я прегърна през кръста с едната и високо през гърба с другата, пръстите му се заровиха трескаво в спуснатата ѝ тъмна коса. Топлата ѝ ръка се прехвърли през рамото му, легна на гърба му и го притегли напред. Другата го стисна силно над лакътя. Устните ѝ се разтвориха.

Вълна от похот блисна по следите на първоначалния трепет, подпали слабините му, напомни му точно колко време е минало, откакто за последен път беше прегръщал жена по този начин... Не, *никога* не беше прегръщал жена така...

Целувката им изведнъж набра страст и вече никак не беше целомъдрена. Той изследваше трескаво и отчаяно устата ѝ, а нейните бели ръце го притиснаха безмилостно в мекотата на тялото ѝ. Сърцата им биеха в такт.

А после вече се протягаха един в друг...

„Вълшебна целувка“ изведнъж се превърна в нещо повече от романтичен израз. Всъщност нямаше нищо романтично в нея, нищо. Беше толкова ужасяваща, че да ти спре дъха. Тя се задави, той ахна и двамата се разделиха, макар ръцете им да останаха стиснати – вече не от страст, а като на двама давещи се.

Очите ѝ, и преди разширени, сега бяха огромни, зениците ѝ зееха черни, само с тесен златист пръстен по периферията.

– Какво... – започна тя; той дишаше тежко. – Какво направи?

Едната ѝ ръка го пусна и се притисна към сърцето ѝ под тъмната роба.

– Какво беше това?

– Не знам. Никога не съм... чувствал...

Изскърцаха дъски, нещо изтрака, чу се стържене. Вратата се отвори и Ингрей отскочи. Аяда уви ръце около себе си, все едно ѝ беше студено, и най-неочаквано изруга. Остана им време колкото той да вдигне изненадано вежди и тя да му се изплези в отговор, после Ингрей се обърна и видя Теско да подава с прозявка глава през вратата.

– Милорд? Чух някой да говори... – И ги изгледа без особена изненада.

Аяда стана, взе свещника, метна на Ингрей мълчалив поглед, който

сякаш му прогори дупка между очите, и хукна нагоре по стъпалата.

За миг Ингрей си позволи лукса да си представи как вади меча си и обезглавява глупавия си слуга. Уви, коридорът беше прекалено тесен за нужния замах. Отблъсна представата, въздъхна и бавно се изправи.

Теско, навярно усетил недоволството на господаря си от ненавременната си поява, отстъпи с поклони. Младежът, с изкривен по рождение крак, беше предаден на Ингрей полуобучен, когато самият той беше постъпил на постоянна служба при Хетвар. Свикнал сам да се грижи за себе си, Ингрей се беше отнесъл към прислужника с безразличие, което бе помогнало на Теско да преодолее първоначалния си ужас от страховитата репутация на новия си господар. Твърде добре го беше преодолел въшщност. Така че в деня, когато го хвана да краде на дребно от оскъдните му вещи, Ингрей подкрепи слуховете за лошия си нрав с незабравима демонстрация на живо. След въпросния инцидент останалите слуги на Хетвар се погрижиха да вкарат младия си колега в правия път, като надминава и Ингрей в старанието си, най-вече защото ако Теско бъдеше изгонен, щеше да го замести някой от тях.

Ингрей остави Теско да му издърпа ботушите, даде му набързо указания за сутринта и се просна в леглото. Но не заспа.

Беше твърде напрегнат, за да заспи, твърде пиан, за да мисли ясно, твърде изтощен, за да стане от леглото. Кръвта сякаш съскаше във вените му и ръмжеше в ушите му. Ослушваше се и за най-лекото проскърцване от горния етаж. Дали Аяда още дишаше в един ритъм с него? Още беше възбуден, но се страхуваше да направи нещо по въпроса, защото ако и тя усещаше всяко негово дихание и движение така както той усещаше нейните...

Без съмнение се бяха приближавали невъзвратно към този момент от дни. Сега той се чувстваше свързан с нея, все едно бяха двойка хрътки, събрани за обучение. „И кой тогава е ловецът? И какъв е дивечът?“ Тежкото прещракване на тази свързка още вибрираше в костите му – вериги по-тънки от паяжина, по-здрави от желязо и въобще нечупливи.

Не му трябваше да чува проскърцването, за да знае, че Аяда се върти в леглото си. Знаеше къде е тя толкова сигурно, колкото съзнаваше положението на собственото си тяло в мрака. Протегна ръка нагоре. „Това е илюзия. Просто полудявам от несподелена похот“. Само дето не му се беше сторила чак толкова несподелена, нали така? Умопомрачена усмивка разтегли за миг устните му.

Явно беше спал спокойно и дълбоко, защото на Теско му се наложи буквално да го издърпа от завивките и да го търкулне на пода, за да го събуди. Подскокливите движения на младежа издаваха силното му притеснение, сякаш му беше трудно да прецени коя опасност е по-голяма – да си има работа със сънени Ингрей или да не се подчини на дадените му нареждания. Ингрей преглътна лепилото в устата си и увери младежа, че неподчинението би било по-лошо. Да седне в леглото се оказа болезнено, но не и невъзможно.

Остави Теско да му помогне в миенето, бръсненето и обличането, най-вече от страх да не разбута новата превръзка, която и без това се беше напоила отново с покафеняваща кръв. Само че сега нямаше време да я сменя. Все пак махна мръсния бинт около лявата си китка, защото раната там почти беше заздравяла – представляваше мозайка от черни корички, розови белези и зеленеещи синини. Ръкавите на градските му дрехи – в сиво и тъмносиво – я покриваха достатъчно. С меч, ножа и с чисти ботуши имаше приемлив вид, ако не се брояха кръвясалите очи и бледото лице.

Отказа се с отвращение от хляба, изгълта чаша чай и слезе по стълбите, като се стараеше да не вдига шум. Погледна нагоре през два непрозрачни етаж. „Аяда още спи. Добре“.

Хладният влажен въздух навън беше поел достатъчно светлина, та да може да вижда къде върви. Когато стигна до другия край на Кралиград, главата още го болеше, но поне се беше прояснила малко от разходката.

Цветовете се връщаха заедно със зората. Масивният сечен камък на широката фасада на Хетваровия дворец придобиваше маслен оттенък. Нощният портиер веднага го позна през прозорчето на входните врати, целите в тежка резба, и отвори едното крило, колкото да го пусне в притихналата тъмна вътрешност. Ингрей отклони предложението някой от пажовете да съобщи за пристигането му и тръгна по стълбището към кабинета на печатника сам. Прислугата вече се беше раздвижила, дърпаше тежките завеси, палеше камините и носеше вода.

Ингрей примигна и се поколеба за миг, когато видя личния знаменосец на принц-маршал Биаст, лорд Симарк кин Еленовшип – беше се облегнал на стената пред стаята на Хетвар. Симарк му кимна и Ингрей попита тихо:

- Принцът тук ли е?
- Да.
- Кога пристигнахте?

– До портите на Кралиград стигнахме преди два часа. Принцът остави кервана с багажа в блатата при Нови храм. Яздихме цяла нощ. – Симарк размърда рамене и от палтото му паднаха няколко бучки засъхваща кал.

– Ти ли си, Ингрей? – извика отвътре Хетвар. – Влизай.

Ингрей побърза да влезе в кабинета. Хетвар – седеше зад писалището си – му даде знак да затвори вратата.

Ингрей се поклони на принц-маршала, който седеше на стол срещу Хетвар с изпружени крака, после и на печатника, и застана с ръце зад гърба в очакване.

Биаст изглеждаше също толкова окалян и уморен от път като знаменосеца си. Беше мъничко по-нисък от по-малкия си брат Болесо и не толкова едър, но с характерните за рода Еленовшип добра физическа форма, кестенява коса и издължена челюст, в неговия случай – гладко избръсната. Очите му бяха някак по-остри и ако споделяше чувствеността и темперамента на Болесо, значи ги контролираше значително по-добре от него. Биаст беше станал наследник на трона преди три години, след преждевременната смърт от болест на най-големия от братята Еленовшип, Биза. Преди това да му се стовари на плещите, средният принц се беше готвил основно за военна кариера и тежкото обучение не му беше оставило време да достигне нито репутацията на Биза в дипломатията, нито позорната слава на разглезения Болесо.

Хетвар вече се беше облякъл, не с обичайната си семпlost, а в пълен дворцов траур, и веригите на ранга му падаха тежко върху обточената с кожа туника. Явно възнамеряваше в най-скоро време да се присъедини към погребалната процесия за последния й преход – очакваше се този следобед процесията да мине през портите на Изтокдом. Печатникът беше среден на ръст, на средна възраст и средно сложен – плътските наслади от всякакъв характер не бяха сред изкушенията му въпреки многото възможности, които му предоставяше кралският двор. Ингрей изведнъж си даде сметка, че и Просветен Левко притежава нещо от същия измамно кротък маниер, който беше типичен за печатника и който прикриваше изключително остър ум – мисъл едновременно интригуваща и тревожна.

Както у принца, така и у печатника липсваше и най-слаб полъх на свръхестествено, което новоразбудените сетива на Ингрей регистрираха сякаш по своя воля. Този факт не го успокои особено. Магическите сили действаха понякога; материалните сили действаха винаги, а двамата мъже в тази стая буквално ги излъчваха на вълни.

Хетвар прокара ръка по оредяващата си коса и удостои Ингрей с ядосан поглед.

– Крайно време беше да се появиш.

– Да, сър – отвърна неутрално Ингрей.

Хетвар вдигна вежди при тона му и го изгледа с изострено внимание.

– Къде беше снощи?

– А вие какво точно сте чули, сър?

При този предпазлив отговор Хетвар се подсмихна.

– Тази сутрин прислужникът ми ми разказа някаква крайно несвързана история. Надявам се, че в действителност не си омагьосал огромна разбесняла се ледена мечка в двора на храма. Какво точно се случи?

– Минавах оттам да свърша нещо набързо на път за тук, сър. Един млад дякон беше изтървал новото си свещено животно и то го нарани. Аз, хм, помогнах да озаптят животното. Когато храмът го предаде на дарителя му, Просветен Левко ме помоли да ги придружа през града, като предпазна мярка, и аз го направих.

При името на Левко в очите на Хетвар се появи огънче. Тоест – за разлика от Ингрей, Хетвар знаеше кой е чудноватият свещен.

Ингрей продължи:

– Собственикът, Джокол, каза, че е принц от южните острови, и прецених, че няма да е дипломатично, ако откажа настоятелно предложението ми гостоприемство на кораба му. Питиетата на островитяните се оказаха силни, а поезията им – дълга. Когато Жеска ме спаси, вече беше твърде късно да се явя при вас.

Биаст изсумтя тихо и огледа сякаш с нови очи бледата физиономия на Ингрей – явно му стана забавно. Добре. По-добре да изтърпи някоя и друга подигравка за пианската си глупост, отколкото да го обвинят в незаконна и неподлежаща на контрол магия, във вършене на чудеса, че и в нещо по-лошо.

Ингрей добави:

– Просветен Левко стана свидетел на случката с мечката и според мен е единственият, на чийто разказ може да се вярва.

– Той има особена квалификация.

– И аз така разбрах, сър.

Ръцете на Хетвар застинаха за миг и това си остана единственият признак за реакцията му при тези думи. После печатникът се намръщи и продължи:

– Достатъчно за снощи. Разбрах, че пътуването ти с ковчега на

принц Болесо е било по-интересно, отколкото разкриваха писмата ти до мен.

Ингрей сведе глава.

– А какво се казваше в писмата на Жеска?

– Писма на Жеска?

– Той не ви ли докладваше?

– Докладва ми снощи.

– А не преди това?

– Не. Защо?

– Подозирах, че пише доклади. И сметнах, че са до вас.

– Видя ли го с очите си?

– Не – призна Ингрей.

Печатникът се навъси.

Ингрей си пое дълбоко дъх.

– По време на пътуването се случиха неща, за които дори Жеска не знае.

– Например?

– Вие знаехте ли, сър, че принц Болесо се занимава с душевна магия? Животински жертвоприношения?

Биаст подскочи изненадано, а Хетвар изкриви лице в гримаса и каза:

– Конник Улкра ме уведоми за нещо подобно – аматьорски напъни от скука. Решението ни да оставим един млад мъж с толкова енергия да скучае в провинцията може и да е било грешка. Вярвам, че си премахнал всички злополучни следи, както те помолих. Няма смисъл да очерняме паметта на мъртвите.

– Не са били аматьорски напъни от скука. Били са сериозни и успешни опити, макар и зле контролирани и неблагоприятни, и са довели пряко до състояние на ума, което мога да нарека единствено лудост със склонност към насилие. Кое то пък ме кара да се питам, по очевидни причини, откога продължават. Уен... има подозрение, че на един или друг етап принцът се е ползвал от съдействието на незаконен магьосник. Според лейди Аяда Болесо си е бил съчинил някаква безумна теория, че ритуалите ще го дарят със свръхестествена власт над благородните родове от Лесовите. Удушил е леопард същата нощ, когато се е опитал да я изнасили, и тя го е убила в опит да се защити.

Хетвар погледна разтревожено Биаст, който слушаше навъсено, после каза:

– Според лейди Аяда? Вярвам, че съзираш проблема в това.

– С очите си видях леопарда, кордата, с която е бил удушен, рисунките по тялото на Болесо и стаята, където се е разиграло всичко. Улкра и още неколцина от свитата на принца могат да го потвърдят. Вярвам й без никакво съмнение. Повярвах й още отначало, но по-късно друг инцидент затвърди убеждението ми.

Хетвар го подкани с жест да продължи. Изражението му беше повече от мрачно.

– Стана ми ясно... разкри ми се... – Оказваше се по-трудно, отколкото беше предполагал. – Някой, в Изтокдом или другаде, е заговорничил да убие затворничката ми. За мен остава неясно кой и защо. – Следеше с крайчеца на окоото си Биаст: принцът, изглежда, се стресна. – Стана ясно как.

– И кой е бил въпросният убиец?

– Аз.

Хетвар примигна и започна предупредително:

– Ингрей...

– Разбрах го след четири неуспешни опита да отнема живота на затворничката си и с помощта на една храмова магьосница, която срещнахме в Червени яз. Просветена Халлана – била е ученичка на Просветен Левко – откри, че посредством магия ми е било направено нещо като заставящо заклинание. Според нея не става въпрос за обичайната демонска магия, нито е свързано по друг начин със силите на белия бог.

– Разбери, Ингрей, аз не те – все още – не те обвинявам в умопомрачение, но определено не виждам как който и да е, какво остава за обикновена млада жена, би оцелял в двубой с теб – каза съвсем сериозно Хетвар.

– Оказа се, че тя може да плува. Един от многото й таланти. Магьосницата развали заклинанието в Червени яз, за всеобщо облекчение. – Това беше достатъчно близко до истината за настоящите му цели. – Събитието беше крайно необичайно, поне от моя гледна точка.

– Изглежда, и според Жеска е било такова – измърмори Хетвар.

Със съвсем спокоен глас Ингрей каза:

– Вбесен съм отвъд точката на поносимост, че са ме използвали така.

Намерението му беше това да прозвучи като съдържано недоволство, но по възглените в стомаха и по треперенето на ръцете си разбра, че е вложил в думите си много повече искрен плам, отколкото беше планирал. Биаст изсумтя, а Хетвар, който го гледаше внимателно, застина.

– Чудех се дали не сте го наредили вие, сър – продължи Ингрей със

същата смъртоносна интонация.

– Не, Ингрей! – отсече Хетвар. Очите му се бяха разширили; ръцете му, положени върху плота на писалището, не посегнаха към дръжката на шпагата му. Ингрей обаче долови напрежението в тях.

Четири години беше наблюдавал как Хетвар извърта истини и лъжи според изискванията на ситуацията. Кое беше сега? Главата му туптеше, кръвта му сякаш завираше. Какво беше Хетвар – конспиратор, инструмент или нямаше нищо общо с това? Хрумна му, че всъщност не се налага да гадае.

– Кажете истината!

– Не съм!

Затисна ги тишина, изведнъж, като удар с бойна брадва. Биаст сякаш беше залепнал за облегалката на креслото си.

„Или пък щеше да е по-добре, ако си бях прехапал езика“.

– Добре е, че вече го знам, сър – каза Ингрей насила спокойно и съзнателно се отпусна. „Да те видим сега как ще се измъкнеш“. – Как е свещеният крал напоследък?

Мълчанието се проточи твърде дълго. Хетвар не свалеше очи от него. После даде знак на сащисания Биаст да отговори.

Биаст, след като погледна въпросително печатника, облиза устни и каза:

– Отидох да видя баща си, преди да дойда тук. По-зле е, отколкото си мислех. Позна ме, но говорът му е силно затруднен, освен това е прежълтял и много слаб. Заспа почти веднага. – Принцът замълча за миг, после гласът му съвсем се сниши. – Кожата му е като хартия. Той винаги е бил... никога не е... – И млъкна точно преди гласът му да се пречупи.

– Сигурно – рече предпазливо Ингрей, – сигурно и двамата се замисляте за риска от скорошни избори.

Хетвар кимна. И Биаст кимна, по-неохотно. Притворените очи на принц-маршала само отчасти скриваха гложещата го тревога, а в погледа, който хвърли на Хетвар, ясно се четеше въпросът дали зловещият бунт на Ингрей е обичайното поведение на позорно известния му подчинен, или е нещо ново. Изражението на Хетвар не разкриваше нищо освен недоволството му.

– В голяма степен съм убеден, че забранените експерименти на Болесо са се прицелвали в свещения трон – каза Ингрей.

– Но той е по-малкият! – възрази Биаст, после добави: – Беше.

– Това би могло да се промени. С помощта на магия вашето

убийство би могло да мине за нещастен случай или естествена смърт. Както лично се убедих.

Хетвар изведнъж потъна в дълбок размисъл.

– Вярно е – промърмори накрая, – че се купиха и продадоха повече гласове, отколкото съществуват реално. Чудех се къде ли потъват...

– Какъв е рискът принц-маршалът да не наследи трона? – попита Ингрей Хетвар, като кимна дипломатично на Биаст. – Ако кралят почине сега, когато толкова много знат се е събрала в Изтокдом за погребението на Болесо, струва ми се, че до избори може да се стигне много бързо.

Хетвар сви рамене.

– Ястребинобърдо и цялата им източна фракция отдавна чакат този момент, както всички знаем. Изгубиха трона преди цели четири поколения, но още ламтят да си го върнат. Доколкото мога да преценя, не са събрали достатъчно сигурни гласове, но ако броим несигурните... Ако Болесо тайно ги е вербувал, значи сега те отново са пръснати.

– Смятате ли, че тези пръснати гласове ще се стекат към фракцията на брат му? – Ингрей погледна Биаст, който, изглежда, все още се опитваше да проумее мисълта за братоубийство и това го кисваше тотално.

– Може би не – измърмори Хетвар, свъсил вежди. – Благородниците от кин Лиситрън, макар да разбират, че техният лорд не може да спечели, със сигурност знаят, че ще имат решителния глас, ако се стигне до близки резултати. Ако родовете неколкократно стигнат до задънена улица в избора си, спорът може да се прехвърли на бойното поле.

При тези думи ръката на Биаст не се поколеба да легне върху дръжката на меч – жест, който Хетвар не пропусна да забележи. Печатникът вдигна успокоително ръка.

– Ако принц Биаст бъде отстранен – предпазливо рече Ингрей, – а всъщност и без значение дали бъде отстранен, или не, струва ми се, че заклинанието, което може да принуди човек към убийство, може също толкова тайно да му вмени как да гласува.

До този момент си беше мислил, че е приковал максимално вниманието на Хетвар. Сега се убеди, че е грешал.

– Наистина – промълви Хетвар. Едва ли можеше да стане още по-неподвижен, но пък неподвижността му стана по-студена. – А... Ингрей... ти можеш ли да долавяш такива заклинания?

– Вече да.

– Хм. – Хетвар го изгледа, сякаш го виждаше за пръв път. „И ето че съм спасен, поне в очите на Хетвар. Може би“. Хетвар изпъшка – нещо

средно между стон и въздишка – и прокара ръце през косата си.

– А аз си мислех, че ще се задоволят с подкупи, принуда, заплахи и двойна игра. – Очите му се вдигнаха отново към Ингрей, присвити от нова мисъл. – И кого подозираш ти в тази незаконна магия? Освен мен – добави сухо.

Ингрей му кимна любезно и в знак на извинение. Извинение, но не и съжаление. „Ако ти е мил животът, пази си тайните, и моите...“

– Все още не разполагам с достатъчно неопровержимо доказателство, на което да стъпя. Това е сериозно обвинение.

Хетвар сви устни.

– Талантът ти да омаловажаваш нещата не те е напуснал, както виждам. С това ще се заеме Храмът, както знаеш.

Ингрей кимна, кратко и недоволено. Искаше магът – дори и насаме с мислите си той все още избягваше твърде специфичните термини „магьосник“ и „шаман“ – искаше магът, който му бе направил това, да си плати. Никак не беше сигурен обаче, че иска и самият той да погине заедно с него. Но мисълта, че поне Хетвар е като здрава стена зад гърба му, му носеше огромно облекчение. Надяваше се, че не е отслабил тази стена, подлагайки я на изпитание.

И щом Хетвар не бе в съгласение с човек или с кликата, наумила си да убие Аяда, дали един призив към справедливост не би намерил благодатна почва? Пък и кога по друго време през следващите няколко дни щеше да се озове очи в очи с Биаст?

– Остава въпросът за лейди Аяда – каза Ингрей. – Ако искате да прикриете лудостта и богохулството на Болесо, един публичен съдебен процес би бил крайно неподходящ. Най-добре ще е разследването да постанови самозащита, или още по-добре – злополука, и да я пуснат по живо по здраво.

– Тя е убила брат ми – каза Биаст негодуващо.

– Ами тогава нека плати кръвнина според традицията на Старите лесове – нещо в границите на разумното – добави Ингрей предпазливо. – Така и честта ще бъде спасена, и дискретността ще се запази.

– Такъв прецедент едва ли ще е от полза за кралския дом – каза Хетвар. – Все едно да се обяви ловен сезон за Еленовшип и за всички висши лордове. Има си основателна причина орденът на Бащата да хвърли толкова усилия за изкореняването на този стар обичай. Богатите са можели без страх да откупуват живота на бедните.

– А сега не го правят – каза Ингрей.

Хетвар му изръмжа тихо и предупредително.

– Със сигурност е за предпочитане екзекуцията ѝ да е възможно най-бърза и безболезнена. Навярно биха ѝ позволили меч вместо въжето или кладата, или такава някаква милост.

„А аз ще съм палачът“.

– Тук има повече, отколкото все още е... ясно. – Не бе искал да прибягва до тази карта, но суровите им изражения го уплашиха. Беше посял идеите си в главите им – може би трябваше да им остави известно време да дадат плод. „Трябва ли да рискувам живота ѝ само защото ме е страх да заговоря?“ – Мисля, че тя е докосната от бог. Ако ѝ навредите, рискувате себе си.

– Една убийца? – изсумтя Биаст. – Съмнявам се. Ако е така, нека боговете ѝ пратят поборник.

Ингрей притаи дъх, иначе щеше да изскочи от гърдите му все едно са го ударили с юмрук в корема.

„Изглежда, Те вече са го направили. Само че не са избрали най-добрия. Мислех, че боговете се справят по-добре...“

– Откога, милорди, свещеният трон е станал толкова кух? – попита Ингрей. – Някога той е бил свят. Как посмяхме да го обявим за продан, като стока, която се продава на най-добрата цена? Кога заклетите в бог воини станаха амбулантни търговци?

Думите му, ако не друго, поне ужилиха Хетвар и той го изгледа с неприкрито раздражение.

– Аз използвам дарбите, дадени ми от боговете, включително способността си за преценка и здравия си разум. Задачата е моя и аз избирам инструментите и методите. Служа на Лесовете, отпреди да се родиш, Ингрей. Никога не е имало златен век. Само желязо – и преди, и сега.

– Боговете нямат друг достъп до този свят, освен чрез самите нас. Ако ние се затворим за тях, към кого да се обърнат?

– Млъкни, Ингрей!

Биаст разтриваше челото си, сякаш го болеше главата.

– Достатъчно! Ако ще ходя на процесията, трябва да ида да се измия и облека. – Той стана и се протегна.

Хетвар стана веднага след него.

– Вярно, принц-маршале. Аз също трябва да тръгвам. – После се намръщи на Ингрей. – Ще продължим този разговор, когато си възвърнеш самообладанието, лорд Ингрей. Междувременно не обсъждай с никого тези въпроси.

– Просветен Левко пожела да разговаря с мен.

Хетвар издиша шумно.

– Левко, знам го аз него. Крайно неудобен човек, доколкото мога да съдя по личния си опит.

– Да се противопоставя на Храма би ме изложило на голям личен риск.

– Така ли? Това е нещо ново. Мислех, че се противопоставяш на когото си поискаш, демоните те взели.

Колко време щяха да се преборват с поглед, Ингрей не знаеше, но Биаст стигна до вратата и Хетвар, ще не ще, го последва, като даде знак и на Ингрей да излезе.

– По-добре не лъжи Левко. С него ще говоря по-късно. И с теб също. – Погледът му се сведе. – И не ми съсипвай килимите, ако обичаш.

Ингрей се стресна и стисна дясната си ръка с лявата. Превръзката беше подгизнала и пропускахе.

– Къде си пострадал... не, ще ми кажеш по-късно. Яви се при мен на погребалната служба. И се облечи като хората – нареди Хетвар.

– Сър. – Ингрей се поклонил и ги загледа как се отдалечават по коридора.

Така. Хетвар щеше да размисли и чак тогава да действа. Това не му се струваше особено успокоително.

Ингрей излезе от двореца на печатника и тръгна към реката. Утрото беше в разгара си, улиците гъмжаха от живот. Аяда вече беше будна, усещаше го със сърцето си. Будна и поне за момента сравнително спокойна. От това и на него сякаш му полекна. Дали това странно ново възприятие беше двупосочно? Трябваше да я попита.

13.

Ингрей влезе и погледна нагоре. Аяда беше там някъде, затворена с надзирателката си, точно според инструкциите. Помисли си, че макар слугите на Конскарека и един мечоносец в лоша форма да са достатъчни, за да не избяга едно послушно и наивно момиче от домашния си затвор, все пак са крайно неадекватна сила, която да отблъсне нападение отвън. Ингрей можеше и да повали един нападател... е, един-двама... няколко всъщност... но един решен на всичко противник трябваше само да изпрати достатъчно хора и резултатът щеше да е еднозначен и кървав.

При не толкова явно нападение, разчитащо не на груба сила, а по-скоро на магьоснически методи... резултатът не изглеждаше толкова очевиден. Дали несвестният глас можеше да е достатъчна защита? Жуженето на тази съмнителна сила в кръвта му все още го плашеше.

Граф Конскарека явно бе знаел, за разлика от Ингрей, за пълния обхват на новите му способности. Смътното обещание на Уенцел, че щял да го обучи, не даваше мира на Ингрей.

Портиерът извади поизмачкан лист хартия.

– Един храмов пратеник донесе това за вас, милорд.

Ингрей счупи печата – кратката бележка беше от Просветен Левко, с ъгловат прецизен почерк. „Изглежда, че времето ми днес ще е заето с онзи въпрос за вътрешната храмова дисциплина, който Вие вчера извадихте на бял свят, за което Ви благодаря – гласеше бележката. – Ще се срещна с Вас и с лейди Аяда при първа възможност след утрешната погребална служба на принца“.

На Ингрей му се стори напълно в реда на нещата, че Храмът ще предпочете спешно да поправи опущенията на дяконите си преди голямото събитие. Ядното раздражение, което прочете между редовете на кратката бележка, едва ли беше само плод на въображението му. Облекчение и разочарование се бореха за превес в сърцето му. Чувстваше се неловко в присъствието на Левко, но не виждаше кого друго би могъл да попита за смеещия се Глас, който бе чул в главата си вчера в двора на храма. Макар че най-горещата му тайна надежда – че Левко ще го отдаде на халюцинация, изглеждаше все по-неправдоподобна.

Качи се в стайте си, за да смени с помощта на Теско окървавената превръзка, да съблече градските си дрехи и слугата да изчисти петната

от кръв по тях. Новите шевове се оказаха здрави, а местата помежду им бяха хванали нови корички. Незаздравяващата рана започваше да го тревожи. Всяко разкървяване си имаше разумно обяснение, в повечето случаи – собствената му небрежност. Единствено изнервената му фантазия започваше да вижда упоритото кървене като скверно възлияние. „И ако малките магии изискват малка кръвна жертва, какво би изисквала една голяма магия?“

Леглото го зовеше и той потъна в него. Мисълта за храна все така го отвращаваше, но може би малко сън би помогнал. Едва беше положил глава на възглавницата и мислите му отново заобикаляха в познатия кръг. От самото начало беше приел, че тайнственият Аядин убиец е бил воден от политически мотив или от стремеж към отмъщение за това, че е убила Болесо. Възможно беше логиката му да бе повлияна от годините на служба при Хетвар. Само че опитът му да разстеле по-нашироко мислите си само ги направи разводнени и глупави. „С всеки ден знам все по-малко“. Какъв край вещаеше тази прогресия – безрадостно бъдеще на селски идиот? Нелепите образи най-накрая се предадоха пред физическото изтощение и той заспа.

Събуди се по-късно от планираното, жаден, но с чувството, че най-после е платил някакви натрупали се дългове към тялото си. В добро настроение, той прати Теско в кухнята да предаде, че вечерята за него и затворничката му трябва да бъде сервирана в салона на приземния етаж. Нагизди се пак с градските си дрехи, среса се, зачуди защо така и не си е купил лавандулова вода, размисли се дали утре да не прати Теско да му купи, изтърка си хубаво зъбите и се избърсна за втори път този ден – сенките навън се съгъстяваха, – пое си дълбоко дъх и слезе по стълбите.

Завари Аяда в салона – стоеше в светлика на аплиците в роклята с цвят на пшеница и сама изглеждаше като пламък на свещ. Обърна се при звука на стъпките му и на лицето ѝ се появи усмивка, от която устните на Ингрей се разтвориха жадно.

Едва ли можеше да ѝ се нахвърли като прегладнял вълк, не на последно място и защото тъпата ѝ надзирателка стоеше до нея, скръстила ръце и стиснала устни с еднаква решителност. Ингрей смутено забеляза, че масата е сложена за трима. Слугинята на Конскарека без съмнение беше и негова шпионка. Не би могъл просто да я отпрати без риск от неизвестни опасности.

Въпреки собствените си странноменящи се вътрешни лоялности

Ингрей добре разбираше, че трябва да варди и собствената си репутация също като тази на Аяда, иначе рискува да му отнемат задачата по охраната ѝ. Но все можеше да рискува с една усмивка – и го направи. Дори докосна ръката ѝ – вдигна я към устните си за формална целувка. Уханието на кожата ѝ толкова отблизо рязко изостри всичките му сетива. Енергията, която излъчваше, почти го за-шемети.

Аяда се ограничи само да стисне отчаяно ръката му, вярно, заби силно нокти в нея, и това му стигна да разчете посланието – „Аз също го чувствам“.

– Май за пръв път ви виждам в дрехи, различни от облеклото ви за езда, лорд Ингрей. – Тонът ѝ като че ли издаваше одобрение. Той махна към финия черен плат на куртката си.

– Лейди Хетвар държи хората на съпруга ѝ да не го посрамват.

– Значи има добър вкус.

– А? Да, да. – Ингрей изгълта до половината чашата си с вино, без да се задави. – Да. – Мислите му се преплитаха на твърде много нива едновременно – възбудата на тялото му, политическите и чисто човешки страхове, произтичащи от ситуацията им, спомена за разтърсващата вълшебна целувка. Една хапка падна от вилицата му и той се опита скришом да я махне от скута си.

– Просветен Левко не дойде.

– Да. Изпрати ми бележка. Смята да дойде утре, след погребението.

– Имате ли нови вести за вашата ледена мечка? Или за вашия пират?

– Още не. Макар че слуховете вече са стигнали до ушите на лорд Хетвар.

– Как мина срещата ви с печатника?

– Опитайте се да познаете. – „Усещаш ли какво става с мен, как се чувствам, така както те усещам аз?“ Тя кимна леко и бавно предположи:

– Напрегнато. Несигурно. Имало е... инцидент. – Погледът ѝ сякаш пробиваше кожата му и дълбаеше навътре. Аяда премести за миг очи върху надзирателката, която дъвчеше и слушаше.

– Наистина. – Той си пое дъх. – Смятам, че на печатник Хетвар може да се вярва. Той обаче разсъждава изцяло от политическа гледна точка. А аз все повече се убеждавам, че вашият въпрос не е изцяло от политическо естество. Принц-маршал Биаст беше там, което не очаквах. Не прие идеята за кръвнина, но поне имах възможността да я посея в главата му.

Тя побутна с вилицата няколко макарона в чинията си.

– Мисля, че боговете слабо се интересуват от политика. Интересуват се само от души. Вгледайте се в душите, лорд Ингрей, ако искате да отгатнете намеренията им. – И се понамръщи.

Усетил зоркия поглед на надзирателката, Ингрей смени темата с по-безопасна и попита Аяда как е минал денят ѝ. Тя му отвърна с описание на забавна стара книга с препоръки за добрата домакиня, която явно беше единственото четиво, която къщата можеше да предложи. След това разговорът за известно време замря. Не точно на това се беше надявал Ингрей, но поне двамата бяха в една и съща стая, живи и здрави. „Трябва да си вдигна малко ухажорските стандарти“.

Някой потропа силно на входната врата, чуха се провлачените стъпки на портиера, после нечии гласове. Ингрей се напрегна – бе оставил меча си горе и разполагаше само с ножа на колана си, после се поотпусна, когато позна гласа на Уенцел. Изправи се, когато графът влезе в салона, а надзирателката побърза да скочи и да се поклони.

– Ингрей. Лейди Аяда. – Уенцел им кимна. Облечен беше в пълен дворцов траур, леко позацапан от пътя и уморен до точката на изтощение. Мракът в него изглеждаше в покой, сякаш задрямал или потиснат. Обхвана с един поглед столовете. – Свободна си – каза той на надзирателката. – Можеш да си вземеш чинията.

Жената приклекна отново и се изнесе, без да чака втора подкана. Нямаше нужда някой да ѝ казва, поне не Уенцел със сигурност, да затвори вратата.

– Вечеряли ли сте? – любезно се поинтересува Аяда.

– Хапнах нещо. – Той махна с ръка. – Само малко вино, моля.

Тя му наля от гарафата, той взе високата чаша, настани се удобно на стола и протегна крака.

– Добре ли сте, милейди? Добре ли се грижат за вас моите хора?

– Да, благодаря. За физическите ми нужди поне – да, грижат се. Но ми липсват новини.

Уенцел наведе брадичка.

– Новини няма, поне по вашия въпрос. Болесо вече е в Храмовград и тялото му ще остане там през нощта. Утре по това време циркът вече ще е свършил.

„И ще започне Аядиният?“

– Мислех си, Уенцел... – И за пореден път Ингрей накратко обясни идеята си за кръвнината. – Ако наистина искаш да върнеш честта на дома си, братовчедо, това би могло да помогне. Стига да успеем да убедим и двата рода – и Еленовшип, и Язовбряг. Което, бих казал, ти е по

силите.

Уенцел го изгледа замислено.

– Виждам, че не си безпристрастен тъмничар.

– Ако си искал такъв тъмничар, без съмнение си можел да намериш – сухо отвърна Ингрей.

Уенцел вдигна чашата си уж в ироничен поздрав, но не съвсем, и отпи.

– Като говорим за косвени доказателства, по факта, че още не са ме арестували за омърсяване, съдя, че си опазил тайните ни.

– Така е, засега успявам да не спомена името ти. Не знам обаче още колко време ще мога. За нещастие, привлякох по нежелан начин вниманието на Храма. Чу ли вече за ледената мечка?

Уенцел сви устни.

– Днешната погребална процесия беше бедна откъм почителност и богата на клюки, така че – да. Историите, които чух, бяха злокобни, противоречащи си и двусмислени. Вероятно съм бил единственият, на когото описаните събития не са прозвучали мистериозно. Поздравления за откритието ти. Не мислех, че толкова скоро ще разбереш за тази си сила.

– Моят вълк никога не бе говорил по този начин.

– Великите зверове нямат реч. Оформянето трябва да идва от човека. Цялото е различно от съставните си части – те се променят при сливането.

Ингрей се замисли и реши, че нещо в него откликва на току-що казаното, макар то да бе влудяващо неясно. Реши засега да не споменава за другия Глас.

– А и – добави Уенцел – преди твоят вълк е бил със здрав намордник. Уловен в теб, но и отделен от теб едновременно. Нито Храмът, нито аз сме сгрешили за това, уверявам те. Отпускането му обаче си остава мистерия за мен. – И Уенцел вдигна подканящо вежди.

Ингрей не обърна внимание на намека.

– Какво друго може то да... мога аз... ние... да правим?

– Несвестният глас всъщност е голяма и сложна сила, по-близка до сърцето на материята, отколкото си представяш.

– Тъй като аз на практика не знам нищо за това, наблюдението ти не е особено прозорливо.

Уенцел сви рамене.

– Истината е, че шаманите на горските племена са владеели други сили. Видения, които не лъжели. Изцеление на телесни и душевни рани,

треска, болести на кръвта. Понякога можели да последват дори човек, изпаднал в най-дълбок умствен мрак, и да го върнат към нормален живот. Друг път обръщали силата си – можели да потопят жертвата си в мрак или да попречат на оздравяването и да предизвикат смърт дори. И още по-черна некромантия, изискваща смъртни жертви.

„И да правят заклинания ли?“ – мълчаливо се запита Ингрей.

– Голяма сила било това – продължи по-тихо Уенцел, – и все пак... дори в най-великата слава и страдание на Старите лесове не била достатъчно голяма. Превъзхождани числено, шаманите и душевоините били повалени от тежестта на най-безмилостния си враг. Нека това ти бъде като урок, Ингрей. Ние с теб сме съвсем сами. Потайността е единственият ни източник на безопасност.

Аяда си пое дъх и каза несмело:

– Чувала съм, че великият Одар надвил магиите на Лесовете само със силата на меч, в последните битки. С меч и смелост.

– Дартакийски лъжи – изсумтя Уенцел. – Събрал е бил в свитата си всички свещени и светци, които можели да се намерят в Дартака. Само предателството на божиите хора е успяло да ни надвие при Светодърво.

Ингрей се досети накъде бие Аяда и поведе разговора натам.

– А какво казва твоята библиотека в замък Конскарека за Кърваво-поле? Имам предвид онова, което не се казва в дартакийските хроники?

Устните на Уенцел се извиха в странна усмивка.

– Достатъчно да се разбере, че всичко, на което ни учат в тези наши времена на упадък, е изсмукано от пръстите.

– Каквито и злокобни ритуали да са опитвали лесовниците, Одар ги е надвил. Това поне не е лъжа.

Уенцел размърда възмутено рамене.

– Не злокобен акт, а велик, пък макар и отчаян. Лесовете били притиснати в ъгъла. За едно десетилетие половината от земята ни попаднала в дартакийски ръце. Най-храбрите ни млади мъже загивали със стотици под дартакийските копия.

– Военните трактати, които съм чел, до един твърдят, че армията на Одар била по-добре организирана, обучена и ръководена, а обозът ѝ бил истинско чудо за онова време – отбеляза Ингрей. – Прокарвали пътища през горите почти със скоростта, с която се придвижвали.

– Едва ли е било чак толкова бързо, но е истина, че настъплението им във всеки племенен район било като чума по своята унищожителност. Те запазили всичките си ресурси, а половината от нашите попаднали в техни ръце и при това положение само смелостта не стигала да се

спре настъплението им. Свещеният крал по онова време – последният истински осветен слуга на нашия народ и между другото мой предшественик от рода Конскарека – се срещнал с всички шамани от всички кинове, които съумял да събере, и заедно замислили велик ритуал, който да направи душевоините непобедими. Могъщи мъже, които нищо не можело да убие, нито да рани и които да се срещнат с дартакийците в битка и да ги изгласкат отвъд река Стръв завинаги. Мъже, чиито тела и души щели да бъдат обвързани със самия свещен Лес, да черпят от живота му, докато не извоюват победа. Мъдрите песни, които създали, за да се осъществи свързането, трябвало да продължат три дни, всички гласове да се слоят в едно в напев с всепоглъщащо великолепие, по-велико и по-обхватно от всичко, опитвано преди. Те изпявали сила от самата гора.

Аяда, която го слушаше със затаен дъх, попита:

– И какво се обвъркало?

Уенцел поклати глава и стисна устни така, че побеляха.

– Щяло е да се получи, ако Одар, с помощта на магъосниците си и на боговете, не ни нападнал прекалено рано. Форсиран поход с невидана скорост през гори и възвишения, а после, вместо да изчака зората за светлина и да отпочинат войниците му, заповядал незабавна атака в тъмното. Била нощта на втория ден на великия ритуал и ние сме били неподготвени и уязвими, родовите шамани били изтощени, кралят вече бил обвързан, но хората му – само отчасти.

– Вие... ние все пак сме се били, нали? – настоя Аяда.

– О, до последен дъх. Но Одар довел три пъти повече хора от нашите. Аз... никои не вярвал, че може да събере толкова много и толкова бързо – и да ги придвижи толкова надалеч.

– И все пак воини, които се изцеляват магически, се надвигат трудно. Как е станало?

– Когато телата се изгорят в една яма, а главите се зароят в друга, на половин миля от първата, дори и такива могъщи мъже умират. След време. Най-напред убили свещения крал, който бил ядрото, ядката на магията, макар да съм сигурен, че не са го обезглавили. Отсекли крайниците му и го хвърлили в първата яма, после натрупали обезглавените тела на другарите му върху него. Минали часове, докато кралят умре. Накрая се задушил – удавил се в кръвта на обичните си воини. – Очите на Уенцел просветнаха на светлината от свещите.

– Хората на Одар се трудили цялата нощ и целия ден – продължи той, – в кръв до лактите, и умовете им се помрачили от задачата. Някои се пречупвали от ужаса на собствените си дела, сядали на земята и

плачели. Убили всички, които намерили в границите на Светодърво, без значение дали се били предали, или оказвали съпротива – шамани, душевоини, невинни хора от обоза, мъже, жени, деца. Не искали да поемат повече никакви рискове. Изравнили със земята всяка сграда, убили всички животни, отсекли и изгорили жертвеното дърво. Най-големия син и наследник на свещения крал обезглавили накрая, вечерта на следващия ден, след като видял всичко с очите си. Когато в свещените граници не останало нищо живо освен дърветата, се оттеглили и запретили достъпа до мястото. Сякаш да зароят и собствените си грехове заедно с нашите мъртви. И дошли дъждовете, и снеговете на много зими, и хора мрели, и се забравило за Светодърво и за цялата слава на онова място.

Ингрей осъзна, че почти е спрял да диша – така се беше увлякъл в безстрастния разказ на Уенцел. Какво друго би могъл да измъкне от него?

– Казват, че Одар побеснял заради системно нарушаваните от племената мирни договори и по-късно започнал да съжалява за кръвопролитие. Позлатил Храма с надежда да измоли опрощение за душата си.

– *Неговият Храм!* – изсумтя презрително Уенцел. – С лявата ръка получавал онова, което давал с дясната. А и примирие насила не е никакво примирие, а обикновена кражба. Злоупотребите и попълзновенията на дартакийците нямали край, а така наречените им примирия били лъжи, обслужващи собствените им интереси.

– Не знам – колебливо рече Ингрей. – От хрониките става ясно, че първоначалното намерение на дартакийците не било да завладеят Лесовете. Навлизали постепенно в продължение на две поколения. И всеки път, когато определяли граница, тя се превръщала в нова отбранителна линия, непокорните кинове ги нападали ту тук, ту там и така ги принуждавали да преместват предните си постове навътре, за да защитят границата, и така всичко започвало отначало.

– Самият ти си наполовина дартакиец, Ингрей. – Тонът на Уенцел отново стана сух.

– Повечето от нас сме наполовина дартакийци.

– Да. Знам.

– Но някои бойци от киновете избягали към границите – каза Аяда. Наблюдаваше внимателно Уенцел. – Продължили са борбата, тези наши предци. Не сме се отказали. И след време сме победили. Лесовете били възстановени.

– Империята на Одар се сгромолясала заради боричканията и глупостта на правниците му, а не заради никакви оцелели добродетели на

Лесовете – изсумтя Уенцел. – Онова, което се възродило след век и половина, било сянка и нелепо подобие на Старите лесове, изпразнено от същината и красотата си, оформено в калъпа на дартакийското ортодоксално квинтарианство. Мъжете, които пресъздали тази пародия на свещеното кралство, си мислели, че възстановяват нещо, но били толкова неуки, че дори не знаели какво е било изгубено. Великите времена на свобода, горските дни ги нямало, оплетени в мрежата на пътища и манифактури, отсечени заедно с дърветата и превърнати в градове, затиснати под стенещите камъни на Одаровите храмове. Сто и петдесет години на сълзи, иго и кръв били пропилены за нищо. Те се поздравявали един друг най-самодоволно, новите кин лордове, богатите графове – и оземлените свещени, каква перверзия! – но прехваленият им трон бил празен, ако не се брои нечий задник. А е трябвало да плачат над пепелищата в онзи ден на окончателно предателство.

Уенцел, изглежда, най-сетне си даде сметка как го зяпат двамата му слушатели.

– Уф! Край на урока. – Той издиша шумно. – Обхваща ме меланхолия. Денят беше гаден и дълъг. По-добре да се прибирам. – Той стисна устни. – При жена си.

Аяда със задавен глас попита:

– Тя как приема всичко това?

– Недобре – призна Уенцел.

Ингрей изведнъж се замисли разтревожено каква точно тежест би имало едно негативно спрямо Аяда влияние от тази посока. Принцеса Фара беше представителка на кралския род, който като нищо би настоявал за кръв вместо за пари, за да измие собствените си ръце от вината. А и можеше да шепне не само в ухото на Уенцел, а и на брат си Биаст.

Уенцел стана. Имаше тъмни сенки под очите, забеляза Ингрей. А самите му очи бяха твърде стари за лицето.

Ингрей го изпрати до улицата, после се върна в салона и затвори вратата, преди надзирателката да се е появила. Аяда се мръщеше.

– Чудя се – бавно рече тя, когато той седна – какви ли сънища спождават Уенцел.

– Хм?

Тя потропа с два пръста по ръба на масата.

– Не говореше за Кървавополе като човек, който само е чел или слушал за него. Говореше все едно го е виждал.

– Като теб, имаш предвид? Но в друго време.

– Моят сън беше за сега, за наше време, така ми се стори. Защо той

да сънува за миналото? И защо изобщо ще сънува за моите хора?

Ингрей неволното си отбеляза това „моите“.

– Той, изглежда, ги приема като свои хора. – Поколеба се. – На баща му му се носеше славата, че се е вманиачил на тема история. Същото е било и с дядо му, ако се съди по някои неща, които съм чувал. Като дете той не се интересуваше от страстта на баща си и дядо си, това го знам, но може би се е запалил по-късно, докато е преглеждал записките им. Сигурно трескаво е дирил обяснение за онова, което се е случило с него. – След миг добави: – Сънувала ли си отново Ранената гора след ходенето си там?

Тя поклати глава.

– Нямахте... нямаше нужда. Задачата, каквато и да беше, се изпълни. Нямахте нужда да се изпълнява два пъти. Нищо от нея не е изследняло, нито се е променило оттогава. – Очите ѝ потърсиха лицето му. – Докато ти не се появи тоест.

Насаме за кратко. Ингрей се разкъсваше между желанието за нова целувка и страха от нея. Какво друго би разкрила тя? Превързаната му ръка се плъзна към нейната и я захлупи; лека благодарна усмивка го стрелна откъм хубавите ѝ устни.

Тя присви очи.

– Кин шаман. Душевоин. Знаменосец. Светодърво. Защо всички тези символи от Старите лесове се възраждат тук и сега? Ние тримата сме свързани, откъдето и да го погледнеш – ти и Уенцел чрез кръвно родство и стара трагедия, ние с него чрез... скорошните събития, ти и аз чрез... – Тя си пое дъх. – Би трябвало да се опитаме да проуедем тази загадка.

– Би трябвало да се опитаме да останем живи, Аяда!

– Никак не съм сигурна – тихо каза тя, – че в дъното на всичко това е нашето оцеляване.

Той стисна ръката ѝ въпреки жегналата го болка от раната.

– Недей да откачаш, моля те!

– Защо? Да не мислиш, че лудостта е само твое право? – Веждите ѝ се вдигнаха развеселено. – На теб най-много ти отива обаче, признавам. Не е честно. – Наведе се към него и той застина между ужаса и радостта, когато устните ѝ докоснаха неговите. Този път беше само плът до плът, само топло докосване.

Преди да се нахвърли върху нея в търсене на свещен огън, вратата се отвори. Надзирателката влезе и ги изгледа без помен от усмивка. Той пусна неохотно ръката на Аяда и се облегна назад.

Надзирателката направи някакво подобие на реверанс.

– Моля да ми извините, милорд. Графът ми нареди да не се отделям от дамата.

– Задължена съм му за грижата – рече Аяда с толкова безизразен глас, че дори Ингрей не можа да реши дали го каза искрено, или с ирония. Тя взе чашата си, пресуши я и я остави на масата. – Да се приберем ли отново в онази ужасна стая?

– Ваша воля, милейди, но така заръча графът.

Под клисавото упорство на жената Ингрей долови истинско безпокойство. Светската власт на графа беше достатъчна да внуши страхопочитание на прислугата му, предполагаше Ингрей, но дали подчинените му не долавяха и нещо друго... или пък вече го бяха изпитали на гърба си?

– Може би ще е добре да се оттеглим рано за почивка – неохотно каза Ингрей. – Утре сутринта трябва да се явя при лорд Хетвар за погребалните ритуали.

Аяда кимна и се изправи.

– Ще ви бъда благодарна, ако след това ми разкажете за тях.

– Разбира се, лейди Аяда.

Проследи я с поглед как си отива. Сигурно само измъченото му въображение беше виновно стаята да му се стори по-тъмна след нейното излизане.

14.

В късната сутрин храмовият площад вече се беше изпълнил с дворцови и кандидатдворцови опечалени. Ингрей видя неколцина от хората на Жеска по краищата на множеството – това означаваше, че лорд Хетвар вече е вътре. Младият мъж се запровира през гъстата тъпла – онези, които го познаваха, бързо му правеха път.

Небето беше ярко есенно синьо и той си отдъхна с облекчение, когато се скри от слънцето в сянката на портика. Най-хубавият му дворцов костюм беше тежък и го спарваше, тъмният сюртук без ръкави се оплигаше в меча. Слънцето напичаше здраво и в открития централен двор, където свещеният огън гореше с висок пламък на постаментата си, и Ингрей примигна да нагоди очите си от светло към тъмно и после пак към светло. Мерна лейди Хетвар, в компанията на Жеска и на най-големия си син, тръгна към нея и се поклони. Тя му кимна любезно, като плъзна одобрително поглед по облеклото му, и се помести малко да му направи място, та да застане подобаващо до Жеска зад гърба ѝ. Жеска го стрелна притеснено с очи, но понеже не даде друг признак за евентуални странични ефекти от последната им неприятна среща, Ингрей обнадеждено реши, че лейтенантът му не е споделил с никого за зловещия инцидент.

От другата страна на постаментата стоеше конник Улкра заедно с неколцина от по-високопоставените слуги на принц Болесо, което означаваше, че домакинството в изгнание е пристигнало в Изтокдом точно според инструкциите. Улкра му кимна учтиво, макар че повечето от Болесовата свита, ескортирали фургона на покойния принц, отбягваха погледа му – дали защото усещаха презрението му, или защото ги беше страх от него, Ингрей не можа да прецени.

Откъм един каменен проход се издигна напев на храмов хор – добрата акустика му придаваше подобаваща дълбочина и печал. С бавна крачка пеещите дякони излязоха на двора – пет пъти по пет, по една петорка за всеки бог, облечени съответно в синьо, зелено, червено, сиво и бяло. Архисвещеният на Изтокдом ги следваше тържествено. Зад него шестима висши лордове носеха принца. Хетвар беше един от тях, също двамата братя кин Глигановброд и още трима графове.

Тялото на Болесо сигурно беше увито с пластове билки под парфюмираните му великолепни одежди, предположи Ингрей – но подутото му лице се виждаше. Погребението се беше забавило твърде много и

при такава степен на разложение обикновено се използваше затворен ковчег. Само че смъртта на толкова знатен човек изискваше свидетели, колкото повече – толкова по-добре, за да не могат по-късно самозванци и претенденти да тормозят кралството.

Следващите в процесията бяха най-близките опечалени. Принц-маршалът Биаст, с великолепно облекло и уморено лице, придружен от Симарк, който носеше знамето на принц-маршала, с увит и пристегнат към дръжката флаг в знак за траур. Зад тях граф Конскарека подкрепяше съпругата си, принцеса Фара. Тъмната ѝ рокля беше семпла до степен на суровост, кестенявата ѝ коса – стегната назад и без скъпоценни фиби и панделки, лицето ѝ – мъртвешки бяло на тъмния фон. Не беше висока като братята си и издължената челюст на Еленовшип при нея беше смекчена донякъде; не беше красавица, но беше принцеса, а гордата ѝ осанка и държане обикновено компенсираха всеки недостатък. Днес изглеждаше само изтерзана и сломена.

Душата на коня в гърдите на граф Конскарека днес изглеждаше така здраво затисната, че можеше да се сбърка с обикновено мрачно настроение. „Трябва да разпитам Уенцел как го прави това“. Започваше да му става ясно как Уенцел се е прикривал толкова време от по-малко чувствителните сред Зрящите, но можеше само да гадае с цената на какво го е постигал.

С облекчение забеляза, че никой не е посял да измъкне свещения крал от леглото му и да го натовари в някои стол или носилка, за да присъства на погребението на сина си. Ви било почти като две погребални носила едно след друго.

Ингрей последва лейди Хетвар, когато тя зае мястото си в процесията, и влязоха под купола на Сина на есента. Просторното помещение се напълни; зяпачи с по-нисък ранг се тълпяха и надничаха през входа откъм централния двор. Висшите лордове положиха погребалната носилка пред олтара на Сина, хорът изпя още един химн и архисвещен Фритин пристъпи напред да изпълни церемониите по последното изпращане на Болесо. Ингрей хвана ръце зад гърба си и се приготви да изгърпи обредите. Като цяло, и за негово облекчение, говорещите се изказваха кратко и официално, без да споменават за смуцаващия начин, по който принцът се беше простил с живота си. Дори Хетвар се ограничи до няколко клишета за трагично преждевременната смърт на един толкова млад човек.

Откъм централния двор долетяха звуци и тълпата се разстъпи да пропусне процесията от свещени животни. Трима от дяконите, всичките

като че глътнали бастуни, бяха нови, не от онези, които Ингрей беше видял при предишното си посещение тук. Великолепната ледена мечка Фафа беше сменена със забележително малка дългокосместа бяла котка, свила се кротко в ръцете на жена с белите одежди на Копелето. Момчето, което водеше медночервеното жребче, беше същото като преди – и макар да следеше внимателно животното си и архисвещения, погледът му все пак попадна за миг върху Ингрей над главата на лейди Хетвар и очите му се разшириха уплашено.

С изключително внимание всяко от животните биваше отвеждано до носилката, за да даде знак дали съответният бог е приел душата на Болесо. Едва ли някой очакваше благословията да е от синята кокошка на Дъщерята на пролетта или от зелената птица на Майката на лятото, но нервите на всички се опънаха, когато поведоха напред жребчето. Реакцията му можеше да се определи в най-добрия случай като нееднозначна и в най-лошия като несъществуваща, също като реакциите на сивото куче и на бялата котка. Дяконите, отговарящи за животните, изглежда, започваха да се притесняват. Биаст беше самото възплъщение на мрачна решителност, а Фара сякаш всеки миг щеше да припадне.

Означаваше ли това, че душата на Болесо е откъсната и прокълнатата, отблъсната дори от Сина на есента, който беше най-вероятният му пристан, обречена да витае, докато не се обезличи и не се стопи напълно? Или е била дотам омърсена от духовете на животните, които беше пожертвал и погълнал, че е попаднала в капан между световите на материята и на духа, в студ и неспирно терзание, както го беше описал Ингрей на Аяда?

Архисвещеният даде знак на Биаст, Хетвар и Просветен Левко – те бяха изчаквали встрани толкова незабелязано, че дори Ингрей ги видя чак сега – даде им знак да се приближат за тих разговор, после дяконите се заеха отново да преведат едно по едно животните покрай погребалната носилка.

Жегата и напрежението изведнъж затиснаха непоносимо Ингрей. Залата се залюля пред очите му. Дясната му ръка запулсира. Възможно най-тихо, той се оттегли към стената и опря рамене на хладния камък. Не стигаше. Когато жребчето затропа с копита към носилката, очите на Ингрей се подбелиха и той се срина на плочите, все едно костите му бяха станали на прах; ножницата му издрънча на пода.

И после, съвсем внезапно, стоеше в онова другото място, онова

безкрайно пространство, където се бе озовал вече веднъж в разгара на битка. Само че сега май не беше призван тук за битка. Още си беше с дворцовото облекло, челюстта му още си беше човешка...

Откъм широка алея, обточена с ухаещи на есен дървета, се появи млад червенокос мъж. Беше висок, облечен като за лов с кожени гамаш и ботуши, с лък и колчан през гърба. Очите му бяха светли, искрящи като поток през гора; лунички се посипваха по носа му, а широката му уста се смееше. Носеше венче от есенни листа – кафяв дъб, червен клен, жълта бреза, а крачката му беше широка. Той сви устни и подсвирна и острият сладък звук прониза духа на Ингрей като стрела.

С дълги скокове от мъглата се появи огромен тъмен вълк с посребрена по краищата козина, изтича при младежа, със зейнали челюсти и глуповато провиснал език. Огромният звяр клекна до краката му, близна единия, търколи се на хълбок, сякаш приканваше червенокосия младеж да клекне и да го почеше по гъстата козина на шията – и той го направи и се засмя. Вълкът сякаш също се засмя, а после младежът стана.

С по-горделива стъпка, но пак така нетърпеливо, се появи и петнистият леопард. Аяда – изглеждаше объркана – вървеше до него. Вратът на леопарда беше закичен с гирлянда от есенни цветя, всичките лилави и наситено жълти, а оплетена от същите цветя верижка се проточваше към Аяда и се увиваше около китката ѝ като кучешка каишка, само че кой водеше и кой беше воденият не ставаше ясно. Аяда беше с лекьосаната жълта рокля, с която Ингрей я беше видял за пръв път, онази, която беше носила в кошмарната нощ на Болесовата смърт, само че кървавите петна сега бяха пресни и червени и искряха като рубини, пришити по корсажа ѝ. Объркването изчезна от лицето ѝ, когато тя видя светлото лице на младежа, замени се с почуда, после с екстаз и накрая с ужас. Леопардът се отри в краката на младежа от другата страна на вълка, като едва не го събори, и дълбокото му ръмжене преряза въздуха като странна песен.

Младежът махна; Ингрей и Аяда завъртяха глави.

Принц Болесо стоеше пред тях, парализиран и в агония. И той носеше онова, в което беше срещнал смъртта си – късо палто и петна от боя и пудра по восьмчната си кожа. От размазаните цветове Ингрей го заболя главата – те се биеха, защото не бяха в правилната хармония. Напомняха на Ингрей за неграмотен човек, който, чул чужд език, се опитва да отговори с неясни и завалени думи; или за дете, което още не се е научило да пише, но драска нетърпеливи завъртулки по листа, имитирайки почерка на по-голямото си братче.

Кожата на Болесо беше прозрачна – поне за очите на Ингрей. Под ребрата му лаеше и цвилеше, грухтеше и виеше връщ мрак. Глиган имаше там, и куче, също вълк, елен, язовец, лисица, ястреб, дори и една ужасена домашна котка. „Горката, сигурно е била един от първите му експерименти“. Сила имаше там, да; но хаосът я надвишаваше. Ингрей си спомни какво беше казала Аяда: „Главата му беше като менажерия, вой, ръмжене“.

Богът каза тихичко:

– Не може да влезе през моите порти, докато носи всичко това.

Аяда пристъпи напред, протегнала ръце в предпазлива молба.

– Какво ще поискате от нас, милорд?

Богът ги огледа.

– Освободете го, ако такава е волята ви, и той ще влезе.

– Оставете на нас да решим съдбата му? – без дъх попита тя. – Не само живота му, а вечността му?

Синът на есента килна леко глава и венецът от листа се люшна.

– Ти вече реши вместо него веднъж, нали?

Устните ѝ се отвориха, затвориха се и се стиснаха леко, от страх или благоговение.

И той би трябвало да усеща това благоговение, помисли си Ингрей. Да падне на колене. А вместо това се усещаше замаян и ядосан. С пробождащо чувство на неудовлетворение завидя на Аяда за екзалтацията ѝ – завиждаше ѝ и я презираше едновременно заради нея. Все едно виждаше слънцето през миниатюрна дупчица или през платно, а Аяда го виждаше цялото. „Но ако очите ми бяха по-широки, нямаше ли тази Светлина да ме ослепи?“

– Вие бихте... бихте приели него в царството си, милорд? – попита Ингрей невярващо и гневно. – Той е убивал, не в защита на живота си, а от злоба и лудост. Опитал се е да открадне сили, на които не е имал право. Ако съм прав, правел е планове да убие собствения си брат. Щял е да изнасили Аяда и отново да убие заради собственото си забавление!

Синът вдигна ръце. Изглеждаха сияйни, сякаш нашарени от есенно слънце, отразило се в поток под рехава сянка.

– Милостта изгича от ръцете ми като река, вълчако. Би ли искал да я възпра до точната мярка, която са заслужили хората, като от аптекарски капкомер? Би ли стоял в чиста вода до кръста, раздавайки я с малка лъжичка на хора, които умират от жажда на нажежен бряг?

Ингрей стоеше и мълчеше засрамен, но Аяда вдигна лице и каза спокойно:

– Аз – не, милорд. Предайте го на реката. Бутнете го в гърма на своя водопад. Неговата загуба не е моя печалба, нито мракът му заслужава да се възрадвам.

Богът ѝ се усмихна с безмерна топлота. Сълзи се затъркаляха по бузите ѝ като сребърни нишки – като благословии.

– Не е справедливо – прошепна Ингрей. – Несправедливо е за всички, които... които се стремят да живеят почтено...

– О, но аз не съм богът на справедливостта – каза Синът. – Бихте ли предпочели вместо пред мен да се изправите пред моя Баща?

Ингрей преглътна притеснено, понеже изобщо не беше сигурен, че въпросът е риторичен, нито какво би станало, ако отговори с „да“.

– Нека тогава Аяда избира. Аз ще се съглася с решението ѝ.

– Уви, от теб ще се иска повече от това да стоиш встрани и да не правиш нищо, вълчако. – Богът посочи Болесо. – Той не може да премине през портите ми с този товар от осакатени духове. За тях това не е върнатата врата. Измъкни ги от него, Ингрей.

Ингрей се вгледа през решетките на Болесовите ребра.

– Да изчистя тази клетка?

– Ако тази метафора предпочиташ, да. – Медночервените вежди на бога се свъсиха, но очите му под тях святакаха с доза черен хумор. Вълкът и леопардът седяха кротко от двете страни на стройните му крака и се взираха в Ингрей с дълбоки, немигащи очи.

Ингрей примигна.

– Как?

– Повикай ги да излязат.

– Аз... не разбирам.

– Направи онова, което твоите предци са правели един за друг в последните очистващи ритуали на Старите лесове. Не знаеше ли? Докато едни измивали и увивали всяко тяло за погребението, родовите шамани имали грижата за душите. Всеки помагал на своя другар, бил той обикновен душевоин или велик маг, да мине през Нашите порти в края на живота си, и очаквал сам да бъде изпроводен по същия начин, когато му дойдел редът. Верига от ръка до ръка, от глас към глас, очистени души, които текат в безкраен поток. – Гласът на бога се смекчи. – Повикай моите нещастни създания да излязат, Ингрей кин Вълчаскала. Попей им, за да намерят покой.

Ингрей застана с лице към Болесо. Очите на принца бяха огромни и молещи. „Сигурно и очите на Аяда са били огромни и молещи в онази нощ. Каква милост получи тя от теб, безмилостен принце?“ Той сви

устни.

„Освен това аз изобщо не мога да пея“.

Аяда го гледаше – него, а не бога, изведнъж осъзна Ингрей. С надежда и увереност.

„Нямам милост в себе си, милейди. Така че ще заема малко от твоята“.

Пое си дъх, посегна дълбоко в себе си, по-дълбоко, отколкото беше посягал някога. „Нека бъде възможно най-просто“. Избра напосоки едно завихряне, протегна ръка и каза:

– Излез.

Духът на избраното зверче се провря през пръстите му, див и измъчен, и избяга. Ингрей погледна към бога.

– Къде?...

Сияйните пръсти махнаха лекичко да го успокоят.

– Всичко е наред. Продължавай.

– Излез...

Един по един тъмните потоци се изляха от Болесо и се стопиха в нощта. В утрото. В каквото там беше. Всички отплаваха към някакво „сега“ някъде извън времето, помисли си Ингрей. Накрая Болесо се изправи пред него – още мълчеше, но вече бе свободен от тъмните петна.

Червенокосият бог се появи, яхнал медночервеното конче, и протегна ръка на принца. Болесо се дръпна леко, вдигнал поглед с колебание и страх, и Аяда затаи дъх. Но ето че той се покатери мълчаливо зад бога. На лицето му се четеше много почуда и малко радост.

– Мисля, че душата му още е ранена, милорд – каза Ингрей. Най-после като че ли разбираше.

– О, аз познавам една превъзходна Лечителка там, където отиваме. – Богът се засмя от сърце.

– Милорд... – започна Ингрей, когато богът понечи да обърне кончето, което нямаше юзди.

– Да?

– Ако всеки родов шаман е освобождавал този преди него и така поред... – Той преглътна с мъка. – Какво става с последния останал шаман?

Господарят на есента сведе тайнствен поглед към него, протегна един сияен пръст и почти докосна челото на Ингрей. За миг Ингрей си помисли, че Синът на есента изобщо няма да му отговори, но после той каза тихо:

– Ще трябва да разберем.

И смушка жребчето, и изчезна.

Ингрей примигна.

Лежеше на коравите плочи, наполовина облегнат на стената, и гледаше нагоре към извития купол. Гледаше и към кръг притеснени лица, които пък гледаха него – Жеска, лейди Хетвар и двама мъже, които не познаваше.

– Какво стана? – прошепна Ингрей.

– Припадна – каза намръщено Жеска.

– Не... какво стана при носилката? Ей сега?

– Господарят на есента прие принц Болесо – каза лейди Хетвар и хвърли поглед през рамо. – Онова хубаво червено жребче само дето не го облиза целия – по-ясно не можеше да бъде. За облекчение на всички.

– Да. Половината ми познати се обзалагаха, че ще отиде при Копелето. – По лицето на Жеска премина крива усмивка. Лейди Хетвар го изгледа предупредително.

– Това едва ли е подходящ повод за обзалагания, Жеска.

Ингрей се надигна още малко. От движението цялата зала бавно се завъртя и той стисна очи, после пак ги отвори. По време на видението се беше усещал изтръпнал и безтелесен, сега обаче го разтърсваха вълни, излъчващи се от стомаха му, макар да не му беше студено. Сякаш тялото му е било подложено на шок, спестен на разсъдъка му.

Лейди Хетвар се наведе и сложи строга майчинска ръка на влажно-то му чело.

– Зле ли ви е, лорд Ингрей? Челото ви пари.

– Аз... – Канеше се твърдо да отрече подобна слабост, но после размисли. Нищо друго не искаше толкова силно, колкото да се махне по най-бързия начин от тази препълнена зала. – Май наистина съм болен, милейди. Моля да ме извините и да предадете извиненията ми и на вашия съпруг. – „Трябва да намеря Аяда“. Изправи се неуверено на крака и бавно тръгна покрай стената. – По-добре ще е да не се простя със закуската си точно тук и сега.

– Така е – съгласи се тя. – Побързайте. Жеска, помогни му. – Едва изчака Жеска да го прихване над лакътя и се обърна към сина си.

Хорът отново беше запял и се подреждаше да изведе процесията навън, присъстващите също заемаха местата си. Ингрей беше благодарен за прикриващия шум. Стори му се, че мярна Просветен Левко да проточва врат и да го гледа, но избягна да срещне погледа на свещения.

Докато стигнат до портика, вече той влачеше Жеска, а не обратното.

– Пусни ме – каза накрая и се отърси от ръката му.

– Но, Ингрей, лейди Хетвар каза...

Този път не се наложи да прибегне до несвестния глас – Жеска се дръпна като ужилен само от погледа му. Остана да го гледа объркано как си пробива път през претъпкания площад.

Докато стигне до стълбите към Кралиград, Ингрей вече подтичваше. Хукна по безкрайните стъпала, като ги вземаше през две и през три, рискувайки да се претрепе. Докато мине над покритата рекичка, вече тичаше. Когато потропа на вратата на тясната къща, а после за миг се приведе напред, опрял ръце на коленете си и едва поемайки си дъх, лъжата му пред лейди Хетвар почти се беше превърнала в истина – стомахът му се надигаше толкова, колкото и измъчените му бели дробове. Влетя през вратата покрай ошашавения портиер.

– Лейди Аяда... къде е?

Преди портиерът да е отворил уста, трополене по стълбите отговори на въпроса му. Аяда литна надолу към тях, а надзирателката подтичваше след нея и викаше:

– Госпожице, не бива, върнете се да си легнете...

Ингрей изправи гръб и стисна здраво протегнатите й към него ръце.

– И ти ли...

– Видях...

– Ела! – Той я повлече към салона. – Оставете ни! – извика той през рамо. Портиерът, малкият му помощник, надзирателката и слугинята се люшнаха назад като есенни листа при силен порив на вятър. Ингрей затвори с трясък вратата.

Двамата пуснаха ръцете си и се прегърнаха трескаво, с много малко романтика и много-много страх. Ингрей не знаеше кой от двамата трепери по-силно.

– Ти какво видя?

– Него видях, Ингрей, Него чух. Не беше сън този път, нито уханье в мрака – видение наяве, съвсем ясно. – Тя го избута назад да го погледне в лицето. – Видях и теб. – Неверие се изписа на лицето й, макар и явно не по повод на видението й. – Ти стоеше лице в лице с бог и нищо по-добро не можа да измислиш от това да спориш с Него! – Тя го стисна за раменете и го разтърси. – Ингрей!

– Той прие Болесо...

– Видях го с очите си! О, по милостта на Сина, очистена бях от прегрешението си. – Съзри се търкаляха по истинското й лице, така

както се бяха стичали и по лицето ѝ в съня. – И с твоята милост също, о, Ингрей, такова нещо стори ти... – Тя целуваше лицето му, хладните ѝ устни се плъзгаха по горещото му потно чело, по клепачите му, по бузите му.

Той се дръпна лекичко и каза през стиснати зъби:

– Аз не правя такива неща. Такива неща не се случват на мен.

Тя го погледна втренчено.

– Случват ти се доста често, бих казала.

– Не! Да... богове! Все едно съм се превърнал в някакъв скверен гръмоотвод посред гръмотевична буря. Чудеса, трябва да стоя далеч от погребални чудеса, те свръщат от мишените си и поразяват мен. Не искам, не мога...

Лявата ѝ ръка стисна неговата дясна. Тя погледна надолу.

– О!

Нещастната превръзка пак беше подгизнала. Без да каже нищо, Аяда отиде при бюфета, разрови набързо едно чекмедже и намери парче ленено платно.

– Хайде, седни. – Заведе го до масата, свали окървавения парцал и превърза стегнато ръката му. Вече и двамата започваха да дишат малко по-спокойно. За разлика от него, Аяда не беше прекосила на бегом половината столица, но той не я попита от какво толкова се е задъхала.

– Това трябва да го види лечител – каза тя, докато стягаше възела. – Нещо не е наред.

– Май си права.

Тя се наведе напред и заглади един кичур мокра от пот коса от челото му. Погледът ѝ претърси лицето му – за какво, той не знаеше. Изражението ѝ се смекчи.

– Може и да съм убила Болесо...

– При самозащита.

– Но благодарение на теб ми бе спестена вината боговете да го отблъснат и душата му да се скита безутешна. Все е нещо. Нещо голямо.

– Мда. Щом казваш. – За нея значи. Щом действията му я бяха зарадвали, може би си е струвало. Аяда и Синът. – Значи затова е било. Затова Те ни докараха тук. Заради незаслуженото опрощение на Болесо. Изпълнихме волята на бога, всичко свърши и сега сме захвърлени на милостта на собствената си орис.

Устните ѝ се кривнаха нагоре.

– Колко типично за теб, Ингрей! Винаги да гледаш откъм тъмната страна.

– Все някой трябва да е реалист в цялата тази лудница!

Сега и веждите ѝ се вдигнаха. Тя му се смееше!

– Ако събираш само минусите, едва ли ще получиш реалистичен баланс на сметките. Има и други цветове освен черното. Това беше и моето незаслужено опрощение.

Сигурно трябваше да се почувства засегнат, а не окрилен от смеха ѝ, сякаш се носеше по водите на бълбукащ топъл поток.

Тя си пое дъх.

– Ингрей! Щом една душа, задържана в материалния свят от котвата на животински духове, е такава агония за боговете, че те да изискат чудеса от... от такива недостойни помощници като нас, какво ли са четири хиляди такива души?

– Имаш предвид твоята Ранена гора? Съня ти?

– Не мисля, че сме приключили. Мисля даже, че още не сме започнали!

Ингрей облиза устни. Разбираше внезапното ѝ вдъхновение, да. Искаше му се да не го беше разбрал толкова лесно. Щом освобождаването на една такава душа го беше изпълнило с толкова ужас...

– Няма и да започнем, ако мен ме изгорят на клада, а теб те обесят. Не казвам, че не си права, но нека караме поред.

Тя тръсна глава в пламенно отрицание.

– Все още не разбирам какво се иска от мен. Но видях какво се иска от теб. Ако твоят велик вълк те е превърнал в истински шаман на Лесовите, в последния шаман... а Гласът на самия бог го каза в прав текст, – то тогава ти си последната надежда. Очистване – мъжете, паднали на Кървавополе, така и не са били пречистени, не са били освободени. Трябва да отидем там. – Тя се размърда на стола си, сякаш готова да скочи, да хукне веднага към вратата и оттам по огрения от утринното слънце път.

Той стисна по-силно ръцете ѝ – да я задържи също, покрай другите неща.

– Бих посочил, че тук има някоя и друга пречка, ако случайно си забравила. Ти си арестувана и те чака процес, а аз отговарям за охраната ти.

– Веднъж вече ми предложи да избягаме. Сега знам къде! Не разбираш ли? – Очите ѝ горяха.

– И после какво? Ще ни преследват и ще ни върнат, най-вероятно преди да сме успели да направим нещо там, и твоето положение ще е много по-лошо отпреди, а мен ще ме отделят от теб. Нека първо

разрешим проблема в Изтокдом и тогава да тръгнем. Това е логическата последователност на нещата. Щом твоите хора са те чакали четиристотин години, със сигурност могат да почакаат още малко.

– Могат ли? – Веждите ѝ се свъсиха. – Знаеш ли го? Откъде?

– Трябва да се съсредоточим върху всеки проблем поотделно и първо върху най-спешния.

Дясната ѝ ръка се вдигна към сърцето ѝ.

– За мен този е най-спешен, така го усещам.

Ингрей стисна зъби. Само защото беше пламенна и прекрасна, и красива, и докосната от бог, още не означаваше, че е права за всичко.

„Повече от докосната от бог. Лично опростена чрез чудотворна на-меса“. Нищо чудно, че в момента изглеждаше като горски пожар. Самият той като нищо можеше да се стопи от горещината, която излъчваше Аяда.

Ала уви, опростена само в душата и греха си. Тялото и престъплението ѝ още бяха заложенници на материалния свят и столичната политика. Каквото и да искаха от него боговете, едва ли включваше да се подведе по глупавия ѝ план.

Той си пое дъх.

– Аз не съм сънувал твоя сън за Гората. Разполагам само с твоето описание – живо и ярко наистина, – на което да стъпя. Призраците избледняват, лишени от захранването на прежните си тела. Защо твоите призраци не са избледнели? Мислиш ли, че са били уловени в онези прекълнати дървета в продължение на четири столетия?

Каза го донякъде на шега, но тя го прие съвсем сериозно.

– Така мисля, да. Или нещо подобно. Нещо живо трябва да ги е поддържало в света на материята. Помниш ли какво каза Уенцел, за великия ритуал, който Одар прекъснал?

– Не приемам на доверие нищо, казано от Уенцел.

Тя го изгледа със съмнение.

– Той ти е братовчед.

Ингрей не можа да реши дали това беше казано като аргумент за или против графа.

– Аз не разбирам Уенцел – продължи Аяда, – но това ми прозвуча правдоподобно, с костите си го усетих като истина. Велик ритуал, който да свърже душевоините със самите Лесове, от които да черпят поддръжка, докато не постигнат победа. – Крайно тревожна и тревожеща сянка мина по лицето ѝ. – Но те така и не са постигнали победа, нали? А и Лесовите, които се възродили накрая, не били същите като преди, а нещо

ново. Уенцел казва, че било предателство, макар аз да не го виждам. Във всеки случай това вече не бил техният свят.

На външната врата се почука силно и Ингрей стреснато подскочи. През стените се чу провлечената походка на портиера и един тих глас – думите не се различаваха, но възмутеният тон се чу ясно. Ингрей стисна ядосано зъби от това ненавременно прекъсване. „Сега пък какво?“

15.

Формално почукване и вратата на салона се отвори навътре. Гласът на портиера се чу откъм коридора:

– ... не, Просветени, не влизайте там, моля ви! Вълчият лорд ни нареди да не...

Просветен Левко прекрачи прага и решително затвори вратата пред паническото словоизлияние на портиера. Беше с дрехите си от по-рано сутринта, когато Ингрей го беше зърнал за миг – в белите роби на своя орден, само по-нови и чисти от онези, които беше носил в прашния си кабинет, но и сега без отличията на ранга си. Незабележим – на деловия фон на Храмовград сигурно и почти невидим. Не че чак се беше задъхал, но лицето му се беше зачервило, сякаш бе вървял бързо под обедното слънце. Поспря да приведе в ред робата и дишането си, без да сваля поглед – пронизителен и притеснен – от Ингрей и Аяда.

– Аз съм само малък светец – каза той накрая и направи свещения знак, като ръката му се задържа миг по-дълго върху сърцето, – но онова не можеше да се сбърка.

Ингрей облиза устни.

– Колцина други го видяха освен вас, знаете ли?

– Доколкото знам, аз бях единственият Зрящ там. Вие да имате друга информация по въпроса?

„Уенцел“. Щом е имало знаци, видими за Левко, то едва ли Уенцел бе останал в неведение.

– Не съм сигурен.

Левко сбърчи подозрително нос.

Аяда рече предпазливо:

– Ингрей?...

– А! – Ингрей скочи да ги представи един на друг, благодарен за това кратко бягство на завет в царството на етикета. – Лейди Аяда, това е Просветен Левко. Аз съм, хм... разказвал съм на всеки от вас по нещичко за другия. Просветени, ще седнете ли? – И му предложи третия стол. – Очаквахме ви.

– Боя се, че не мога да кажа същото за вас. – Левко въздъхна, отпусна се тежко на стола и размаха ръка пред лицето си. – Всъщност вие ставате все по-неочаквани с всеки час.

Ингрей се поусмихна в знак, че оценява играта на думи, и пак седна

до Аяда.

– И за самия мен е неочаквано. Не знаех... Нямах намерение да... Вие какво видяхте всъщност? От ваша гледна точка? – Нямах предвид мястото му в залата, но ако се съдеше по изражението на свещения, нямахме нужда да обяснява това.

Левко си пое шумно дъх.

– Когато заведоха животните при трупа първия път, се опасявах, че резултатът няма да е еднозначен. По принцип се опитваме да избягваме такива резултати – те са крайно мъчителни за близките на покойника. А в този случай подобен резултат би бил катастрофален. Дяконите имат указания да, хм, да подсилват отклика на своето животно, за по-голяма яснота. Да подсилват, обърнете внимание, не да подменят или променят. Боя се, че тази традиция е била разчетена погрешно от някои мои колеги и доведе до опита за измама онзи ден. Или така поне показва нашето разследване. Нито един от ордените не остана доволен от разкритието, че някои от хората ни са се поддали на изкушението и са отстъпили пред подкупи или заплахи. Такава корупция се подхранва от собствения си успех, ако не бъде спряна навреме.

– Не са ли се страхували от гнева на своите богове? – попита Аяда.

– Дори гневът на боговете се нуждае от човешки канал, по който да се изяви. – Левко измери Ингрей с поглед. – Като проводник на божествен гняв, вие свършихте чудесна работа онзи ден, лорд Ингрей. Не бях виждал конспирация да се саморазкрие толкова охотно, че даже и с нетърпение.

– Радвам се, че съм могъл да услужа – изръмжа Ингрей. Поколеба се. – Тази сутрин се случи за втори път. Вторият бог, с когото се кръстоса пътищата ми в рамките на три дни. Ледената мечка сега ми струва като прелюдия – вашият бог беше там вътре в прокълнатото създание.

– Там и трябва да е, ако погребалното чудо е истинно.

– Чух глас в главата си, когато се изправих лице в лице с мечката.

Левко застина.

– Какво ви каза той? Спомняте ли си точните думи?

– Едва ли бих могъл да ги забравя. „Виждам, че сега палето на Брат ми е в по-добра кожа. Добре. Моля, продължи“. А след това гласът се засмя. – Ингрей добави раздражено: – Не бих казал, че ми помогна много. – И по-тихо: – Изплаши ме. А сега си мисля, че не съм се изплашил достатъчно.

Левко се облегна назад и се нацупи.

– Вашият бог ли е бил там, в мечката? Как мислите? – настоя

Ингрей.

– О... – Левко размаха ръце, – в това няма съмнение. Знаците за свещеното присъствие на Копелето не могат да се сбъркат, поне от онези, които Го познават. Писъците, врявата, хората, които тичат в кръгове... оставаше само някой да избухне в пламъци, за да е пълна картинката, а за миг си помислих, че вие ще ни сюрпризирате и с това. – После добави утешително: – Раните от изгаряне на дякона ще заздравеят за няколко дни. Във всеки случай той не смее да се оплаква от наказанието си.

Аяда вдигна вежди.

Ингрей се окашля.

– Тази сутрин обаче не беше вашият бог.

– Да. И толкова по-добре навярно. Синът на есента ли беше? Аз съзрях само леко раздвижване при стената, когато се строполихте, усетих Присъствие и припламване като от оранжев огън, когато жребчето най-после реагира. Не го видях с очите си, както сигурно разбирате.

– Сега вече разбирам – въздъхна Ингрей. – Аяда беше там. Във видението ми.

Левко извърна рязко глава към нея.

– Нека тя ви разкаже – продължи Ингрей. – Беше нейно... струва ми се, че чудото беше нейно. – „Не мое“.

– Двамата сте имали едно и също видение? – удивено възкликна Левко. – Разкажете ми!

Тя кимна, вгледа се за миг в Левко, сякаш още не беше решила дали да му се довери, погледна отново Ингрей и започна:

– Споходи ме като гръм от ясно небе. Бях в стаята си горе, тук, в къщата. Изведнъж ми стана горещо, почувствах се странно и усетих, че се свличам на пода. Надзирателката ми реши, че съм припаднала, и ме вдигна на леглото. Предния път, в Червени яз, съзнавах по-ясно реалността около себе си, но сега... бях изцяло във видението. Най-напред видях Ингрей, в дворцовото му облекло – същото, което носи сега, но преди това не го бях виждала в тези дрехи. – Тя замълча и изгледа дрехите му, сякаш да добави още нещо, но после само поклати глава и продължи: – Вълкът му тичаше край него. Голям и тъмен, но толкова красив! Аз бях вързана с верижка от цветя за моя леопард и той ме дърпаше напред. А после богът се появи откъм дърветата...

Равният ѝ глас предаде събитията почти така, както Ингрей ги беше изпитал сам, макар и от друга гледна точка. Гласът ѝ потрепна леко, докато цитираше думите на бога. Буквално, доколкото Ингрей можеше да

си ги спомни – изглежда, и тя беше усетила същото като него, реч, която се изписва в съзнанието ти с букви от негаснещ огън. Той отклони поглед, когато дойде ред да бъдат цитирани собствените му непочтителни забележки, и стисна зъби.

Сълзи искряха в очите ѝ, когато завърши:

– ... и Ингрей го попита какво става с последния останал шаман щом няма друг, който да го очисти и изпрати, но богът не отговори. Остананах с впечатлението, че не знае. – Тя преглътна.

Левко опря лакти на масата и разтърка очи.

– Усложнения – измърмори той неодобрително. – Разбира се, че ще ме е страх да отварям писма от Халлана.

– Дали това би могло да се отрази на делото на Аяда, как мислите? – попита Ингрей. – Ако се стигне до даване на показания? Докъде е стигнала подготовката по процеса? Мисля... предполагам... че тези новини стигат рано до вас. – Тоест, ако тънката прилика между Левко и Хетвар се простираше и отвъд възрастта и стила на поведение.

– О, да. Клюките в храма надминават и тези в двора, кълна се. – Левко засмука долната си устна. – Доколкото знам, орденът на Бащата е назначил петима съдии за предварителното разглеждане.

Това само по себе си беше важна новина – дребните случаи, или онези, които щяха да бъдат третиращи като дребни, обикновено получаваха трима такива съдии, или един, или ако обвиненият съвсем нямаше късмет – някой младши дякон, който още се учи на занаята.

– Знаете ли нещо за убежденията им? – „Или нещо против тях?“

При този въпрос Левко вдигна вежди.

– Мъже с благородно потекло и с богат опит в углавните обвинения. Улегнали хора. Предполагам, че още утре ще започнат да разпитват свидетелите.

– Хм – каза Ингрей. – Видях, че конник Улкра е пристигнал. Сигурно и цялото Болесово домакинство е пристигнало заедно с него от Глиганска глава. Което означава, че вече нищо не пречи разглеждането да започне. Ще ме призоват ли да дам показания?

– Понеже не сте били там, когато е умрял принцът, едва ли. Вие искате ли да свидетелствате?

– Може би... не. Не съм сигурен. Какъв опит имат тези улегнали мъже в сферата на свръхестественото?

Левко изсумтя.

– Е, това винаги е проблем.

Аяда следеше разговора им, свъсила вежди.

– Защо?

Левко я изгледа преценяващо.

– Твърде много от свръхестественото – а и от священото между другото – е въпрос на вътрешно преживяване. По тази причина свидетелските показания за тези неща обикновено са изкривени. Хората лъжат. Заблуждават себе си или другите. Често им бива внушавано, чрез убеждения, заплаха или промиване на мозъка, че са видели неща, които не са. А и честно казано, понякога хората просто са луди. Всеки млад съдия от ордена на Бащата скоро разбира, че ако отхвърля всички подобни свидетелства в самото начало, не само ще си спести много време и нерви, а и ще е прав, девет случая от десет, ако не и повече. По тази причина условията за приемане на подобни твърдения в съда станаха много строги. По правило трима храмови свещени с изострени възприятия и добра репутация трябва да гарантират един за друг и за свидетелските показания.

– Вие сте точно такъв храмов свещен, нали? – попита Аяда.

– Такъв съм, но съм един.

– Но в тази стая сме трима!

– Хм, относно изострените възприятия – може би, но ви липсва много по отношение на храмовата принадлежност и добрата репутация, уви. – Сухият му поглед натежа колкото върху Аяда, толкова и върху Ингрей.

Ингрей си помисли, че Халлана би била друг подходящ свидетел. Но точно сега трудно биха уредили присъствието ѝ. Макар че ако заложеше на тактиката на протакането, би могъл да изпрати куриер до Сухо листо. Остави тази мисъл за по-късно.

Аяда потри челото си и попита жално:

– Не ни ли вярвате, Просветени?

Левко стисна устни.

– Да, да, вярвам ви, Копелето да ми е на помощ. Но достатъчно доверие за частни действия и достатъчно доказателства за съдебен процес са две различни неща.

– Частни действия? – повтори Ингрей. – От името на Храма ли говорите, Просветени?

Той направи двусмислен жест.

– Аз едновременно налагам и спазвам храмовата дисциплина. Освен това съм слабо докоснат от бог, но достатъчно, за да не ламтя за повече. Никога не съм сигурен дали своенравните ми способности са моя грешка като приемник, или Негова като източник. – Той въздъхна. –

Вашият господар Хетвар така и отказва да проумее това. Упорито ме преследва с настоявания да помогна за разни неща, от които не разбирам нищо, и се дразни, когато му откажа. Магьосниците от моя орден са на негово разположение; боговете не са.

– Наистина ли му отказвате? – впечатлен попита Ингрей.

– Често. – Левко изкриви лице в гримаса. – Колкото до големите светци – тях никои не ги командва. Мъдрите хора от Храма просто ги следват и чакат да видят какво ще стане, без да задават излишни въпроси.

Левко за миг сякаш се върна в свои си спомени и Ингрей се зачуди какъв ли опит е натрупал Просветеният в тези неща. Неща редки и внушителни, ако трябваше да гадае.

– Аз не съм светец от никакъв вид.

– Аз също – пламенно заяви Аяда. – И все пак...

Левко ги изгледа един по един.

– Това, което казвате, е вярно. И въпреки това... И двамата сте повече докоснати от бог, отколкото е редно за хора с вашата сила на волята. Именно отричането от собствената воля е онова, което отваря място и позволява на бога да навлезе в материалния свят чрез светците. Слуховете за това как животинските духове позволявали на воините от Старите лесове да се отворят по-широко за своите богове, преливайки благодат така, както сега го правят за нас свещените погребални животни, изведнъж започват да ми се струват по-убедителни.

„Означава ли това, че моето оневиняване наистина е в опасност, както твърди Уенцел?“ Ингрей реши да зачекне този въпрос отдалеч.

– Аяда не носи по-голяма отговорност за придобиването на своя леопард, отколкото носех аз за вълка си. Други са й го натресли. Не може ли да я оневинят така, както оневиниха мен? Няма логика да бъде оправдана по едно углавно обвинение само за да я осъдят по друго.

– Интересен въпрос – каза Левко. – Какво казва печатник Хетвар?

– Още не съм споменал на лорд Хетвар за леопарда.

Веждите на Левко се вдигнаха.

– Той не обича усложненията – неубедително каза Ингрей.

– Каква игра играете, лорд Ингрей?

– И на вас не бих го казал, ако не ме беше принудило писмото на Халлана.

– Спокойно сте могли да изгубите въпросното писмо по пътя – посочи кротко свещеният. И със съжаление?

– Мина ми през ума – призна Ингрей. – Но реших, че ползата ще е

временна. – После добави: – Бих могъл да ви задам същия въпрос. Простете ми, но ми се струва, че вашата вярност към правилата е доста еластична.

Левко вдигна ръка с разперени пръсти.

– Говори се, че палецът е свещен за Копелето, защото с него натискал везните на справедливостта, за да ги наклони в своя полза. Има повече истина, отколкото хумор в тази шега. В същото време обаче почти всяко правило е измислено заради някаква предхождаща го катастрофа. Моят орден има цял арсенал от натрупани по този начин правила, лорд Ингрей. Ние се въоръжаваме според нуждата.

Коего правеше Левко еднакво непредсказуем и като съюзник, и като враг, мрачно си помисли Ингрей.

Откъм входната врата се чу ново почукване. Ингрей затаи дъх от страх, че може да е Уенцел, пришпорен насам от сутрешните събития също като Левко, но ако се съдеше по тихия спор между портиера и новодошлия, едва ли беше пристигнал точно графът. Накрая вратата се отвори и портиерът предпазливо надникна.

– Пратеник за Просветен Левко, милорд.

– Да влезе – каза Ингрей и портиерът се оттегли облекчено.

Мъж в табарда на принц Болесо се мушна с рамото напред покрай него. Слуга, ако се съдеше по другите му дрехи, липсата на меч и колебливото му поведение. На средна възраст, леко прегърбен и с рядка четина по бузите.

– Простете, Просветени, спешно трябва да говоря със... – Погледът му се спря на Ингрей и очите му се разшириха в явен знак, че го е познал. Гласът му рязко се сниши. – О!

Ингрей го изглежда озадачено, поне отначало. После кръвта сякаш завря в главата му и той осъзна че е помирилс демон, особената миризма на дъжд и мълнии, която се излъчваше на вълни от новодошлия. Някой от предрешените магьосници на Левко, дошъл да докладва за храмови дела на господаря си? Явно не, защото по лицето на Левко нямаше и помен да го е познал, макар тялото му да се беше вдървило. „Той също помирисва демона или го усеща по друг начин“.

По-скоро гласът, а не външността го издаде. Вътрешното око на Ингрей остърга брадата заедно с единайсет години от лицето на слугата.

– Ти!

Слугата само дете не се задави.

Ингрей се изправи толкова бързо, че столът му падна назад и изтрещя в пода. Слугата, който вече отстъпваше, изпищя, завъртя се и излетя

от стаята, като тръшна вратата след себе си.

– Ингрей, какво... – извика Аяда.

– Това е Кумрил! – викна Ингрей през рамо и хукна да го гони.

Докато отвори двете врати и изскочи на улицата, онзи вече беше изчезнал зад завоя, но ехото от тичащи стъпки и учуденият поглед на един минувач указаха на Ингрей посоката. Той отметна полите на палтото си, сложи ръка на меча, хукна натам и зави покрай редицата къщи точно навреме, за да види как Кумрил хвърля изплашен поглед назад и се шмугва в една пресечка. Затича след него. Щяха ли младостта и яростта да надбягат средната възраст и силния страх?

„Той е магьосник. Какво, в името на петимата богове, ще правя, ако го хвана?“ Ингрей изскърца със зъби и остави въпроса за по-късно, защото вече настигаше Кумрил и ръката му се протягаше да го хване за яката. Успя, дръпна силно назад, завъртя го и го засили към най-близката стена, после го притисна към нея с тежестта на тялото и погледа си.

Кумрил стенеше и скимтеше:

– Не, не, помощ!...

– Ами омагьосай ме де, защо не ме омагьосаш? – озъби му се Ингрей. Магьосниците и шаманите, така беше казал Уенцел, били стари съперници. Със замаяните остатъци от здравия си разум, Ингрей се зачуди кои ли са били по-силни и дали няма да му се наложи ей сега да установи това от личен опит.

– Не смея! Той ще ми измъкне контрола и пак ще ме пороби!

Думите бяха достатъчно странни, за да възпрат Ингрей поне донякъде, и той поотпусна малко ръката си около гърлото на магьосника.

– Какво?

– Демонът ще ме превземе отново, ако прибягна до помощта му – заекна Кумрил. – Не... не е нужно да се страхувате от мен, лорд Ингрей.

– Кълна се в агонията на баща си, обратното не е вярно.

Кумрил преглътна и отклони поглед.

– Знам.

Ингрей отпусна хватката си още малко.

– Какво правиш тук?

– Проследих свещения. От храма. Видях го в тълпата. Искам да, ка-нех се да опитам да... исках да му се предам. Не очаквах да видя вас.

– Е, срещу това нямам възражения. Хайде, да вървим.

И като го стискаше над лакътя за всеки случай, го поведе назад към тясната къща. Кумрил беше блед и трепереше, но когато дишането му се успокои, част от първоначалния му потрес също отмина. Докато

Ингрей го избута през вратата на салона и я затвори, Кумрил беше дошъл достатъчно на себе си, за да го изгледа възмутено, преди да оглади табарда си и да се изправи пред Левко.

– Просветени, Благословени. Аз, аз, аз...

Очите на Левко бяха напрегнати. Той посочи стола на Ингрей, който вече бе вдигнат, и каза:

– Седни. Кумрил, нали?

– Да, Просветени. – Кумрил се отпусна тежко на стола.

Ингрей скръсти ръце и се облегна на стената.

Левко притисна ръка към челото на Кумрил. Ингрей нямаше представа какво преминава между двамата, но Кумрил се поотпусна, а демонската миризма отслабна. Слугата задиша по-леко, а погледът му, взрян някъде в далечината, се проясни, сякаш от плещите му бе паднал невидим товар.

– Наистина ли си от домакинството на принц Болесо? – попита Ингрей и кимна към табарда.

Кумрил го погледна.

– Да. Или по-скоро бях. Той... той ме представяше за свой личен слуга.

– Значи ти си бил незаконният магьосник, помагал му в забранените ритуали. Аз... стигна се до извода, че сигурно е имало такъв. Но аз така и не те видях в Глиганска глава.

– Да, погрижих се да не ме... да не ме видите. – Кумрил преглътна.

– Конник Улкра и прислугата пристигнаха късно снощи. Нямаше как иначе да стигна до Изтокдом освен с тях. Аз... аз... не можех да дойда по-рано. – Последното като че ли беше адресирано към Левко.

– Някой друг от домакинството на Болесо знаеше ли какъв си всъщност? – попита Ингрей.

– Не, само принцът. Аз... моят демон... настояваше да се пази тайна. Този беше от малкото въпроси, по които неговата воля надви волята на Болесо.

– Може би – благо ги прекъсна Левко – ще е най-добре, ако започнеш от самото начало, Кумрил.

Кумрил сгърби рамене.

– Кое начало?

– Изгарянето на една конкретна писмена изповед би свършило работа.

Кумрил вдигна рязко поглед.

– Откъде знаете?

– Възстанових я за разследването. С цената на много труд.

– Без съмнение! – Очевидният страх на Кумрил от Левко отстъпи пред нещо като професионално благоговение. Левко вдигна пръст да го спре.

– Стигнах до заключението, че изгарянето на онзи документ маркира момента, в който си изгубил контрол над силата си.

Кумрил кимна бавно.

– Така беше, Благословени, И началото на моето... моето... моето робство.

– А. – Кратка усмивка на задоволство разтегна устните на Левко при това потвърждение на хипотезата му.

– Няма да кажа, че беше началото на кошмара ми – продължи Кумрил, – защото и преди това живеех в най-черен кошмар. Но в отчаянието ми след ужасните събития в Брезовлес, моят демон взе връх и пое контрола над тялото и ума ми. Аз... ние... той избяга с тялото ми, чието притежание го изпълваше с огромна радост, и подхванахме едно странно съществуване. Изгнание. Първата му грижа неизменно беше да стои далеч от всякакви служители на Храма, а втората – да задоволява при възможност прищевките и желанията си в света на материята. Които не винаги съвпадаха с моята представа за удоволствия. Месеците, когато реши да експериментира с болката, бяха най-лошите – Кумрил потръпна, – но и това отми-отми-отмина като всяко от увлеченията му. За щастие. Кълна се, че беше целенасочен като едnodневка. Когато Болесо ни намери... ни застави да му служим, демонът беше на път да се разбунтува срещу суката, но не смееше да се противопостави открито на принца. Той си имаше начини да налага волята си.

Левко се приведе напред.

– Как си върна контрола? Защото това се случва изключително рядко, след като демонът е взел връх над своя магьосник.

Кумрил кимна и погледна някак уплашено към Аяда.

– Заради нея.

Аяда го изгледа сащисано.

– Какво?!

– През нощта, когато умря Болесо, аз бях в съседната стая. Да му помогна при заклинанието над леопарда. На стената имаше дупка със запушалка, през която можеше да се вижда и да се чува.

Лицето на Аяда се вкамени. Кумрил се присви под погледа ѝ. Щеше ли той, макар и тероризиран от демона си, да облизва устни, наблюдавайки похотливо изнасилването ѝ, ако нещата се бяха развили

другояче? Ръката на Ингрей, играла си лениво досега с дръжката на меча, сега се стегна отгоре ѝ.

Кумрил събра сила да издържи погледите им и продължи:

– Болесо вярваше, че животинските духове, които поглъщаше, ще му помогнат да привърже към себе си всички благородни кинове. Имаше си те-теория, че леопардът е вашето кин животно, лейди Аяда, заради шалионското потекло на баща ви. Намерението му беше чрез леопарда да привърже ума и волята ви към себе си, да ви превърне в съвършената любима. От-отчасти от похот, отчасти за да изпробва възможностите си, преди да ги е пренесъл на политическата арена, отчасти защото по онова време вече беше наполовина полудял от подозрителност към всички и само при такъв железен контрол се осмеляваше да допусне жена толкова близо до персоната си.

– Нищо чудно – каза Аяда и гласът ѝ едва доловимо потрепна. – Мен поне не си направи труда да ме ухажда.

Левко каза тихо:

– Било е голям грях и богохулство, наистина, да се опиташ да подчиниш волята на друг човек. Свободната воля е свещена дори за боговете.

– Значи духът на леопарда е трябвало да отиде при Аяда, така ли? – попита озадачено Ингрей. – Ти ли го сложи там? – „Така както навремето направи с моя вълк?“

– Не! – Кумрил се умълча за миг. – Болесо го пое, тъкмо го беше приел, когато дамата се измъкна изпод него. А после... после се случи нещо, върху което никой нямаше контрол. Не знам откъде тя събра смелост да грабне чука и да го удари, но работата е там, че смъртта отваря света за боговете. Всичко се случи едновременно, за един миг. Аз още работех върху леопарда, когато душата на Болесо беше изтръгната от тялото му и богът... шокът... моят демон... Душата на Болесо се бореше упорито, но не можеше да се освободи от омърсяванията си и от капана, който не ѝ позволяваше нито да продължи към Присъствието, нито да избяга от него. Леопардът, току-що и ненапълно вложен в него, се откъсна и падна в... не, беше призван в дамата. Чух нещо като ловджийски рогове в някакво далечно утро и сърцето ми едва не се пръсна. А демонът ми се сринна с ужасени писъци и освободи ума ми от хватката си, после избяга в единствената достъпна му посока – навътре и навътре, докато не се превърна в стегнат възел. Още се крие там, ето тук всъщност – той докосна гърдите си, – но не знам за колко време... Тогава избягах и се скрих в стаята си. Толкова много плаках, че дъх не

можех да си поема. – И сега отново плачеше – хлипаше тихо и се люлееше в стола си.

Левко разтърка тила си.

Ингрей изръмжа от мястото си до стената.

– На твое място бих започнал разказа си от едно по-раншно начало, Кумрил.

Кумрил сякаш се уплаши още повече, ако въобще беше възможно такова нещо, но все пак сведе глава в знак на потвърждение.

Ингрей едва дишаше от гняв и ужас. Най-после щеше да разбере някои истини. Не сваляше поглед от умърлушения магьосник. „Може би ще разбере някои истини“.

– Как се озова при баща ми? Или той те намери?

– Лорд Ингалеф дойде при мен, милорд.

Ингрей се намръщи; Левко кимна.

– Сестра му, лейди Конскарека, отишла при него, гонена от голям страх, и го помолила за помощ. Разказала му някаква откачена история как синът ѝ Уенцел бил обладан от зъл дух от Старите лесове.

Левко вдигна рязко глава.

– Уенцел!

Ингрей преглътна една ругатня. Само с едно изречение цяла нова ръка карти беше отворена на масата, където и Левко можеше да ги види.

– Чакай... това обладаване се е случило преди смъртта на майката на Уенцел? А не след това?

– Преди това. Според нея станало, когато умрял баща му, приблизително четири месеца по-рано. Точно тогава момчето станало странно, променило се.

Значи вече бяха хванали Уенцел в лъжа. Или пък Кумрил лъжеше. А може и двамата да лъжеха. Но беше невъзможно и двамата да казват истината.

– Продължавай.

– Двамата съставили план как да спасят сина ѝ, или така поне си мислели. Лейди Конскарека се бояла да се обърне открито към Храма, донякъде от страх, че може да изгорят момчето ѝ на клада, ако не успеят да го излекуват. – Кумрил преглътна. – Решила била да пребори магията на Старите лесове с магия на Старите лесове.

Вярно беше, че храмовите магьосници се бяха провалили в опитите си да прогонят неговия вълк, помисли си Ингрей. Майката на Уенцел е била на прав път, решавайки да спаси сина си по друг начин. Ингрей свъси вежди.

– Знам колко катастрофално завърши този план! Бесният вълк, който уби баща ми – това случайност ли беше, или нарочно?

– Аз... аз... и до ден днешен не знам. Говорих с ловца на смъртното му ложе, тогава вече почти не беше на себе си. Той... той... той не е бил подкупен да го направи, в това съм сигурен. Не е предполагал, че животните му са болни, иначе самият той би боравил с тях подпазливо!

– Къде е бил младият Уенцел, когато всичко това се е разигравало в Брезовлес? – попита Аяда.

– Доколкото разбрах, майка му го оставила в замък Конскарека. Искала да запази в тайна от него действията си, докато не е в състояние да му помогне.

А това означаваше, че...

– Тя се е бояла от него? Не само за него, а и от него? – попита Ингрей.

Кумрил се поколеба, после пак кимна, бавно.

– Да.

Така... щом на човек можеше да се направи заклинание, което да го превърне в убиец по чужда воля, както се беше случило на Ингрей, колко ли по-лесно би било да се програмира по този начин един вълк... или кон? Възможно ли беше смъртта на лейди Конскарека, стъпкана от коня си, изобщо да не е била злополука? „Какво, сега пък подозираш Уенцел, че е убил собствената си майка?“ Кръвта пак пулсираше в главата на Ингрей, но най-вече заради налегналото го главоболие.

Но поне най-после беше намерил отговор защо самият той се беше сдобил с вълка си. Смъртоносна смесица от родова лоялност, добри намерения, лоша преценка... и таен, свръхестествен зъл умисъл? Или просто подмолно намерение, което е излязло от контрол? Кого бе възнамерявал да убие скритият враг – лорд Ингалейф или само неговите животни?

– А моят вълк... какво ще кажеш за моя вълк, който се е появил толкова мистериозно?

Кумрил сви безпомощно рамене.

– Когато се разболяхте толкова тежко, си помислих, че сигурно е бил изпратен също като бесните вълци преди него.

Уенцел ли го беше изпратил тогава? „Има ли той някаква невидима верижка, на която ме държи? Още от Брезовлес?“ Ингрей спря да стиска до болка зъби и облегна рамене на стената с надежда да отпусне стегнатите си до болка мускули. Движението му не убягна на Аяда и тя му се

намръщи загрижено.

Левко беше затворил очи.

– Лорд Ингрей. Лейди Аяда. И двамата сте виждали наскоро граф Конскарека, и то не единствено с очите си на смъртни. Какво мислите за отправеното току-що обвинение?

– Вие също сте го виждали – предпазливо рече Ингрей. – Какво усетихте вие?

Левко вдигна подразнено поглед и Ингрей си помисли, че ще му се сонне, нещо от сорта „Аз пръв попитах!“, но вместо това Просветеният си пое дъх да се успокои и каза:

– Духът му ми изглежда тъмен, но не повече от духовете на други мъже, които ухажват смъртта, сякаш копнеят да я прегърнат. Минавало ми е през ум, че може би трябва да се страхувам за него, и за тези близо до него, но не по този начин!

– Ингрей? – каза Аяда. Въпросът се четеше ясно в тона ѝ: „Не трябва ли да кажем каквото знаем?“

За едно Уенцел се беше оказал прав – започне ли Храмът да търси, ще намери. И че мълчанието е единственото безопасно убежище. И наистина би било благоразумно, ако бяха открили и разпитали Кумрил, преди да са го направили храмовите власти. Ингрей се зачуди за какво ли друго ще се окаже прав Уенцел.

– Да, Уенцел носи дух на животното. Дали е добро, или зло, не мога да преценя. Смятах, че Кумрил му го е натресъл като част от същия план, покрай който аз се сдобих с вълка си, но изглежда, не е така.

– Не, не – измърмори Кумрил. – Не съм аз.

– Не споменахте това преди – каза Левко на Ингрей с внезапно безизражен тон.

– Така е. Не го споменах – отвърна той със съвсем същия тон.

– Тежки обвинения – измърмори Левко, – съмнителен източник, никакво веществено доказателство и третият по влияние лорд в страната. Какви ли още радости ще ми донесе днешният ден? Не, не ми отговаряйте. Моля.

– И богове – каза Аяда – Нали помните?

Левко ѝ се намръщи. Нещо в изповедта на Кумрил не се връзва, помисли си Ингрей. Защо ще пожертват едно дете, за да спасят друго? И какво полза би имало от това да омърсят и двамата наследници? Вълнението му от обещаващия на пръв поглед шанс за разкриването на стари тайни започваше да линее.

– Как превръщането ни в душевоини, на мен и на баща ми, щеше да

помогне на Уенцел?

– Лейди Конскарека не ми каза.

– И какво, ти не си я попитал? Трябва здравата да си престъпил всеизвестната ви храмова дисциплина, магъоснико, щом си погази всички правила, осланяйки се само на нечия дума.

Кумрил втренчи поглед в пода и измърмори крайно неохотно:

– Тя беше докосната от бог. Много... много жалко.

Една нова мисъл смрази Ингрей. Щом съжителството с животински дух отблъскваше боговете, както се беше получило при Болесо, то какво беше станало с душата на лорд Ингалеф? Неговото погребение отдавна беше отминало, когато Ингрей се възстанови достатъчно, за да попита за него. Никой не беше споменал баща му да е бил отблъснат от боговете. „Но никой не ми каза и обратното“. Лорд Ингалеф, освен в земята, беше погребан и в страхливо мълчание.

„Не са го приели, сигурно не са го приели. В Брезовлес нямаше шаман, който да го очисти“.

Или. Чакай... Имало беше един, нали така? Потенциален шаман. Сърцето на Ингрей сякаш спря да бие. „Възможно ли е аз да съм спасил...?“

Преглътна тази непоносима мисъл и впери поглед в Кумрил, мълчаливо, объркано и враждебно. Мълчанието на Левко разкриваше много по-малко. Погледите им се пресякоха и се счепкаха. Ингрей започваше да подозира, че не е единственият тук, който би предпочел пръв да се добере до информацията и после да сподели от нея толкова, колкото сам реши – и с този, с когото реши. Свещеният внезапно се изправи.

– Ела с мен в храма, Кумрил, на първо време, докато не уредя нещо по-подходящо за безопасността ти. По-късно пак ще поговорим по тези въпроси. – „Насаме“ остана неизречено.

Кумрил кимна и стана. Ингрей изскърца със зъби. В безопасност от какво? От наново амбицирания се демон на Кумрил? От Уенцел? От любопитни храмови следователи? От Ингрей? „Да, добре ще направи Левко да варди Кумрил от мен“.

Изпрати пастира и изгубеното агне до входната врата; Левко си взе довиждане с него и с Аяда с обещанието – или заплахата – скоро да се срещнат отново. Сега, когато частната им среща, изглежда, беше свършила, надзирателката се лепна за повереницата си и я подкара към стайте горе. Аяда – навъсена и замислена – не възрази.

Ингрей също се качи в стаята си и смени официалните си одежди с дрехи, в които можеше да се движи по-лесно и които нямаше да се

оплитат около меча му. Предстоеше му едно посещение, което вече не можеше да отлага.

16.

Късно следобед Ингрей вървеше по кривите улици на Кралиград. Мина покрай стария Речен храм, който обслужваше хората от пристанищния квартал, заобиколи кметството и открития пазар на площада зад него. Пазарът вече почти се беше раздигнал, само неколцина амбуланти още предлагаха стоката си, изложена на килимчета под цветни навеси – тъжни остатъци от зеленчуци и плодове, повехнали цветя, изостанали кожени изделия, смачкани от прехвърляне купчини дрехи, нови и втора ръка. Тръгна нагоре към квартала с богатските къщи най-близо до кралския палат, като си удължи пътя само и само да избегне двореца на Хетвар и вероятността да срещне хора, които познава.

Градската къща на граф Конскарека беше сватбен подарък от принцеса Фара. Фасадата бе от дялан камък – украсена с фризове изобразяващи елени в скок в чест на рода Еленовшип. Единствег флагът над вратата носеше галопиращия жребец над неспокойните води на Стръв, емблемата на стария благороден кин, която показваше, че графът живее тук.

Може и да живееше тук, но в момента не си беше у дома, както разбра Ингрей от облечените в ливреи пазачи при вратата. Графът и принцесата със свитата си още не се били върнали от погребението и каквото там банкет за помен на принц Болесо щяло да има в палата на свещения крал. Ингрей не опроверга предположението на портиера, че носи важно съобщение от печатник Хетвар, и се остави да го придружат до кабинета на Уенцел, да му поднесат любезно чаша вино и да го оставят да чака.

Остави виното настрана, без да го опита, и закрачи неспокойно из стаята. Следобедното слънце пълзеше по дебелите килими. Библиотечните рафтове бяха пълни само наполовина, главно с прашни дебели книги, изглежда, наследени заедно с къщата. Тежкото резбовано писалище беше разчистено – нямаше нито кореспонденция, нито някакви недовършени документи. Едно обещаващо на вид чекмедже се оказа празно. Ингрей реши, че в това отношение е извадил късмет, защото само едва доловим звук от стъпки в коридора оповести появата на Уенцел. Този разговор щеше да е достатъчно труден и без да го хванат как чете пощата на графа. Макар че Уенцел едва ли би останал много изненадан.

Графът още беше в тъмното дворцово облекло от погребението. Влезе, свали си палтото и тръгна да заобикаля Ингрей, който пък тръгна

да заобикаля него, като всеки се държеше на безопасно разстояние от другия, все едно бяха в двата края на опънато въже. Графът метна палтото си на едно кресло и приседна на ръба на писалището, неподвижен, но не и отпуснат, без да отстъпва и грам предимство във височина или готовност. Гледаше Ингрей замислено, а поздравът му се ограничи до едно измърморено: „Виж ти, виж ти“.

Ингрей зае предпазливо позиция до най-близкия шкаф и скръсти ръце.

– Е, какво видя?

– Сетивата ми бяха силно приглушени, каквито са винаги, когато рискувам контакт с храмовите Зрящи. Но едва ли ми беше нужно нещо повече – и така всичко ми стана ясно. Господарят на есента не би могъл да приеме Болесо неочистен, а го прие. Присъстваха само двама души, способни да извършат необходимото, а знаех, че не съм бил аз. Следователно... Бързо усвояваш занаята, шамане. – Лекият му поклон може да беше подигравателен, а може и да не беше. – Ако Фара знаеше и можеше да разбере, без съмнение би ти благодарила, вълчи господарю.

Ингрей отвърна с кимване също така добре балансирано на ръба на иронията.

– Излиза, че все пак ти не си единственият ми източник на обучение. Конски господарю.

– О, чудесни нови приятели си имаш – докато не те предадат. Когато боговете си играят с теб, братовчеде, то е за техни си цели, а не за твоите.

– Да, но изглежда, съм дарен със способността да спася и други освен Болесо. Бих могъл да спася теб от тайното ти тегло, да ти спестя страха от храмовите клади. Какво ще кажеш, да се опитам ли да те освободя от духа на твоя кон? – Нищо не рискуваше с това предложение; ако питаша него, Уенцел по-скоро би се съгласил да го одерат жив.

Уенцел сви устни.

– Уви, има една спънка. Още не съм мъртъв. Свързаните с материята души не се отказват от верните си другари и можеш да изтръгнеш коня ми от мен точно толкова, колкото с песен да отделиш самия живот от тялото ми. – На Ингрей не му стана много ясно какво точно разкрива това изявление, но Уенцел добави: – Не ми ли вярваш? Ами опитай тогава.

Ингрей облиза устни, притвори очи и се пресегна навътре. Липсваше му екстазът на божественото вдъхновение, но понеже вече не му беше за пръв път, реши, че сигурно ще може да компенсира тази липса с

по-голямата си увереност. Потърси свитата на кълбо сянка в Уенцел, протегна ръка и изрече гърлено: „Излез“.

Беше като да теглиш планина.

Сянката помръдна леко, но с това реакцията ѝ се изчерпи. Уенцел вдигна изненадано вежди и затаи дъх.

– Силен си.

– Но не достатъчно.

– Да.

– Което означава, че и ти не би могъл да очистиш мен – стигна до логичният извод Ингрей.

– Докато си жив – да.

Ингрей почувства как предпазливият му курс между двете противникови страни – Уенцел и Храма – се стеснява опасно. И ако не направеше избора си, преди да е изгубил всяка възможност за смяна на посоката, рискуваше да предаде и двете страни. Със сигурност беше по-добре да имаш един силен враг и един силен съюзник, отколкото двама обидени врагове. Но кой кой да бъде? Той си пое дълбоко дъх.

– Днес следобед най-неочаквано попаднах на стар познайник. Дълго си поговорихме.

Уенцел вдигна въпросително брадичка.

– Кумрил. Помниш ли го?

Ноздрите на Уенцел се разшириха и той си пое шумно дъх.

– Аха.

– По някаква случайност той е и човекът, когото търсиш ти. Помниш ли как настояваше, че Болесо трябва да е имал на разположение незаконен магьосник? Е, Кумрил е. Не съм го видял в Глиганска глава, защото той ме е познал и се е постарал да не ми се мярка пред очите.

Очите на Уенцел засвяткаха възбудено.

– Нищо случайно няма в това. Незаконните магьосници се броят на пръсти, а Храмът полага големи усилия да намали максимално броя им. А и Болесо навярно е чувал за Кумрил, може дори тайно да го е потърсил. – Той се поколеба. – Сигурно разговорът ви е бил интересен. Кумрил оцеля ли след него?

– Временно.

– И къде е сега?

– Не мога да кажа. – „Което си е съвсем вярно“.

– Много скоро умората ще ме надвие и ще ми писне да ти търпя глупостите. Днешният ден беше дълъг и изключително неприятен.

– Добре, тогава да не губим време. Имам един въпрос към теб,

Уенцел. Защо се опита да убиеш Аяда чрез мен? – Изстрел не съвсем в мрака, но Ингрей затаи дъх да види що за цел е умерил.

Уенцел застина опасно – като се изключи едва доловимо пламъче в очите.

– Как стигна до това заключение? Кумрил? Едва ли е най-достоверният източник на такова обвинение.

– Не. – И му цитира собствените му думи: – „Присъстваха само двама души, способни да извършат необходимото, а знаех, че не съм бил аз. Следователно...“ – И добави: – Трябва да разбере как правиш тези заклинания. Подозирам, че имат нещо общо с некромантията.

Уенцел помълча, сякаш прехвърляше през ума си много различни отговори, от които не успяваше да избере правилния.

– В известен смисъл. – Въздъхна и ако се съдеше по това как увиснаха раменете му, беше стигнал до някакво нежелано решение. – Не бих го нарекъл грешка, защото ако беше успял, планът неизмеримо щеше да улесни живота ми. Бих го нарекъл по-скоро лош ход, заради специфичните му последствия. Искам само да отбележа, че не играя срещу теб.

– А срещу кого играеш тогава? – Ингрей закричи в полукръг около графа. – Отначало си мислех, че в дъното на всичко е столичната политика.

– Само непряко.

Ингрей решително не обърна внимание на трепета в стомаха си и на пулсиращата в ушите му кръв. И на шеметното объркване в главата си.

– За какво е всичко това, Уенцел? Какво става?

– А ти какво мислиш, че става?

– Мисля, че би направил всичко, за да защитиш тайните си.

Уенцел килна глава.

– Имаше време, когато това беше вярно. – И добави по-меко: – Вече не е така. Аз... е, аз не се моля.

Ингрей усещаше тялото си като натегнатата пружина. Ръката му галеше дръжката на ножа. Уенцел не пропусна да забележи този жест.

– Ами ако реша да освободя душата ти по стария, трудния начин? – също толкова тихо каза Ингрей. – Каквито и да са силите ти, едва ли ще оцелеят, ако ти отреже главата и я хвърля в Щърк.

Ако не друго, Уенцел уважи заплахата му поне дотолкова, че дълго не помръдна.

– Нямах представа колко дълбоко ще съжالياш за тази си постъпка. Ако целта ти е да се отървеш от мен, това е най-погрешният начин.

Наследнико мой.

Ингрей примигна объркано.

– Не съм наследник на кин Конскарека.

– По закон и на имотите ни – да. По законите на Старите лесове обаче племенникът е следващият след сина в йерархията на киновете. И понеже по всичко личи, че това мое болнаво тяло няма да даде син на Фара, ти си кръвният ми наследник, ако си жив, когато умра следващия път. Това не ме изпълва с особена радост, нито е мой избор, разбери. Заклинанието те осиновява.

Разговорът се беше обърнал толкова внезапно и насилствено, че едва ли беше само дело на Ингрей – Уенцел беше посрещнал смелия му напад със силно дръпване, което без съмнение беше причината Ингрей да се чувства провесен надолу с главата. Над дълбока пропаст. Над пълен с незнани опасности мрак. Ръката му върху дръжката на ножа увисна.

– Когато умреш *следващия път*?

– Помниш ли като ти казах, че духовните животни на шаманите се създавали чрез натрупването на живот след живот и на смърт след смърт? Нещо подобно е било адаптирано и спрямо човешките души. Някога, отдавна.

– Богове, Уенцел, това да не е поредната ти приказка за преди лягане?

– От тази няма да ти се доспи, гарантирам ти. – Той си пое дъх. – Вече в шестнайсет поколения Конскарека моята душа преминава от баща в син в непрекъснатата верига, освен когато не преминава от брат в брат. Това се оказа лошо наследство. Смъртта на това болнаво тяло няма да ме освободи от света на материята, а само ще ме прехвърли в следващото мъжко тяло от кръвната ми линия. Което, засега поне, е твое. Моята кръв тече във вените ти, както по линия на майка ти, така и по линия на баща ти, нищо че онзи непокорен табун Вълчаскала ти е предал и свръхдозата си от неизлечимо лошо настроение. – Уенцел се намръщи отвратено.

Ингрей опита да си го представи – не велико животно, а велик човек? И щом натрупаните животински души се смесват и променят в нещо още по-свръхестествено, то какво ли странно нещо може да се пръкне от натрупването на човешки души?

– Ти ме излъга за много неща, Уенцел. Защо да ти вярвам сега?

Стъпките му го бяха довели в спирала до писалището, сякаш го беше издръпало невидимо въже. Уенцел наклони глава към заплахата,

надвиснала над рамото му, и очите му засвяткаха – стоманено-сиви и изпълнени с противоречиви чувства, толкова странни, че Ингрей ги разплете само отчасти: гняв и презрение, болка и жестокост, любопитство и враждебност.

– Искаш ли да ти покажа? Ще е справедливо наказание за сомнението ти, струва ми се.

– Ами да, Уенцел – прошепна Ингрей. – Каж ми истината. Поне този път.

– Понеже ме питаш толкова настоятелно... – Уенцел се завъртя, докато двамата не застанаха лице в лице, само на педя разстояние, и постави ръце от двете страни на главата на Ингрей. – Аз съм последният висш свят крал на Лесовите. Или на Старите лесове, наречени така, за да се различават от днешната пародия.

Писалището попречи на Ингрей да се дръпне.

– Ти каза, че последният истински свят крал е загинал на Кървавополе.

– Нищо подобно. Или пък два пъти, зависи как го погледнеш. – Пръстите на графа намериха слепоочията на Ингрей, започнаха да описват там малки потни кръгчета и той продължи:

– Аз бях млад мъж, наследник на великия си дом, и ловувах из поляните покрай Стръв, преди Одар да се роди и да започне да цапа палените си. Дартакийците изтласкаха моето племе, настаниха се в земите ни, сечаха горите ни, прашаха мисионери да опетняват светилищата ни, после и войници, които да откарат трупове на мисионерите в родината им. Моите хора се биеха и гинеха. Видях баща си да умира, после и своя свещен крал.

Картини разцъфнаха в главата на Ингрей, докато Уенцел говореше, картини твърде живи, за да са плод на собственото му въображение. „Това наистина е несвестен глас, щом ме кара да си спомням неща, които изобщо не съм виждал“. Тъмни гори, зелени долчини, дървени палисади около селски къщи, издигнати от замазани с кал плетища, миризлив дим, издигащ се от отвори в тръстиковите им покриви. Конници с доспехи от варена кожа, които минават през портите за битка или се връщат след битка, окървавени и унили, оскъдният им метал подрънква в щипещия студен въздух. Уморени до смърт гласове се носят в зимната мъгла, на език, който Ингрей аха да разбере, но не разбира и който му напомня за поезията на Джокол.

– Следващият избор прехвърли кралството на мен, защото вече се бях превърнал във водач на един суров народ и имах синове, които да

ме следват. Те ме превърнаха в свой факел и аз горях за тях в сбиращите се сенки. Сърцата ни бяха пламенни. Ала боговете не приеха жертвоприношенията ни и извърнаха лицата си от нас.

Един мургав млад мъж, нетърпелив и решителен, гол с изключение на символите, изрисувани по тялото му, стоеше високо на дъбов клон под треперливата светлина на десетки факли. Клуп от лъскаво като коприна копривено въже огърляше врата му и кръв се стичаше по крайниците му от нарочна поредица срезове в кожата. Той вдигна високо разперени ръце и заговори с дълбок глас, загрозен от моментно потрепване; после падна напред като човек, който се гмурка във вир от висока скала. Близко до земята скокът му се прекъсна изведнъж с пукот на строшен гръбнак... Разширените зеници на Уенцел потрепнаха. „Дали това не е бил някой от синовете, някой от принцовете, пратен при боговете како куриер от своя свещен крал?“ Тази истина не можеше да се отрече, беше като пълноводна река; Ингрей имаше чувството, че държат главата му под водите ѝ толкова отдавна, че мозъкът му всеки миг ще се пръсне. Виденията продължиха да текат, породени от прошепнатите думи, течача в помитащ поток.

– Втъкахме самото Светодърво в заклинанието за непобедимост и като свещен крал, аз бях сърцевината му.

Гласове запяха, издигаха се на тласъци в нощта като биещи криле на голяма птица. Дърветата потрепваха, сякаш милвани от дъха им. От дълбоките, вплетени един в друг тонове косата на Ингрей се изправи.

– Но не можехме да рискуваме приемствеността на кралската власт в битка, защото ако аз загинех, заклинанието щеше да се пръсне и всички оплетени в него щяха да се изгубят в същия миг. Затова най-големият ми син...

Брадат рус младеж с доверчиво лице, белязано от напрежение, чуждо за възрастта му. Имаше някаква прилика както в чертите, така и в напрежението, да, прилика с мургавия младеж в клоните на дъба – брат или братовчед?

– ... и аз... двамата заедно подхванахме великото обвързване, така че кралската кръв, душа, кон, ядка, сърцевина и всички заедно да бъдат предадени нататък без прекъсване, без значение къде, кога или как нашите тела срещат края си. Докато не постигнем победа.

Уенцел замълча за миг, после попита:

– Започваш да разбираш накъде води това, нали?

Ингрей издаде слаб звук, не точно сумтене и не точно въздишка, а нещо по средата. Уенцел се помръдна още да застане право срещу него.

Ингрей не се дръпна и дъхът на Уенцел обля лицето му заедно с думите:

– Войската на Одар ме плени още в първите часове на битката. Разкъсаха тялото ми, увиха ме в кралския ми флаг и ме хвърлиха в един ров. Почнаха клането още преди битката да е свършила. Умрях, а устата ми беше пълна с черна кръв и пръст...

Вонята на тази смес задави Ингрей, бълвоч от мръсотия, кръв и урина.

– ... и се събудих в тялото на детето ми, вече дете-мъж. И пленник. Нищо от ужасите не беше спестено на очите ни. Бравата се стовари върху врата ни като чакана целувка на любима. Помислих, че всичко е свършило. Поражението беше като пепел в устата ми...

Студени трески от дървесен ствол, вече напоени с кръв, се притиснаха в протегнатата шия на Ингрей. Някъде отвъд периферното му зрение нечий уморен глас изръмжа, острието се спусна в стоманена арка и хрущене разпръсна дълбоката му скръб, когато гръбнакът му се прекъсна.

– ... а после се събудих в тялото на втория ми син, на мили далеч, при границата. Бях избягал от клането при Кървавополе по най-трудния начин, на крилете на нашата несвяст. Умът му не беше подготвен да ме приеме. Наложих се да се боря с него за речта, за движението, за светлината в очите му. За кратко всички ние, тримата, полудяхме, уловени в капана на черепа му. Но аз най-напред надвих тялото му, а сетне започнах битката да си върна Лесовите.

Ингрей преглътна с надежда да може да проговори, ако не за друго, поне звукът да го увери, че още е в собствената си глава.

– Мисля, че съм чувал за онзи принц Конскарека. Бил е прочут боен водач. Двайсет години водил сражения из блатата, чак до поражението и смъртта си.

– Поражение – да. Смърт... уви. Синът на моя син беше едва на дваайсет, когато му отнех тялото. По онова време Светодърво вече беше изоставена пустош...

Подгизнала гора, обезлистена в лапите на ледени мъгли, се мъчеше да надвие черното тресавище. Дърветата бяха разкривени, обсипани с възлести кисти, от които се стичаше студена мъзга – на замръзнали мъниста, като гнойни сълзи от болни очи.

– ... Всички кин воители, обвързани там от заклинанието, вече бяха мъртви, кои загинали в битка, кои при злополука или просто, от старост, дори малцината спасили се от клането. Освен един.

Очите на Уенцел, забили се като свредла в очите на Ингрей, вече

изглеждаха като част от видението. Картините обикаляха в зениците им, всмуквани навътре като в отходен канал. „Видения, които не лъжат“, беше казал Уенцел. Може и така да беше; но и самият Ингрей знаеше как да лъже с истината, с истина и подходящо подобрени мълчания. „Вярвам на онова, което виждам. Въпросът е какво не ми се показва?“

– Съпротивата залиня. Смъртта косеше изгнания кин Конскарека от старата кралска линия. Озовах се в тялото на едно безполезно дете и от нетърпение го погълнах – отнасяха се с нас като с умопомрачени. Минаха трийсет години и още една смърт, преди отново да си извоювам пътя към водачество. Само че никой кин вече не искаше да се бие за нас. Насочих усилията си към политиката, с намерение да спечеля Лесовете отвътре. Натрупах богатство и цялата достъпна ми власт и се научих да превивам хората, които не мога да пречупя. Търсех пукнатини в кралския дом на Дартака и правех всичко по силите си да ги уширявам.

Виденията избледняваха, сякаш гаснещият плам ги състаряваше в бледи призраци, бледи и безсилни.

– Това е бил граф Конскарека, когото са наричали „сздателя на кралете“, нали? – тихо попита Ингрей, – А всъщност си бил ти?

– Да, както и неговият син, и синът на сина му. Прехвърлях се от тяло в тяло, натрупвах велика плътност от животи. Ала синовете ми вече не се жертваха доброволно за мен. Казват, че боговете натрупвали души, без да ги разрушават, което беше доказателство, ако въобще е нужно такова, че аз не бях бог на земята. Насилените умове имаха само два избора – или да се пръснат в лудост, или да ми отстъпят контрола. Сто и петдесет години се борих, заговорничих и кървах, и умирах, и мърсах душата си чрез фатални грешки и канибалското поглъщане на собственото си поколение. И за един велик момент си помислих, че съм приключил, че Лесовете са се възродили. Само че новият кралски род нямаше несвястното в себе си, не познаваше песента на земята, не владееше никоя от старите горски сили. Беше фалшифициран от боговете. А аз не бях освободен от кръговрата на изтезанието си. Войната ми беше свършила, но не я бях спечелил. И така започна линията на графовете Конскарека, особняци и отшелници.

– Не можеш ли да се освободиш от заклинанието? – прошепна Ингрей. – По някакъв начин?

И гласът, и лицето на Ингрей се пречупиха.

– Мислиш ли, че не съм опитвал?

Ингрей се дръпна стреснато, толкова гняв имаше в тези почти изкрещени думи.

– Мисля, че имаш нужда от чудо.

– О, боговете отдавна ме дебнат. – Нещо зловещо се промъкна в усмивката му. – Преследват ме упорито. Искат ме; но аз не ги искам, Ингрей.

Ингрей с усилие вложи достатъчно сила в гласа си, за да бъде чут.

– Какво искаш тогава?

Изречението на Уенцел стана унесено, като да се окъпа в скръб, потискана толкова отдавна, че се е превърнала в камък.

– Какво искам ли? Искал съм много неща през тези столетия. Сега обаче желанията ми са станали съвсем простички, както подобава на размътено старческо слабоумие като моето. Простички неща. Искам си първата съпруга, и синовете си в зората на живота им...

Видението се върна, обляно от светлина толкова ярка, че ти спира дъха, и удавено в цветове. Един мъж и една смееща се жена, и група младежи, всичките дръпнаха юздите на конете си някъде в ракиците по бреговете на Стръв и загледаха с благоговение как две сиви чапли политат в златната експлозия на зората.

И само за миг очите на Конскарека изкрещяха: „Проклет да си, че ме върна към тези спомени!“ Видението на смърт, удавена с кръв и отчаяние, беше донесло със себе си по-слаба болка от тази. Треперливата хватка на графа върху лицето на Ингрей се стегна, пръстите се впиваха в слепоочията му със сила достатъчна да остави синини.

„Искам си моя свят“.

„А! Значи последната картина не е била показана по план. Измъкнала се е“. Ингрей облиза устни.

– Не можеш да си го върнеш. Никой не може.

Краткият пламък се сви и потъна в сух мрак, пълна тъмнина, и Ингрей разбра, че виденията са свършили.

– Знам. Дори всички богове заедно и с най-великото си чудо не биха могли да изпълнят желанието ми.

– Страх ли те е, че боговете ще те унищожат?

И отново онази странна усмивка, от която го побиваха тръпки.

– Това не е страх. Това е молитва.

– Или... се боиш от наказанието им? Че ще потопят душата ти в някакво вечно мъчение?

Уенцел се наведе напред и прошепна в ухото на Ингрей:

– Това би било излишно. – И за огромно облекчение на Ингрей най-сетне пусна главата му, отстъпи назад и се взря в очите му. – Но ти ще научиш всичко това от собствен опит, ако късметът ти не се обърне към

по-добро.

Ингрей би си помислил, че говори с някой съвсем побъркан, ако не беше потокът от вгарящи се в паметта картини, пратени от Уенцел в главата му. Каквато и истина да бе търсил от Уенцел, определено не беше тази. Потресен беше, потресен до дъното на душата си и Уенцел без съмнение го усещаше по тежкото му дишане и по това как се подпираше безсилно на масата, нищо че стискаше ръба ѝ като удавник сламка с надеждата да прикрие треперенето, обхванало тялото му. Съмняваше се... не, можеше само да си мечтае да се съмнява.

Трескаво затърси пропуски в историята. Пропуски имаше много, и стари, и скорошни, но Аядината армия от призраци в Ранената гора изглеждаше най-големият. Как можеше Конскарека да скърби за Кървавополе, а да не спомене и дума за своите изоставени и прокълнати другари? Че именно той е направил заклинането за убийство срещу Аяда, си беше признал, когато вече не можеше да отрича, но така и не беше обяснил защо го е направил. Имаше ли връзка между тези две премълчани неща?

На вратата се почука и двамата се стреснаха като огледални образи един на друг.

– Какво има? – извика графът остро.

– Милорд. – Беше покорният глас на някой старши прислужник. – Милейди е готова да тръгне и моли да я придружите.

Устните на Уенцел се свиха раздразнено.

– Кажете ѝ, че идвам веднага. – Стъпките въвн заглъхнаха, Уенцел въздъхна и се обърна към Ингрей. – Трябва да отидем при баща ѝ. Вечерта се очертава доста неприятна. С теб ще продължим друг път.

– Аз също бих искал да продължим – съгласи се Ингрей, замисли се за думите си и реши да не уточнява двоякото им значение.

Уенцел го изгледа, все още нашрек.

– Надявам се разбираш, че родовото ни проклетие е несиметрично. Моята смърт може да бъде катастрофа за теб, но обратното не е вярно.

– Защо тогава не ме убиеш още тук и сега? – Въпреки уменията си с меча Ингрей не се съмняваше, че Уенцел би могъл да го направи. По някакъв начин.

– Защото това би довело да неприятности, върху които още размишлявам. Понастоящем заклинането просто би те заменило с друг, навярно по-неудобен за мен. С твоя братовчед откъм Брезовлес най-вероятно. Освен ако нямаш някакви дартакийски роднини, за които не знам.

– Не знам да имам. А ти знаеш ли кой е следващият по кръвно родство след мен?

– С времето тези неща се разместват по начини, които не мога да контролирам. Ти можеше да умреш в Дартака. Фара можеше да зачене син. – Устните му пак се свиха. – Други може да умрат или да се родят. Отдавна съм се научил да не пиляя силите си с проблеми, които времето само ще отнесе по течението си... Изглежда, ще сме свързани за известно време, волю-неволю. Какво ще кажеш да постъпиш на служба при мен?

Ингрей почти се олюля. Имаше стотици въпроси, на които Уенцел – и може би единствено той – можеше да отговори. Близкото присъствие до графа сигурно би разкрило нещо повече. „И ако откажа, колко още ще живея?“ Реши да печели време.

– Много дължа на лорд Хетвар. Не мога с лека ръка да напусна службата си при него, нито той ще ме пусне току-така.

Уенцел сви рамене.

– Ами ако го помоля? Не би могъл лесно да откаже услуга на съруга на принцеса Фара.

„Да, но пък аз бих могъл да го помоля да увърта и да отлага“.

– Ако Хетвар се съгласи, нямам нищо против.

– Похвална лоялност от твоя страна. Не бих могъл да я пренебрегна, особено щом искам и аз да се възползвам от нея.

– Признавам, че предложението ти ме интересува по определен начин.

Уенцел оцени със суха усмивка всички възможни значения на тези думи.

– Не се и съмнявам. – Въздъхна и тръгна към вратата, в знак че разговорът им е към края си. Ингрей го последва послушно.

– Все пак, кажи ми още едно нещо сега – каза Ингрей.

Граф Конскарека вдигна вежди подканящо.

– Какво стана с Уенцел? Момчето, което познавах?

Конскарека докосна челото си.

– Спомените му все още съществуват, изгубени сред море от други подобни.

– Но не и самият Уенцел? Него вече го няма?

Графът вдигна рамене.

– А къде е четиринайсетгодишният Ингрей, ако не там – и посочи главата на Ингрей, – в същата каша от спомени? И двамата са жертви на един и същ враг. Ако има нещо, което да съм намразил повече и от

боговете, това е времето. – Даде знак на Ингрей да излезе. – Довиждане. Утре ме потърси, ако искаш.

Като че ли имаше нещо дълбоко погрешно в логиката на Уенцел, но в сегашното си шеметно състояние Ингрей не успяваше да го напипа. След миг пак беше на улицата и примижаваше срещу залязващото слънце. Беше си истинска изненада, че Изтокдом още си е на мястото. Ако питаха него, градът трябваше да се е сринал до основи по време на кратката вечност, която Ингрей беше преживял в къщата, камък върху камък да не е останал.

„Както се случи с мен?“

Празноти. Тишини. Премълчани неща. За човек, намразил потока на времето, защо беше тази нетърпелива тревожност у Уенцел? Какво го беше прогонило от рутинното му отшелничество и го бе потопило в явно непривична за него активност? Защото Ингрей го усещаше като човек под крайно напрежение, напрежение, което го изпълва с мълчалив бяс.

Поклати глава, от което болката само се засили, и тръгна към двора на печатника.

17.

Реакцията най-сетне дойде и коленете му омекнаха. Нисък зид покрай стената на някаква къща край улицата му се стори достатъчно подходящ да поседне и той се тръшна отгоре му, опря ръце на бедрата си и гръб на затоплената от пеклото цял ден слънце каменна стена. Примигна и задиша дълбоко да прогони шемета от главата си. Много приличаше на усещането след някой от вълчите му пристъпи, когато се сурваше надолу в поток от време, който временно е бил напуснал; като падане към земята след сънуван полет. Само дето този път умът му, а не тялото, се беше издигнал в това състояние, където реакциите се лееха без мисъл в отчаян танц за оцеляване.

Някаква жена на средна възраст поспря и го загледа, но след като прецени облеклото и снаряжението му, си продължи по пътя, без да събере кураж да го попита дали е добре. След малко тялото му спря да трепери, а мозъкът му се задвижи отново.

„Онова беше истинско, историята на Уенцел. Петима богове!“

„Историята на Конскарека“, поправи се след миг. Колко от Уенцел все още живееше в това слабо разкривено тяло беше трудно да се каже.

Втората му мисъл беше по-скоро емоция – прилив на завист. Да живееш вечно! Как е възможно човек да не постигне щастието, когато е имал толкова много възможности да избегне минали грешки, да подреди нещата? Да натрупа богатство, и власт, и знание? След кратък размисъл завистта си отиде. Конскарека, изглежда, беше платил за многото си животи с много смърти, а заклинанието не му спестяваше спомена за преживените ужаси. „Да изгориш на кладата е болезнена смърт. Не ти я препоръчвам“, беше му казал веднъж Уенцел и Ингрей го беше взел за шегя. Като се замислеше сега обаче, графът го беше казал по-скоро с преценката на познавач.

Дали мисълта, че е безсмъртен, прави един човек по-храбър в битка? Вярно беше, че мнозина от предците на Уенцел... поправка – че граф Конскарека много пъти беше умираше от насилствена смърт. Или пък знанието каква болка може да изпиташ, докато умираш, те прави по-страхлив? Две ужасяващи смърти Ингрей току-що беше съпреживял с тяло и мисъл заедно с Конскарека и само от спомена за тях му идеше да си изповръща червата. И още призрачни податки за други подобни съдби се бяха завъртели мимолетно в безкрайно повторение като образа

на човек между две огледала, и от мисълта за самата им многобройност стомахът му се преобърна отново.

И тогава си даде сметка и за другата цена, цена, която Конскарека не му беше показал изрично в образ, но която все пак се беше просмукала през процепите около другите впечатления се образи. Ингрей нямаше дете, почти не се беше замислял за такава възможност, но въпреки това мечтата да има син му вдъхваше силна, макар и смътна потребност да защитава. Кореняща се навярно в собствения му детски глад за бащина грижа, наторен от малкото щастливи спомени за лорд Ингалеф – Ингрей поне имаше някаква представа какъв трябва да е един баща.

Какво ли е било за Конскарека да гледа как син след син растат пред очите му и да знае какво неминуемо ги чака? Да ги създава, като го знае? Дали ги е предупреждавал за предстоящото, така както току-що беше предупредил Ингрей? Или ги е държал в неведение? С всички еднакво ли е постъпвал, или само с някои? И на каква възраст? Имало ли беше значение за Конскарека и за неговите наследници дали ще се намести в главата на едно объркано дете, на уплашен младеж, или ще се натрапи на разгневено, възмъжало съзнание, със собствен живот, предпочитания, навярно със съпруга и свои деца? Каквито и да бяха разликите, Конскарека бе имал достатъчно време да опита всичките варианти.

И не само тела и съпруги беше отнемал. Къде отиваха душите на всичките покосени от заклинанието синове? Привързани към цялото, смлени, но не и разрушени напълно... изглежда, заклинанието крадеше не само животи, но и вечности. Отнасяше ги натрошени на парчета в следващото поколение, в следващото столетие, в една разбъркана, претопяваща се маса. Дали Конскарека... и от тази мисъл Ингрей изтръпна повече от всичко дотук... дали Конскарека, предчувствайки собствената си смърт, не беше убивал със собствената си ръка някое особено обичано свое дете, за да спести на душата му мъченията на неминуемото обвързване?

„Сигурно и това се е случвало поне един-два пъти“. Четири столетия, десетки животи, често съкращавани от насилствена смърт, със сигурност са били достатъчно време за всички вариации по темата.

Опасен, силен, магьосник, безсмъртен... и луд. Или почти луд. Редуващите се пристъпи на разговорливост и мълчание, така характерни за Уенцел, изведнъж му се явиха в нова светлина. Странните му действия, лутането между пристъпи на енергичност и вглъбение все още озадачаваха Ингрей, но той вече не търсеше основанията на обикновените хора, за да си ги обясни. Все още не разбираше Уенцел, но сега поне

проумяваше дълбините на собственото си неразбиране. „Вгледай се в душите, Ингрей“, беше казала Аяда. В душите, наистина.

Още колко превъплъщения щяха да се осъществят, преди Уенцел да изгуби дори и сегашната си слаба връзка със здравия разум и дотолкова да се побърка, че въобще да не минава за нормален човек пред другите? И при този цикъл на заклинанието за външния наблюдател това сигурно щеше да изглежда като някакво семейно заболяване, което по-валя със слабоумие един след друг роднините по права линия, било в младостта, било на средна възраст.

„Още едно превъплъщение“. Следващото прехвърляне щеше да е различно, ако Ингрей доживееше да го приеме. Неговият вълк щеше да се погрижи за това. Различно, но не непременно добро.

„Да. Не добро“.

С изключение на деня, в който бе приел вълка си, днешният се очертаваше като най-тежкият в живота му, като се започне с това, че бе погледнал един бог в лицето, и се свърши с ужасяващите видения на Уенцел. Нищо не искаше толкова силно, колкото да се довлече някак у дома при Аяда, да я притисне до сърцето си и да ѝ изплаче последните новини. „У дома?“ Тясната къща със сигурност не му беше дом. „Но където е Аяда, там е и моето място“. В хаоса и объркването на бойното поле, там където знамето се вееше над мелето, там беше и уречената среща на ранените и изгубените, мястото, където да се прегрупираш, да намериш доверен приятел, на когото да облегнеш кървящото си тяло, и пак да се изправиш срещу врага. „А тя трябва да бъде предупредена за тази заплашваща ме трансформация“. Не беше в състояние да проумее факта, че страховитото наследство на Уенцел е тегнало над главата му години, без той дори да подозира. Изцяло и само от Уенцел зависеше кога ще му отнеме тялото. Графът бе могъл по всяко време да си среже гърлото и по своя воля да осъществи прехвърлянето. Макар че... като си помислиш, Аяда навярно беше единственият човек в Лесовете, способен да съзри промяната в душата му още от пръв поглед. Да съзре, но не непременно и да разбере. А лъжите на Уенцел, излизали от устата на Ингрей и с гласа на Ингрей, със сигурност щяха да са ловки и умели.

Той се насили да стане и отново тръгна по улицата с надеждата, че не криволичи като последния пияница. Движението поуспокои малко стомаха и мислите му. Осъзна, че подминава жълтата каменна фасада на Хетваровия дворец, който му беше служил донякъде за дом през последните четири години, и се поколеба при спомена за първия си панически импулс да изтича при наставника си. Изведнъж си даде сметка, че

изобщо не е наясно какво иска да каже на Хетвар за Конскарека, но пък печатникът му беше заръчал да се яви при него – поне щеше да разбере дали не го чакат нови заповеди. Ингрей се върна и влезе в двореца.

– Милорд е на съвет – предупреди го портиерът.

На Ингрей му се прищя да се откаже, но вместо това рече примилено:

– Кажу ми, че съм тук, и го попитай какво ще ми заръча.

Портиерът прати един паж, който се върна много бързо.

– Милорд нареди да се явите при него в кабинета му, лорд Ингрей.

Ингрей кимна, качи се по широкото стълбище и свърна по познатия коридор. Почука на вратата на кабинета и отвътре се чу гласът на Хетвар:

– Влез.

Ингрей отвори, влезе и с огромно усилие на волята се спря да не скочи обратно през вратата. Около писалището на Хетвар се бяха събрали принц-маршал Биаст, Просветен Левко и самият архисвещен на Изтокдом Фритин кин Глигановброд. Жеска пък стоеше до стената в позата на човек, подложен на разпит. Всички се обърнаха към Ингрей.

– Добре – каза Хетвар. – Тъкмо за теб говорехме. По-добре ли си вече след сутрешното си неразположение?

Изражението му беше неприкрито иронично. Стигнал до заключението, след бърз преглед на възможностите, че на този въпрос не може да се отговори, Ингрей само кимна и плъзна поглед по нежеланата публика.

Архисвещен Фритин беше чичо на настоящите графове-близнаци, издънка на предишното поколение Глигановброд, посветил се на Храма, след като твърде многото по-големи братя бяха смалили до минимум шанса му за висок пост в родовата йерархия. Дълга и типична кариера на храмов служител от благородно потекло стоеше зад него, години, през които не се беше посрамил по никакъв начин. Дори и да фаворизираше в някаква степен собствения си род, имаше и грижата роднините му да финансират щедро Храма, на който служеше. Назначението си в Изтокдом, заедно с важния изборен глас, който вървеше в комплект с поста, ги беше получил преди седем-осем години и това беше връхната точка на кариерата му. И на услугите, които правеше и приемаше.

Според наблюденията на Ингрей Фритин и Хетвар се понасяха доста добре, навярно защото и двамата бяха еднакво практични. Благодарение на тях Храмовград и Кралиград по-често работеха в тандем, отколкото в опозиция – често, но не винаги. Известно напрежение се беше

настанило помежду им напоследък покрай предстоящите избори, защото Хетвар броеше гласа на Фритин като един от несигурните. Архисвещеният имаше връзки по майчина линия както с Ястребинобърдо, така и с Лиситрън, и се бе позовавал на миротворческия си пост в храма, за да не обещае гласа си на никоя от фракциите. Без съмнение тази несигурност му беше от полза.

Колкото до отношението на архисвещения към вълка му, Ингрей така и не го бе установил със сигурност. Оправдателната му присъда беше подписана от предшественика на Фритин и този документ Ингрей пазеше като зеницата на окото си през последното десетилетие – дори сега стоеше заключен в стаята му в същия този дворец. Ингрей не знаеше дали антипатията на Фритин към свръхестественото е породена от теологични, или от лични причини, защото той изглеждаше точно толкова невъзприемчив към мистичното, колкото и Хетвар. „Това какво ли мисли за Левко?“

Който в момента си гризеше кокалчетата на ръцете и зяпаше Ингрей крайно смушаващо. Ингрей го удостои с учтиво кимване и зачака някой друг да подхвърли първата реплика. „Само да не съм аз. Богове пет, точно сега мозъкът ми не е във форма за тази опасна компания“.

Архисвещеният подкара по същество.

– Просветен Левко ни уведоми за твърденията ви, че сте преживели чудо в храмовия двор тази сутрин.

Ингрей се почуди как ли би реагирал Фритин, ако кажеше: „Не, чудото го направих аз. Не ми се искаше, но пък богът ме помоли много мило“. Вместо това каза:

– Не е нещо, което да докажа в съдебна зала, сър. Или така поне съм информиран.

Левко се размърда неспокойно под безстрастния му поглед.

– Аз бях там – хладно рече архисвещеният.

– Бяхте, да.

– Нищо не видях. – Трябваше да признае на Фритин, че от тревогата и подозрението му тревогата като че ли надделяваше.

Ингрей наклони леко глава в добре премерен и въбсхващ жест на пълна неутралност. Да, нека те първи разкрият мислите си.

Принц-маршал Биаст каза доста обнадеждено:

– Това, че Синът на есента прие душата на Болесо, на мен ми изглежда добро доказателство срещу обвиненията в злоупотреба с животински духове.

– Всеки може да твърди каквото си поиска – съгласи се Ингрей. – И

ако единственият очевиден, Кумрил, бѣде намерен да се носи с лицето надолу по водите на Щърк утре сутринта, не ще остане никой, който да го оспори. Със сигурност няма да съм аз.

Архисвещеният подскочи като ужилен и изглежда, се ядоса на тези му думи – те можеха да се приемат и като завоалирана обида. Или като предложение. Или като заплаха може би. Или като контразаплаха. Ингрей разчиташе, че значението им е достатъчно неясно. Умните очи на Левко просветнаха с подновено любопитство и той изгледа Ингрей преценяващо.

– Това няма да се случи – каза архисвещеният. – Кумрил е само задръжан. Справедливостта ще възтържествува.

– Добре. В такъв случай, както и да беше спасена душата на Болесо, поне репутацията му ще си получи заслуженото.

Биаст примижа.

Хетвар каза твърдо:

– Каж ми нещо, лорд Ингрей. В кой точно момент разбра, че лейди Аяда също е заразена с животински дух? – А, значи наистина бяха сравнявали историите им. Вече нямаше къде да лавира.

– През първия ден, след като тръгнахме от Глиганска глава.

С обичайното си измамно спокойствие Хетвар продължи:

– И не сметна, че е редно да ме уведомиш за това?

Жеска, който явно се стараше да изглежда невидим, се присви. „За кого са били предназначени писмата ти, Жеска, щом не са били за Хетвар?“ До Конскарека, ако се съдеше колко навреме се беше появил графът на пътя им. И ако бе така, още ли му докладваше Жеска?

– При първа възможност поставих проблема на вниманието на храмовите власти в лицето на Просветена Халлана – отвърна Ингрей. – Която ме изпрати при Просветен Левко. – „В известен смисъл“. – Изчаках наставленията му, понеже проблемът очевидно беше в прерогативите на Храма, но то, уви, се забави заради кризата с ледената мечка. Докато намерим време да поговорим, днес следобед, други неща станаха по-належащи. – Други неща? Или същият въпрос, но от друга гледна точка? Кой освен боговете можеше да погледне от всички страни едновременно? Още една притеснителна мисъл, сякаш не му стигаха другите. Е, по-добре да прехвърли вината върху светеца – който наблюдаваше с нещо като възхищение маньовѣра на Ингрей, – пък да види кой от присъстващите ще посмее да го смѣри него.

Нямаше да е Хетвар – той се намръщи и пое в обход.

– Така изглежда. С момичето ще се занимаем, когато му дойде

времето. Едно по-спешно обвинение стигна до ушите ни. Какво ще кажеш за твърденията на Кумрил, че Уенцел кин Конскарека също носи духовно животно?

Ингрей си пое дъх.

– Ще кажа, че едно толкова сериозно обвинение несъмнено заслужава сериозно разследване от страна на Храма.

– И какво ще открие това разследване?

Доколко Уенцел беше в състояние да прикрива спътника си? По-добре от Ингрей, това поне беше сигурно.

– Предполагам, че това ще зависи от компетентността на разследващите, сър.

– Ингрей. – Предупредителният тон на Хетвар, онзи специалният, през зъби, този път изнерви не само Жеска, но и Биаст. – Уенцел е граф с право на глас, а ние сме на ръба на избори. Мислех, че е убеден привърженик на законния наследник.

Хетвар кимна към Биаст, който на свой ред му кимна с благодарност. Фритин примигна и не каза нищо.

Хетвар продължи:

– Ако не е така, трябва да знам! Не мога да си позволя да изгубя подкрепата му заради някой ненавременен арест.

– Ами – кротко каза Ингрей, – тогава решението е просто. Изчакайте да получите гласа му и го атакувайте тогава.

Биаст изглеждаше така, сякаш току-що е съдвквал червей. Хетвар, за момент поне, изглеждаше все едно обмисля предложението. Фритин си беше сложил безизразна маска и Ингрей пак се зачуди кому ли е обещал гласа си архисвещеният.

Дали пък шансовете на Кумрил да поплува по реката току-що не се бяха повишили? „Пука ли ми?“ Ингрей въздъхна. „Сигурно“. И мрачно осъзна, че в тази стая няма нито един човек, комуто да довери най-новите си разкрития за Конскарека. „Аз искам Аяда“.

Стисна здраво ръце зад гърба си. „Мой ред е!“

– Архисвещени. Вие сте едновременно теолог и имате право на глас. Кой друг ще знае, ако не вие. Можете ли да ми кажете... каква е точната теологична разлика между свещения трон на Старите лесове и неговата подновена форма под квинтарианската вяра?

Хетвар го погледна съсредоточено и явно си мислеше: „Откъде, в имената на петимата богове, дойде пък този въпрос, Ингрей?“ Но не каза нищо, само се отпусна в стола си и даде знак на Фритин да отговори; самият той бе също толкова любопитен да види къде ще ги отведе

отговорът.

Фритин потропа с пръсти по облегалката на стола си.

– Старите свещени крале били избирани от водачите на тринайсетте най-силни кин племена. Новите – от осем велики кин дома й петима висши храмови служители с право на глас. Кръвното родство и първородството имат голяма тежест – той хвърли поглед Биаст, – както е по дартакийската традиция. Понеже изборите на свещен крал много често са били повод за междуплеменни войни, това по-мирно прехвърляне на властта от едно поколение на следващото се приема като божествена благословия. – Кимна на Биаст, сякаш да каже: „И нека си остане така“.

– Не политически отговор търсех – каза Ингрей. – Старите свещени крале винаги ли са били душевоини, или... или шамани? – И какъв точно щеше да е рискът от появата на този термин в разговора?

Левко поизправи гръб и на лицето му се изписа интерес.

– Чувал съм за нещо такова. Старите свещени крале уж били сърцевината на много междуплеменни ритуали и в този смисъл навярно са били по-скоро магически, отколкото святи по своята същност.

Ингрей се опита да си представи някои от свещените крале в последно време като магически същества, но напразно. „Нито святи, в интерес на истината“.

– И тази... тази свръхестествена сила... напълно е изчезнала от кралската линия?

– Да? – каза Левко.

Ингрей не можа да прецени дали това е въпрос, или подтик да продължи.

– И... какво е останало тогава? Какво прави свещения трон свещен в наши дни?

Веждите на архисвещения хвъркнаха нагоре.

– Благословията на петимата богове.

– Моля да ме извините, Просветени, но мен петимата богове ме благославят на всяка четвъртодневна служба. И това не ме прави свещен.

– Което е вярно – вярно е – измърмори Хетвар.

Ингрей не му обърна внимание и продължи:

– Има ли в тази кралска благословия нещо повече от благочестиви благопожелания?

Архисвещеният каза малко сърдито:

– Има молитва. Петимата архисвещени с право на глас се молят за

наставление кого да подкрепят и чакат знак от своя бог.

Ако питаха Ингрей, лично той беше доставял при случай такива знаци – във вид на пълни кесии. И не се беше почувствал като пратеник на боговете.

– Какво друго? Какви други промени са настъпили? Трябва да има още нещо. – Лекото напрежение в гласа му издаде твърде много от чувството му за неотложност и той преглътна, за да се овладее. Пет от старите кинове вече липсваха от картинката, това беше вярно, три бяха измрели, два – изгубили влиянието си. Бяха ги заместили петима висши храмови служители и кой би могъл да твърди, че те са в по-малка степен представители на народа си? И все пак изборите бяха превърнали Конскарека в крал-магьосник, превърнали го бяха в нещо необикновено. „Да, и той си е останал такъв, нали?“ Беше ли настоящият трон отчасти празен именно защото Конскарека задържаше в безсмъртието си нещо, което отдавна е трябвало да върне?

Биаст, който се въртеше неспокойно на стола си по време на тази размяна на реплики, сега се намеси:

– Ако обвинението срещу Уенцел е правдиво, то аз съм сериозно загрижен за безопасността на сестра си.

Ингрей не хранеше топли чувства към Фара след онова, което беше сторила на Аяда, но предвид на подозренията си относно съдбата на последната съпруга-майка на Уенцел, трябваше да признае, че принц-маршалът има основания да се тревожи.

– Загрижеността ви ми се струва оправдана, милорд.

Хетвар очевидно се сепна.

Ингрей добави:

– Което ми напомня нещо, печатнико. Граф Конскарека наскоро ми намекна, че би искал да постъпва на служба при него. Умолявам ви, ако ви заговори по този въпрос, да му кажете, че няма да ме освободите. Боя се да му откажа в лицето. Не бих искал да го превърна в свой враг.

Хетвар свъси вежди. Архидяконът го погледна и каза:

– Двама омърсени мъже в един и същи дом? Защо му е да иска това?

– Вие предрешавате нещата, архисвещени – посочи Ингрей. – Графът е обвинен, но още не е осъден.

– Левко? – попита Фритин.

Левко разпери ръце.

– Ще трябва да го погледна по-внимателно. Ще ми е нужна и помощта на бога, а тя не идва по поръчка.

Фритин се обърна намръщен към Ингрей.

– Ще ми се да се изразявате по-ясно, лорд Ингрей.

Ингрей сви рамене.

– Добре помислете за какво ме молите, архисвещени. Ако искате да свидетелствам за невидимото и свръхестественото, ще трябва да приемете всичко, което имам да кажа. Или всичко, или нищо. А не мисля, че сте готов да ме приемете като някакъв пратеник на боговете, който ви носи изрични нареждания.

Докато Фритин обмисляше думите му, Ингрей продължи:

– Колкото до Уенцел, той казва, че е воден от близкото ни родство. За което си е спомнил с голямо закъснение, между другото. – Е, това също беше вярно в известен смисъл.

Биаст каза възмутено:

– Ще оставите сестра ми незащитена в един дом, от който сам се страхувате? Вие сте верен на милорд Хетвар, нали?

„Той никога не ме е предавал. Засега“. Ингрей се поклонил леко, с което на практика не казваше нищо.

Биаст продължи:

– Но ако обвиненията са основателни... кой по-добре от вас би могъл да защити принцесата от... от всяко свръхестествено деяние на нейния съпруг или да ѝ помогне при необходимост? А и бихте могли да наблюдавате, да ни информирате, да докладвате...

– Да шпионира? – прекъсна го Фритин заинтригувано. – Би ли могъл да се справи с това, как мислиш, Хетвар?

– И какво, ще ме накарате да положа лъжлива клетва за вярност ли, господа? – кротко попита Ингрей.

– Ингрей, престани – сопна му се Хетвар. – Гробищната ти представа за хумор няма място на този съвет.

– Това хумор ли беше? – изръмжа Биаст.

– От него друг няма да чуеш.

– Чудя се как го търпите.

– Дразнещият му стил е доказал предимствата си. От време на време. Той следва собствената си криволичеща пътека и се връща с трофеи, за чието съществуване някой разумен човек дори не би предположил. Още не мога да реша дали това е талант, или проклятие. – Хетвар изглежда изпитателно Ингрей. – Би ли могъл да го направиш?

Ингрей се колебаеше. Да придаде официален характер на онова, което през цялото време беше правил почти без сам да го съзнава – да играе и от двете страни, като едновременно отчаяно събира фрагменти с

надеждата да се подредят в някаква смислена мозайка. И да се води от собствените си основания. Би могъл да откаже. Би могъл.

– Признавам – каза той бавно, – че и на мен ми се иска да разбере повече за Уенцел. – Обърна се към Биаст. – И защо така изведнъж решихте, че сестра ви е в опасност – сега, а не през изминалите четири години?

Биаст, изглежда, се смути.

– През въпросните четири години просто не се бях замислял за нея и брака ѝ. Виждали сме се само веднъж след сватбата ѝ, пишем си рядко. Смятах... смятах, че баща ни я е омъжил добре и че всичко е наред. Имах си свои задължения. Чак когато вчера поговорихме, тя ми разкри колко нещастен е станал животът ѝ.

– Какво ви каза? – попита Хетвар.

– Че не е искала да се стигне до такава беда покрай, хм, покрай Събитията в Глиганска глава. Мислела, че Болесо наистина е започнал да прекалява, да, но се надявала, че може би той и, хм, и лейди Аяда с времето ще си допаднат. Че момичето може да му донесе покой. Фара страда силно, задето няма деца, макар че лично аз не виждам вината да е у нея. Мислела, че съпругът ѝ е хвърлил око на новата ѝ придворна дама, защото именно той я довел в домакинството на принцесата.

„Това е нещо ново“, помисли си Ингрей. Аяда мислеше, че назначението ѝ е дело на леля ѝ от рода Язовбряг, но кой ли беше подхвърлил тази идея на леля ѝ? Възможно ли бе Уенцел да е планирал нов наследник, когото да постави между себе си и Ингрей? Или мотивите му да си осигури Аяда са били съвсем други? „Вече си мисля, че са били други, съвсем други. Той не би се задействал така внезапно без причина... само дето неговите причини не са като на другите хора“.

– Лейди Аяда твърди, че графът не я е обидил по никакъв начин – каза Ингрей. – Признавам, че тя може би е достатъчно наивна да не разпознае един намек, освен ако не е съвсем груб и директен, а Уенцел не е груб човек. За мен Фара е не по-малко виновна за всичките тези събития. Макар да признавам, че Болесо вече е бил тръгнал по наклонената плоскост и стана добре, че беше спрял сравнително навреме. – Един бърз поглед от страна на Хетвар го предупреди, че на свой ред е станал груб, и той погледна брата на Болесо и добави: – Жалко, че трябваше да стане по този невъзвратим начин.

Принц-маршалът изсумтя мрачно. Но не и с негодувание.

Архисвещеният се окашля.

– Бих отбелязал, лорд Ингрей, като съдя по признанията ви пред

Просветен Левко – и по някои други доказателства, – че изглежда, вашият духовен вълк вече е отвързан. Кое то е в нарушение на оправдателната ви присъда.

Спокойният му тон прикриваше не толкова заплаха, нито страх, колкото натиск, реши Ингрей. Така. Той знаеше как да се справя с натиск.

– Не стана по моя воля, сър. – Твърдение, което не можеше да се провери. – Стана случайно, когато Просветена Халлана развали направеното ми заклинание. И в този смисъл беше дело на Храма. – „Да, хвърли вината на отсъстващите“. – Макар да не мога да твърдя, че такава е била волята на боговете, двама от тях определено побързаха да се възползват от случилото се. – Фритин не се ли размърда притеснено? Ингрей си пое дъх. – А сега и вие искате да се възползвате, като ме пратите да пазя принцеса Фара. Това ми се струва сериозна задача за човек, комуто нямате доверие. Или смятате първо да ме използвате, а след това да се обърнете срещу мен? Предупреждавам ви, мога да се пазя.

Фритин обмисля дълго тази стръв и реши да не я захапе.

– Тогава е във ваш интерес да продължите да бъдете полезен, нали така?

– Разбирам. – Ингрей го удостои с иронично дълбок поклон. – Изглежда, че съм на вашите услуги, архисвещени.

При тази размяна на реплики Хетвар се размърда неспокойно. Не че стоеше над заплахите, но винаги успяваше да изнамери по-елегантни начини да подчини Ингрей на волята си, умение, на което Ингрей се възхищаваше от естетическа гледна точка, ако не друго.

– След като го поставяте по този начин – каза Ингрей, като си отблеяза смръщената физиономия на Хетвар – ще приема да ви стана шпионин. И телохраниел на принцесата. – Кимна любезно на Биаст, който, от своя страна, прояви достатъчно разум да му отвърне със същото.

– Кое то поставя въпроса за настаняването на затворничката – каза Хетвар. – Щом Уенцел е заподозрян, то лейди Аяда не бива да остава в къща, която е негова собственост. Може би е време да я преместим на по-сигурно място.

Ингрей се вкамени. Щяха ли да откъснат Аяда от него? Той каза внимателно:

– Няма ли това преждевременно да разкрие подозренията ни към Уенцел?

– В никакъв случай – каза архисвещеният. – Подобна промяна и без това предстоеше след погребението.

– На мен ми се струва, че сегашното й настаняване си е добро – възрази Ингрей. – Не се опитва да избяга, защото има доверие в справедливостта на Храма. Вече споменах колко е наивна – добави той, за да ужили Фритин.

– Да, но не можете да охранявате две места едновременно – разумно отбеляза Биаст.

Хетвар, най-после доловил внезапното напрежение в стойката на Ингрей, вдигна ръка да ги спре.

– Това можем да го обсъдим и по-късно. Благодаря ти, че се нагърби с този труден въпрос, лорд Ингрей. Кога според теб ще можеш да се внедриш в домакинството на Конскарека?

– Тази вечер? – предложи Биаст.

„Не! Трябва да се видя с Аяда!“

– Боя се, че ще изглежда странно, ако пристигна там, преди той да е говорил с вас, лорд Хетвар. Не бива и да се оставяте да ви убеди твърде лесно. Освен това трябва да хапна нещо и да поспя. – Последното поне си беше чиста истина.

– Бих искал сестра ми да има защита още тази вечер – каза Биаст.

– Тогава може би трябва сам да я посетите.

– Аз не разполагам със свръхестествени сили, които да противопоставя на Уенцел!

„Значи започвате да вярвате, че ви трябва неопечен на клада, така ли? Добре“.

– Няма ли някой храм магьосник, когото да пратите на пост междуременно?

– Онези, които смятам за подходящи, вече са пратени по задачи – каза Левко. – Ще пратя спешно повикване при първа възможност.

Фритин кимна.

– Моля ви, принце – каза Хетвар на Биаст, който тъкмо си отваряше устата. – Мисля, че тази вечер повече нищо не може да се направи, поне нищо в рамките на разумното. – И се надигна с изморено сумтене иззад писалището си. – Ингрей, хайде да излезем за малко.

Ингрей се извини на останалите, като не пропусна да отправи и специален малък поклон за довиждане към Жеска, колкото да го притесни. Ако Жеска беше шпионин на Конскарека, как ли щеше да реагира Уенцел, когато този доклад стигнеше до него? Макар че графът сигурно беше предвидил обвинението на Кумрил. Поне Жеска можеше да свидетелства, че подозрението не е дошло от Ингрей. „Да. Нека Жеска тича на свобода, засега. А ти проследи миризмата му и виж дали ще отиде

там, където мислиш“.

Ингрей последва Хетвар по сумрачния, застлан с килим коридор, достатъчно далеч от затворената врата на кабинета.

– Милорд?

Хетвар се обърна към него. Светлината на свещите изостряше; изпитите му от тревога черти.

– Доскоро вярвах, че Уенцел проявява толкова жив интерес към изборите заради шурей си. По тази причина го допусках до повечето си съвещания. Сега обаче имам основания да се питам дали и той, като Болесо, не е воден от някаква много по-лична амбиция.

– Предприел ли е някакви нови действия извън странния си интерес към Аяда?

– Нека кажем – стари действия, видени в нова светлина. – Хетвар потърка чело и стисна очи за миг. – Докато охраняваш Фара, отваряй си очите за всякакъв, как да го нарека, нездравословен личен интерес от страна на Уенцел към наследяването на свещения трон.

– Сигурен съм, че Уенцел не се интересува просто от политическа власт – каза Ингрей.

– Това ти изявление не ме успокоява, Ингрей. Не и когато един познат и на двамата ни вълчак е произнесъл думите „трон“ и „магически“ в едно и също изречение. Много добре знам, че премълча разни неща в кабинета ми.

– Неподкрепените с доказателства догадки носят рискове.

– Вярно. На мен ми трябват факти. Не искам да загубя един ценен съюзник заради фалшиви обвинения, нито от небрежност да допусна до себе си един опасен противник.

– Любопитството ми по този въпрос не отстъпва на вашето, милорд.

– Добре. – Хетвар го плесна по рамото. – Върви тогава да хапнеш и да поспиш. Приличаш на ходещ мъртвец, между другото. Сигурен ли си, че онова сутринта не е било болест или нещо такова?

– Де да беше. Левко каза ли ви за изповедта ми?

– За така нареченото ти видение? О, да, доста злокобна история, ако питаш мен. – Поколеба се. – Макар че Биаст като че ли извлече някакво успокоение от нея.

– Вие повярвахте ли й?

Хетвар сви устни.

– А ти?

– О – промълви Ингрей. – Да.

Хетвар отклони смутено очи.

– Жалко, че съм пропуснал това забавление. И какво точно си казахте с бога?

– Ами... поспорихме.

Устните на Хетвар се извиха в искрена, ако и малко суха усмивка.

– Защо ли това не ме изненадва? Желая на боговете късмет с теб.

Дано успеят да получат от твоя милост по-ясни отговори, отколкото съм успявал аз. – И понечи да се обърне.

– Милорд – внезапно каза Ингрей.

– Да?

– Ако, хм... – Ингрей преглътна. – Да ви помоля за една услуга.

Ако по някаква причина братовчед ми Уенцел умре през следващите няколко дни, настоятелно моля да се погрижите незабавно да бъде подложен на храмово разследване. От най-добрите магьосници, които може да осигури Левко.

Хетвар се намръщи и го изгледа подозрително. После се намръщи още повече. Понечи да каже нещо, но само стисна устни.

– И си мислиш – каза накрая, – че можеш да ми кажеш нещо такова и след това просто да си тръгнеш, нали?

– Значи се заклевате, нали?

– По-скоро ми иде да те наругая.

– Закълнете се.

– Добре де, заклевам се.

Ингрей се поклони и си тръгна. И чу зад себе си тиха ругатня.

18.

Аяда седеше на най-долното стъпало в антрето на къщата-затвор. Надзирателката ѝ седеше няколко стъпала по-нагоре и гледаше намръщено. Аяда скочи, очите ѝ затърсиха по лицето на Ингрей кой знае какво – и изглежда, го намериха, защото тя се хвърли към него, стисна ръцете му и го завлече в една странична стаичка, като затръшна вратата пред неодобрителното, но и уплашено лице на надзирателката си.

– Какво беше онова преди малко? – настоя тя. – Какво ти се случи?

– А ти... и ти ли видя нещо?

– Видения, Ингрей, ужасни видения. Не бяха от бога, кълна се. Малко след като ти излезе, пак изгубих сваяст. Коленете ми се подгънаха. Този път светът не избледня напълно, но картините бяха по-силни от спомен и по-слаби от халюцинация. Ингрей, видях Кървавополе, видях моите хора! Не опърпани и изтощени като в съня ми в Ранената гора, а отпреди това, когато още са били живи. – Поколеба се. – Когато умираха.

– Усети ли Уенцел? Видя ли го, чу ли гласа му?

– Не, не като... не какъвто е сега. Тези видения бяха в твоя ум, струва ми се. Не бяха ли?

– Да. Картини от минали времена, нали? От Старите лесове. От клането при Кървавополе.

Тя потръпна и се пипна по врата – и ужасното хрущене на разсечената от брадва кост отново прозвуча в главата на Ингрей. „Тя също го е усетила“.

– Защо усещаме едни и същи неща? Какво става с нас? – попита тя.

– Картините, тези видения – Уенцел ги сложи в мен. Той не е просто душевоин като теб и не просто шаман като мен. Той е нещо повече. Изпаднал от кръговрата на времето, ужасяващ в силата и болката си. Мисли се за... твърди, че е свещен крал.

– Но старият лорд Еленовшип е крал още отпреди да се родя... как може да има двама крале?

– Мисля, че това е проблем, мистерия някаква, до чийто център още не съм стигнал. Отидох при Уенцел с намерението да изтръгна истината от него, с всички средства. Вместо това той ми я наби в главата...

Заведе я при един стол и седна до нея; стисна ръцете ѝ. Накъсано и

непоследователно ѝ описа ужасяващия си разговор с графа. Аяда, изглежда, бе споделила само мистичните видения, но не и контекста им. Ингрей си помисли, че през последните няколко часа сигурно се е поболяла от притеснение и несигурност – цялата трепереше.

– Уенцел твърди, че аз съм наследникът на душата му, че моето тяло ще бъде превзето от заклинанието, независимо дали аз или той го желаем, или не. Откога това е така, не знам. Преди години може да е имало и други братовчеди помежду ни, които след това са починали, но... но това положение може да съществува още от смъртта на баща ми. Което повдига още въпроси без отговор за това какво е целял баща ми с вълчия ритуал.

– Другият ми сън – прошепна тя. – За горящия конник и за вълка на каишка, който тичаше през пепелта. Това беше ти! И двамата бяха ти.

– Мислиш ли? Възможно е...

– Ингрей, аз познах Кървавополе, познах хората си. Свързана съм с тях толкова сигурно, колкото съм свързана с теб, макар да не знам как. И ако Уенцел е казал истината, значи и той е свързан с тях – и те с него.

– Разказът на Уенцел беше пълен с пропуски, но казаното е истина – убедено заяви Ингрей. – Онова свързване е в основата на всичко, което се случва сега.

– В такъв случай кръгът се е затворил. Ти си свързан с мен, аз – с моите призраци, те – с Уенцел, а Уенцел, както изглежда, е свързан с теб. Дали Уенцел не се опитва да задейства някаква силна магия, която включва всички ни?

– Не знам. Не всичко е дело на Уенцел, строго погледнато. Например не той избира наследника си, иначе със сигурност не би избрал мен. В което има някакъв смисъл – заклинанието сигурно е било замислено така, че да действа в хаоса и разгара на битка, когато и кралят, и неговият наследник може да загинат един след друг – както е станало на Кървавополе, повече или по-малко. Прехвърлянето е трябвало да става без волево участие от страна на засегнатите. Следователно тази част от заклинанието трябва да е свързана с мъртвите душевоини в Ранената гора. Все едно целите Стари лесове, или каквото е останало от техните кинове, избират своя наследник чрез Уенцел. – Струваше му се, че има някаква загадъчна, страховита правдивост в тази мисъл.

Аяда присви очи.

– Означава ли това, че и тримата трябва да идем на Кървавополе? И ако е така, какво трябва да направим, когато стигнем там?

– И кой – човек или бог – ни побутва натам? – измърмори Ингрей. –

Досега заклинанието е имало тесни граници. Само мъжете от Конскарека и мъртвите воители, отново и отново в продължение на шестнайсет поколения. Ти... ти си проникнала в тази верига отвън. А мен ме привлече самото заклинание. Границите му вече не са каквито са били. Граници между смъртта и живота, духа и материята. Кръвна линия и кръвна линия. Лесовите и външните земи. Промени... за пръв път от столетия настъпват промени.

Аяда разтърка чело.

– И каква съм аз във всичко това? Наполовина вътре, наполовина вън... имам ли въобще място там? Аз съм жива, те са мъртви; аз съм жена, те са мъже... поне повечето, струва ми се... Леопардът ми дори не е типично за Лесовите животни! Не направих нищо за душата на Болесо тази сутрин – просто стоях и се пулех като последна глупачка. Ти си търсеният, Ингрей, ти можеш да освободиш призраците от старите им създавания! – Погледът ѝ светеше от дълбока убеденост.

– Една врата в стената е едновременно и вън и вътре – бавно рече Ингрей. – Половина и половина, каквато си ти и по кръв, благодарение на баща си. И ти също си търсена, макар и не от Уенцел според мен. Нима не те потърсиха твоите призраци? Не се обърнаха към някой от другите, които са спали и сънували в Гората през онази нощ, нали?

Тя се поколеба, после каза:

– Да.

– Значи... – „Значи какво?“ Изтощеният му мозък не успя да роди отговор. – Положението се усложнява след виденията. Уенцел много държи да съм близо до него, така ми се струва. Предложи ми пост при себе си. Предложение, което не мога да откажа.

Тя се намръщи тревожно.

– Хетвар, вместо да ме защити, иска да приема поста и да шпионирам за него. Кумрил е обвинил Уенцел, че носи духовно животни, макар че Храмът и Хетвар още не знаят за другите претенции на графа. Не им казах. Не съм сигурен какви последствия биха произтекли от това, нито колко бързо ще се разкрият по-мрачните тайни на Уенцел. Нито колко дълбоко ще затъна самият аз в това бласто. Още по-лошо, Биаст изведнъж се уплаши от зет си и иска от мен да вардя принцесата. – Ингрей изкриви лице в гримаса.

– Биаст може и да има основание да се страхува – бавно каза Аяда. – Колкото до мен, аз със сигурност не искам неприятностите ми да причинят смъртта на още някой от рода Еленовшип.

– Ти не разбираш. Ако постъпя на служба при Конскарека, ще ме

отстранят от задачата да те охранявам и ще ти назначат друг пазач. Може дори да те заключат някъде другаде, с по-труден достъп, откъдето е по-трудно да се избяга.

– Не трябва да ме... трябва да съм свободна, когато всичко това свърши. Когато е време да тръгнем.

– Когато свърши кое?

Тя объркано махна с ръка.

– Това. Каквото и да е то. Когато божественият лов стегне обръча около плячката си. Ти не го ли усещаш, Ингрей?

– Че го усещам, усещам го, направо треска ме тресе от напрежение, но не го виждам. Поне не ясно.

– Какво е намислил Уенцел все пак?

Ингрей поклати глава.

– Вече изобщо не съм сигурен, че е намислил нещо, освен че брани старите си тайни. Главата му е толкова претъпкана с какво ли не, че на моменти сякаш му е трудно да се съсредоточи. Не че това го прави малко опасен. От какво точно го е страх? В крайна сметка нали не може да бъде убит. – Една екзекуция нямаше да спре графа. Ако го затвореха и той се почувстваше достатъчно отчаян, можеше да избяга по същия начин, без значение колко сигурен е затворът му и колко е подсилена стражата. Ингрей стигна до извода, че никак не му се иска Уенцел да попадне в затвора.

Устните на Аяда се присвиха озадачено.

– И как е минавал графът през всичките си погребения, щом душата му никога не е отивала при боговете?

Ингрей помълча, замислен за странната липса на слухове по този въпрос, после каза:

– След като се е прехвърлял в тялото на собствения си наследник, е следял погребалния ритуал отблизо. Сигурен съм, че е овладял постановката до съвършенство. А ако един-два пъти не е успявал да я режисира... е, някои хора наистина биват откъснати. – От тази мисъл въображението му се размъти наново. Какво ли е било да гледаш как погребват тялото ти, отново и отново? Да скърбиш по някакъв извратен начин, да знаеш, че не бащата, а синът се е изгубил от света на материята?

Аяда кимна.

– Ако Храмът реши да се заеме със заклинанието му, какво биха могли да направят?

– Не знам. Нищо, струва ми се, освен чрез магия или чудо.

– Боговете вече са затънали дълбоко в това. Дори без

посредничеството на Храма.

– Така изглежда. – Ингрей въздъхна.

– И какво ще правим ние?

– Ще чакаме. Засега. Ще постъпя на служба при Конскарека. И ще шпионирам, но не само за Хетвар. Може би ще открия нещо, което да навърже нещата, някое липсващо парченце от мозайката.

– С цената на какъв риск?

Ингрей сви рамене.

Тя, изглежда, не остана доволна.

– Нещо ми се стори ужасно извън равновесие в тази пауза.

– Каква пауза? – изсумтя Ингрей. – Днешният претъпкан със събития ден направо ми взе здравето.

Тя размаха ядосано ръце.

– Докато стоях затворена в тази проклета къща!

Ингрей се наведе напред, поколеба се за миг и я целуна. Тя не се отдръпна. Този път го нямаше внезапния шок, нямаше я и промяната в усещането му за нея, но това беше само защото постоянното усещане за присъствието ѝ не беше отслабнало и за миг след първата им целувка. Ингрей го усещаше, поток като във воденичен улей между двама им. Физическата му възбуда сега беше приглушена от умората, насладата от устните ѝ – удавена в отчаяна тревога. Тя го притисна трескаво към себе си, не от страст или любов, а сякаш от отчаяно доверие. Не в съмнителните му способности, а в него самия, с всичките му слабости и недостатъци. С вълка и всичко. Сърцето му се стопли в омая. Той потръпна.

Аяда приглади косата на челото му, наполовина усмихната, наполовина смръщила чело в тревога. После попита практично:

– Ял ли си?

– Май не.

– Изглеждаш страшно уморен. Трябва да хапнеш.

– Хетвар каза същото.

– Ще ида в кухнята да кажа да ти донесат нещо.

Той притисна опакото на ръката ѝ към пулсиращото си чело, преди неохотно да я пусне.

На половината път до вратата тя погледна през рамо и каза:

– Ингрей...

– Да? – Той вдигна глава – не помнеше кога я е отпуснал върху кръстените си на масата ръце.

– Ако Уенцел наистина е някакъв мистичен свещен крал, а ти наистина си неговият наследник... какъв те прави това?

„Откачил от страх“.

– Не знам. Лош.

– Хм. – Тя поклати глава и излезе от стаята.

Ингрей спа до по-късно, отколкото беше планирал, а новите му заповеди пристигнаха по-рано от очакваното, донесени не от друг, а от Жеска.

– Трябва да се представиш пред граф Конскарека – каза лейтенантът.

– Вече? Не си губят времето. А затворничката ми?

– Аз ще заема мястото ти на неин надзирател.

Ингрей застина.

– От чие име? На Хетвар или на Конскарека?

– На Хетвар и на архисвещения.

– Смятат ли да я преместят другаде?

– Още никой не споменал нещо в този смисъл.

Ингрей присви очи и огледа нервния си лейтенант.

– А ти на кого докладва снощи, след съвета при Хетвар?

– Защо трябва да съм докладвал на някого?

– Спокойно можеш да си признаеш, че си отишъл при Конскарека – нарочно небрежно каза Ингрей. – Ако Уенцел иска от мен да му служа така, както служих на Хетвар, много скоро ще ми довери всичко за делата си.

– Няма какво да признавам.

– Няма да мине, Жеска. Знаем за писмата ти до него. – Беше още един изстрел в тъмното, но ако се съдеше по реакцията на лейтенанта, беше уцелил в десетката.

– Аз... не виждах нищо лошо в това! Та той е най-сигурният съюзник на лорд Хетвар! Просто си мислех, че правя услуга на приятел на господаря си.

– За което си бил съответно възнаграден, без съмнение.

– Е... аз не съм богат човек. А графът не е стиснат. – Жеска свъси вежди. – А ти как разбра? Мога да се закълна, че не си ме видял.

– По съвсем навременната поява на Уенцел в Средноград. И по другите неща.

– О! – Жеска се намръщи.

Кое тормозеше Жеска – че са го подмамили да предаде Хетвар, или че са го хванали в крачка?

– Плъзгаш се по наклонената плоскост, а? Да правиш услуги те прави точно толкова уязвим, колкото и да ги получаваш. По тази причина аз рядко допускам и двете. – Ингрей се усмихна с най-вълчатата си усмивка, за да запечата по-надълбоко илюзията за собствената си неуязвимост в ума на Жеска.

Гласът на Жеска едва се чуваше.

– Ще ме издадеш ли?

– Да съм те обвинил случайно?

– Това не е отговор. Особено от теб.

– Вярно. – Ингрей въздъхна. – Ако сам си признаеш пред Хетвар, вместо да чакаш да те издадат, е по-вероятно само да те наругаят, а не да те изгонят. Хетвар не държи толкова на пълна честност от страна на хората си, колкото да има съвсем точна представа за границите на коварството им. Това предполагам му дава удобна представа за сигурност.

– Ами твоите граници? Какво удобство намира Хетвар в тях?

– Държим се един-друг нащрек. – Ингрей изгледа Жеска от главата до петите. – Е, можеше да има и по-лоши надзиратели.

– Да, и не толкова красиви надзиравани.

Ингрей зарязва ироничния си тон в полза на много по-чиста заплаха.

– Ще се отнасяш към лейди Аяда по най-кавалерския начин, докато е под твоя опека, Жеска. Иначе гневът на Хетвар, на Храма, на Конскарека и на всичките богове заедно ще са ти последна грижа.

Жеска се размърда неспокойно под погледа му.

– Стига, Ингрей. Да не съм някое чудовище.

– Аз обаче съм – прошепна Ингрей. – Ясно?

Жеска почти не смееше да диша.

– Съвсем.

– Добре. – Ингрей отстъпи встрани и макар че всъщност не беше докоснал Жеска и за миг, той се отпусна като човек, когото са стискали за гърлото, и дори опипа шията си, сякаш търсеше синини и отоци. Или следи от зъби.

Ингрей се помъкна към горния етаж да разрита Теско да му събере за пореден път оскъдните вещи за преместването му в имението на Конскарека. Обмисли снощната си среща с Хетвар и вероятния ѝ ефект върху Конскарека, според това как и колко му е докладвал Жеска. Стига да не направеше глупостта да се престори, че иска да го скрие от графа, Конскарека едва ли щеше много да се разстрои от задачата му да го шпионира. А и графът със сигурност беше извлякъл от Жеска информацията, че Ингрей е опазил най-мрачната му тайна. Като цяло, дребното

предателство на Жеска можеше да се окаже дори полезно.

Докато Теско слизаше по стълбите, натоварен с багажа на господаря си, Ингрей се качи на горния етаж и потропа на вратата на Аяда. Остана доволен, когато чу резето да изстъргва, преди вратата да се отвори пред подозрителната физиономия на надзирателката.

– Лейди Аяда, ако обичаш.

Аяда се мушна покрай жената в тясното коридорче. Лицето ѝ бе сериозно, очите ѝ – пълни с въпроси.

– Вече ме викат при Конскарека – каза Ингрей. – Жеска ще заеме мястото ми при теб, поне на първо време.

– Е, значи не е чак толкова лошо.

– Може би. Ще се опитам да дойда да поговорим, ако открия, хм, по-ясен поглед върху нещата.

Тя кимна. Изражението ѝ беше по-скоро замислено, отколкото уплашено, макар че за какво мислеше, Ингрей можеше само да гадае. Тя не разполагаше с повече отговори от него, но Ингрей се възхищаваше на таланта ѝ да открива всякакви неудобни въпроси. Подозираше, че много скоро тази ѝ способност ще започне да му липсва.

Стисна ръцете ѝ вместо целувката за довиждане, която не можеха да си позволят под зоркото око на надзирателката. Странният поток, който ги свързваше, се усети по-силно през стиснатите им ръце.

– Ще разбере, ако те преместят.

Тя кимна отново и го пусна.

– Аз също ще се ослушвам за теб.

Повтори вчерашната си разходка по нанагорницето из Кралиград, следван този път от пухтиящия Теско, натоварен с вещите му. Портриерът на Конскарека явно ги очакваше, защото веднага ги заведеха в новата стая на Ингрей. Не беше някоя тясна слугинска стаичка под стрехите, а просторно помещение на третия етаж, предназначено за знатни гости, имаше дори ниша за Теско. Ингрей го остави да подрежда оскъдния му гардероб и тръгна да разгледа имението. Чудеше се дали Конскарека очаква от него да изнесе всичките си неща от двореца на Хетвар и какво би си помислил, ако не го направи.

На минаване покрай една дневна на втория етаж – с резбована ламперия от брезово дърво – надникна и видя Фара и една от дамите ѝ. Придворната – жена на средна възраст с майчински вид – се беше привела над ръкоделието си; Фара стоеше с една ръка върху тежката завеса

и гледаше през прозореца; изопнатите ѝ черти бяха посребрени от утринния светлик. Четвъртитото ѝ лице беше бледо, фигурата ѝ – ниска и набита във всекидневната рокля. Щеше да натези с възрастта, помисли си Ингрей. Тя обърна глава, явно доловила шума откъм вратата, и очите ѝ се разшириха, когато го позна.

– Лорд Ингрей... нали?

– Принцесо. – Ингрей се поклонил с ръка на сърцето в недовършен свещен знак.

Тя го изгледа намръщено.

– Снощи Биаст ми каза, че ще постъпите на служба при съпруга ми.

– И, хм... при вас?

– Да. Каза ми и това. – Тя погледна компаньонката си. – Остави ни. Не затваряй вратата. – Жената стана, направи реверанс и се изниза покрай Ингрей. Фара му даде знак да влезе.

Вдигна глава към него и го изгледа бдително, когато той се приближи до прозореца. Гласът ѝ беше тих.

– Брат ми каза, че ще ме охранявате.

Като се постара тонът му да е неутрален и също толкова тих, Ингрей отвърна:

– Според вас имате ли нужда от охрана?

Тя махна неуверено с ръка.

– Биаст каза, че върху Уенцел е паднало тежко подозрение. Вие какво мислите за това?

– А вие не го ли смятате за такова, милейди?

Тя поклати глава, не точно в отрицание, и вдигна издължената си брадичка.

– А вие?

– Не присъствието на кръвен компаньон като моя омърсява човек, а начинът, по който човекът го използва. Или така поне смятам аз. Оправдателното решение на Храма по моя въпрос негласно потвърждава същото. Вие не сте ли усетили нещо неестествено у съпруга си през цялото това време?

Плътните ѝ вежди се свъсиха още по-недоволно при този „отговор“.

– Не... да. Не знам. Той си беше странен от самото начало, но смятах, че просто си е такъв. Опитвах се да му повдигам духа и понякога, понякога сякаш се получаваше, но той винаги изпаднаше отново в мрачните си настроения. Молах се на Майката за напътствие и... и за други неща... опитвах се да бъда добра съпруга, така както ни учи Храмът. –

Гласът ѝ потрепна, но не се пречупи. Челото ѝ се свъси още повече. – А после той доведе онова момиче.

– Лейди Аяда? Вие не сте я харесали... от самото начало?

– О, отначало! – Тя сви гневно рамене. – Отначало ми допадна. Но Уенцел... обръщаше ѝ твърде много внимание.

– И тя как откликваше на вниманието му? Вие направихте ли ѝ забележка?

– Преструваше се, че го приема на шега. На мен обаче не ми беше до смях. Наблюдавах Уенцел, наблюдавах и нея; откакто се оженихме, не го бях виждала да погледне втори път друга жена, но нея поглеждаше.

Ингрей състави наум въпрос, който щеше да извади на бял свят Фарината версия за случилото се в Глиганска глава, макар че това едва ли беше необходимо. Никакъв лукав интелект не се криеше тук, нито тънко коварство, нито зловещи способности, а само нараненото самолюбие на една объркана жена. А и никакво усещане за свръхестествено не витаеше около нея – явно Уенцел беше решил да не омагьосва съпругата си. Защо?

Само че мислите на Фара бяха завили в друга посока.

– Обвинението на Биаст... – промърмори тя и погледът ѝ се изостри. – Може и да е вярно. В края на краищата, сега ви гледам, а не долавам нищо особено. Ако наистина криете вълк в себе си, то той е невидим колкото и греховете на всеки друг човек. Това би обяснило... много. – Тя си пое дъх и рязко попита: – Вие как се сдобихте с оправдателната присъда?

Той вдигна вежди.

– Изглежда, съм попаднал на особено милостив храм следовател. Съжалил се е над болното сираче. А с времето стана ясно и че упражнявам някакъв контрол над зверчето си, което, изглежда, задоволи хората от Храма. Не достатъчно, за да ми позволят да управлявам замъка, разбира се. Пр-късно... по-късно Хетвар ми даде подкрепата си.

– Щом Уенцел контролира своя звяр толкова добре, че дори аз не съм разбрала за съществуването му, не е ли това достатъчно основание и той да получи оправдателна присъда като вашата? – попита тя и в гласа ѝ се прокрадна жална нотка.

– Ще трябва да питате архисвещения. Такова решение не зависи от мен. – Какво се въртеше в главата на Фара – планове как да защити и запази съпруга си? Би ли могъл Уенцел да оцелее след храмово разследване като онова, от което на косъм бе оцелял Ингрей преди толкова много

години? Конскарека криеше много повече тайни, но изглежда, разполагаше и с повече сила, която да впрегне срещу подобен риск. Ако пожелаеше. Току-виж решил, заради рухването на старите му прикрития, да прибягне до нещо такова.

Само че такава задача би изисквала цялото му внимание. „Той преследва нещо друго. С всички сили“. Какво?

По свои си някакви причини Фара явно намираше обвинението, че Уенцел е обвързан с духовно животно, за напълно достоверно. Имаше вид на жена, която сглобява някакъв отдавнашен пъзел и последните парченца лягат на местата си все по-бързо и по-бързо. И беше уплашена, да, както от съпруга си, така и за него, а и за себе си.

– Защо сама не зададете тези въпроси на Уенцел? – попита Ингрей.

– Той не дойде при мен снощи. – Тя разтърка силно лицето и очите си и това може би обясняваше защо се зачервиха толкова. – Напоследък... не го прави често. Биаст ме предупреди да не му казвам нищо, но аз не знам...

– Уенцел вече знае, че е обвинен неофициално. Няма да предадете ничия тайна, ако се опитате да поговорите с него.

Тя го погледна уплашено.

– Нима той вече ви се доверява напълно?

– Аз съм най-близкият му жив роднина. – „Временно“. – Нуждата на Уенцел от родова подкрепа няма по-близък източник в днешната криза. – Така да се каже.

Тя стисна силно ръце.

– Радвам се за вас тогава.

„Това тепърва ще се види“. За жалост не можеше да изрази презрението си към нея, защото е предала придворната си дама, и едновременно с това да се надява да спечели доверието ѝ. Застина, когато сетивата му доловиха приближаващо присъствие още преди звукът от тихи стъпки да долети откъм коридора и идващият да се окашля на прага.

– Лорд Ингрей – каза Уенцел сърдечно. – Казаха ми, че сте пристигнали.

Ингрей се поклони.

– Милорд Конскарека.

– Надявам се новата стая да ви е харесала.

– Да, благодаря. Теско смята, че се издигаме в обществото.

– Може и така да се каже. – Уенцел поздрави съпругата си, както винаги – любезно. – Елате с мен, Ингрей. Милейди, моля да ни извините.

Фара кимна също толкова хладно, само леката скованост на тялото ѝ издаваше хаоса от чувства в сърцето ѝ.

Ингрей последва Уенцел по коридора и след два завоя стигнаха до кабинета на графа. Уенцел затвори вратата, а Ингрей се обърна, така че да не остава и за миг с гръб към домакина си. Конскарека със сигурност беше имал достатъчно време да подготви магическо нападение, ако беше решил. Но сега само му махна към един стол, а сам приседна на ръба на писалището си. Залюля единия си крак и огледа Ингрей с присвити очи.

– Хетвар охотно се съгласи да те пусне.

– Жеска каза ли ти защо?

– О, да.

– Биаст е много притеснен за сестра си. А ако не се лъжа, Фара мечтае да те спаси. С какво си заслужил любовта на съпругата си, не знам.

– И аз не знам. – Конскарека се намръщи и занавива нервно на пръста си една руса къдрица, сивееща вече, която бе паднала непокорно на челото му. – Подозирам, че гувернантките са ѝ мътили мозъка с твърде много любовна поезия, преди да се оженим. Погребал съм много съпруги и вече не си позволявам привързаност. Трудно бих могъл да обясня какво е отношението ми към тези жени сега. Това е един от по-тънките ужаси на сегашното ми съществуване.

– Като да целуваш труп?

– Като да бъдеш целуван труп.

– Тя, изглежда, не знае това.

Графът сви рамене.

– По някаква причина, която вече не е валидна... по навик... започнах този брак с намерението да създам още един син и за тази цел тялото трябва по някакъв начин да бъде разбудено. За щастие, това тяло още е младо, а и освен това ми се струва, че бедният Уенцел би бил много доволен от своята принцеса.

Дали Конскарека не позволяваше на полуизядената душа на Уенцел да изплува на повърхността, когато се преструваше, че прави любов със съпругата си? И какъв ли ужасяващ смут бе преживявала Фара, когато любвеобилното изгубено момче от нощните часове бе отстъпвало пред ледения непознат на закуска? Можеше ли Конскарека да извиква и други лица на преден план, когато се занимаваше с други задачи? Принцесата като нищо можеше да полудее, докато се опитваше да се нагоди към разнородната гама от настроения, обхващащи съпруга ѝ.

Незайно с каква цел Уенцел отново бе изпаднал в едно от

откровените си настроения и Ингрей реши да се възползва от тази възможност.

– Защо доведе лейди Аяда в домакинството си? Предвид на последствията това би могло да се сметне за грешка.

Уенцел направи гримаса.

– Може би. От днешна гледна точка.

– Фара е помислила, че си я довел като кобила за разплод.

Той се намръщи още повече.

– Така изглежда. Нали ти казах, че Фара е романтичка.

– Ако не е било затова, тогава... заради Ранената гора ли? И нямам предвид само това, че тамошната земя е нейна по наследство. – Ингрей нямаше навик доброволно да издава информация, но в този случай това можеше да отпуши Уенцел. – Тя ми разказа за съня си там.

– А, да – навъсено рече Уенцел. – Значи знаеш и за това. Не бях сигурен.

– Тя и на теб ли е казала?

– Не. Но аз сънувах заедно с нея, макар и от друга гледна точка. Защото беше нещо повече от сън – беше събитие. Макар и да служи като машина на боговете, тя трудно би могла да размъти моите води, без вълничките да стигнат до мен. – Уенцел въздъхна. – С онзи свой сън Аяда ми остави една сложна главоблъсканица. Въведох я в дома си, за да я наблюдавам, но не открих нищо необичайно. Ако боговете са я предвидили за стръв, то аз не се хванах. Без съмнение се беше обвързала със заклинанието през онази нощ при Светодърво, но си оставаше сяпа и безсилна като всяко друго обикновено момиче.

– До Глиганска глава.

– Да, до Глиганска глава.

– Мислиш ли, че боговете са замислили всичко това? Включително смъртта на Болесо?

Уенцел въздъхна.

– Да се противопоставиш на боговете донякъде е като да играеш на замъци и конници с противник, който винаги вижда няколко хода напред. Но дори и боговете не виждат безкрайно напред. Нашите свободни воли замъгляват зрението им, макар техните очи да са по-силни от нашите. Боговете не толкова планират, колкото се възползват.

– Тогава защо ме изпрати да я убия? Обикновена предпазливост? – Ингрей се постара тонът му да е небрежен, сякаш отговорът го интересуваше чисто познавателно.

– Едва ли може да се нарече обикновена. След като бе убила

Болесо, със сигурност я чакаше бесилката. Не се сещам за по-съвършено символично представяне на жертвоприношение от Старите лесове от това да провесиш невинна девица със свещено въже от някое дърво и свещени да припяват благословии наоколо ѝ. Смъртта отваря порта към боговете. По този начин нейната смърт би отворила широко Светодърво, премахвайки всички барикади срещу Тях, барикадите, устояли четири столетия.

– А убийството ѝ не би го направило? Каква е разликата?

Уенцел само вдигна рамене, стана от ръба на писалището и се обърна с гръб към Ингрей.

– Освен ако... – Мислите на Ингрей прескочиха напред. – Освен ако в онова заклинание не е било включено и друго освен убийството.

Уенцел се обърна. На лицето му беше изписано онова дълбоко иронично изражение, което за Ингрей беше знак, че предположенията му са ударили на златна жила.

– То щеше да привърже убитата ѝ душа към твоята, докато не излее бавно в небитието. Така боговете нямаше да имат достъп до нея и до връзката ѝ със Светодърво. Просто вариант на едно много, много старо заклинание и аз вложих твърде много усилия в него. Но изглежда, прибръзах.

– Очарователно. – Този път Ингрей не успя да удържи чувствата си. – Убийство и откъсване едновременно.

Уенцел разпери ръце в смисъл: „А ти какво би направил на мое място?“.

– Нещо по-лошо – второто се оказа излишно. Защото духът на нейния леопард щеше да свърши същата работа. Само че аз не знаех. Този ход принадлежи на Противниците ми. И досега не знам дали от желание да си блокираме взаимно действията не се доведохме до патова ситуация, или всички станахме жертва на Болесовия идиотизъм, или нещо друго се крие зад цялата тази история. – Той се поколеба. – Защото в плановете ми не влизаше обладаването да се случи преди убийството. Но се случи. Нали. – Уенцел го гледаше хладно и на Ингрей изведнъж му хрумна, че не само той се домогва до информация в момента. Чакай малко, да не би Уенцел да намекуваше, че потокът от взаимни усещания между Ингрей и Аяда е негово дело?

Поради проточилото се мълчание на Ингрей, Уенцел добави кротко:

– Ти да не си мислеше, че си се влюбил в нея, братовчедо? Или тя в теб? Жалко, че трябва да разбия тази идилична самозаблуда. Честно

казано, мислех, че ти – макар не и тя може би – си по-устойчив на такива глупости.

Ингрей едва не се хвана на тази въдица. „Да бе, направо захапах кучкичката“. Но си спомни как меките и убедителни думи на Уенцел едва не го бяха довели до това сам да си пререже гърлото. „Не му трябва магия, за да ме върже на възли“. Особената връзка между Ингрей и Аяда може и наистина да беше страничен ефект от неуспялото заклинание на Уенцел, само че Уенцел вече не го контролираше. „А той не обича да няма контрол над нещата, особено когато става въпрос за нещо, което е почти в центъра на цялата история“. Каквато и да бе тази история. „А сега между мен и Аяда има нещо много по-силно от онова, което си заложил ти, Уенцел“. Ингрей успя да махне небрежно с ръка.

– Както и да е. Сега, когато съм на служба при теб, какви задължения ще ми възложиш?

Уенцел не изглеждаше напълно убеден от безразличието му, но не настоя повече.

– Честно казано, така и не ми остана време да обмисля възможностите.

– Измисляш ги в движение, така ли?

– О, да, в това отношение съм почти богоподобен, ако не в друго. Може би ще ти дам кон.

– Хетвар ми спестяваше този разход. Яздех неговите животни при нужда, а той се грижеше за храната им.

– О, няма да имаш грижа по поддръжката на коня си. Но реномето на дома ми изисква да имаш кон.

Ингрей веднага се сети за смъртта на последната съпруга-майка на Конскарека – при така наречената злополука по време на езда, – но каза само:

– Е, в такъв случай – благодаря, милорд.

– Тази сутрин си свободен. Ще ме придружиш по-късно.

– На твое разположение съм, братовчеде.

Уенцел изкриви подигравателно устни.

– Не се и съмнявам.

Ингрей прие това като знак за край на срещата и излезе от кабинета.

Каквото и да беше намислил Уенцел, не го планираше изцяло в движение. Имаше си някаква предварително установена цел. И ако това беше свещеният трон, както се боеше Хетвар, то причините да го иска бяха съвсем различни от тези, които би могъл да си представи

печатникът.

„Нито аз. Засега“. Ингрей поклати глава. Имаше много неща за обмисляне през следващите няколко часа.

19.

Не спря да обикаля къщата, докато не опозна и най-забутаното гъгълче от имението на Конскарека, но това не му помогна много. Уенцел беше пристигнал тук едва преди няколко седмици във връзка с тежкото състояние на свещения крал, а Фара го беше последвала почти незабавно, въпреки фаталното си отбиване в Глиганска глава. Градската къща не се отличаваше с пищна мебелировка и множество слуги, сякаш знатната двойка я имаше за нещо като временен лагер. Никакви стари тайни не бяха погребани тук, макар че само петимата богове знаеха какво би могъл да открие Ингрей в замъка Конскарека. Само че обиталището на графа беше на двеста мили оттук по средното течение на Стръв и Ингрей не вярваше, че някой ще се върне там, преди всичко това отдавна да е приключило.

Както беше обещал – или пък беше заплаха? – граф Конскарека наистина заведе Ингрей по-късно следобеда в конюшните си, каменна сграда на няколко пресечки надолу по хълма. Повечето от конете на големите родове се държаха извън градските стени, на пасища покрай Щърк над стъкларските и кожарските работилници. Домакинството на Конскарека не правеше изключение, но все пак държаха наблизко няколко коня за нуждите на лорда и неговата дама, за конярите, ако се наложи да доведат още животни, и за куриери. Както се полагаше на един граф, конюшната беше на ниво – централният коридор беше настлан с пъстри каменни плочи, преградните стени бяха от полиран дъб, металните решетки – украсени с вити бронзови листа. Ингрей се изненада да види скокливата дореста кобила на Аяда – пристъпяше нервно в едно от отделенията.

Ингрей се отказа да я потупа на хълбока от страх да не го ритне.

– Тази я познавам – помислих си, че може да е от твоите.

– Да – разсеяно каза Уенцел. – Кобилката се оказа твърде буйна за Фара. Добре че намерих някой друг да я язди.

Уенцел спря пред едно отделение в дъното и махна към животното вътре. Тъмносив кон се приближи да подуши ръката му, после изпръхтя и отстъпи встрани при появата на Ингрей.

– Казва се Вълчак – нехайно сподели Уенцел. – Заради цвета. Но сега започвам да се чудя дали не е било някаква скрита участ. А кой съм аз да споря със съдбата? Твой е.

Несъмнено беше красиво животно – с яки мускули и стройни крайници, беше изчеткан до блясък от конярите. И сигурно беше изключително бърз. Какво друго криеше – смъртоносни заклинания например – Ингрей можеше само да гадае. Дали пък Уенцел не му го даваше като един вид подкуп? Нищо чудно. Е, Ингрей не можеше да оглежда зъбите на подарен кон, особено пред графа.

– Благодаря, милорд – каза той с тон, който не отстъпваше на тона на Конскарека.

– Искаш ли да го пробваш?

– По-късно. Като си обуя гамашите. – Още от овълчването му в Брезовлес конете реагираха със страх при първа среща и той предпочиташе да се запознава с тях насаме, в затворени помещения, където уплашените животни можеха по-лесно да бъдат хванати и яхнати отново, докато кон и ездач не стигнат до някакво взаимно разбиране, или поне взаимно изтощение. Като го гледаше този, укротяването му сигурно щеше да отнеме доста време.

– Аха.

Някакво необичайно движение две отделения по-нататък привлече погледа на Ингрей. Той тръгна смръщен натам. Елен с разклонени рога вдигна рязко главата си от купчината сено, изпръхтя и запристъпва уплашено. Удари два пъти с рога по дъските и конете наоколо зацвилеха.

– Струва ми се, че присъствието ти го притеснява – измърмори Уенцел със суха усмивка.

След като направи още няколко кръга, красивото животно се свря в дъното на отделението и се укроти, макар че още не смееше да сведе глава към сеното. Тъмните му очи следяха напрегнато двамата мъже. Ингрей прецени, че еленът вече от доста време е пленник, защото не се бореше – новоуловените елени понякога се убиваха в трескавите си и панически опити да се освободят.

– Какво смяташ да правиш с него? – попита Ингрей по-спокойно, отколкото се чувстваше. – Да ти го сготвят за вечеря? Или да го подариш на сватовете си? – И в що за свръхестествен подарък можеше да го превърне Уенцел?

Уенцел присви устни, загледан в изнервеното животно.

– Когато човек играе срещу толкова проникателни опоненти, е добре да има резервен план. Но по-вероятно е да свърши на шиша. Хайде.

Докато излизаха от конюшната, Конскарека не погледна назад.

Ингрей попита:

– Яздиш ли често за удоволствие напоследък? Навремето много

обичаше конете на баща си. – Всъщност това беше една от малкото теми, които бяха в състояние да разприказват мълчаливия му малък братовчед – поне навремето.

– Така ли? – попита разсеяно Уенцел. – Боя се, че отношението ми към тези коне се родее с отношението ми към съпругите. Те живеят толкова кратко, че вече ми е досадно да ги губя.

Понеже не успя да измисли адекватен отговор, Ингрей мълчаливо го последва по стръмните улици.

Замисли се за целеустремената природа на Уенцеловата лудост, макар че кое беше причина и кое следствие можеше само да гадае. Обяснението на Уенцел за опита му да убие Аяда и как по-късно с лекота се бил отказал от плана си, беше твърде странно, за да е лъжа, но още не означаваше, че е действал правилно. И все пак разнопосочната тактика на Уенцел в борбата му срещу боговете трябваше да се е увенчавала с успех. Сметнал бе Аяда за стръв, подхвърлена му от Тях, и в това със сигурност не грешеше. Само по себе си това бе напълно достатъчно да го изнерви и да го подтикне към безогледно действие. Беше избягвал този лов цели четиристотин години, ако твърденията му бяха верни.

Боговете щяха да направят добре, ако заложеха засада в някоя теснина и оставеха Уенцел да си развява на воля байрака, докато не пристигне там. Но странната напрегнатост на Уенцел, когато всички се бяха срещнали по пътя към Изтокдом, вече бе намерила обяснение – тогава сигурно бе съставял пет плана едновременно. „Но пък същото вероятно правят и враговете му“.

Хрумна му нещо, от което го полазиха тръпки – може би в крайна сметка не Аяда е била стръвта при онази съдбоносна среща. „Може да съм бил аз“.

„И Уенцел ме налага цял“.

На следващия ден принцеса Фара бе призована да свидетелства пред съдиите, които водеха разследването за смъртта на принц Болесо.

Първата реакция на Фара беше гневна – чувстваше се обидена, че дъщерята на свещения крал е призована в съда като някой обикновен поданик. Ингрей подозираше, че наранената гордост е прикритие за тайните й страхове. Само че някой умен човек – Хетвар без съмнение – беше накарал призовката да й занесе принц-маршал Биаст. И понеже Биаст нямаше интерес да защитава двусмислени действия, а се интересуваше главно от истината, спокойните му аргументи скоро надделяха над

сестриното му нервно негодувание.

Ето как Ингрей се озова на път по стръмните улици към Храмовград като част от процесията, състояща се от принц-маршала, неговия знаменосец Симарк, който водеше коня на принцесата, двете придворни дами на Фара, които я бяха придружавали в Глиганска глава, и двамата пажове на принцесата – близнаци, които си приличаха като две капки вода. Когато пристигнаха в главния двор на Храма, пратиха Симарк да пита къде точно заседават съдиите и Фара се измъкна за кратко от надзора на брат си, колкото да се поклони с придворните си дами пред олтара на Майката. Дали се опитваше да призове на помощ богинята, която толкова еднозначно бе пренебрегвала молитвите ѝ в миналото, или просто си търсеше извинение, за да се съсредоточи в някакво подобие на усамотеност, Ингрей нямаше представа.

Във всеки случай, докато Ингрей стоеше край Биаст, откъм двора на Дъщерята най-неочаквано се появи един скоросен негов познайник.

– Ингори!

Принц Джокол му махна бодряшки и тръгна към тях покрай поста-мента със свещения огън. Огромният островитянин бе придружаван както обикновено от сянката си – верния Отовин – и Ингрей се зачуди дали младежът не следва заръката на сестра си, която, изглежда, на никого не щепеше басма, да върне годеника ѝ жив и здрав от дългото пътуване. Джокол беше с донякъде крещящото си островитянско облекло – сега обаче около масивния му ляв бицепс беше завързан яркосин ленен ширит, знак за отправена към Дъщерята на пролетта молитва.

– Джокол. Какво те води тук?

– Уф! – Огромният мъж сви рамене. – Още се опитвам да си получа свещения, когото ми обещаха, но само ме мотаят. Днес се опитах да се срещна с началника им, архисвещения, вместо с онези глупави чиновници, които винаги ми казват да си вървя и да дойда по-късно.

– За среща ли се молиш? – Ингрей кимна към левия ръкав на Джокол.

Джокол стисна с дясната си ръка синия ширит и се засмя.

– Май трябва да го направя! Да мина през главата му, да.

Ингрей би си помислил, че Синът на есента е естественият закрилник на Джокол или, предвид на неотдавнашните събития, може би Копелето – не че молитвите към бога на нещастията бяха най-безопасното нещо.

– Дамата на пролетта едва ли ти е обичайната закрилница?

– О, напротив! Тя много ме благославя. Днес ѝ се молих за поезия.

– Мислех, че Копелето е богът на поезията.

– О, и той, да, за пиянски песни и такива работи. И за онези велики песни за рушащи се стени и всичко в пламъци, да, дето от тях ти настърхва косата, за тях – да, много са хубави! – Джокол размаха ръце да обрисова ужасяващи трагедии, подходящи за епична поезия. – Но днес – не. Днес смятам да съчиня една красива песен за моята красива Брейга, да ѝ кажа колко много ми липсва в този каменен град.

Зад него Отовин завъртя очи. Ингрей го прие като мълчалив коментар относно обекта на замислената песен, а не за самата песен. Ингрей си спомни, че макар Дъщерята да е основно богиня на девичите, я свързват също с образованието, гражданския ред и да, с лирическата поезия.

Биаст зяпаше Джокол и изглеждаше впечатлен напук на себе си.

– Това да не е случайно собственикът на твоята ледена мечка? – попита той Ингрей.

Макар много да му се искаше да отрече всякаква връзка с ледената мечка, сега и завинаги, Ингрей си спомни за добрите си маниери.

– Извинете ме, милорд. Позволете да ви представя принц Джокол от Арфростпека и неговия приближен Отовин. Джокол, това е принц-маршал Биаст кин Еленовшип. Син на свещения крал – добави той, в случай че Джокол се нуждаеше от малко разяснения сред опасностите на столичната висша политика.

Само че Джокол нито беше неосведомен, нито особено впечатлен. Направи петорния знак и се поклони леко, а Биаст му върна както поздрава, така и благословията, съвсем подходящо за самоуверени водачи на два народа, които не са нито във васални, нито в съюзнически отношения, но известни възможности в този смисъл се мерзелоят в по-близко или по-далечно бъдеще.

Обещаващото взаимно преценяване на двамата принцове беше прекъснато от появата на Симарк, който беше стиснал над лакътя един облечен в сива роба дякон и почти го влачеше. След като вече си бяха осигурили водач, който да ги преведе през лабиринта сгради на храмовия комплекс, Биаст отиде да доведе сестра си от двора на Майката.

Джокол схвана намека и си взе довиждане с Ингрей.

– Трябва повече да упорствам, ако искам да се срещна с онзи тип, архисвещения. Може да отнеме известно време, така че по-добре да започна отрано, нали?

– Чакай – каза Ингрей. – Ще ти кажа с кого трябва да се срещнеш. В една сграда две улици по-надолу, на втория етаж... не, хрумна ми нещо по-добро. – Той хукна да спре едно момче в белите одежди на

Копелето, някакъв млад посветен навярно, което минаваше през централния двор заедно с разни други служители, всеки със своята задача. – Знаеш ли как да стигнеш до кабинета на Просветен Левко? – попита Ингрей момчето.

То кимна стреснато.

– Заведи този човек при него, веднага. – И предаде момчето на развеселения Джокол. – Кажи му, че лорд Ингрей му праща още едно усложнение за колекцията му.

– Този Левко ще ми помогне ли да се срещна с архисвещения? – попита обнадеждено Джокол.

– Или това, или ще мине през главата на Фритин. Заплаши го, че ще му дадеш Фафа – това ще го стимулира да действа в твоя полза. – Ингрей се ухили: за бога на гадните шегги това си беше чиста проба молитва.

– Той е важен човек в Храма, така ли?

Ингрей сви рамене.

– Ако не друго, е важен за един бог, който не се съобразява с чиновници.

Джокол се нацупи, после кимна доволно.

– Много добре! Благодаря ти, Ингори! – И се повлече след момчето, последван от намусения Отовин.

На Ингрей му се стори, че някой се смее в ухото му, но не беше Симарк – той стоеше встрани и гледаше втренчено нещо. Сигурно беше някаква особеност на акустиката на двора. Ингрей разтърси глава, после насочи вниманието си към Биаст, който се връщаше с жените.

Биаст огледа набързо двора, после изгледа Ингрей някак особено – неуверено и питащо. Ингрей се сети, че за последен път се бяха озовали на това място и в този състав преди два дни, за погребението на Болесо. Дали Биаст не се чудеше да вярва ли, или не на твърденията на Ингрей, че е направил шаманско чудо и е очистил душата на покойния му брат? Или – което в някакъв смисъл беше по-смущаващо – го беше повярвал и сега се питаше до какви други последствия може да доведе това?

Сиворобият дякон ги поведе през лабиринта сгради, приютяващи администрацията на различните свещени ордени. Част от сградите бяха нови и построени според предназначението си, но повечето бяха стари и преустроени. Минаха между две шумни и кипящи от дейност бивши господарски къщи – сега едната беше сиропиталище, управлявано от орден на Копелето, другата беше превърната в лечебница на Майката и под колонадите ѝ отекваха стъпките на лекари и облечени в зелено

дякони, а спокойните ѝ градини приютяваха възстановяващи се пациенти и техните придружители.

На следващата уличка стигнаха до една голяма сграда, висока три етажа и построена от същия жълтеникав камък като двореца на Хетвар – в нея бяха библиотеките и съвещателните зали на ордена на Баштата. Вито стълбище обикаляше около просторното преддверие и накрая ги отведе в една тиха зала с дървена ламперия от пода до тавана.

Изслушването, изглежда, вече беше започнало, защото двама придворни, които Ингрей като че ли беше виждал в Глиганска глава, тъкмо излизаха от вратата, с облекчени, макар и поуплашени физиономии. Познаха принц-маршала и принцесата и побързаха да им направят път, като се поклониха почтително. Биаст им кимна учтиво, но вратът на Фара си остана вдървен – гордостта ѝ бе колосана от унижението. След миг обаче Фара трепна също като подплашена кобилка, защото първият човек, на когото налетяха в залата, се оказа икономът на Болесо конник Улкра. Улкра се поклони и ако се съдеше по вида му, се чувстваше поне толкова смутен, колкото и принцесата.

Петима мъже седяха зад дълга маса с гръб към прозорците с дръпнати завеси. Двама бяха със сиво-черните роби и червените нарамenni ширити на свещени от ордена на Баштата, а останалите трима носеха отличителните знаци на съдии от Кралския съд. На малка масичка от едната страна седеше писарка с набора си от пера, мастила и листове. Покрай стените имаше пейки. Близо до писарката, на пейка в дъното на залата, седеше още един свещен, кльощав човек с рошава прошарена черна коса, която беше съвсем в тон с робата му. В червения му нараменен ширит беше преплетена златна корда, знак за висок научен ранг в правораздаването. Съветник на съдиите?

Въпросните съдии се изправиха до един и отдадоха почитание на принц-маршала и принцесата; двама слуги бяха пратени на бегом да донесат столове с мека тапицерия за задниците на кралската фамилия. През това време Ингрей се приближи до Улкра, който преглътна нервно, но все пак отвърна на поздрава му.

– Разпитаха ли те вече? – учтиво попита Ингрей.

– Трябваше да съм следващият.

Ингрей сниши глас.

– И какво ще кажеш – истината, или ще излъжеш?

Улкра облиза устни.

– Какво би искал от мен лорд Хетвар, как мислите?

Той още ли смяташе Ингрей за човек на Хетвар? Или беше

изключително хитър, или просто изоставаше със столичните клюки, кое обаче?

– Ако бях на твоето място, бих се притеснявал повече какво предпочита бъдещият господар на Хетвар. – И кимна към принц Биаст. Улкра проследи погледа му с известно закъснение. – Сега той е млад, но няма завинаги да остане млад.

– Човек би си помислил – подхвана издалеко Улкра и толкова тихо, че Ингрей едва го чуваше, – че би желал да предпази сестра си от порицание.

– Така ли смяташ? – неангажиращо отвърна Ингрей. – Хайде да разберем. – И махна на Биаст, който се приближи любопитно.

– Да, Ингрей?

– Милорд. Този човек, конник Улкра, не може да реши дали бихте искали от него да каже точната истина, или да я преиначи така, че да спести тревогите на сестра ви. Какво говори това за вашата репутация, оставям на вас да решите.

– Шшт, Ингрей! – прошепна Улкра смутено и хвърли уплашен поглед през рамо към масата в другия край на стаята.

Биаст сякаш не знаеше как да реагира. Накрая каза предпазливо:

– Обещах на Фара, че никой не ще я посрами в тази зала, но със сигурност никой човек не бива да престъпи клетвата си да казва истината пред съдиите и боговете.

– Още отсега залагате правилата на бъдещия си двор, принце. Ако позволите на хората си да премълчават пред вас нелицеприятните истини, сигурен съм, че с годините ще развиете уменията си да пресявате дребните лъжи, но през остатъка от управлението си, колкото и да е кратко, ще газите до колене в тях. – Със спокойния си тон Ингрей изтъкваше, че за самия него е напълно безразлично кой подход ще избере Биаст.

Биаст изкриви устни.

– Какво каза за теб Хетвар? Че предизвикваш когото си поискаш?

– В общи линии да. На Хетвар много му харесва да го предизвиквам. Но пък Хетвар е много умен.

– Много значи. – Биаст присви очи; после изненада приятно Ингрей, като се обърна към Улкра и каза отсечено: – Кажете цялата истина. – Пое си дълбоко дъх и добави с въздишка: – Аз ще се оправя след това с Фара.

Улкра се ококори, поклони се и отстъпи назад, вероятно притеснен Ингрей да не го оплете в още нещо. Столовете пристигнаха. Ингрей се

поклони леко и съвсем искрено на Биаст, който му отвърна доста иронично, и зае мястото си на пейката отзад, откъдето можеше да наблюдава цялата зала и вратата.

Безсмислени размишления се заредиха в главата му – ако Болесо си бе имал приятел със здрав гръбнак, който да е до него на опасните завои, пак ли щеше да свърне по извратените пътища, довели до смъртта му? Болесо открай време си беше най-трудното от децата на свещения крал. Може би в крайна сметка нищо не би могло да го спаси.

След кратка консултация на ухо между съдиите Улкра беше повикан да се закълне и да отговори на въпросите. Застана пред тях с ръце, стиснати зад широкия си гръб, краката – раздалечени, сякаш да се скрие зад тази войнишка стойка. Въпросите бяха конкретни – явно съдиите вече бяха придобили известна представа за случилото се в Глиганска глава.

Доколкото Ингрей можа да прецени, Улкра наистина каза цялата истина за поредицата действия, довели до смъртта на Болесо, или поне за онези, които беше видял с очите си. Не премълча за леопарда, нито за подозренията си, че Болесо и по-рано е „експериментирал“ с животни, макар че успя да прикрие донякъде собственото си мълчаливо съучастие, като се позова на лоялността и дискретността, дължими от един старши член на прислугата. Не, нямал представа, че личният слуга на Болесо всъщност бил незаконният магьосник Кумрил. (Значи съдиите бяха разбрали за съществуването на Кумрил – от Левко ли?) По едно време ученият свещен на страничната пейка прати бележка до един от съдиите, той я прочете й след това зададе на иконома няколко изключително проницателни въпроса.

Откровено грозната ситуация със заключената в спалнята на Болесо Аяда, привикана там с намерението да бъде принесена в жертва, излезе найяве достатъчно ясно, поне според Ингрей, въпреки че Улкра поднесе разказа си, воден предимно от инстинкта си за самосъхранение. Ако се съдеше по застиналото лице на Фара, принцесата явно за пръв път чуваше обективен разказ какво точно се е случило в Глиганска глава, след като беше зарязала там придворната си дама. Какъвто и срам да преглъщаше, той не извика сълзи в очите й: лицето й беше като издялано от дърво. „Добре“.

Когато приключиха с Улкра и той се изниза от залата по най-бързия начин, съдиите призоваха Фара. Ингрей – възползва се от ролята си на царедворец – се престори, че й помага да стане от стола, и й прошепна:

– Ще разбере, ако излъжете.

Очите ѝ го стрелнаха студено и тя отвърна шепнешком:

– И защо да ми пука?

– Наистина ли бихте искали да сложите такова оръжие в ръцете ми, милейди?

Тя се поколеба.

– Не.

– Добре. Започвате да мислите като принцеса.

Уплаха се промъкна в очите ѝ, когато той стисна окуражително ръката ѝ. Миг по-късно уплахата бе заменена от съсредоточеност, сякаш пред нея се беше отворил нов път, който не е забелязвала досега.

Съдиите ѝ задаваха въпроси – кратки и учтиви, както подобаваше в равна степен на закона и на здравия разум. И нейната истина, също като на Улкра, смекчаваше собствената ѝ вина, а причината за ревността ѝ се спомена само бегло, което според Ингрей беше добре. Но най-критичните моменти от негова гледна точка – че Болесо се е обърнал към сестра си с искане да му остави придворната си, че Фара се е съгласила, без да се допита до Аяда, и че Аяда не е била нито съблазнителка, нито се е включила доброволно и охотно в Болесовия експеримент – тези неща станаха съвсем ясни, макар и между редовете. Съдиите благодариха дипломатично на Фара за съдействието и с това разпитът ѝ приключи. Принцесата стисна за миг очи в нескрито облекчение, докато се извърщаше.

Следвайки примера на господарката си, двете ѝ придворни дами също казаха истината, включително и за няколко странични случки, на които Фара не беше станала свидетел и които бяха още по-уличаващи за Болесо. Биаст изглеждаше видимо посърнал, но по никакъв начин не се намеси в свидетелските показания, макар да нямаше съмнение, че съдиите определено съзнават присъствието на принц-маршала и внимателно следят изражението му. Ученият свещен също хвърляше остри, макар и прикрити погледи към Биаст. Ако принцът бе предпочел да се мръщи, да сумти и да се размърдва в ключовите моменти, дали не би могъл да повлияе на въпросите, които задаваха съдиите? Да ги изкриви в полза на покойния си брат? Може би; но вместо това той слушаше с нарочно безразличие, както се полага на човек, който се стреми първо към истината и поставя другите си цели на втори план. Ингрей се надяваше, че идеята за кръвнина вече не му звучи толкова абсурдно.

Роклите на дамите зашумяха и ботушите на мъжете застъргаха по пода на залата, когато групата се надигна да си ходи. Ингрей прати пажа

да намери близнака си и да доведат коня на принцесата; момчето се поклони и отвърна: „Да, лорд Ингрей!“ с високия си ясен гласец, преди да хукне да изпълни нареждането. Ученият свещен завъртя глава; погледът му се спря смръщено на Ингрей, после той отиде при един от свещените в съдебното жури, приведе се над рамото му и му зашепна нещо. Съдията вдигна вежди, кимна, погледна към Ингрей и на свой ред зашепна на колегата си. После вдигна ръка, повиши глас и извика:

– Лорд Ингрей! Бихте ли почакали за момент?

Въпреки любезния тон това очевидно беше заповед, а не въпрос или покана. Ингрей кимна и зачака. Биаст, който побутваше сестра си към вратата, се намръщи объркано, очевидно разкъсван между необходимостта да успокои принцесата, която нямаше търпение да се измъкне от залата, и собственото си желание да чуе какво искат съдиите от вълчия лорд.

– Ще ви настигна, милорд – каза му Ингрей. С изражение, което ясно заявяваше, че ще поговорят за това по-късно, Биаст кимна и последва сестра си в коридора.

Ингрей застана пред масата на съдиите, което му напомни за Улкра, и зачака. Мъчеше се да скрие силната си тревога. Не беше очаквал, че ще го разпитат днес, а всъщност и че изобщо ще го разпитват.

Ученият свещен стоеше зад колегата си със скръстени ръце, сгърбил рамене и издал напред глава, без да откъсва напрегнат поглед от Ингрей. С клонестия си нос и малката си брадичка приличаше на щъркел, който гази в плитчините и дебне някоя риба или жаба.

– Разбрах, лорд Ингрей, че на погребението на принц Болесо сте имали изживяване, което е тясно свързано с това дело.

Явно беше говорил с Левко. Какво и колко беше споделил свещеният от ордена на Копелето с учения от ордена на Башата? Двата ордена обикновено не се погаждаха много.

– Припаднах от горещината. Всичко друго не е доказателство, приемливо за едно съдебно дело, така мислех.

Мъжът поприсви устни и за изненада на Ингрей кимна одобрително. После обаче каза:

– Това не е процес. Все още е само разследване. Сигурно сте забелязали, че не ви помолихме да положите клетва.

Дали това нямаше някакво тайнствено правно значение? Ако се съдеше по леките кимвания на неколцина от съдиите – явно имаше. Ако не друго, то писарката беше оставила перото си и изглежда, нямаше намерение да го използва скоро, макар да зяпаше заинтригувано Ингрей.

Изглежда, че поне за момента, разговаряха неофициално. Предвид на компанията, Ингрей никак не беше сигурен, че това му е от полза.

– Случвало ли ви се е и друг път да припадате от жегата? – попита един от кралските съдии.

– Ами... не.

– Моля, опишете ни видението си – каза ученият свещен.

Ингрей примигна бавно. Ако откажеше да отговори, какъв натиск щяха да му окажат? Най-вероятно щяха да го накарат да положи клетва, а тогава както отговорите му, така и мълчанието му щяха да имат по-сериозни последствия. По-добре така.

– Озовах се, заедно с лейди Аяда и отхвърлената душа на принц Болесо, във... на едно място. Място без граници. Виждах в гърдите на принц Болесо. Те бяха пълни с духовете на умрели животни, които се мятаха в хаос и болка. Появи се Господарят на есента. – Ингрей се постара гласът му да не трепне нито веднъж. – Богът ме помоли да извикам животинските духове, за да излязат от гърдите на Болесо. Лейди Аяда се присъедини към молбата му. И аз го направих. Богът прие душата на Болесо и си тръгна. Аз се събудих на пода в храма. – Ето, не беше чак толкова зле; правдиво като разказа на всеки луд и с достатъчно премълчани усложнения.

– Как? – любопитно попита свещеният. – Как ги накарахте да излязат?

– Беше само сън, Просветени. Едва ли можем да очакваме някаква логика и смисъл в нещата, които ни се присънват.

– Въпреки това.

– Аз... беше ми даден глас. – Нямахме нужда да уточнява как или от кого, нали така?

– Несвестният глас? Като гласа, с който сте укротили побеснялата ледена мечка преди два дни?

Няколко съдии вдигнаха рязко глави при този въпрос. „Проклятие!“

– Чувал съм да го наричат така.

– Можете ли да го използвате пак?

Ингрей и без това едва се съдържаше да не прибере до него в момента – да парализира всички в залата и да си плюе на петите. Или пък да смачка странно разпрострелия се негов вълк в стегната топчица под сърцето си. „Глукак, те и така не могат да го видят“.

– Не знам.

– И още нещо – отсечено продължи свещеният. – Тук се каза, че

лейди Аяда е била омърсена с духа на мъртъв леопард. Храмовата история ни учи, а и вашето видение с покойния принц, изглежда, го потвърждава, че такова омърсяване откъсва душата от боговете.

– Мъртвата душа – предпазливо го поправи Ингрей. Защото и двамата с Аяда носеха животински духове, но това не беше попречило на бога да разговаря с тях. Не и с Болесо обаче, осъзна Ингрей. Помисли си дали да не обясни как шаманите от Старите лесове са очиствали душите на мъртвите си другари, но после реши, че няма да е разумно. Нямахше никакво желание да обяснява как е научил всичко това.

– Вярно. Въпросът ми, тогава, е следният: в случай че лейди Аяда бъде осъдена на смърт в предстоящия процес, бихте ли могли вие, лорд Ингрей, да премахнете омърсяващия я животински дух така, както сте го направили за принц Болесо?

Ингрей се вцепени. Първата мисъл, която нахлу в главата му, беше как Уенцел беше обрисувал Аяда като принесена в жертва според традициите на Старите лесове, отваряйки по този начин Светодърво за боговете. Уенцел смяташе, че този вариант на бъдещето вече е извън сметките заради омърсяването ѝ. Само че това нямаше да е съвсем вярно, ако Ингрей беше в състояние да отблокира тази пътека. „А аз бих могъл“. Богове пет, и проклетите да са всичките, заедно и поотделно, това ли беше безбожният им божествен план за тях двамата? „Затова ли ни пришпорвахте дотук?“ Мислите се блъскаха без ред в главата му и той реши да спечели малко време.

– Защо питате, Просветени?

– Това е един щекотлив теологичен въпрос и много ми се иска да го изясня. Ако трябва да сме точни, екзекуцията е наказание за тялото заради престъпления, извършени в света на материята. Спасението или откъсването на душата от нейния бог не е по-различно при екзекуция, отколкото при всяка друга смърт, нито трябва да бъде – защото принуденото осиротяване на душата би било най-тежък грях и товар за хората, натоварени да издадат подобна присъда. Екзекуция, която води до толкова несправедливо осиротяване, трябва да бъде избегната. Екзекуция, която не води, може да бъде изпълнена. – Тишина последва това изявление; свещеният добави многозначително: – Следвате ли мисълта ми, лорд Ингрей?

Следваше я. Забиваше нокти в земята, но сякаш го дърпаха на кашика. „Ако кажа, че мога да очистя душата ѝ, ще могат преспокойно да я обесят“. Ако кажеше, че не може... щеше да излъже, но какво друго му оставаше? Прошепна:

– Беше само... – Спря, окашля се да си прочисти гърлото и добави високо: – Беше само сън, Просветени. Твърде много се задълбочавате в него.

Топъл есенен глас промърмори някъде между ухото и мозъка му: „Ако отричаш Мен и себе си пред един толкова малък съд, вълчи братко, как ще удържиш пред по-голям?“

Ингрей не знаеше дали лицето му е побеляло като платно, макар че неколцина от съдиите го погледнаха разтревожено. Само с цената на огромно усилие успя да не се олюлее. Или, боговете да не дават, да се сри-не припаднал на пода. Адски драматично щеше да е като капак на казаното досега.

– Хм – измърмори ученият свещен и присви очи. – Става въпрос за нещо важно, не забравяйте.

– Ами нека тогава ви го кажа още по-ясно. Не притежавам тази способност, следователно въпросът е безсмислен. И да я имам... отказвам да я използвам по този начин. – „Да видим как ще преглътнете това“.

– Можете ли да бъдете принуден? – В тона на свещения нямаше и следа от заплаха, само най-чисто любопитство.

Ингрей разтегли устни в усмивка, която никак не беше весела, ама никак. Неколцина от мъжете се дръпнаха инстинктивно назад колкото им позволяваха столовете.

– Бихте могли да опитате – прошепна той. Предвид обстоятелствата – онези обстоятелства, с мъртвото тяло на Аяда, тъкмо свалено от бесилката и положено в краката му – току-виж открил всичко, което можеше да прави вълкът му. Докато не убиеха и него.

– Хм. – Ученият свещен потупа устните си с пръст. Колкото и да беше странно, изражението му беше по-скоро доволно, отколкото притеснено. – Много интересно. – Погледна към съдиите. – Имате ли други въпроси?

Главният съдия, с крайно разтревожен вид, каза:

– Не... засега нямаме. Благодаря ви, Най-просветени, за вашите... хм... както винаги проникателни коментари.

– Да – измърмори под нос един от другите съдии, – кой друг, ако не вие ще измисли някое ужасно усложнение, за което никой друг не се е сетил.

Ученият свещен кривна леко глава и в очите му проблесна пламъче – знак, че е приел това по-скоро като комплимент, въпреки тона, с който беше казано.

– В такъв случай сте свободен, лорд Ингрей. Благодаря ви.

Най-после можеше да си върви – и тъкмо навреме, защото самообладанието му беше на път да се изчерпи окончателно. Ингрей успя да кимне любезно и се обърна; едва потискаше желанието си да хукне презглава към вратата. Излезе в галерията пред залата и си пое дълбоко дъх, но преди да се е съвзел напълно, чу зад себе си стъпки. Обърна се и видя странния свещен да излиза след него.

Кльощавият мъж направи петорния знак вместо поздрав – бърз жест, но съвсем прецизен, нито формален, нито небрежен. Ингрей кимна отново, понечи да сложи ръка на дръжката на меча си, реши, че жестът може да бъде разчетен като заплаха, и вместо това стисна ръце зад гърба си.

– С какво мога да ви помогна, Просветени? – „През парапета на галерията, с главата надолу може би?“

– Приемете извиненията ми, лорд Ингрей, но едва сега си дадох сметка, че ме представиха, преди вашата група да пристигне, но не и след това. Аз съм Просветен Осуин от Сухо листо.

Ингрей примигна; умът му, вцепенил се за кратко, се втурна отново в една съвсем неочаквана посока.

– *Халланиният* Осуин?

Свещеният се усмихна и сякаш се посмути.

– От всичките ми титли – най-точната, боя се. Да, аз съм Халланиният Осуин, това е плата за греховете ми. Тя ми разказа всичко за срещата ви в Червени яз.

– Тя добре ли е?

– Добре е, както и чудесната ни малка дъщеричка, радвам се да кажа. За която ще се моля на Пролетната дама да заприличва с всеки ден все повече на майка си и все по-малко на мен, иначе ще има достатъчно поводи да се оплаква, когато порасне.

– Радвам се, че всичко е минало добре. Че и двете вече са добре. Просветена Халлана ми даде повод за тревога. – „Не само в едно отношение“. Докосна все още превързаната си дясна ръка, спомнил си как за малко не се беше добрал до меча си в пристъпа на кървава лудост в онази стая на втория етаж.

– Ако бяхте имали време да я опознаете по-добре, нямаше да се тревожите.

– Моля?

– Щяхте да сте ужасен като всички нас. Макар че незнайно как всички отново оцеляхме. Всъщност тя ме изпрати тук. Буквално ме прогони, въпреки протестите ми, че предпочитам да остана и да се грижа за

нея и за бебето. Всъщност повечето жени постъпват точно така с бедните си съпрузи след раждане, макар и по различни причини от нейните.

– Разговаряхте ли с Просветен Левко?

– Да, надълго и нашироко, още снощи, когато пристигнах.

Ингрей се постара да подбере добре думите си.

– И в чия подкрепа ви прати тук Халлана? – И чак сега му хрумна, че стряскащите теологически аргументи на свещения в залата като нищо може да са имали за цел да попречат на екзекуцията на Аяда, а не да я ускорят.

– Ами... е, това е малко трудно да се каже.

Ингрей се замисли.

– Защо?

За пръв път Осуин се поколеба, преди да отговори. Хвана Ингрей за ръката и го отведе настрана, зад завоя на галерията, далеч от вратата, където един дякон в сива роба тъкмо въвеждаше двама мъже, вероятно от прислугата в Глиганска глава. Осуин се облегна на парапета и се загледа замислено към предверието долу. Ингрей се подпря до него и зачака.

Когато Осуин заговори отново, гласът му беше някак странно плах.

– Доколкото разбирам, вие сте човек с голям опит в свръхестественото и свещеното. Боговете ви говорят в сънища най-вече, лице в лице.

– Не! – започна Ингрей и спря. Докога щеше да отрича? – Е... в известен смисъл. Напоследък ми се случиха доста странни неща. Направо ме връхлитат едно през друго. Кое не ме прави опитен, нито вещ.

Осуин въздъхна.

– Не мога и да си представя как човек може да стане вещ в нещо такова. Трябва да разберете. Никога не съм имал пряк допир със свещеното в целия си живот, въпреки всичките си усилия да служа на своя бог по най-добрия според мен начин, според дарбите си, както ни учат. Като се изключи Халлана. Тя е единственото чудо в живота ми. Тази жена, изглежда, има неограничен запас от богове. По едно време я обвиних, че е откраднала и моя дял, а тя ме обвини, че съм се оженил за нея само за да усредня положението. Боговете дохождат в сънищата ѝ, сякаш се разхождат из парка. А аз най-често сънувам как се губя в старата си семинария, гол-голеничък, и закъснявам за изпит по предмет, за чието съществуване дори не съм подозирал. И други подобни.

– Явявате се на изпит или го провеждате? – не можа да се съдържи да не попита Ингрей.

– Според случая. – Челото на Осуин се набръчка. – Спохождат ме и

други сънища – разхождам се из рушаша се къща и нямам инструменти да я поправа... е, както и да е. – Той си пое дълбоко дъх да се успокои. – Нощта след като се роди дъщеря ни отново спях в едно легло с Халлана. Двамата споделихме изключителен сън. Събудих се облян в студена пот от страх. А тя беше в прекрасно настроение. Според нея сънят означавал, че трябва веднага да идем в Изтокдом. Аз я попитах дали изведнъж не е полудяла, защото не може ей така да стане и да хукне към столицата! А тя каза, че можело да сложим един сламеник в каруцата и да си почива по целия път. Карахме се цял ден. Сънят ни споходи отново на следващата нощ. Халлана каза, че това окончателно решава нещата. Аз пък изтъкнах, че има дълг към новороденото и към другите ни деца и че не може нито да ги зареже, нито да ги повлече с нас към потенциални опасности. И тя отстъпи, а аз злорадствах от сърце. Яхнах коня още същия следобед. Чак след десетата миля осъзнах, че са ме изиграли, без изобщо да се усетя.

– В какъв смисъл?

– Вече нямаше как да продължим спора си, защото бях на път. Нито можех да я спра. Изобщо не се съмнявам, че в момента пътува насам и е на не повече от един ден зад мен. Чудя се дали е взела и децата? Направо изтръпвам, като си го представя. Ако я видите, нея или верните ѝ слуги в града, преди да съм я видял аз, кажете ѝ, че съм наел стаи за всички ни в Хана на перуниките срещу лечебницата на Майката.

– Тя със същите хора ли ще пътува, с които беше и в Червени яз?

– О, да, Бернан и Херги. Те не се отделят от нея. Бернан беше една от ранните ѝ победи в магическото лечение. Херги го доведе при нея в агония, дереше се и крещеше, че иска да сложи край на живота си, сърцето му вече отказваше от непоносимата болка, животът и разумът му бяха на ръба. Халлана разби камъните в тялото му и той ги изхвърли веднага – само за ден го изправи на крака и му върна радостта от живота. Те ще я последват накъдето ги поведе. – Осуин изсумтя. – Аз създавам великолепни аргументи в името на Башата, най-добрите, които интелектът ми и сериозното ми обучение могат да осигурят, но пак не мога да вдъхновя хората така, както тя го прави просто като... като си стои и диша. Не е честно, и толкова. – Явно му се искаше да го каже разгневено, но успя да го докара само до отчаян копнеж.

– Сънят – подсети го Ингрей.

– Извинете, отплеснах се. Обикновено не бърбям така. Може би това обяснява нещо за моята Халлана... Първо се оплаках на Просветен Левко, сега и на вас. Та за съня – участваха петима души: Халлана, аз,

Левко и двама млади мъже, които не бях виждал. До днес. Принц Биаст беше единият. Едва не паднах от пейката, когато влезе в залата и беше представен. Другият още не съм го видял наяве – огромен човек с дълга червена коса, който говореше на незнаен език.

– А – каза Ингрей. – Това ще да е принц Джокол, без съмнение. Кажете му да почерпи Фафа с една риба от мен, когато го видите. Всъщност това може да стане още сега – преди малко го пратих при Левко. Може още да е там.

Осуин се ококори и се размърда, сякаш да хукне веднага към Левко, но после поклати глава и продължи:

– В съня... аз съм човек на думите, но не знам как да го опиша. И петимата участници бяха докоснати от бог. И нещо по-лошо – боговете ни нахлузиха като да бяхме ръкавици. Пръснахме се...

„Те ме тормозят много напоследък“, беше казал Конскарека.

Изглежда, беше вярно.

– Е, ако разгадате какво означава всичко това, кажете ми. Имаше ли и други в съня? – „Аз или Аяда например?“

Осуин поклати глава.

– Само петимата. Засега. Сънят не изглеждаше завършен, което ме тревожи, макар явно да не тревожи Халлана. Едновременно копнея да заспя и ме е страх да затворя очи, иска ми се да разбера повече, но ме хвана безсъница. Халлана може и да няма нищо против да тича в тъмното, но аз предпочитам да знам какво има под краката ми.

Ингрей се усмихна мрачно.

– Наскоро ми беше намекнато от човек, чийто опит с боговете е отдавнашен, отколкото мога да си представя дори, че причината боговете да не ни показват пътя ни по-ясно е, защото и самите Те не го знаят. Още не съм решил дали това ме успокоява, или напротив. Ако не друго, поне означава, че не ни измъчват единствено за собствено удоволствие.

Осуин потропа с пръсти по парапета.

– С Халлана сме спорили за това – за проникателността на боговете. Та те са богове. Кой да знае, ако не те?

– Може би никой не знае – спокойно каза Ингрей. Изражението на Осуин беше като на човек, принуден да преглътне горчиво лекарство със съмнителна полза.

– Може би тогава да ида при Левко. Току-виж този Джокол знае нещо повече.

– Желая ви късмет, макар да се съмнявам.

– Вярвам, че скоро пак ще се видим.

– Напоследък нищо не ме учудва.

– Къде мога да ви намеря? Левко каза, че са ви внедрили като шпионин при граф Конскарека, който, изглежда, също е донякъде свързан с тази каша.

– Предполагам, че е добре, дето Конскарека вече знае, че го шпионирам, при всичките безразборни клюки, които са плъзнали навсякъде.

Осуин поклати енергично глава.

– Не са нито безразборни, нито са клюки, и съвсем не са плъзнали. Изглежда, и Левко е имал подобен сън.

„Донякъде свързан“, как ли не.

– Засега стойте далеч от Конскарека. Той е опасен. Ако искате да ме видите, пратете бележка, но не пишете нищо важно в нея – знаете, че ще бъде прочетена от лоши очи, преди да стигне до мен.

Осуин кимна намръщен. Слязоха заедно по витото стълбище и излязоха на улицата. Ингрей си взе довиждане със свещения и бързо тръгна надолу по хълма към Кралиград.

20.

Не успя да се направи на много изненадан, когато, след като преко- си погребаната рекичка между двата града, още зад първия ъгъл налетя на Халланиния фургон, който запречваше пътя.

Двете яки кончета, прашни и потни от пътя, стояха отегчени, а Бернан седеше на капрата, отпуснал юздите и опрял лакти на коленете си. Ездитен кон, неоседлан, беше вързан с въже зад фургона. Херги клече- ше зад Бернан и надничаше над рамото му. Халлана се беше хванала с една ръка за предната дъга на покривалото, засланияше с другата очите си от слънцето и оглеждаше намръщено една уличка, която изглеждаше твърде тясна за фургона.

Херги тупна Бернан по рамото, посочи Ингрей и викна:

– Вижте! Вижте!

Халлана се обърна и лицето ѝ засия.

– А! Лорд Ингрей! Чудесно. – Потупа Бернан по другото рамо. – Видя ли? Нали ти казах? – Ковачът кимна уморено, наполовина в съгласие и наполовина ядно, а Халлана прекрачи покрай него, скочи на ули- цата и застана пред Ингрей.

Беше сменила широките опърпани роби с хубав пътен костюм – тъмнозелено сако върху рокля от блед лен, видимо стеснена в талията. Раменните ѝ ширити ги нямаше – нима пътуваше инкогнито? Пак си бе- ше ниска и закръглена, но по-стройна отпреди все пак, косата ѝ бе нави- та на плитка около главата ѝ. Нямаше видими признаци за наличието на деца или на друг багаж.

Ингрей ѝ се поклони учтиво; тя му отвърна с благословия, макар че нейният свещен знак повече приличаше на небрежен жест с неясно предназначение.

– Толкова се радвам да ви видя – каза му. – Търся Аяда.

– Как? – не можа да се сдържи да не попита той. Тя, изглежда, от- ново владееше в пълна мяра талантите си.

– Обикновено просто обикалям из улиците, докато нещо не се случи.

– Това изглежда... доста неефикасно.

– Все едно слушам Осуин. Той би разделил града на райони да зад- расква проверените участъци. А аз ви намерих много по-бързо.

Ингрей се замисли върху тази логика, после реши, че няма смисъл

да си блъска главата.

– Като говорим за Просветен Осуин... Той ме помоли да ви кажа, че е наел стаи за всички ви в Хана на перуниките, точно срещу лечебницата на Майката на Храмовия хълм.

Лек стон откъм Бернан ознаменува тази вест.

– О! – Халлана засия още повече. – Значи сте се видели, колко хубаво!

– И не сте изненадана, че ви е очаквал?

– Осуин понякога е голям инат, но не е глупав. Естествено, че се е сетил, че идваме. Макар и с известно закъснение, предполагам.

– Просветеният няма да остане доволен – притеснено предсказа Херги. – И преди не остана.

– Голяма работа – заяви съпругата на Осуин. – Нали оцеляхте. – Обърна се отново към Ингрей и гласът ѝ стана по-сериозен. – Той каза ли ви за съня ни?

– Съвсем малко.

– Къде все пак е Аяда?

Минувачите изглеждаха обикновени хорица, но Ингрей не искаше да поема никакви рискове.

– Не бива да ме виждат да говоря с вас, нито да ме чуват.

Халлана му посочи с брадичка покрития фургон и Ингрей кимна. Вмъкна се след нея под сянката на покривалото, прескочи няколко вързопи и се настани върху един сандък – чудеше се къде да дене мечата си. Халлана седна с кръстосани крака на един сламеник, застлан с одеяла, и го погледна с очакване.

– Държат Аяда в една частна къща недалеч от кейовете. – Ингрей говореше тихо. – За момента надзирател ѝ е конник Жеска, който е човек на Хетвар, но къщата е собственост на граф Конскарека. Слугите са шпиони на графа, а на дискретността на Жеска не може да се разчита. Не бива да ходите там лично. Накарайте Просветен Левко да ви заведе, например в ролята на лечителка, пратена там заради разследването, или нещо подобно. Това ще ви даде претекст да разговаряте насаме с Аяда, без да ви се мотае прислугата.

Халлана присви очи.

– Интересно. Съпругът на Фара в крайна сметка приятел ли е на Аяда... или обратното? Или пък в дъното на проблема е онази нещастна принцеса?

– Фара е затънала в проблеми, но интересът на Уенцел към придворната ѝ дама не е обикновената похот, която си представя тя. Уенцел

има тайни сили и неизвестни цели. Хетвар точно затова ме насади да го шпионирам – с надеждата да разбере какви са въпросните цели. Не искам тази вода да се мъти повече, отколкото вече е размътена.

– Смятате, че той е опасен?

– Да.

– За вас? – Веждите ѝ се вдигнаха високо.

Ингрей прехапа устни.

– Има подозрение, че той също носи духовно животно. Като моето. Това е... вярно, но непълно. – Поколеба се. – Заклинанието, което разтурихме в Червени яз – било е негово дело.

Тя издиша шумно.

– И защо не са го арестували?

– Не! – остро рече Ингрей. И продължи по-тихо, когато тя го прониза с поглед. – Не. Първо, още не съм решил как да докажа това обвинение, и второ, един преждевременен арест може да причини истинска катастрофа. – „Поне за мен“.

Тя му намигна дружески.

– О, хайде стига, лорд Ингрей. На мен можете да кажете всичко.

Ингрей се почувства силно изкушен.

– Мисля... засега да не го правя. На такъв етап съм, че... още не мога... все още обикалям насам-натам и чакам да стане нещо.

– О! – Съпричастие и разбиране изопнаха лицето ѝ за миг. – Този етап значи. Добре го познавам. – И добави: – Моите съболезнования.

Той прокара ръка през косата си. Беше покарала покрай шевовете, които скоро щяха да са готови за вадене.

– Не мога да се бавя още много. Трябва да настигна принц Биаст и принцеса Фара. Съпругът ви беше в съда за разследването на Аяда тази сутрин и най-вероятно може да ви каже за него повече от мен. Левко също знае това-онова. Чудя се... – Ингрей се поколеба. – Чудя се дали мога да ви имам доверие.

Тя вдигна рязко глава. После каза сухо:

– Предполагам, не го казахте като обида.

Ингрей поклати глава.

– В момента газя през блато от лъжи, полуистини и странни истории. Законово действие, очевидното действие – като арестуването на Уенсел – може да не се окаже правилното, макар че не мога да го обясня добре. Сякаш всичко е течно, такова усещане имам. Сякаш самите богове са затаили дъх. Нещо ще се случи, скоро.

– Какво?

– Ако знаех, само ако знаех... – Ингрей долови нарастващото напрежение в гласа си и млъкна.

– Шш, тихо – успокой го Халлана, сякаш успокояваше уплашен кон, и мина на „ти“. – Можеш ли да ми се довериш поне дотолкова, че да послушаш съвета ми – да действаш предпазливо, да говориш малко, да слушаш и да чакаш?

– А ти?

– Освен ако боговете не ме заставят иначе.

– Боговете. А не началниците ти в Храма.

– Казах каквото казах.

Ингрей кимна и си пое дъх.

– Питай Аяда тогава. Единствено на нея съм доверил всичко, което съм научил досега. Другите знаят само откъследи. Дватама с нея сме свързани в това с повече от... – гласът му се препъна и задави, – с нещо повече от симпатия. Споделихме две видения наяве. Тя ще ти каже повече.

– Добре. Ще последвам съвета ти и ще ида при нея дискретно.

– Не съм сигурен, че с боговете се стремим към една и съща цел. И съм абсолютно сигурен, че боговете и Уенцел не се стремят към една и съща цел. – Челото му се сбърчи. – Осуин каза, че сте се пръснали. В съня. Не разбрах какво значи това.

– И ние не разбрахме.

– Дали боговете ще ни използват за разрушение? – Тя не беше довела децата си – за по-бързо и по-лесно ли? Или за да са далеч, в безопасност? „Техните деца. Не нейните“.

– Може би. – Каза го със свършено безизразен глас.

– Не ми вдъхвате кураж така, Просветена.

Някои биха нарекли усмивката ѝ загадъчна, но Ингрей я прецени по-скоро като подигравателна. Той ѝ кимна по същия начин и погледна през задния отвор на фургона дали улицата е чиста. Добави през рамо:

– Ако отидете при Левко веднага, може и да заварите съпруга си там. Както навярно и един червенокос островитянин, чийто език е благословен или от лоша пиячка, или от свещената целувка на самата Пролетна дама, или и от двете.

– Аха! – възкликна Халлана. – Ето една част от съня, чието сбъждане само бих приветствала. Толкова ли е сладък, колкото изглеждаше?

– Аз... май не мога да отговоря на този въпрос – каза Ингрей с усмивка. После слезе от фургона и тръгна към градската къща на Конскарека.

Портиерът на графа го посрещна с едно измърморено: „Милейди и принц-маршалът ви чакат в брезовия салон, лорд Ингрей“.

Ингрей схвана намека, кимна и забърза по стълбите. Стаята беше същата, в която беше изненадал Фара през първия ден на така наречената си служба – може би убитите ѝ цветове и мрачната мебелировка я правеха любимо нейно убежище. Той завари там малката компания – Биаст и Симарк си говореха над един поднос с хляб и сирене, Фара беше полегнала на едно канапе, а една от придворните ѝ дами притискаше към челото ѝ мокра кърпа. Ароматът на лавандула освежаваше въздуха.

Фара се стегна и седна при влизането на Ингрей – удостои го с бдителен и суров поглед. Лицето ѝ беше бледо, имаше сивкави сенки под очите и Ингрей си спомни какво беше казала Аяда за пристъпите ѝ на силно главоболие.

– Лорд Ингрей. – Биаст с любезен жест го покани да седне. – Просветеният свещен ви задържа доста дълго.

Ингрей подмина това с кимване – нямаше желание да обяснява за Халлана.

Фара явно не беше в настроение за дипломация и подкара направо:

– Той какво искаше от вас? Пита ли ви нещо друго за мен?

– За вас не попита нищо, милейди, нито за случилото се в Глиганска глава – побърза да я успокои Ингрей. Тя се облегна назад с очевидно облекчение. – Въпросите му бяха предимно... – тук се поколеба – предимно теологически.

Биаст, изглежда, не споделяше облекчението на сестра си и свъси вежди.

– Засегна ли темата за брат ни?

– Само непряко, милорд. – Не виждаше причина да лъже Биаст за въпросите на Осун, макар че засега не смяташе да разкрива и другите си отношения с учения свещен. – Искаше да знае дали мога да очистя душата на лейди Аяда от леопардовия дух в случай на нейната смърт, така както, изглежда, съм направил за покойния принц. Казах му, че не знам.

Биаст провлачи върха на ботуша си напред-назад по килима, сведе намръщено поглед и изглежда, си даде сметка какво прави, защото кракът му спря на едно място. Когато вдигна поглед, гласът му прозвуча по-спокойно:

– Вие наистина ли видяхте бога? Лице в лице?

– Яви ми се като млад поземлен лорд с изключителна красота. Не изпитах усещането... – Ингрей млъкна, защото не знаеше как да го обясни. – Виждали сте как децата правят зайчета и други фигурки върху стена със сянката, която хвърлят ръцете им. Сянката не е същото като ръката, макар да е създадена от нея. Младият мъж, когото видях, според мен беше сянката на бога. Опростена така, че да мога да я възприема. Сякаш отвъд нея лежеше нещо много по-голямо, което не можех да видя и което изобщо не би приличало на измамната сянка, ако можех да я възприема, без да... без да се пръсна на парчета.

– Той даде ли ви някакви указания за... за мен? – Плахата надежда в гласа на принца лиши въпроса от високомерие. Той хвърли поглед към сестра си, която слушаше напрегнато. – Или за някой друг от нас?

– Не, милорд. А вие мислите ли, че имате нужда от подобно указание?

Биаст се засмя тъжно.

– Сигурно търся малко сигурност в това несигурно време.

– Тогава сте дошли в грешния склад – горчиво каза Ингрей. – Боговете ми дават само намеци, гатанки и влудяващи игрословици. Колкото до видението ми, май така трябва да го нарека, то беше свързано единствено с погребението на Болесо. Богът се беше съсредоточил изцяло върху неговата душа. Когато настъпи и нашият час, може би и ние ще получим такова неподделено внимание.

Фара, която плъзгаше несъзнателно ръка по полите на роклята си в неосъзнат жест на напрежение, не много по-различен от този на брат си, вдигна поглед. Вертикалните бръчки между веждите ѝ се вдълбаха още повече, докато обмисляше тази мрачна утеха, така както горило се дете гледа огън.

– Снощи говорих надълго и нашироко с Просветен Левко – започна Биаст, млъкна и примижа към сестра си. – Фара, наистина не изглеждаш добре. Защо не идеш да си полегнеш?

Придворната дама закима в знак на съгласие.

– Ще дръпнем завесите в спалнята ви, милейди, и ще стане съвсем тъмно.

– Може би така ще е по-добре. – Фара се наведе напред и се втренчи невиждащо в краката си за миг, преди да позволи на придворната да ѝ помогне да стане. Биаст също стана.

Ингрей се възползва от възможността да скрие тънките си сметки зад кавалерска любезност:

– Съжалявам, че трябваше да минете през това изпитание, милейди.

Но ако заключението от предварителното следствие е самоотбрана, навярно няма да се наложи отново да изтърпите същото.

– Мога да направя каквото трябва да се направи – хладно отвърна тя. Но от надеждата, минала за миг по лицето ѝ, личеше, че поне за момента отхвърлянето на обвинението ѝ се струва привлекателна нова идея. Тя му кимна любезно за довиждане, макар че веднага след това вдигна инстинктивно ръка към слепоочието си – явно и най-малкото движение усилваше болката. Виж, погледът, който му отправи Биаст, беше по-любопитен. Ингрей се зачуди дали в крайна сметка не би могъл да отърве Аяда от съдебен процес с по някое и друго убедително подмятане, по лъжичка на час, като паяжина, вместо с някакво еднократно и драматично действие – ако е така, още по-добре. Паралелът с предпочитаната от Уенцел тактика на непрекия натиск не му убягна.

Биаст изпрати сестра си до вратата и оттам я повери на придворната. Погледна коридора, преди да затвори вратата, изгледа намръщено първо знаменосеца си Симарк, после Ингрей, сякаш ги сравняваше по някакъв критерий, макар че дали беше свързано с физическата им сила, или с дискретността им, Ингрей нямаше представа. Симарк беше с няколко години по-голям от господаря си и прославен фехтовач – вероятно Биаст го преценяваше като достатъчна защита срещу Ингрей, в случай че вълчият лорд побеснее и го нападне. Или пък смяташе, че ще трябва и двамата, и Симарк и Биаст, да впрегнат сили, за да го удържат, кой знае. Ингрей не си направи труда да осветли принц-маршала за тази му грешка.

– Както казах, снощи разговарях с Левко – продължи Биаст, седна пак до ниската масичка с подноса и махна на Ингрей да направи същото. Ингрей си придърпа стол и заслуша внимателно. – Ордент на Копелето – което, ако съм разбрал правилно, означава Левко и още неколцина влиятелни храмови магьосници – е разпитал Кумрил надълго и нашироко.

– Браво. Надявам се да са го въртели на шиш.

– Нещо такова. Доколкото разбрах, не са посмели да го притиснат твърде много, от страх демонът да не вземе отново контрол. Левко ме увери, че страхът бил по-силна мотивация за Кумрил от всяка заплаха за телесни мъчения, която би могъл да му отправи следователят. – Челото му се свъси от съмнение.

– Това го разбирам.

– Щом казвате. – Биаст се облегна назад. – Мен повече ме притесни твърдението на Кумрил, че брат ми наистина е планирал да ме убие,

точно както казахте вие. Как се досетихте, между другото?

Значи затова се беше погрижил Фара да излезе – за да обсъдят дискретно тези болезнени въпроси. Ингрей сви рамене.

– Не съм гадател. За всеки, който се стреми към свещения трон и не разполага с подкрепата, която сте набрали вие, това е логичната стъпка.

– Да, но собственият ми... – Биаст млькна и прехапа устни. Ингрей се възползва от възможността да изплете още една нишка от паяжината.

– Изглежда, излиза, че лейди Аяда е спасила и вашия живот, освен собствения си. Както и душата на брат ви от тежък грях и престъпление. Или пък вашият бог го е направил чрез нея.

Биаст помълча, сякаш размишляваше неохотно върху думите му, после подхвана отново:

– Не знам с какво съм заслужил омразата на брат си.

– Лично аз смятам, че към края разумът му е бил дълбоко и необратимо разстроен. Собствените му трескави фантазии, а не някакви ваши действия, са определяли, според мен, поведението му.

– Не си бях дал сметка, че е толкова... че е бил болен до такава степен. След онзи ужасен инцидент със слугата му писах на татко, че си идвам у дома, но той веднага прати писмо, в което ми заповядваше да остана на поста си. Овлабяването на един бунтовнически, но зле снабден с провизии пограничен замък и няколко разбойнически сборища сега ми се струва по-маловажен урок от онова, което съм можел да науча по същото време в Изтокдом. Предполагам, че татко е искал да ме задържи далеч от скандала.

Или да го предпази от по-лоши и по-прикрити неща може би? Или пък задържането на Биаст в пограничните земи по време на кризата е било внушено на краля от някой друг? Нима отпечатъкът на Конскарека беше навсякъде?

Биаст въздъхна.

– Когато му дойдохе времето, очаквах да получа короната от ръцете на баща си, на живия си баща, като всички крале Еленовшип преди мен. Изборът и коронацията на брат ми Биза татко ги беше планирал още преди три години, преди преждевременната смърт на Биза. Сега трябва да си взема сам короната, или да оставя трона на милостта на съдбата.

– Биза почина от внезапна болест, нали? – По онова време Хетвар го беше пратил на една от първите му куриерски мисии в Долни пристани и Ингрей беше пропуснал това кралско погребение. Само няколко седмици след това Биаст беше получил принц-маршалския флаг,

принадлежал преди това на брат му. Дали този прецедент не беше раздвижил нездравите фантазии на Болесо?

– Тетанус. – Биаст потръпна. – По онова време бях в свитата на Биза в морския му лагер близо до Шлемов пристан. Той строеше няколко нови кораба. Още неколцина се разболяха от същото. Петимата богове да не дават да ме сполети такава участ. И досега не мога да застана до нечие смъртно ложе – заради преживяното там. Губя всякакъв кураж при мисълта, че може би ми предстои ново такова изпитание. По пет пъти на ден се моля татко да се оправя.

Ингрей беше виждал за последно умиращия свещен крал преди няколко седмици, точно преди старецът да се парализира. Още тогава кралят изглеждаше зле – жълта кожа, подут корем и изпито лице, движенията му бяха затруднени, гласът – тих и неясен.

– Мисля, че вече е време да измолим от боговете други благословии за краля.

Биаст погледна встрани, без да оспори казаното.

– Обвинението срещу Болесо, ако не е някоя измишльотина на Кумрил, ме кара да се чудя на кого мога да имам доверие. – След което изгледа Ингрей по начин, от който го полазиха тръпки.

– Всекиму според заслугите, бих казал.

– Това предполага способност точно да се преценяват хората, така че не мога да не ви попитам – вие взехте ли вече точната мярка на зет ми?

– Не, хм, не напълно.

– Той опасен ли е колкото Болесо?

– Той е... по-умен. – Какъвто беше и Биаст, както започваше да се убеждава Ингрей. – С което не искам да ви засегна – добави Ингрей, спомнил си със закъснение, че е по-добре да прояви малко такт.

Биаст изкриви лице в гримаса.

– Поне не е толкова луд, надявам се.

Мълчание.

– Можем да се надяваме на това... нали?

– Аз не се надявам на нищо и никого – избегна прекия отговор Ингрей.

– Дори на боговете?

– На тях – най-малко.

– Хм. – Биаст потри тила си. – Е, тронът не ме радва при тези обстоятелства, но нямам никакво намерение да го отстъпвам, през трупа си, на чудовища.

– Много добре, милорд – каза Ингрей. – Продължавайте в същия дух.

Симарк, който слушаше разговора със скръстени ръце, стана бавно и тръгна към прозореца, явно да провери часа по пътя на слънцето, защото се обърна и погледна въпросително господаря си. Биаст кимна и се изправи, като изпъшка уморено. Ингрей също стана.

Биаст прокара ръка през косата си в жест, копиран, съзнателно или несъзнателно, от Хетвар, реши Ингрей.

– Имате ли още някой съвет за мен днес, лорд Ингрей?

Ингрей беше само година или две по-голям от принца – Биаст едва ли можеше да го смята за авторитет.

– По всички въпроси на политиката имате по-добър съветник в лицето на Хетвар, милорд.

– А по други въпроси?

Ингрей се поколеба.

– По въпросите на храмовата политика Фритин е най-добре информиран, но имайте предвид, че фаворизира кина си. А за, хм, приложната теология се обръщайте към Левко.

Биаст, изглежда, се замисли върху тревожния подтекст на определението „приложна“.

– Защо?

Ингрей разпери пръстите на едната си ръка и започна да ги събира перед с палеца, започна от кутрето и свърши с показалеца.

– Защото Палецът докосва всичките други четири пръста. – Думите се изсипаха от устата му сякаш от нищото и той почти се стресна.

Биаст, изглежда, също сметна казаното за натезало от подмолно значение, защото изгледа Ингрей особено и несъзнателно стисна собствената си ръка.

– Ще го имам предвид. А вие пазете сестра ми.

– Ще направя всичко по силите си, милорд.

Биаст му кимна, махна на Симарк да тръгне напред и двамата излязоха от стаята.

Ингрей обиколи къщата да се увери, че Фара си почива в покоите си под грижите на придворните си дами, както можеше да се очаква, а графът е отишъл в кралския палат. Какво толкова беше привлякло Уенцел там – и е било по-важно от това да изчака новините от изслушването? Че не беше придружил съпругата си до съдебната зала не беше

изненада – Уенцел без много шум избягваше Храмов хълм и понеже го правеше отдавна, днешното му отсъствие не предизвика въпроси. Но каквато и заплаха да прикриваше графът, той вече от седмици посещаваше най-редовно болния си тъст, без Ингрей да го надзирава. Самият той предпочиташе да не го преследва и там.

„Засега“.

Ситуацията, изглежда, изискваше повече хитрост, отколкото умение с меча, а ако не се грижиш за тялото си, умът също започва да отпада, затова Ингрей отиде в кухнята да хапне нещо – сервираха му с гарнитура от завоалирани оплаквания. След което издири Теско и го пришпори да върне на кухненските помощници парите, които беше спечелил от тях на зарове – с измама, а после го накара да му свали шевовете от главата и да смени превръзката на дясната му ръка. Дългата разръфана порезна рана върху обезцветената кожа изглеждаше затворена, но новата тъкан все още беше твърде крехка и той притисна внимателно марлята, докато Теско увиваше бинта. „Досега трябваше да е заздравяла“.

Есенен здрач се вмъкваше през тесните прозорци. Ингрей седеше на новото си легло и мислеше. Неизбежният и както личеше предстоящ траур на принцесата затваряше вратите на дома ѝ за гостите, които съживяваха двореца на Хетвар всяка вечер и често имаха нужда от услугите на Ингрей в ролята на ескорт. Ако граф Конскарека решише да го отпрати на някаква куриерска мисия, как тогава щеше да изпълни поръчението на принца да варди сестра му или задачата да спаси Аяда, която си беше поставил сам? Да прати някой от хората на Хетвар и тайно да остане в Изтокдом и да шпионира къщата? Тази идея изглеждаше подплатена с катастрофални усложнения. Поетото задължение да служи на графа беше като пропаст, която чака да го погълне, и той не беше сигурен, че Хетвар е премислил всички рискове на създалото се положение.

Би ли могъл да се противопостави на Конскарека? Изглежда, и двамата бяха получили сходни таланти. Конскарека имаше много по-голям опит, но беше ли и по-силен? И какво точно означаваше „сила“ в онова безгранично свещено пространство, където виденията приемаха форма?

И как, в този ред на мисли, човек трупаше опит, върху какво упражняваше талантите си? Бойната лудост на Ингрей по никакъв начин не можеше да бъде репетирана или упражнявана – тя го спохождаше само при нужда и беше окончателна и непредсказуема. А и несвещният глас – можеше ли някой да му устои? Да отвърне със същото? Да го пречупи? Избягваха ли се с времето тези таланти, както бе станало с демонската магия, която Халлана беше стоварила върху онзи нещастен

„освинен“ човечец? Ингрей не мислеше, че ще намери доброволци, върху които да изпита талантите си. Но пък изведнъж му хрумна, че Халлана например охотно би се съгласила да участва в експеримента, а Осуин внимателно би си водил бележки. При тази мисъл се усмихна напук на всичко.

„Колко стар е моят вълк?“ Този въпрос изведнъж го подпря под лъжичката. Той насочи предпазливо възприятията си навътре – усещането беше като да се опиташ да видиш собствените си очи без огледало. Натрупаните вълчи души изглеждаха слени в хомогенна сплав, сякаш техните граници бяха някак по-пропускливи; вълците се бяха превърнали във Вълк по начин, който беше останал непостижим за графовете Конскарека с тяхното людоедско пребъждане през поколенията на собствения им кин. Ингрей пресея фрагментите от вълчи спомени, достигнали до него, както от ужасните дни в началото на взаимното им съжителство, така и от по-късни сънища. Гледната точка беше странна, а миризмите – запомнени по-добре от гледките. Едно обедняло селце в днешни дни трудно се различаваше от някой горски град от стари времена.

Ала изведнъж на повърхността изскочи един крайно необичаен спомен – как дъвче със зъбите на малко вълче парче варена кожа от кираса, която е голяма почти колкото него. Боят, когато го хванаха на местопрестъплението, с нищо не намали задоволството от добре начесаните венци. Кирасата беше почти нова, завлечена в ъгъла на някакво сумрачно и опушено помещение. Направата ѝ беше майсторска, нагръдникът – също, със силуета на вълча глава с раззинати челюсти, прогорен в кожата с нажежено желязо. „Вълкът ми е стар колкото Старите лесове и отвъд“.

Стар колкото коня на Уенцел? И по-стар дори, в определен смисъл, защото неговият вълк бе ходил в чужди земи и многократно се бе преграждал, цели четиристотин допълнителни години, преди да бъде така кърваво ожънат. Част от това време беше прекарал някъде високо в Кантоните, ако се съдеше по картините на студени планински върхове, които се бяха запазили в ума му. Един дълъг щастлив период, няколко одомашнени вълчи живота в някакво селце в забравена долина, където сезоните и поколенията се въртяха в бавно колело... Изхабяването или лошият късмет биха могли да сложат край на натрупването на вълчи души, но не бяха. Което навеждаше на мисълта, че Някой с много, ама много голяма продължителност на вниманието навярно е манипулирал въпросния късмет. „Така трябва да е било“, поправи го мрачно разсъдъкът му.

Ако пак видеше бога, би могъл да го попита. „Бих могъл да попитам и сега. Бих могъл да се помоля“. Нямаше желание да го прави – мисълта за молитва му беше точно толкова неприятна, колкото да си пхне ръката в свещения огън на храмовия площад. Да се обърне към боговете му се беше струвало много по-приемливо решение, когато още не бе съществувала никаква вероятност Те да му отговорят.

Легна и потърси в себе си онзи поток, който го свързваше с усещанията на Аяда. Тихата му песен веднага го успокои. В момента нищо не я болеше, нито беше твърде уморена, мъчеше я само растящата скука. От това не следваше непременно, че е в безопасност – баналното удобство на тясната къща беше измамно. Конскарека беше нарекъл тази връзка случаен остатък от заклинанието за убийство и може наистина да беше така. Нима от време на време от лошото не излизаше и нещо добро? Трябваше да измисли някакъв начин да я види отново, тайно и скоро. Както и начин за връзка помежду им. Възможно ли беше това смътно усещане да стане по-конкретно? "Едно подръпване за „да“ и две – за „не“? Е, може би не точно така, но все трябваше да има някакъв начин.

Мечтанията му бяха прекъснати от един паж, който дойде със съобщението, че трябва да се яви при графа. Ингрей си взе оръжията, грабна дългото си дворцово наметало и слезе в преддверието. Конскарека бе там – сигурно току-що беше влязъл и се готвеше отново да излезе.

Графът даде някакви указания с тих глас на един притеснен коняр, после кимна любезно на Ингрей.

– Накъде, милорд?

– Към двореца на свещения крал.

– Вие не се ли връщате оттам?

– Почти е време – каза Уенцел. – Кралят едва ли ще изкара нощта. Кожата му е придобила онзи особен въсячен оттенък... който е сигурен предвестник при заболяване като неговото.

А кой да знае, ако не Конскарека? От гледната точка и на умирация, и на опечаления наследник, осъзна Ингрей. Временно бяха останали сами, след като слугите бяха изпратени да доведат Фара, и Ингрей сниши глас:

– Имам ли основания да те подозирам в убийство от свръхестествен характер?

Уенцел поклати глава, явно без ни най-малко да се засегне от въпроса.

– Смъртта му приближава без нужда от външна помощ. На даден етап – много отдавна – може и да съм искал да я ускоря. Или, по-

високомерно, да я забавя. Сега само чакам. – Той въздъхна тихо.

Смъртта, стар познайник, не притесняваше Уенцел – и въпреки това ленивото му отегчение приличаше на Ингрей на маска. Графът криеше някакво напрегнато очакване, което изплуваше смътно и краткотрайно на повърхността, когато той току вдигаше поглед към стълбището в очакване на Фара. Накрая принцесата се появи – бледа, хладна, с черно наметало.

Ингрей, с фенер в ръка, поведе през тъмнеещите вече улици на Кралиград – забеляза, че е единственият придружител на знатната двойка. Вечерният въздух беше студен и влажен – към полунощ калдъръмът щеше да стане хлъзгав от росата, – но отгоре първите звезди вече грееха на безоблачно небе, от което нямаше скоро да падне дъжд. Уенцел беше предложил ръката си на принцесата и я подкрепяше по пътя с обичайната си студена любезност, която никога не му изневеряваше. Ингрей протегна сетивата си – всичките си сетива, – но не откри никаква нова заплаха да дебне в сенките. „И как иначе. Ние сме заплахата, Уенцел и аз“.

Факли в скоби по стените осветяваха входа на кралския палат с потрепващо сияние. Палатът по нищо не приличаше на старите си горски предшественици от дърво и тръстика, защото беше изграден предимно от камък като всяка друга господарска къща в Изтокдом, издигната в последните дни на дартакийското величие. Пазачите се разтичаха да отворят широко портите от ковано желязо и запрегваха снаги в дълбоки поклони пред принцесата и нейния съпруг. Изглеждаха смутени и дори унижени от мисълта колко безполезни са пиките и мечовете да защитят господаря им от онова, което го дебнеше тази нощ. Макар още да бяха много далеч от покоите на краля, дори тук слугите говореха тихо и с треперливи гласове, докато ги придружаваха по тъмните задушни коридори.

Напред светлина от лампа се изливаше в коридора и се отразяваше в излъсканите подови дъски. Ингрей си пое дълбоко дъх за кураж и последва графа и принцесата в стаята.

21.

В спалнята на свещения крал имаше по-малко хора, отколкото беше очаквал да завари. Един облечен в зелено лечител и неговият помощник седяха до леглото с балдахин и и от двамата се излъчваше унило примирение, знак, че всичките им лечителски способности вече са безсилни. Чакаше и един свещен в сива роба от ордена на Бащата, той пък напрегнат в очакване да бъде призван. В една съседна стая, разделена с преддверие от спалнята, скрит за погледа и, слава на боговете, приглушен от стените, петогласен хор пееше химн. Квинтетът звучеше прегракнало и уморено – може би скоро щяха да направят почивка.

Ингрей се вгледа в краля. Той не носеше товара на такива тъмни нашественици като тези на Ингрей или на Уенцел, не беше шаман, нито магьосник, а просто човек, макар и впечатляващ дори в предсмъртния си час. Много различен беше от младежа Еленовшип, за когото Хетвар говореше с такава носталгия, когато си припомняше детските години, младежа, който бе поел принц-маршалския флаг от ръката на собствения си баща и съвсем млад си бе спечелил победа и репутация в един вече наполовина забравен сблъсък по границата с Дартака. Когато Ингрей беше дошъл в града като новоназначен служител на Хетвар, кралят беше здрав и жизнен въпреки среброто в косата си и всички преживени скърби. Последните месеци на коварната болест го бяха състарили бързо, сякаш за да наваксат пропуснатото време.

Сега беше дошло времето на последния му сън. Ингрей се надяваше Фара да си е взела сбогом с баща си по-рано, защото тази нощ разговори нямаше да има. Сухата петносана кожа и грозният жълтеникав оттенък наистина носеха восьмичната лъскавина, която Конскарека беше назовал предвестник на края. И още – дишането на краля беше хрипливо и неравномерно, всеки дъх – поет и издишан, последван от пауза, която приковаваше очите на всички присъстващи, докато гърдите не се повдигнеха отново и погледите не се сведяха.

Лицето на Фара беше пепеляво, но овладяно; тя направи петорния знак, целуна леко краля по потното чело и отстъпи назад. Свещеният на Бащата се осмели да сложи утешително ръка на рамото ѝ и да прошепне:

– Той живя добре, милейди. Не се страхувайте.

Погледът, който му хвърли Фара, беше еднакво лишен както от

страх, така и от утеха, както всъщност и от изражение въобще. Ингрей дори се изненада, че принцесата не наруга свещения – ако на него предложеха подобна баналност в момент като този, определено би се изкушил да извади меча си и да пониже нахалника. Фара само измърмори:

– Къде е брат ми Биаст? Трябваше да е тук. Както и архисвещеният.

– Той беше тук по-рано, милейди, постоя дълго и скоро ще се върне. Предполагам, че архисвещеният и милорд Хетвар ще дойдат с него.

Тя кимна отсечено и се отмести. Ръката му се поколеба във въздуха, сякаш да предложи успокоение някому другиму, но за щастие се отказа и отстъпи встрани, за да остави принцесата насаме със скръбта ѝ.

Конскарека стоеше и наблюдаваше, разтворил леко крака, сякаш за по-добра опора – самото възплъщение на загрижен съпруг и лорд. Лицето му не изглеждаше по-мрачно, отколкото предполагаше случаят. Само за очите на Ингрей графът приличаше на котарак, която клечи пред дупката на мишка. Какво още щеше да се случи в тази стая, освен предизвестената смърт на един стар човек, пък дори той да е крал? Конскарека витаеше в Изтокдом вече от седмици. Какво още чакаше освен края на бдението си? И ако присъствието му тук беше толкова важно за плановете му, колко ли го беше вбесила необходимостта да се откъсне от столицата и да се погрижи за неканеното погребение на Болесо?

„Има двама свещени крале в тази стая. Как е възможно да има двама?“

Въпросът, който Ингрей бе задал при Хетвар и на който не беше получил задоволителен отговор, отново изникна в главата му. Какво правеше свещения трон свещен? Можеше само да гадае, в най-добрия случай. Но подозираше, че Конскарека знае.

Изведнъж си даде сметка, че духовният кон на Конскарека вече не е потиснат в стегнат възел като преди, а сякаш се е разнесъл по цялото му тяло, яхнал реката на кръвта му. Беше покорен... не... беше в готовност. И напрежението, и търпението на Конскарека изглеждаха буквално свръхчовешки.

Ингрей усещаше как собствената му кръв пулсира във вените. Логично беше натрупването на вълчите животи на неговия вълк и на конските животи на жребца на Уенцел да засили съответно вълчата и конската им квинтесенция, но изглежда, не действаше по този начин; по-скоро сякаш всички мъдри създания от този вид се съсредоточаваха около някакъв общ център, без значение колко пластове се натрупват с поколенията. „Двата много си приличат“ – беше казала Аяда. „И с право, както изглежда“.

Певците стигнаха до края на химна и млъкнаха; тихият шум на провлечени стъпки подсказа на Ингрей, че навярно ще направят почивка. Бяха пратили дякона на Майката да погледне дали не идва принц-маршал Биаст. Свещеният беше отишъл в другия край на стаята да изпие чаша вода. Откъм леглото се чу хриплив дъх – и не беше последван от друг.

Лицето на Фара се стегна още повече, очите ѝ отразяваха светлина като огледало от непролети сълзи. Конскарека пристъпи към нея само колкото да ѝ подаде дантелена кърпичка, която тя стисна конвулсивно, после пак отстъпи назад. Графът не каза нищо глупаво. Всъщност не каза абсолютно нищо.

Наистина отстъпи крачка назад, после се изправи почти на пръсти и протегна ръце като соколар, който вика своята птица.

Ингрей следеше всяко негово движение, съсредоточен до крайност, напрегнал сетивата си. Не беше светец и не можеше да вижда душите. Долови отделящата се душевна материя само защото нещо се откъсна от нея, разви се сякаш на минаване и бавно се понесе във въздуха – като дим от ароматна пръчица. Боговете ги беше усещал и преди и само благодарение на този си опит успя да различи безмерното Присъствие, от което настръхна. Само че Този не беше дошъл тук заради него и изчезна с трофея си още преди зениците на Ингрей да са се разширили в безсмислен опит да го съзре.

Загадъчното ухание се задържа, хладно и сложно като гора през пролетта – вода, бор, смола, влажна пръст, слънце – можеше ли смехът да е миризма? Тя го разбуди и възбуди едновременно, накара цялото му тяло да настръхне и главата му се вдигна към нея, очите и ноздрите му се разширяваха напразно. Той вдиша дълбоко, обзет от пълно объркване. Какво трябваше да прави сега? Да избута Фара настрани? Да се навърли върху Конскарека? Не можеше да извади меч на горското ухание, да заразсича въздуха като някой умопобъркан. В миризмата като че ли нямаше зло – имаше опасност, имаше и сила. „И величие. Определено величие“.

Ингрей улови момента, когато главата на Конскарека се изви рязко назад и графът вдиша в гърдите си есенцията на кралската власт. Конскарека залитна леко, сякаш огромен орел беше кацнал на разперените му ръце. Стисна очи и издиша доволно. Когато се отвориха отново, очите му горяха.

„Свещеният огън“, помисли си Ингрей. Също и: „Толкова бързо! Какво стана току-що?“ Със сигурност Конскарека не беше... да,

определено не беше причакал отлитащата душа на свещения крал, погълчайки я като поредното духовно животно сред тъмното изродено множество, което вече живееше в гърдите му. А и неговата магия за безсмъртие улавяше едновременно душата и тялото, оставяше собствения му труп като изпразнена черупка.

Ингрей му прошепна удивено:

– Открадна благословия от боговете!

Смътното доволство на Конскарека едва не стопи сърцето му.

– Това – графът плъзна ръка покрай тялото си, говореше едва доловимо – това никога не е било на боговете. Ние го създадохме сами. Мясото му е тук. Беше ми отнето преди две и половина столетия. Сега се върна. За кратко.

Свещеният на Бащата, в неведение за всичко това, вече стоеше до леглото на краля, там беше и лечителят, зает с последния преглед. Дватама доближиха глави за тиха консултация. Свещеният направи петорния знак над трупа, после и на себе си, накрая изрече кратка молитва.

Така. Беше хванал Уенцел в още една лъжа, в най-добрия случай – полуистина. Само че вече нищо не беше в състояние да го изненада. В стаята не бе имало двама свещени крале – имало бе двама частични крале, които взаимно бяха осакатявали и всеки бе държал като заложник целостта на другия. Сега имаше само един, цялостен. Ингрей потръпна под ужасната тежест на неговата усмивка, усмивката на суверена.

– Да започнем поред – каза Уенцел, близна палеца си и докосна Ингрей по челото. Ингрей се дръпна, но беше късно. Усети как връзката му с Аяда се скъсва с плушение и едва се съдържа да не извика от мъка и гняв. Преди да е вдишал докрай, връзката се възстанови, но вместо Аяда в другия ѝ край се беше настанил Конскарека. Кралската воля яхна обземащата Ингрей паника, както опитен ездач яхва младо жребче. Усещането едва не го погуби, причерня му, коленете му се подгънаха. Със свъсени вежди, Конскарека впи поглед в лицето му, после кимна доволно.

– Да... – Думата беше като въздишка. – Това ще свърши работа.

Фара се обърна да погледне съпруга си – очите ѝ се разшириха и тя вдиша шумно. Ако принцесата виждаше с обикновените си очи и една десета от неимоверното величие, което Ингрей долавяше с шаманското у себе си, внезапното ѝ благоговение едва ли беше изненада. Конскарека близна отново палеца си и го опря до челото ѝ, после пристъпи да я прегърне, така че главите им се опряха в жест, който повечето хора биха взели за утеха или благословение. Когато графът се отдръпна, очите на Фара бяха прибулени и втръчени. Ингрей се зачуди дали и неговите

очи не изглеждат така.

С ръка около кръста на съпругата си, сякаш за опора, графът се обърна към свещения на Бащата.

– Когато дойде шурей ми, кажете му, че съм отвел принцесата у дома. Боя се, че от всичко това отново я заболя главата.

Свещеният, приковал сякаш не по своя воля цялото си внимание върху графа, кимна енергично.

– Разбира се, милорд. Толкова съжалявам за загубата ви, милейди. Но сега душата на баща ви е в един по-добър свят.

Конскарека сви устни.

– Е, всички хора се раждат бременни със собствената си смърт. Опитното око може да я види как набира сила в тях с всеки изминал ден.

При тази смуцаваща метафора свещеният се размърда и измърмори:

– Не съм сигурен, че...

Графът вдигна ръка и той млъкна.

– Кротко. Кажете на принц-маршала, че ще се видим утре сутринта. Късно сутринта вероятно. Може да пристъпи към подготовката на погребалните церемонии както желае.

– Да, милорд. – Свещеният се поклони; същото направи и лечителят от другата страна на леглото.

– Ингрей... – Конскарека се обърна към служителя си и устните му се извиха в ужасяващо обезпокоителна усмивка. Гласът му се сниши до зловещо нисък регистър, който завибрира в костите на Ингрей. – След мен.

Бесен, омаян и трескав, Ингрей се поклони и последва господаря си.

Конскарека прекара жена си и Ингрей бързо и без придружители през тъмните коридори на кралския палат. След още едно „Кротко“ от неговата уста стражите при портата ги поздравиха и ги пропуснаха без въпроси и бавене. Поеха по нощните улици – въздухът започваше да се приблужда мъгливо от все по-силния хлад. След първия завой Ингрей погледна през рамо и видя процесия от полюляващи се фенери. Гласове пробиха през мъглата – Биаст и благородната му свита бързаха към смъртното легло на краля. „Твърде късно“. Различа гласа на Хетвар – казваше нещо на принц-маршала. Зачуди се дали Хетвар не е взел и

печата на свещения крал, който му беше поверен в дъбовата си кутия, заедно със сребърния чук, с който да го счупи до леглото.

Групата на Конскарека нямаше фенери, нито факла, тримата бяха с тъмни наметала и стъпваха тихо. Ингрей не вярваше някой от групата на принц-маршала да ги е видял. Продължиха да се спускат. Няколко улици по-нататък стана ясно, че не отиват в къщата на Конскарека, както бе очаквал Ингрей, Вместо това продължиха по стръмното, към конюшните. Вратите бяха отворени широко, няколко фенера хвърляха мека светлина.

Един коняр скочи от пейката до външната стена и се поклони плахо на приближаващия се граф.

– Всичко е готово, милорд.

– Добре. Изчакай тук.

Конскарека побутна Фара и Ингрей пред себе си. На минаване покрай тъмните отделения Ингрей забеляза, че големият дорест кон на графа и петнистият Вълчак са оседлани, а зад седлата са привързани дисаги. Една червеникавокафява кобила в отделение от другата страна на пътеката също беше оседлана. Когато минаха край елена, той изпръхтя и разтърси рогата си, а острите му копита затропаха нервно по пода.

Конскарека посочи един фенер, Ингрей се протегна и го свали, после всички влязоха, начело с графа, в стаята с такъмите. Сбруи лъщяха, закачени на стените, кожените части бяха излъскани до блясък, декоративните кабари грееха без петънце от ръжда. Върху няколко празни поставки за седла чакаха три ката дрехи. Ингрей позна собствените си гамаша, отдолу стояха изправени ботушите му. Вторият кат бе дамски костюм за езда в цвят на тъмно вино със златна нишка.

– Облечете се – каза Конскарека.

Фара мълчаливо развърза връзките на пищното си наметало и то се свлече с въздишка на дървения под.

– Някой трябва да ми помогне с копчетата, милорд.

– А, да. – Графът направи гримаса и нещо разкопча редицата миниатюрни перлени копчета на гърба ѝ. Ингрей свали дворцовото си наметало, градските си обувки и жакета със сребърна бродерия, после нахлузи и пристегна гамашите си, преди роклята и фустите на Фара да се свлекат в краката ѝ. Не мислеше, че някой от двамата има силите да изпита стеснение от тази неочаквана интимност. Екзалтацията, объркването и ужасът не оставяха място за по-незначителни емоции. Ингрей си нахлузи ботушите и се изправи, после закачи на колана си канията с ножа и ножницата с меч. Богохулният му суверен още беше зает с

мистериите на Фариното облекло.

Когато графът вдигна ръце да ѝ помогне с жакета, Ингрей улови с крайчеца на окото си блясъка на нова кожа откъм канията на кръста му. Нова кания; нов нож? Той тихо, заднешком, излезе от стаята. Би ли могъл да се разбунтува срещу омагьосващата воля на Конскарека? Щом можеше да мисли за съпротива, значи можеше и да приведе мислите си в действие, нали така? Стига да не мисли твърде усилено за това, може би? „Аяда, какво става с тебе сега?“ Вече не знаеше, не я усещаше. Всичко, което се случваше в момента, очевидно бе грижливо подготвено и сега, когато Ингрей беше вързан на къса каишка, дали графът не беше подготвил и нападение срещу тясната къща?

Все така заднешком напипа и дръпна резето на отделението с елена, после отвори вратата. Пръстите му бяха изтръпнали.

– Върви – прошепна той. Животното подскочи два пъти на място, изпръхтя със звук като пропукващ се лед, после се стрелна покрай Ингрей: копитата му тропаха и стържеха по шарените плочи. После еленът сякаш дойде на себе си и изчезна в тъмнината на града с почти нереална скорост. Ингрей застина, когато Конскарека подаде глава от стаята и се намръщи.

– Стой – тросна му се графът и по липса на друг избор Ингрей зачака.

Все още стоеше там и се бореше... не толкова да помръдне, а да поиска да помръдне, когато графът се появи отново, сменил градските си дрехи с кожени гамаша и ботуши, стиснал решително Фара за лакътя. Конскарека хвърли поглед към празното отделение и за изненада на Ингрей само се усмихна кисело.

– Почти успя да ме изплашиш. Явно си получил вдъхновение. И почти улучи целта. Може би трябва да ти сложа и намордник.

Не каза нищо повече, а насочи Фара към отделението, където доместата кобила на Аяда се размърда нервно.

– Страх ме от този кон, милорд – промълви треперливо Фара.

– Не за дълго, обещавам ти – измърмори той. Ингрей не виждаше почти нищо над дъсчената стена и между декоративните решетки, само потрепващите уши на кобилата и теметата на графа и принцесата – неговата бе руса, нейната тъмна – но чу шум от триеща се кожа като от нож, който вадят от канията му. От тихото мърморене на графа и наполовина разпознатите думи настръхна. После се чу удар като в месо, прекснато цвилене, юздата бе дръпната със сила, която разтресе стените... после и подът се разтресе, когато тежко тяло се стовари отгоре му,

потрепна конвулсивно и замря.

Двете глави отново се обърнаха към пътеката. Фара се беше облегнала на Конскарека и се тресеше неудържимо. И да имаше кървави пръски по дрехите ѝ, в тъмното не се виждаха.

– Какво ми направи? – простена тя.

Шаманът в Ингрей съзря в гърдите ѝ силна, но уплашена сянка, свита като натегнатата пружина.

– Шшш – успокои я Конскарека. Докосна отново челото ѝ с палец и втренченият ѝ поглед се върна. Сянката на кобилата също утихна, макар да изглеждаше повече упоена, отколкото успокоена. – Всичко е наред. Хайде, ела.

Притесненият коняр се появи отнякъде.

– Милорд? Какво е...

– Доведи конете.

Трите оседлани животни бяха изведени в тъмния двор пред оборите. Конярят и графът вдигнаха с общи усилия Фара на червеникавокафявата кобила; Конскарека лично провери коланите под седлото, пхна краката на принцесата в стремената, приглади полата ѝ и нагласи разтрепераните ѝ ръце върху юздите.

– Качвай се!

Ингрей яхна коня, а той заподскача под него и почна да хвърля къчове. Конскарека го погледна, подхвърли още едно „Кротко!“ с известно раздражение и конят на Ингрей кротна, макар още да потръпваше уплашено.

Графът затвори вратите на конюшната и конярят му помогна да се качи на седлото. Конскарека пхна крака в стремената, после се наведе и сложи длан върху челото на коняря.

– Иди си къщи. Заспи. Забрави.

Очите на коняря се замъглиха, той се прозина и се обърна.

Конскарека вдигна ръка и извика на Ингрей и Фара:

– Следвайте ме!

Поведе ги с бавен ход през тъмната мъгла. Копитата стържеха по стръмния калдъръм и звукът отекваше в стените на сградите, докато тримата лъкатушеха по улиците на Кралиград.

На минаване през празния пазарен площад Конскарека се наведе настрани, притисна ръка към корема си и повърна – изплю на паважа нещо тъмно и мокро. Когато мина покрай същото място, Ингрей не подуши стомашен сок, а кръв. „И той ли кърви заради несвестния си глас като мен?“ И колко от това съкровище беше използвал напразно за

заклинанието върху Ингрей, щом сам го беше определил като „твърде много“?

Стражите при югоизточната порта ги пуснаха без проблеми. Изглежда, на графа дори не му се налагаше да прибягва до несвестния глас, за да им въздейства.

След като излязоха от града, Конскарека подкара в тръс. Завиха наляво на първия селски кръстопът и поеха надолу към Щърк. Почти пълната луна разкъса оковите си и очерта дългите им неясни сенки върху пътя пред тях.

„Къде отиваме? За какво сме му? Какво ще правим, когато стигнем?“

Ингрей изскърца със зъби от безсилие при мисълта, че не е успял да прати съобщение. Или да остави... Зачуди се какво ли ще си помислят хората на сутринта, когато заварят хаоса в конюшните – три коня и еленът – изчезнали; една кобила – заклана, и купчина дворцови дрехи, захвърлени на пода в стаята с такъмите. Бяха напуснали Изтокдом бързо и тихо, без съмнение, но не и тайно. Поне заради Фара със сигурност щяха да ги преследват. „Което значи, че каквото и да е планирал Конскарека, очаква то да стане бързо, преди да ни застигне потерята. Дали да не се опитам да го забавя?“

Задачата му беше да шпионира Конскарека и да охранява Фара. Досега с първото се справяше добре, поне в известен смисъл, но определено се проваляше във второто, нищо че яздеше до нея и уж я пазеше. Беше опитал да промени баланса на силите, като бе освободил елена, но този ход се беше оказал зле насочен. Зловещият му страх, че Конскарека може да е повел жена си за някакво странно кърваво жертвоприношение, не беше подкрепен нито от факти, нито от логика. В новото ѝ състояние, с новоприетия дух на кобилата, той не можеше да я обеси на някое дърво като пратеник към боговете, а принцесата не беше и девица, въпреки безплодието си. Пък и Ингрей не вярваше, че Конскарека иска да си общува с боговете, освен да им покаже някой неприличен жест в знак на предизвикателство. А къде бяха Те в тази нощ на необясними събития?

Елени за Еленовшип. „Коне за Конскарека“. Фара беше Конскарека по мъж, без значение колко незадоволителен се беше оказал този брак за нея, а във фамилното дърво на Еленовшип имаше и още няколко невести от рода Конскарека, при това не в последните му разклонения. В своето си време те всичките трябваше да са били едновременно сестри, дъщери и внучки на графа, изведнъж си даде сметка Ингрей. Вътъкът на

тази семейна плитка беше удивителен в своята оплетеност, ако човек се насилеше да мисли за графа като за един човек, а не като за десетки различни. Кин. Кин. Трябваше да има нещо, свързано с киновете.

Знаменосците на свещените крале по традиция били техни близки роднини. Симарк беше втори братовчед на Биаст, а преди това беше изпълнявал същата служба и при по-големия му брат, Биза. Отдавнашният знаменосец на покойния крал беше починал преди половин година, от естествена смърт, и кралят не беше побързал да назначи нов – дали още тогава не бе предусещал кончината си и не бе решил да не назначава нов човек на този ценен пост, който предполагаше приятелство и доверие? Или пък бе имало ново назначение, блокирано от Конскарека по някакви негови си причини? Един свещен крал се нуждаеше от знаменосец, който да носи във вените си същата благородна кръв и така да съхранява честта на суверена. Или пък знаменоска? Ингрей хвърли поглед към Фара, която почти беше легнала на шията на коня, лицето ѝ бе бледо и унесено. Яздеше все пак, но нищо повече. Тази нощ щеше да е изпитание за издръжливостта ѝ.

Хетвар щеше да му съдере кожата заради това. Ако Ингрей оцелееше дотогава. Само да оцелееше, реши Ингрей, Хетвар можеше да му съдира кожата колкото пъти поиска. Още по-добре – ако и той, и Фара оцелееха: щяха да поднесат интересна главоблъсканица на Аядините съдии. Ако създаяха прецедент, като накажеха или порицаеха Аяда заради леопарда ѝ, то той логично би трябвало да се приложи и върху принцесата заради новата ѝ кобилка. „Мисля, че бих могъл да постигна нещо с това. А ако аз не успея, Осуин със сигурност ще го направи“.

Наближиха Щърк и поеха на север по главния крайречен път. Лунната светлина се отразяваше в широката водна повърхност и се процеждаше на ярки изливи между дърветата покрай брега. През тропота на копитата и скърцането на кожа Ингрей долавяше тихия плисък на течението, смесващ се с шепота на падащите листа.

Смуши Вълчак напред и попита:

– Господарю, къде отиваме?

Графът обърна глава към него и зъбите му се белнаха за миг в сенките при това почтително обръщение.

– Не се ли сещаш?

На север. Възможно бе да бягат към Кантоните, но на Ингрей това никак не му се вярваше. Двудневна езда с бърз ход би могла да ги отведе до подножието на Гарванов рид...

– Ранената гора. Кървавополе.

– Преди беше Светодърво. Браво, умното ми вълче.

Ингрей зачака, но Конскарека не каза нищо повече, а пришпори коня си почти в галоп. Другите два коня изпръхтяха и го последваха.

Изглежда, мозъкът на Ингрей още не беше отказал съвсем. Свещеният кралски дух на Конскарека го беше обезсилил. Какво странно заклинание... не, не беше просто заклинание. Изобщо не приличаше на ударната, паразитна магия, с която се беше преборил в Червени яз. Това беше нещо друго, нещо огромно, старо и силно. По-старо от самия Конскарека? А и не го усещаше зло по природа, макар че всички дарби се изкривяваха в почерпените от дългото време ръце на Конскарека.

Ужасната харизма на кралете... хората пълзяха към тях, защото копнееха да се окъпят в нея, заради нещо повече от материалната изгода. Изкушението на героизма, благодатта на действието носеха само смъртта като изгода и въпреки това хората се стичаха под знамето на своя крал. Дали пък тайната не се криеше в изкусителното обещание да се усъвършенстваш в служба на това високо, сияйно на вид нещо?

Конскарека не беше създал съвсем сам кралския си дух преди всичките онези столетия. Беше го получил като семейна скъпоценност – „от незапомнено време“ беше съвсем точен израз за традиция, непознавала писменото слово, за да овърже годините в питомни редици, но кин племената бяха обитавали тези земи толкова отдавна, че изглеждаха стари като самата велика тъмна гора. Каквато и кралска магия да си бяха създали, бяха я създавали много, много отдавна.

Хората от старите племена, дори според собствените им хроники, били сбор от високомерни, жестоки и като цяло луди хора. Нужно било нещо толкова силно като това пламтящо великолепие, за да ги строи в някакво подобие на редица, пък била тя и не съвсем права. В последните им дни ги беше тласкал и страхът от Одар, вярно, но страхът често раздробяваше усилията и ги пръскаше като листа по вятъра, вместо да ги сплоти. Колко енергия бяха притежавали Конскарека и колко бяха изхабили, за да отведат великия ритуал при Светодърво до началото му – та какво оставаше до края му? Ако това беше последното предсмъртно дишане на кралския дух, какъв ли е бил той в жарката си сила?

Издигащата се луна се срещна с издигащите се мъгли и превърна света във врящо море от светлини и сенки. Свещеният крал вдигна и после свали ръка, и ги поведе в бесен галоп по правия осветен участък на крайречния път. Сякаш препусаха по облаците, сякаш летяха. Очите на Ингрей се насълзиха от студения вятър. Конят му тичаше с лекота и Ингрей, с пръскащо се сърце, отметна глава назад и пое в себе си

препускащата нощ. Зад него беше провал, пред него – навярно катастрофа; но в този сребърен час той се чувстваше великолепно.

22.

Луната беше в най-високата си точка. Покритите с пяна коне наблюдаваха края на силите си. Всеки кралски куриер отдавна би спрял да смени коня си и Ингрей тъкмо започваше да се чуди дали Конскарека не е решил да яздат животните до смърт, когато графът най-накрая позволи на едрия си дорест жребец да забави крачка. След още няколко минути им даде знак и ги поведе встрани от пътя към една фермерска къща, сгушила се самотно сред дърветата край реката. Фенерът на верандата хвърляше мътна червеникава светлина в лунносиния мрак.

Три коня чакаха, вързани за парапета. Докато се смъкваха от седлата, един коняр с ливреята на Конскарека скочи от одеялото, което си беше постлал на верандата, и се зае да прехвърли такъмите. Графът отпусна на Ингрей и Фара време колкото да излапат по един комат хляб със сирене, да пийнат по глътка бира и да идат до клозета зад къщата, преди отново да яхнат конете и да поемат на път. Фара беше бледа и изтощена, но волята на свещения крал не ѝ позволяваше да се отклони от задачата си – да се прилепи към новия си кон и отново да препусне в галоп.

Дори Ингрей се олюляваше на седлото, когато спряха отново, пред друга стара фермерска къща с тръстиков покрив, току отвъд един хълм встрани от главния път. Не бяха срещнали други ездачи и бяха заобикаляли тихо и отдалеч укрепените селца, които се срещаха все по-нарядко покрай стесняващата се река. Фара буквално се срина от седлото в ръцете на съпруга си.

– Тя няма да може да язди повече тази нощ, милорд – измърмори Ингрей.

– Няма значение. Дори ние с теб не бихме могли да измением цялото разстояние наведнъж. Тук ще починем.

Почивката беше подготвена предварително, както стана ясно, когато едно уплашено селско момиче се появи да заведе Фара в къщата. Графът тръгна с друг коняр с ливреята на Конскарека, явно пратен тук да се погрижи за животните. Отведоха ги покрай схлупената къща в един навес отзад, където Уенцел огледа новите коне и изсумтя доволно. И тези не бяха фермерски кранти, а хубави коне, пратени от собствените му конюшни.

По всичко личеше, че бягството е добре планирано. Преследвачите можеше и да разпитват из хановете покрай пътя и в обществените

конюшни, където бързаци пътници биха могли да наемат свежи коне, но нямаше да открият и следа от тях – нито някой, който ги е видял, нито изоставени животни. Да разпитват във всяка фермерска къща покрай реката от Изтокдом до северната граница би отнело твърде много ценно време дори за хора с почти неограничени възможности като принц-маршала и Хетвар. А и те щяха да претърсват още поне пет-шест пътя във всички посоки.

„До каква степен мога да устоя на кралското заклинание?“, чудеше се Ингрей, обзет от някакво кротко отчаяние. Стига преди това да успееше някак да си събере мислите и да си пришпори волята. Дали ако се отдалечеше достатъчно от Уенцел, разстоянието би отслабило ефекта от гласа му, потопил го в това фалшиво спокойствие, или пък трансът щеше да се разпръсне в някаква степен, ако Уенцел раздвоеше вниманието си? Ингрей чувстваше глад за това кралско внимание така, както кучето върти опашка за кокал пред господаря си, или момчето копнее за усмивка от баща си. Кучешкото умилкване го караше да скърца със зъби, но че Конскарека така небрежно краде от синовната му лоялност, лоялност, на която лорд Ингалеф така и не беше доживял да се порадва, изливаше в сърцето на Ингрей поточе от нажежен до червено гняв. И въпреки това той продължаваше да се мъкне след господаря си като измръзнало уморено дете, което копнее за топлината на огнище.

Довлече се след Уенцел до верандата, седна и залюля уморените си крака през ръба, после се загледа заедно с графа към залязващата над долината луна. Конярят донесе храна – хляб и шунка, само че този път вместо бира имаше стомна младо вино. Лозето на фермата явно беше случило на слънце и дъжд, защото виното се плъзгаше меко и ароматно по небцето като течна злато. Близостта с господаря му разръчка в гърдите на Ингрей пиянски екстаз, удържан само от умората му, като онази отпадналост, при която опияненият от твърде много вино човек обикновено е съвсем сигурен, че може да стане и да си тръгне веднага щом реши. Ингрей отпи отново.

– Красиво е, милорд – каза той и кимна към заскрежената от светлина гледка.

Устните на Уенцел се изкривиха в странна гримаса.

– Виждал съм достатъчно лунни залези. – И след миг добави: – Радвай му се, докато можеш.

Тревожно многозначително изказване, помисли си Ингрей.

– Защо препускаме в галоп? С какъв враг се надбягваме? Преследване от Изтокдом?

– И това също. – Уенцел разкърши рамене. – Времето не ми е приятел. Благодарение на Еленовшипския хитър навик да избират синовете си за свещени крале, докато бащата е още жив, минаха повече от сто и двамайсет години от последното междуцарствие. Усилието да се осигури друга такава пролука в момента ми се струва непосилно. Смятам да се възползвам от тази. – Усмивката му приличаше на озъбване. – „Или да умра, докато се опитвам“ тук не важи.

Значи подозренията на Хетвар бяха основателни – Конскарека наистина се стремеше към избори и беше положил усилия да манипулира имащите глас. А може би също живота и смъртта на потенциалните конкуренти за поста?

– Значи всичко това е за да станеш отново свещен крал, така ли?

– Аз съм свещен крал – изсумтя Конскарека. – Няма нужда да правя нищо по въпроса.

Но *все нещо* му бе необходимо; някакво липсващо парченце, отскубнато от отлитащата душа на стария крал Еленовшип. Някаква... полумагия или фрагмент от Лесовете, но определено не и от политическо естество.

– Свещен крал официално тогава. Публично избран и признат.

– Ако се стремях към трона на тази прокълнатата земя, можех да си го взема още преди години, Ингрей – меко каза Конскарека. – При това в по-добро тяло.

„Аз имам по-добро тяло“, не можа да не си помисли Ингрей. Наистина, ако Уенцел се стремеше към избори, те трябваше да препускат към Изтокдом, а не да бягат от него. Нещо друго искаше той, нещо повече, изглежда. Нещо по-особено. Ингрей се мъчеше да проясни мислите си през мъглата на умората, виното на празен стомах и опияняващата аура на Конскарека.

– Щом целта ти не е да спечелиш изборите, какво искаш тогава?

– Да ги забавя.

Ингрей примигна, клепачите му изстъргаха от умора.

– И ще го постигнем с бягството?

– Като нищо. Липсата на един граф с право на глас – Конскарека докосна гърдите си – само по себе си не би било достатъчно, но Биаст ще е зает с изчезването на сестра си в навечерието на бащиното им погребение, след като разбере, че е изчезнала. Подготвил съм и още няколко изненади. Противоречащите си пълномощия, които съм оставил за различни кандидати, би трябвало сами по себе си да ми спечелят няколко дни спорове. – Той се ухили – за миг и не особено весело.

Ингрей нямаше представа как да отговори на това, макар че терминът „междущарстие“ сякаш трополеше в главата му, натежал от значението, които упорито му убягваха.

– За какво беше еленът?

– Нима не се досети?

– Реших, че си намислил да го прехвърлиш във Фара, да я направиш душевоин или да отнемеш нещо от баща й. Но после избра кобилата.

– Когато играеш срещу боговете, внезапните и неочаквани ходове понякога вършат по-добра работа от най-щателно подготвения план. Дори и Те не могат да блокират всяка възможност. Еленът беше велико животно в процес на направа – натрупа четири еленски живота, откакто го започнах. Само че свещеният крал умря, преди еленът да е готов. Не знам дали Те ускориха едното, или забавиха другото.

– Искал си да направиш шаман от... от Фара? Или от някой друг?

– Някой друг. Още не съм решил кой. Ако не трябваше да се погрижа за теб, щеше да ми се наложи да рискувам с неговия елен. Твоят вълк е по-сигурен, нищо че е малко, хм, неопитомен. По-силен. По-добър.

Ингрей устоя и не размаха доволно опашка при тази похвала, макар да му струваше известно усилие. „По-добър за кого?“ Изтощението му мозък се мъчеше да подреди парченцата. Един шаман, една знаменоска, един свещен крал и свещената земя на Светодърво. И кръв, несъмнено. Все трябваше да има и кръв на даден етап. Подреждаш ги и получаваш... какво? Не просто материална цел, определено. Какво толкова беше намислил Уенцел, та самите богове да търсят панически достъп до материалния свят, за да го спрат? Към какво можеше да се стреми Уенцел отвъд трона?

Какво беше по-голямо от един крал? Дали възжеленията на Уенцел не бяха надхвърлили материята като такава? Четиримата бяха станали Петима някога, в легендарното минало; възможно ли бе Петимата да станат Шестима?

– Тогава какво възнамеряваш да направиш от себе си? Бог, полубог?

Уенцел се задави с виното си.

– Ех, младост! Толкова е амбициозна! А твърдиш, че си виждал един от боговете с очите си. Върви да си лягаш, Ингрей. Започна да говориш глупости.

– Тогава какво? – упорито попита Ингрей.

– Вече ти казах какво искам. Явно си забравил.

„Искам си света“, беше извикал Уенцел в лицето на Ингрей, обзет от пълно отчаяние. Не беше забравил, не мислеше, че би могъл, дори да се опиташе.

– Не съм. Но това е неосъществимо.

– Може би. Лягай си. Утре тръгваме пак.

Ингрей се завлече в къщата, легна и дълго зяпа тавана в тъмното. Явно Конскарека не беше поробил напълно волята му, иначе тази зависимост нямаше да го тормози толкова. Величието на Уенцел стоеше зле върху изгърбените му плещи, като позлатената броня на крал, изкована в младостта му и нахлузена на превитите му старчески рамене. Дисхармония между човека и кралския му дух, която дори Ингрей можеше да долови.

Дори и с това несъответствие обаче Ингрей усещаше силата на онова нещо като горещина от пещ в лицето си. За един воин от Старите лесовете, дори такъв с обикновени сетива, кралският дух сигурно се бе усещал като мантия от светлина. После Ингрей се зачуди какво ли е било, когато мантията попадне върху човек с изключителен характер – когато душата се претопи със священо доверие в една непрекъсната арка като съвършено отлята камбана. „Такъв Глас може и планините да подкара в поход“. Умът му се дръпна като опарен пред тази представа.

Собствените му задължения в момента – да разкрие тайните на Конскарека и да опази Фара – го принуждаваха да остане с графа. Може би един опит за бягство би бил преждевременен. По-добре да залъгва похитителя си, да наблюдава и да чака шанса си? И да се надява на преследването, което предвиждаха здравият му разум и личната му информация? Да се моли?

Откакто беше възмъжал, нито веднъж не се беше молил преди лягане. Но сънят водеше сънища, а в сънищата понякога дохождаха богове. И говореха. Неговите сънища не бяха любимата им градина за разходки, като сънищата на Халлана, но той се замоли тази нощ боговете да го направят.

Но каквото и да беше сънувал Ингрей, то се стопи със събуждането. Пришпориха го да се приготви бързо и той се изми, хапна и пи вода на крак – Уенцел ги изкара отново на пътя за рекордно време.

Местността ставаше все по-селска. Сега, през деня, на пътя имаше и други хора, както и истинско разнообразие от животни – фермерски каруци, товарни мулета, ездачи, овце, крави, прасета. Галопът им от

снощи отстъпи пред по-бавна стъпка, която не привличаше толкова вниманието, а понякога забавяха съвсем, когато пътят ставаше много стръмен или – което се случваше все по-често – разбит. Въпреки това беше очевидно, че темпото им е грижливо пресметнато да изстиска максимално разстояние от конете им за минимално време. Един час подир обед друга порутена фермерска къща им осигури храна и нови коне.

Ингрей се вгледа във Фара. Предишният ѝ ден, започнал със съдебното изслушване, продължил край смъртното ложе на баща ѝ и завършил с това натрапено ѝ бягство, би съсипал всяка жена и повечето мъже. Ингрей подозираше, че духовното ѝ животно ѝ осигурява физическа сила, която сигурно изненадваше и нея толкова, колкото и него. Другите видове сила... те май ней бяха липсвали и преди.

Предвид ефекта, който кралският дух на Уенцел оказваше върху него, как ли въздействаше на една жена, зачуди се Ингрей. Започна да наблюдава как Фара реагира на Уенцел – търсеше в нея женското си огледало. Тя изглеждаше замаяна, дори удивена, когато очите ѝ се спираха на променения ѝ съпруг, устните ѝ се разтваряха в несъзнателно плътско желание. Но не беше щастлива. Вече притежаваше каквото други жени само биха желали напразно и все пак... не беше щастлива. А в очите на Уенцел се четеше само хладна преценка, когато я погледнеше, сякаш Фара беше кон със съмнителни качества, натресен му не по негова воля, и тя се свиваше под пренебрежението му. Фара може и да не беше гениална или храбра, но не беше и безопасно да я предадеш. Беше въставала и преди срещу Уенцеловата невярност, макар и въображаема, и това беше довело до катастрофални резултати. Дали наистина му беше безропотен роб, както, изглежда, смяташе Уенцел?

А Ингрей – той беше ли? Вгледа се в себе си. Собствената му същност и тази на вълка вече не можеха да бъдат разделени, но му се струваше, че вълчата част от съществуването му е в по-голяма степен запленена от влиянието на Конскарека в сравнение с рационалната. Онази част от него, която обличаше мислите си в думи, оставаше по-свободна. Вече бе успял да окове веднъж вълка си, когато беше по-млад, по-уплашен и по-объркан от сега. Ако свещеният крал беше сложил каишка на вълка му, дали наистина контролираше и всичко от Ингрей?

„Той се стреми към максимална скорост. За да му устоя, аз трябва да се стремя да го забавя“.

Конскарека намали темпото до бавен ход и се заоглежда вляво. След известно време свърна към реката по един тесен път и конете пое-ха по полегатия бряг, като се хлъзгаха на всяка втора крачка между

редките борове. Пръстта отстъпи на камъни – стигнали бяха до брод през Щърк. Гарванов рид изливаше в реката водите на не-пресъхващи извори. Водата тук не беше толкова мътна и бурна като при брода, където кортежът на Болесо за малко не беше потънал, но реката беше широка и дълбока, въпреки доскорошната суша по тези места.

Графът смуши коня си през по-плиткото. Фара го последва послушно. „Ако не си го помислям...“ – Ингрей подкара по-нагоре по течението от Фара, изчака водата да покрие краката на животните, после дръпна юздите и блъсна коня си в нейния.

Конете се спънаха и паднаха. Ингрей вече беше измъкнал краката си от стрemenата, скочи от седлото и посегна да сграбчи принцесата.

Единият ѝ крак се беше заплел в стремето. Конят ѝ се мяташе и като нищо можеше да я довлече и до отсрещния бряг, но тежестта на Ингрей я откъсна. Тя извика, после викът ѝ се превърне в гъргорене. Конскарека се обърна и видя как Ингрей се опитва да спаси Фара. Течениеето ги влачеше.

– Стой! – извика графът. Ингрей веднага понечи да се подчини, но макар този особен глас да командваше хора и животни, явно нямаше ефект върху силното течение. Водата беше студена, но не не търпимо, а този път Ингрей успя да не си удари главата в камък. Само че този път, както откри веднага, партньорката му не можеше да плува и след миг борбата му за глътка въздух стана непресторена като нейната.

Течениеето ги влачеше все по-надолу – и Ингрей му помагаше. Най-после реката се разшири и се забави във вир, толкова плитък, че дори краката на Фара стигаха до дъното. Като се подхлъзваха, те загазиха към сушата.

Ингрей огледа брега. Бяха минали покрай непроходими храсталаци, също покрай участък с високи надвиснали скали, които притискаха речното легло и вкарваха водата в страховит скоростен улей. Уенцел, особено ако беше останал да прибере конете им, нямаше да ги настигне скоро. Ингрей имаше съвсем точна представа какво забавяне може да причини подобна речна злополука и се надяваше да го направи още по-голямо.

Фара се закашля. Беше пребледняла и трепереше. Ингрей си помисли, че отдавна ѝ е време да си поплаче, но за огромно и тайно негово облекчение Фара не изпадна в истерия, а прошепна:

– Ти ме спаси!

За момента Ингрей нямаше интерес да я поправа.

– Така повелява дългът ми, милейди. Макар да е виновен конят ми

– блъсна се във вашия.

– Помислих си... помислих си, че и двамата ще се удавим.

„И аз“.

– Не, милейди.

– Успяхме ли... – Тя се поколеба. – Избягахме ли?

Ингрей си пое дълбоко дъх. Както се беше надявал, отдалечеността от свещения крал действаше отрезвяващо... но не достатъчно. Нежеланото усещане за Уенцел, което беше заместило връзката му с Аяда, все още го имаше, сякаш впечатано в костите му. Графът бързаше, някъде нагоре по течението. Но не беше изпаднал в паника.

– Не мисля. Но може би ще успеем да го забавим.

– И какво ще постигнем с това?

– Няма съмнение, че ни търсят. Че търсят вас. Може би ни настигат по-бързо, отколкото си мисли Уенцел. Биаст сигурно се е побъркал заради изчезването ви. – Графът сигурно си бе мислил, че липсата им ще бъде открита чак на следващия ден, но Аяда сигурно беше разбрала моментално. Дали не си бе помислила, че са го убили? Дали бе успяла да се свърже с някого? С Левко, с Халлана? Дали Жеска се бе вслушал в молбите ѝ да ги потърси, късно снощи? По едно време го беше налегнало смъртно чувство за вина, задето беше сплашил така Жеска, сега обаче съжаляваше, че не му е взел страха още повече, за да е сигурен, че лейтенантът му ще се вслуша във всяка дума на Аяда. „Петимата богове да ѝ помагат. И на нас“.

„И ако Ги интересува толкова много, колкото изглежда, къде са сега, проклети да са?“

Фара стоеше и трепереше на едно огряно от слънцето място, тежките ѝ подгизнали дрехи се бяха залепили за набитото ѝ тяло, кичури коса висяха нещастно по лицето ѝ. Ингрей беше в малко по-добро състояние, само че мокрите му гамаши скърцаха вбесяващо при всяко движение.

– Къде ме води Уенцел? – попита тя с треперещ глас. – Знаеш ли?

– При Светодърво, както са му казвали преди. Кървавополе. Сега – Ранената гора.

– Аядината гора?! Наследствените ѝ земи? – Тя го погледна озадачено. – Това свързано ли е с нея по някакъв начин?

– Тъкмо обратното. На Уенцел му трябват горите, а не наследницата им. Те са стари, стари и прокълнати.

– Защо? Защо ме отвлече от смъртното ложе на татко, каква злина е намислил? Защо ме омърси с това, това... – Тя задра роклята на гърдите си, сякаш можеше да измъкне оттам нежелания гостенин.

Ингрей хвана студените ѝ като глина ръце и ги задържа.

– Спрете, милейди. Не знам за какво му трябвате. Аяда смяташе, че съм орисан да очисти призраците в Ранената гора от техните духовни животни, както го направих за принц Болесо. Ако и Уенцел иска това от мен, не знам защо просто не го каже – в такава задача не виждам нищо нередно.

Тя вдигна обнадеждено очи към него.

– Можеш ли да махнеш и от мен това ужасно нещо? Както си го направил за брат ми? Сега?

– Не и докато сте жива. Шаманите от Старите лесове, изглежда, са очиствали душите на другарите си само след смъртта им.

– Тогава ще е добре да ме надживееш – бавно каза тя.

– Не знам. Не знам какво ще стане.

Лицето ѝ се вкамени още повече и тя рече през зъби:

– Мога да се погрижа за това.

– Не, милейди! – Ингрей стисна ръцете ѝ. – Още не сме изпаднали в толкова отчаяно положение, но аз мога да ви се закълна, ако искате, че ще се опитам, стигне ли се дотам, че наистина ви надживея.

За миг му се стори обзета от обезпокоителна решителност.

– Може би. Може би.

Хрумна му, че може би твърде прибързано е отхвърлил вероятността графът да подготвя Фара за жертвоприношение – като пратеник при боговете, – щом Ингрей можеше да очисти душата ѝ след смъртта, както беше направил с братовата ѝ. Дали пък именно затова не го беше повлякъл със себе си Уенцел? Имаше ли логика в тези му разсъждения? Не много, но пък в момента малко неща бяха логически издържани.

– Значи и Уенцел не можеш да очистиш, докато е жив? – попита тя, сбрала вежди от тревога.

– Уенцел... ами, Уенцел не е заразен с обикновен духовен кон като вашя. Той е... „обладан“ може би е подходяща дума за състоянието му, обладан е от един дух, една душа, от серия... той твърди, че е откъснатият дух на последния свещен крал на Старите лесове. – „Де да бяха само твърдения“. – И е поддържан жив, волю-неволю, от силата на велико заклинание, направено на Кървавополе.

Гласът ѝ се сниши до шепот.

– Мислиш ли, че е полудял?

– Да. – После добави неохотно: – Само че не лъже. Поне за това.

Фара го гледа дълго. Почти си я представи как го пита дали и той не е полудял, а на този въпрос Ингрей не знаеше отговора, но вместо

това тя каза:

– Усетих кога се промени. Той се промени снощи, когато татко умря.

– Да. Върна си кралския дух или някаква липсваща част от него. Сега той е... е, не съм много сигурен какво е. Но определено се надбягва с времето.

Тя поклати глава.

– Уенцел никога не го е било грижа за времето. Понякога това много ме дразнеше.

– Онова нещо в тялото на Уенцел всъщност не е Уенцел. Непрекъснато трябва да си го напомням.

Тя разтърка слепоочията си.

– Главата ли ви боли? – попита Ингрей.

– Не. Много е странно.

Как можеха да спечелят още време? Да се разделят, така че Уенцел да ги търси по-дълго? Умно – Ингрей би могъл да се върне в реката, която беше недостъпна за влиянието на графа, и да се остави на течението, което можеше да го отнесе мили надолу, преди Уенцел да го настигне. Опита си да си спомни дали са минавали покрай водопади на идване. Не, не. Не можеше да остави Фара сама, да трепери в тази пустош и да чака страховитата химера, за която се беше омъжила, да я намери.

– Принц-маршал Биаст ми нареди да ви пазя. Не можем да се разделим.

Тя кимна признателно.

– Да, моля те.

– Уенцел ще ни търси най-напред по бреговете. Нека поне навлезем още малко в гората.

Това нямаше да е достатъчно да се измъкнат – вече усещаше подръпването на връзката помежду им. А и, честно казано, любопитството го гризеше все повече. Искаше да види, *имаше нужда* да види. И най-прекият път беше да остави на Конскарека да ги заведе на Кървавополе. „Но не твърде бързо“. На Уенцел Ингрей и Фара може да му бяха напълно достатъчни, но това не важеше за самия него. „На мен ми трябва Аяда“. Дали и Конскарека го знаеше и затова ги беше разделил? „Имай вяра в боговете и Те ще ти дадат?“ Едва ли. Изведнъж се зачуди дали и на боговете им е толкова трудно да имат вяра в него, колкото на него – да има вяра в Тях, и за миг го заля някакъв див подтик да им покаже как трябва да се свърши тази работа.

Явно нещо откачено се беше изписало на лицето му, защото Фара

отстъпи крачка назад и отрони:

– С теб съм.

Навлязоха в хрсталаците. Заобикаляха гниещи повалени дънери, подминаха каменения бряг и хлътнаха под по-плътна сянка. После излязоха на огряна от слънцето поляна, обрасла с високи лилави магарешки тръни, и пак се вмъкнаха в драки с остри бодли, обточени с фини пажини, които се лепяха по лицата им.

Само че пукотът от минаването на едро животно се чу твърде скоро. В този пушинак нямаше нищо по-опасно от онова, което вече ги търсеше, но не беше необходимо да е „по-опасно“, за да е достатъчно опасно. Ингрей застина с ръка върху дръжката на меча, а Фара се сгуши до него. Конят на Конскарека се появи откъм шарената сянка – пръхтеше недоволено.

Щом ги видя, Уенцел въздъхна наполовина гневно, наполовина облекчено. Всяко желание за бягство се изпари от сърцето на Ингрей, стопи се като сняг под пролетно слънце от горещината на кралската близост.

– Благодаря ти, лорд Ингрей – каза Уенцел и спря коня си до тях.

– Господарю.

– Конят ми се спъна – каза Фара, без да са я питали. – Едва не се удавих. Лорд Ингрей ме извади.

Ингрей не уточни, че тя буквално се беше покатерила отгоре му. Въпрос на гледна точка, реши той. Неговата почти през цялото време беше под вода.

– Да, видях – каза Уенцел.

„Не си видял всичко, иначе нямаше да ми благодаря толкова искрено“. Уенцел го гледаше изпитателно, но не и с прекалена подозрителност.

– Помогни й да се качи – каза Уенцел и протегна ръка. Ингрей силете пръсти и подложи ръце под калния ботуш на принцесата, после я повдигна, колкото да преметне крак през гърба на коня зад съпруга си.

Отне им повече от час, докато открият отново пътя, а после изминаха над половин миля назад, в източна посока към реката, където Уенцел беше вързал конете им. Там Ингрей с мълчаливо задоволство установи, че Фариният кон си е разтегнал сухожилие при падането. Уенцел го разседла и го пусна на свобода, а Ингрей стегна сбруята зад седлото на коня си, после пое на запад със значително по-бавно темпо. Изгубили бяха поне четири часа, а може би и повече, докато се довлечат до следващата си спирка. Не достатъчно. „Но все пак е начало“.

Ингрей добави още два към първоначалните четири часа забавяне, когато свърнаха от черния път към една неугледна махала, която едва ли заслужаваше името селце. Гниещата дървена палисада може и да предлагаше някаква защита срещу дивите зверове, но лоши хора не би могла да забави дори. Слънцето вече залязваше.

– По-далеч тази вечер няма да стигнем. Луната ще изгрее чак в полунощ. – Конскарека стисна зъби. – И по същата причина няма да успеем да потеглим със следващата смяна коне, преди да се зазори вдругиден, иначе нощта ще ни завари в непроходимите планини. Изостанахме с цял ден. Е, починете си. Ще ви е нужно.

Уенцел показваше пълно безразличие към обстановката, която изпълваше Фара с отвращение. Принцесата така се погнуси от мръсната беззъба жена, която бе повикана да я обслужи, че я прогони и помоли Ингрей да се нагърби с ролята на камериерка. Той самият накрая си легна на едно одеяло, метнато пред прага на стаята ѝ, чиято врата представляваше омърляно перде, и принцесата, изглежда, прие това за кавалерски жест на лоялност. Ингрей не ѝ обясни, че всъщност го е използвал като повод да избегне пълния с буболечки сламеник, който му бяха предложили. И да беше легнал някъде Уенцел, Ингрей не видя къде.

Въпреки неудобните постели двамата с Фара спаха до късно, изцедени от телесно и душевно изтощение. Без да бърза, но и без да се мотае излишно, Уенцел ги изведе отново на селския път, на места не по-широк от пътека – язدهа покрай подножието на Гарванов рид, който сега се издигаше от дясната им страна.

Гарванова планина беше стръмна, но не твърде висока; сняг не се задържаше по зелено-кафеникавите ѝ върхове, макар че тук-там някое стръмно каменно свлачище отразяваше слънцето и създаваше илюзията за лед. Хребетът ѝ беше нагънат като смачкано одеяло, нарязан от дълбоки клисури. Есента беше обърнала лятното зелено в златно и кафяво и тук-там по някое червено петно като рана от меч, обточено на свой ред с тъмнозеленото на борове и ели. Отвъд първата линия възвишения, видими през малкото пролуки, сгърбените върхове се снишаваха в смътна синя далечина, която се сливаше недоловимо с хоризонта, сякаш възвишенията маршируваха към някакъв безграничен друг свят.

Ингрей се зачуди как, в името на петимата богове, Одар Велики е успял да прекара цяла армия оттук, при това толкова бързо. Уважението му към стария дартакиец нарасна напук на всичко. Макар да му бе

липсвала свръхестествената харизматичност на свещените крале, срещу които беше воювал, явно е бил вдъхновен водач дори и без помощта на магия.

Вече бяха в земите на Язовбряг, спомни си Ингрей, когато заобиколиха отдалеч миньорското градче Язовмост в гъсто населената долина на една река, която се забиваше във възвишенията като зелено копие. Дим се издигаше както от града, така и от топилните по-високо в долината, и съгъстваше допълнително есенната мъгла. Зачуди се къде ли живее семейството на Аядиния пастрок – трябваше да е тук някъде. Петоугълният храм, голяма дървена постройка, стърчеше над градските стени и привличаше погледа отдалече.

Известно време се движиха по по-широк път, докато не пресякоха реката по каменен мост току над града. Подминаваха каруци, усърдни стопани с добитъка си, товарни мулета. Конскарека ги прекара през този участък без спиране, после пое срещу течението, подмина един голям кръстопът, сетне отново свърнаха на запад в горите по-един черен път.

Конскарека провери докъде се е издигнало слънцето и за кратко забързаха, но стеснилият се път ги принуди да забавят отново. Конете изкачваха с мъка нанагорнищата и се хлъзгаха по обратните склонове, които ставаха все по-стръмни. И отново нагоре и надолу, докато накрая не свърнаха вдясно по една едва забележима пътека, изкачиха към склон и се спуснаха в скрита долчинка.

Тук не ги чакаше махала или фермерска къща, а само бивак. Двама коняри скочиха на крака при появата им. Обичайните коне за смяна бяха завързани сред дърветата – този път яки, ниски коне вместо дългокраките бегачи с гореща кръв, предпочитани от Конскарека по пътищата дотук. Фара, изтощена, се смъкна бавно и схванато от седлото и зяпна сачисано следващото им убежище – спални чували, скътани на завет под няколко ели, по-неудобни дори от снощната мръсна колиба. И да беше лагерувала преди по време на кралски лов, със сигурност вечер се бе подслонявала в копринени шатри под грижите на сръчни слугини и заобиколена от всякакви удобства. А тук всичко беше пожертвано в името на скоростта. „Сега за всички ни има коне и няма да се бавим толкова“.

– Донесохте ли го? – попита Конскарека по-възрастния коняр. Мъжът се поклони почтително.

– Да, милорд.

– Извадете го.

– Веднага, милорд.

Кривокракият коняр остави уморените коне на по-младия си колега и хукна към бивака. Конскарека, Фара и Ингрей го последваха. Конярят вдигна някакъв прът, дълъг седем стъпки и увит с древно изтъняло плътно, овързано с канап. Конскарека го взе с доволна въздишка, взе го и опря единия му край до ботуша си. Наведе за миг чело към него и стисна здраво очи.

Ингрей заведе уморената принцеса при един от спалните чували и й помогна да седне – иначе сигурно щеше да се строполи, после се обърна към Конскарека.

– Какво е това, господарю? – От пръта го полазваха тръпки, каквото и да беше.

Конскарека се ухили невесело.

– Един истински крал има нужда от свещеното си знаме, Ингрей.

– Това не може да е кралското знаме от Кървавополе.

– Не, онова беше строшено, нарязано на парчета и заровено с мен. Това тук е последното, което носих като крал, пък макар и крал само на останката от верния кин, който ме следваше в набезите срещу гарнизоните на Одар по границите на блатата. След последната ми смърт в битка беше увито и прибрано; а след това, както смятаха всички, беше предадено на моя син и наследник. Малка утеха ми носеше то, но въпреки това се радвах, че го имам. Скрих го на тавана в замък Конскарека. Триста години лежа там, да чака по-добри дни. Но дочака не тях, а днешния ден. И все пак е тук.

Конскарека го опря внимателно на един бор, на сушина под два клона, после се протегна и седна с кръстосани крака на една от постелките. Ингрей последва примера му и се озова между него и принцесата. Увитото знаме сякаш притегляше очите му.

– То сякаш ме... има нещо особено в него, господарю. – От него го побиваха тръпки, ако трябваше да е честен.

Конскарека облиза устни с нещо като самодоволство.

– Браво, умното ми вълче. И след като си толкова съобразителен, сети ли се вече каква е другата функция на знаменосеца?

– Ъ? – глуповато попита Ингрей. Когато не го лъжеше или тероризираше, графът с лекота го караше да се чувства като последния глупак.

– А си очистил Болесо, което не е било лесна задача – каза Уен-цел. – Определено ми омръзна да сръчквам мислите ти в правилната посока, но последния път ми се отплати добре. – Хвърли поглед към Фара, сякаш да е сигурен, че и тя слуша, което веднага привлече вниманието на Ингрей, защото досега Уенцел беше избягвал да я поглежда и заговаря,

освен за да ѝ даде някое кратко нареждане.

– Ти каза, че знаменосецът е прерязвал гърлата на онези свои другари, които са били ранени твърде тежко, за да бъдат изнесени от бойното поле – започна Ингрей. Тази задача беше неприятна сама по себе си, но Ингрей изведнъж си даде сметка, че е имало и нещо друго. Дали само неприятна или... чакай малко... Конскарека си пое дъх.

– Ами събери две и две. Душата на убития душевоин е трябвало да бъде очистена от компанията, която е имал приживе, за да го поемат боговете. Само че воините често падали в битка, когато не е имало време за ритуали, а понякога дори да се изнесе тялото. Защото когато дори ранените трябва да бъдат изоставени, мъртвите ги застига същата участ. Нищо от духа не може да съществува в света на материята без материално същество, което да го поддържа, знам, че това си го учил още в училище. И за да не се отклони и изгуби душата на падналия воин, знаменосецът е имал задачата да я привърже към себе си и да я отнесе на безопасно място, където при първа възможност да бъде очистена от истинския кин шаман. Или от какъвто шаман се случи подръка.

– Богове пет – прошепна Ингрей. – Нищо чудно, че воините са зачитавали знаменосеца си до последна капка кръв. – Дали връзката, която Уенцел беше създал между Ингрей и Аяда, не бе някакъв вариант на този древен обичай?

– Да, защото с тях си отивала и надеждата на загиналите им другари. И точно затова всяко бойно отделение, включващо душевоини, е имало и такъв свещен знаменосец. Виж, знаменосецът на *свещения крал*... – Уенцел млъкна, поизправи рамене и продължи: – Той имаше същото задължение към душата на своя господар, в случай че свещеният крал носи в себе си кин твар. Не всички избрани крале са имали тази чест, макар повечето да са имали другар, особено в неспокойни времена. Но без значение дали господарят му е бил душевоин, или не, знаменосецът на свещения крал е имал друга свещена задача, и то не само когато господарят му загине в обречена битка. Макар че ако свещеният крал загине на бойното поле, това обикновено означава, че битката определено е обречена. Вода. – Уенцел облиза сухите си устни и сведе поглед към скута си.

Ингрей погледна към струпания на куп багаж, видя един мех и го донесе. Уенцел отпи, после въздъхна и се подпря на една ръка, сякаш тежестта на разказа бавно го притискаше към земята.

– Задължението на знаменосеца, в случай че господарят му загине, беше да улови и задържи в себе си кралския дух, докато не дойде време

да го предаде на определения наследник. И по този начин най-великата от магиите на Лесовете се предаваше от поколение на поколение, от незапомнени времена до... сега.

– Лорд Еленовшип – покойният крал – той нямаше... при него нямаше знаменосец, когато почина, завчера – внезапно отбеляза Ингрей. – Това твое дело ли беше?

– Едно от няколкото необходими, но не и достатъчни условия, за които се погрижих, да – измърмори Уенцел. – Ако истинските междуцарствия се случваха лесно, не едно щеше да се случи и преди, уверявам те. Било по стечение на обстоятелствата, било по силата на нечий план.

Той се намръщи, после продължи:

– Кралският знаменосец, по традиция и по необходимост, задължително притежаваше няколко качества. Той... или тя – погледът му към Фара се изостри – обикновено е от същия кин, силно обвързан с краля по силата на обща благородна кръв, макар не винаги да е самият наследник. Избран от краля и обвързан със задачата от кралския шаман – от самия крал, ако е бил такъв, – и признат от душевоините на киновия събор. И ето че сега разполагаме с всичко необходимо да си създадем нов такъв, та било то и в миниатюра. Макар че ще трябва да съкратим от церемонията. Не с песни, а в мълчание, последната кралска знаменоска на Старите лесове ще язди до своя обичан господар. – Косият му поглед към Фара тежеше от черна ирония.

Стиснатите й зъби помръднаха, сякаш се канеше да каже нещо, но Уенцел вдигна ръка и устните му се раздвижиха беззвучно. Този път Ингрей почувства как заклинанието се уви около Фара като верига и се стегна още повече под натиска на собствения й страх и гняв. Устните й помръднаха, затвориха се и се стиснаха здраво; но очите й горяха.

– С каква цел? – прошепна Ингрей. „Защото той не ни обучава без причина, в това поне съм сигурен“. Едва сега си даде сметка, че Конска-река прави точно това вече от няколко дни – обучава го.

Уенцел се поколеба, после се изправи и изсумтя от болка. Обърна глава и изплю кървава хрочка в здрача. Метална миризма опари ноздрите на Ингрей. Графът се загледа в сбирания се сумрак; конярите бяха приключили с конете и се приближаваха плашливо.

– Трябва да запалим огън. И да хапнем. Надявам се да са донесли достатъчно храна. С каква цел, питаш? Скоро ще разбереш.

– Мога ли да се надявам, че ще я преживея? – Ингрей погледна към Фара. „Поне един от нас?“

Устните на Уенцел се изкривиха.

– Можеш. – И се отдалечи в дъхавите сенки.

Ингрей така и не разбра дали последното е предсказание, или разрешение.

Ингрей се събуди в тъмното преди зазоряване – събуди го всъщност Конскарека, който хвърляше дърва в огъня. Всички бяха спали с вчерашните си дрехи, а конярите, изглежда, щяха да останат тук да разтурят лагера и да откарат изтощените коне у дома. Така че Ингрей и Фара нямаше какво друго да свършат по подготовката, освен да седнат, да си нахлузят ботушите, да хапнат от баятия хляб и сиренето и да изгълтат горещия чай, който им натикаха в ръцете.

Новите коне не носеха много багаж, забеляза Ингрей. В дисагите имаше храна за един ден, както и малко зоб за животните, но повечето от резервните дрехи и глезотии, основно за Фара, не бяха сред съдържанието им, също като постелките и другите принадлежности за лагериране. Значението на тези липси притесни Ингрей – безпокойство, което не сподели с безгласната принцеса.

Сивкава светлина започна да се процежда през нощната мъгла, която се беше надигнала от гората, потапяйки я в приглушен мир, нарушаван само от тихия звук на падащи капки. Фара трепереше, докато Ингрей ѝ помагаше да се качи на коня – яко черно конче с гъста грива и бели чорапки. Конскарека закрепил несръчно дългия прът със знамето покрай корема на коня си, под стремето. После се метна на седлото и им даде знак да поемат напред – мълчаливо, както им беше обещал. Ингрей хвърли поглед към конярите. По-възрастният ги гледаше притеснено; по-младият вече се мушкваше обратно в спалния чувал да си открадне допълнителна порция топлина и сън.

Конскарека ги поведе към една падина между хълмовете, най-напред по широка пътека, която впоследствие се стесни, а накрая останаха само отгпкани животински дири. Ингрей се движеше най-отзад и току привеждаше глава да избегне разлюлените клони. Сивкави вейки стържеха по гамашите му като дерящи нокти. Копитата на конете хрущяха през опадалите листа, а от време на време се хлъзгаха по миналогодишната почерняла шума, която ги облъхваше с влажна миризма на мухъл.

Изсветляващият ден разтвори завесите на мъглата и стволовете на брезите най-сетне изпъкнаха в контрастен релеф, сякаш мъглата се беше съсирила в твърда сива кора. А после, под бледосинята кула на небето, стана горещо. Хапливи черни мухи откриха ездачите и конете им и към

клатушкането заради неравния терен се прибавиха нервните подрипвания на животните, когато ухапванията ставаха непоносими.

Когато Конскарека ги отведе в една клисура, завършваща с пропаст, от която нямаше друг излаз освен по обратния път нагоре, Ингрей си даде сметка, че колкото и добре да е познавал графът тази земя преди, тя се е променила до неузнаваемост. „Колко време е минало...?“ Върнаха се по стъпките си и изкачиха отсрещния склон.

Конскарека ги водеше бавно, но неумолимо. Слънцето напичаше високо в небето. Накрая спряха при едно бистро поточе. Жълти листа падаха бавно в лъчистата светлина като неспазени обещания и покриваха малкия вир. Още не бяха опадали всичките и тези, които се задържаха по клоните, пречеа на погледа да пробие надалеч. Конскарека се изкатери на едно по-високо място и оглежда известно време терена. Каквото и да беше видял, явно го задоволи, защото се върна и отново им даде знак да се качват на конете.

„Вече сме в земите на Аяда“, осъзна Ингрей. Не знаеше кога точно бяха навлезли в зестрата ѝ – може би още при снощния лагер. Гледката изведнъж му стана по-интересна и той се почувства донякъде склонен да прости даже на черните мухи. „Обширни земи“ не предаваше съвсем точно видяното, макар че ако можеха да се разгънат, сигурно биха заели площ колкото малко графство. Вместо това бяха нагънати в труден, каменист и див терен – красота, която не те успокоява, а ти взима дъха. „Да, това е Аяда“.

Подир в ума си отсъствието ѝ, като език, който шари из чувствителното гнездо на наскоро изваден зъб. Ала откриваше само гнойната инфекция на Конскарека. „Сами заедно“, така би определил тази мълчалива кралска процесия от трима. „Изоставени от боговете“.

Когато излазиха от поредната клисура и се озоваха на някаква издана, слънцето вече залязваше. Спряха конете и запнаха.

Два стръмни рида прегръщаха долина, широка приблизително две и дълга около четири мили, после се извиваха и затваряха далечния ѝ край като стена. Долината беше равна като повърхността на езеро. В отсамния ѝ край, близо до тях, имаше участък от кафеникави треви и жълтеещи тръстики, покриващи полупресъхнало блато. Отвъд него няколко разкривени дъба стояха като стражи на пост, зад тях клечеше гъста дъбова гора. Макар голяма част от листата ѝ да бяха опадали и слънцето да я огряваше изотзад, сенките ѝ си оставаха непроницаеми. Ингрей отметна глава пред зловонието от скръб, което сякаш се излъчваше от дърветата и се усещаше дори от това разстояние.

А после си пое смутено дъх, откъсна поглед от гората и видя, че Конскарека го наблюдава.

– Усещаш го, нали? – попита графът уж небрежно.

– Да. – „Какво? Какво усещам?“ Ако имаше козина, помисли си Ингрей, сега тя щеше да е настръхнала по гърба му като на подплашена котка.

Конскарека слезе от коня и развърза знамето. Огледа за кратко и без охота съпругата си; Фара отвърна на погледа му с разширени очи, раменете ѝ се сгърбиха; после сведе глава и потръпна, Конскарека поклати глава с нещо като отвращение, после се приближи към Ингрей и му подаде знамето.

– Носи го ти за начало. И гледай да не го изпуснеш.

На лявото стреме на Ингрей имаше малка метална чашка за основа на копие. Той вдигна знамето и го закрепил в нея, после прехвърли юздите в дясната си ръка. Конят му вече беше твърде уморен, за да му създава неприятности. Конскарека се метна отново на седлото и им даде знак да го следват.

Заслизаха на зигзаг през оредяващата гора. В ниското Ингрей трябваше да слезе от коня, да върне знамето на Конскарека, да извади меч си и да разчисти пролука през високия колкото човешки бой сух къпинак, който изглеждаше не само трънлив, а направо зъбат. Бодлите пробиха дори гамашите му и драскотините започнаха да кървят. От другата страна, на брега на пресъхналото блато, Конскарека слезе от коня и найсетне разви знамето.

Изсъхналият канап се скъса сред прашни облачета под острието на ножа му и крехкото платно се разтроши. Изпод него се разви избелял копринен флаг с герба на дома му – тичащия бял жребец на зелено поле над три вълнообразни сини линии. На отслабващата светлина приличаше повече на сив жребец над сиви линии върху сиво поле, който чезне в мъгла. Този път графът връчи знамето на Фара. И изрече тихо някакви думи. Ингрей почти не ги чу и определено не ги разбра, но усети как нов, тъмен поток избликва между двамата. Безмълвната – *обезмълвената* – Фара изпъна гръб като в пристегнат докрай корсет и брадичката ѝ се вирна. Само в очите ѝ дебнеха локвички ням ужас.

Конскарека подаде юздите на коня си на Ингрей и хвана черния кон на Фара за юздите. Този път ги поведе пеша, подбираше пътя със странни заобикалки през туйфите жълтееща трева. Ингрей разбра защо е този лъкатушен маршрут, когато подминаха първите измамно тъмни участъци, плаващи пясъци, които можеха да погълнат цял кон за

минути. Постара се да насочва коня си точно по следите на графа. Топлината на деня още се задържаше във въздуха въпреки влагата, надигаща се от блатото. Но много скоро сянката на гората, удължена от залязващото слънце, пропълзя да ги срещне; когато навлязоха в нея, внезапният ѝ хапещ студ превърна дъха им в бледа мъгла.

Наближиха първия дъб и името „Ранената гора“ се стори на Ингрей двойно заслужено. Дървото беше огромно и старо, но изглеждаше някак попарено. Още неопадалите листа по съсухрените му клони не бяха крехки кафяви фунийки, а отпуснати, почернели и обезформени. Дънерът и клоните изглеждаха чворести и разкривени – приличаха на изстискани парцали, – волнива черна мъзга се стичаше от безчет дупки.

Един воин излезе от дървото. Не изпод него, не иззад него – прекрачи от самия дънер, като да беше минал през завеса. Доспехите му от варена кожа бяха изгнили от старост. От дръжката на копие то му, на което се подпираше като старец на тояга, се развяваше парче кожа от незнайно животно. Русата му брада се беше спекла от засъхнала кръв; виждаха се раните, от които беше загинал – едно отрязано ухо, прорези от бойна брадва в доспехите, отсечената му при китката ръка висеше завързана за колана му с ивица мръсен плат. Кожа на язовец беше прикрепена с черепа си към ръждивия му шлем и се вираше в тях през слепи, сухи очи, а черно-бялата козина се полюляваше на врата му, докато той се обръщаше да огледа бавно тримата пришълци.

Чак сега Ингрей си даде сметка, че като са прекосили блатото, са преминали от познатия му свят в друг, където подобни гледки са възможни. Сходството му със света на материята, който изпълваше телесните му очи, беше само преструвка. Фара също беше въввлечена в това видение – тялото ѝ си оставаше изпънато, лицето безучастно, но от ъгълчетата на очите ѝ се стичаха тънички мокри следи. Ингрей реши да не привлича вниманието на графа към това, да не би той да я лиши и от сълзите ѝ, както я бе лишил от гласа ѝ.

Воинът поизправи гръб и направи петорния знак с чукана си: докосна поред челото, устата, пъпа, слабините и сърцето си – макар че нямаше как да разпери пръсти на последното място.

– Свещени господарю, най-последе дойдохте. – Гласът му беше стениание на клони под напора на студен вятър. – Дълго чакахме.

Лицето на Конскарека може и да беше като изрязана дървена маска, но очите му бяха като нощ без край.

– Да – промълви той.

23.

Стражът ги поведе. Подпираше се на копието. Конскарека все така водеше коня на Фара. Тя стискаше здраво знамето, но ръката ѝ трепереше и това, заедно с поклащането на коня, единствено раздвижваше увисналия флаг в безветрения здрач. Конят на Ингрей изпръхтя и подскочи на една страна, а животното на Конскарека, което Ингрей водеше за юздата, се дръпна назад, заби пети в меката пръст и подбели очи. Понеже не му харесваше и двете му ръце да са заети – с юздите на неговия кон и на другия, – Ингрей слезе и пусна животните. Те моментално хукнаха назад, подминаха първия дъб, после, твърде уморени да продължат, сведоха глави и започнаха да пощипват жилавата блатна трева. Ингрей се обърна и тръгна след знамето на свещения крал.

След като навлязоха в гората, още привидения прекрачиха от дърветата. И те не бяха в по-добро състояние от постовия, а някои и в полошо; повечето бяха обезглавени и си носеха главите, обикновено още с шлемовете, по разни начини – привързани към коланите за косата, разпусната или на плитки; пъхнати под мишница; на рамо в импровизирани кошове от въжета или парцали. На Ингрей не му беше лесно да откъсне поглед от раните им и да възприеме и други детайли от външния им вид – оръжия и облекло, които подсказваха родовата им принадлежност. Или самоличността им. „Виж какви неща съм си избрал и по тях ще ме познаеш“ – крещяха мълчаливо колани, наниз, черепи и кожи на мъдри животни – те се срещаха най-често, – чиято сила се бяха надявали да наследят. Навсякъде, където погледнеш, надничаха избелели шевове, на яки, туники, по подгъвите на плащове, по бродирани ленти за ръка. „Това жена ми го направи, дъщеря ми, сестра ми, майка ми. Виж колко дребни са бодовите, виж как се преливат цветовете; някога мен ме обичаха“.

Един висок войник – главата му все още се крепеше върху наполовина съсечен врат, раната бе покрита с дебела кора засъхнала кръв – се приближи към Ингрей. На раменете си носеше вълча кожа и го зяпаше с такова удивление, сякаш Ингрей беше призракът, а той – живият човек. Протегна ръка и в първия миг Ингрей се дръпна инстинктивно, но после стисна зъби и изтърпя докосването. Повече от въздушен повей, по-малко от плът, то остави по кожата му някакъв течен хлад.

И други наметнати с вълчи кожи воители се струпаха около Ингрей,

както и една жена, побеляла, набита, разкъсаната ѝ рокля бе украсена с преплитащи се ивици сива козина, спиралните гривни над лактите ѝ завършваха с изящни вълчи глави с гранатови очи.

„Тук може да са и собствените ми предци“, осъзна Ингрей, и то не само откъм страната на Вълчаскала; кръвта на още много кинове течеше в жилите му по майчина линия и всички ручейчета се сливаха в бурен поток. Смятал се бе за натрапник в гробище и това го беше смутило; сега смутът прерастваше в паника при мисълта, че интересът на призрачните воители към него всъщност е вълнението на предци, които за пръв път виждат дете от своята кръв, дете, което никога не са се надявали да зърнат. „Богове пет, помогнете ми, помогнете ми, помогнете ми...“, да направи какво?

Примигна озадачено, когато към растящото множество се присъединиха и няколко тъмнокоси мъже с табардите на дартакийски стрелци от времето на Одар. Те заобикаляха издалече Конскарека, но към Ингрей се стремяха, макар и бавно и предпазливо. Останалите привидения, изглежда, не възразяваха срещу присъствието им – равни в смъртта вече четири столетия, навярно бяха сключили помежду си войнишки мир. Ингрей беше чувал, че Одар предпочитал да изнася мъртвите си войници от бойното поле, вместо да ги погребва в тази прокълнатата земя, запечатана и за хората, и за боговете, ала битката била жестока и се водила в по-голямата си част през нощта. Нищо чудно, че неколцина бяха останали неприбрани.

Воините се стичаха зад кралския флаг като процесия от опечалени на погребение – река от скръб, шепот на смирена молитва.

С настъпването на вечерта долината остана без сенки, но небето отгоре още не беше потъмняло и дъбовите клони се преплитаха над главите им като разкривени черни паяжини. Конскарека като че ли се движеше към центъра на гората, но не в права линия; все едно търсеше нещо. Тихо възклицание подсказа на Ингрей, че го е намерил. Покровът от клони оредя и се видя дълга ниска могила, върху която не растяха дървета. Конскарека спря в подножието ѝ, смъкна Фара от уплашеното ѝ конче, помогна ѝ да се изкачи нагоре и да подпре пръта със знамето до крака си.

Пуснат, конят се отдалечи уплашено сред дърветата, незнайно как без да докосне нито един от тълпящите се любопитни призрци. Повече от любопитни, осъзна Ингрей – развълнувани, в очакване. И неговата кръв откликваше, завираше на гребена на вълнението им. Нови и нови се стичаха, тълпяха се около тях и Ингрей започна да усеща със самите

си вътрешности колко много са всъщност четири хиляди убити войници. Опита се да ги преброи, после да ги брои на групи и да умножава, но се обърка и реши, че не си струва усилието. И без това му беше трудно да удържи мислите си поне в приблизителен ред.

Конскарека коленичи на върха на могилата, разтвори рядката поехнала трева и прокара пръсти през тъмната пръст.

– В тази яма ме заровиха – подхвърли небрежно на Ингрей. – Както и мнозина от другите. Макар че кръвта ми така и не се проля при Светодърво. Одар се погрижи за това. Но този пропуск ще бъде поправен. – Изправи се уморено. – Всичко ще бъде поправено. – И кимна към призраците, които се размърдаха неспокойно.

По външния периметър на кръга окъснели мъртъвци се бутаха нетърпеливо; малцината, които бяха в състояние, проточваха вратове. Изглежда, си говореха – за Ингрей гласовете им бяха смътни и тихи, като да слушаш изпод водата как някой вика и спори на брега. Ингрей докосна мръсната превръзка на дясната си ръка – най-обикновен парцал, увит около заздравяващата рана, колкото да я пази от удар. Поне не кървеше. „Засега“.

Ингрей се окашля да прочисти сухото си гърло.

– Господарю, какво ще правим тук?

Конскарека се усмихна.

– Ще сложим край, Ингрей. Стига ти да си изпълниш задачата и знаменоската ми да си изпълни нейната. Ще сложим край.

– Не е ли по-добре да ни кажеш как ще стане това?

– Да – въздъхна Конскарека. – Време е. – Вдигна поглед към небето. – Без никой да го види, ни слънце, ни луна, ни звезди, в час нито денем, нито нощем; какъв по-подходящ момент от този? Дълга беше подготовката, дълга и трудна, но сега... аах. Сега ще е лесно и бързо. – Той извади ножа от колана си, същия, с който беше прерязал гърлото на Аядината кобилка, и Ингрей се напрегна. Кралско обаяние или не, ако Конскарека посегнеше към Фара, той трябваше да се опита да... Понечи да сложи ръка на дръжката на меча си, но тя не откликна, бе тежка като олово. Сърцето му заблъска панически в гърдите.

Само че Конскарека пхна дръжката на ножа си в отпуснатата ръка на Фара и сви пръстите ѝ около нея, после взе знамето и заби дръжката му дълбоко в земята, така че да остане право, пък макар и леко килнато на една страна.

– Май ще е най-добре да го направим на колене – каза той, сякаш разсъждаваше на глас. – Жената е слаба. И отново се обърна към

Ингрей.

– Фара – той кимна към съпругата си, която го гледаше с огромни, черни очи – след малко ще ми пререже гърлото. Понеже е моя знаменоска, тя ще задържи за кратко душата и кралския ми дух тук. Ти ще разполагаш само с това време – докато силите да ме задържа я напуснат – да очистиш от мен духа на коня ми. Ако не успееш, ще ти се стовари пълната, но не и уникална чест да се превърнеш в мой наследник. Какво би се случило тогава, дори аз не мога да предвидя, но съм сигурен, че няма да е нищо добро. И ще продължи завинаги. Така че не се проваляй, мой кралски шамане.

Кръвта на Ингрей туптеше в ушите му, стомахът му се стягаше на възли.

– Мислех, че не можеш да умреш. Нали каза, че заклинанието те държи в света на материята.

– Помисли, Ингрей. Дърветата и цялата жива паяжина на Светодърво са свързани с душите на моите воители и ги поддържат в света на материята. Тези тук – той обхвана с жест струпалите се наоколо призраци – създават моя свещен кралски дух, който ги обвързва към мен. Казах ти, че свещеният крал е ядката на заклинанието за непобедимост, помня, че ти го казах. Срежи връзката в която и да било точка и кръгът ще се разтури. Това е брънката, до която ти можеш да достигнеш.

„А ти не можеш?“ Не... не би могъл. Конскарека беше обвързан към собственото си заклинание, като ключ, заключен в кутията, която отключва.

– Значи затова е било всичко? Заради едно сложно изпълнено самоубийство? – възмутено попита Ингрей. Отново се опита да помръдне, да приведе в движение физическото си тяло, но успя само да потръпне.

– Е, може да се нарече и така.

– Колко души уби, за да уредиш това? – „Също толкова спокойно, колкото насъска мен срещу Аяда?“

– Не толкова много, колкото би си помислил. Те си умират сами. – Конскарека сви устни. – А да се каже, че по-скоро бих умрял, отколкото да започна цялата тази подготовка отначало, едновременно обобщава и дори не се доближава до истината.

Умът на Ингрей залитна.

– Това ще развали заклинанието.

– Да. Нещата са свързани.

– А с тях какво ще стане? – Ингрей махна към прищичното множество. – И те ли ще идат при боговете?

– Богове ли, Ингрей? Тук няма богове.

„Вярно е“, изведнъж осъзна Ингрей. Дали и тази не беше една от причините това място да го смуцава толкова дълбоко? Преплитащите се граници на заклинанието, волята на този богохулен свещен крал държаха Тях навън. И ги бяха държали навън в продължение на столетия, изглежда. Войната на Конскарека с боговете беше продължила без надмощие нито за едната, нито за другата страна, докато армията му от воини постепенно не се беше превърнала в армия от заложници.

Конскарека натисна Фара да коленичи и на свой ред коленичи пред нея, и извърна лице. Дръпна ръката ѝ с ножа над дясното си рамо и целуна побелелите ѝ кокалчета. Мигновен спомен се мярна в главата на Ингрей – как вълчето го близва по ухото, преди той да му пререже гърлото.

Разтурянето на това сложно заклинание, отдавна просроченото очистване на Кървавополе, не изглеждаше нещо греховно, като се изключеше самоубийството на Уенцел. Само че петимата богове се бяха опитали да го спрат, а Ингрей не разбираше защо. „Досега“.

Щом бъдем освободени от бедите на материалния свят, казваха свещените, душите се стремели към своя бог с копнежа на влюбени, с изключение на онези, които извършвали лица и избирали бавното и самотно изгяване. А боговете изпитвали същия копнеж. Само че нямаше взаимен самоубийствен пакт между Конскарека и неговите душевоини. Паднеше ли крепостта му, той щеше да убие безсмъртните си заложници заедно със себе си и така да постигне вечно отмъщение, смърт отвъд смъртта и абсолютно отрицание.

– Ще бъдеш откъснат? Чакай... всички ще бъдете откъснати?

– Задаваш твърде много въпроси.

„Твърде малко“. И тогава се сети за един много закъснял. Аяда му беше казала, че е дала половината си сърце на тези привидения. Те още го държаха тук някъде, някак. Какво щеше да стане с тази част от душата ѝ, когато изгубените воини се изпаряха като дим? Можеше ли една жена да живее с половината от сърцето си?

– Чакай – каза Ингрей, после се пресегна по-дълбоко и: – *Чакай!*

Вълна се люшна през привиденията, сякаш ги разлюля земетръс, а Фара вдигна поглед и ахна.

– И спориш твърде много при това – добави Конскарека, после прекара със сила ножа в ръката на Фара през гърлото си.

Кръв бликна и блика колкото три удара на сърцето, а Конскарека гледеше напред и покой се изписваше на лицето му. После устните му

се отпуснаха облекчено и той се килна по очи. Фара се хвана за дръжката на знамето, за да не падне върху него, устните ѝ мърдаха в беззвучен вик.

И тогава светът на магията се обели от света на материята, сходството се разкъса и зрението на Ингрей се раздвои, точно като в Червени яз. Уенцел лежеше по очи върху могилата, Фара се беше привела отгоре му почти в несвят, окървавеният нож бе паднал от ръката ѝ. Но на могилата се надигна...

Черен жребец, черен като катран, като сажди, като безлунна нощ в разгара на буря. Ноздрите му се издуваха алени, оранжеви искри се ливнаха от гривата и опашката му, когато помръдна. Той разрови с копито могилата, веднъж, и кръг от огън очерта следата от копитото му, после угасна. На гърба му яздеше човешка сянка, краката ѝ се извиваха в конските ребра и се сливаха с тях.

Тази свирепа древна сила нямаше нищо общо с рехавата нещастна менажерия на Болесо. „Не знам какво да правя с това, нямам и бог зад гърба си, който да ми подсказе“. Лудост тупкаше бясно в корема на Ингрей. Воят на ужас се превърна, преди да се е огласил, в крясък на предизвикателство. Той изскочи от вкочаненото си тяло и озадачен тупна на четири лапи, тежки и раздиращи пръстта на буци. Завършил бе до края една трансформация, която предния път беше успял да осъществи само наполовина.

Жребецът изпръхтя. Обточените с черно по края устни на Ингрей се дръпнаха назад по дългите челюсти, оголиха острите му зъби – и той изръмжа в отговор. Езикът му провисна и той усети някакво смрадливо пощипване във въздуха, като от горяща мръсна коса, и слюнка пръсна от челюстите му, когато разтърси глава да разкара отровната смрад от устата си.

Жребецът слезе от могилата и го заобиколи – подпалваше пламъчета след себе си.

„Ако изгубя този двубой, онова, което се върне в тялото ми, няма да съм аз“. Щеше да е един променен Конскарека. При такава цена, нищо чудно, че Уенцел не си беше направил труда да затегне още закланието си върху него. Ингрей се бореше за нещо повече от живота си.

„Така“.

На свой ред заобикаля около жребца, свел главата ниско, козината по врата му бе настръхнала, пръстта беше хладна и влажна под лапите му. Опадалите листа хрущяха като истински, острата им миризма удивяваше носа му. Жребецът се завъртя рязко и задните му крака литнаха

във въздуха.

Ингрей се приведе, но закъсна – едното копито се заби в косматия му хълбок и той се претърколи със скимтене. Как беше възможно на една илюзия да й изкарат въздуха? Явно и тук трябваше да впрегне цялото си внимание, като в двубой с мечове, само че сега трябваше да си отваря очите за четири оръжия, вместо за едно. „Как се убива кон със зъби?“ Опита се да си спомни нещо полезно от кучешките борби, които беше гледал, или от лова на глигани.

„Както дойде“.

Прилекна и се метна към корема на коня, извъртял отворените си челюсти под неудобен ъгъл. Захапа лишените от козина слабини и едва успя да отскочи, преди конят да го стъпче. Кръвта... не беше кръв всъщност, а някаква неестествена течност, черна като мастило, прогори уста-та му.

Привиденията се стълпиха в пръстен около тях, сякаш гледаха борба между кучета. На кое животно залагаха, за кого викаха? Не животът, а душите им бяха залогът – и не те ги бяха заложили. Че Конскарека се стремеше към забвение далеч от боговете, беше жалко, но от друга страна, дори боговете не можеха да надделят над човешката воля за тези неща. Че неговата воля надделяваше над всички воли тук изглеждаше много по-тежък грях. „Аяда ще страда заради тях“, помисли си безстрастно Ингрей, докато се снишаваше под връхлитащите зъби на жребца, чийто врат изведнъж беше станал гъвкав като на змия, ушите му бяха плътно прилепнали към черепа. „Пет оръжия. Трябва да си отварям очите за пет оръжия“.

„Не отива на добре“. Той беше твърде малък, а жребецът – твърде голям. Истинските вълци ловуваха толкова голяма плячка на глутници, а не сами. „Откъде да намеря още от себе си?“ Нищо от духа не можеше да съществува в света на материята без... Огледа човешката си част, която стоеше права и трепереше глупаво в края на полянката. „Дръвник. Глупак. Безполезен син“. Всичко или нищо тогава. Всичко.

И изтегли сила от тялото си, всичко, което успя. Опразнената форма се люшна и падна на опадалите листа. Всичко на поляната се забави и вече изострените до пристъргване сетива на Ингрей лумнаха. Вълчото му тяло се усети едновременно плътно като миналото и безтегловно като бъдещето. „Да. Познавам това състояние. И преди съм вървял по тази пътека“.

Изведнъж се оказа по-едър, наполовина колкото коня, който се дръпна плахо назад. Само че бавно, толкова бавно, че сякаш плуваше в

течно масло. Умът на Ингрей пресметна без бързана удара, премери дългата на скока. Тази плячкосана сила нямаше да трае вечно. „Няма време. Сега!“

Хвърли се напред, заби зъбите си във врата на коня и разтърси сви-репо глава. Не можеше да размята жребца, както куче разтърсва заек, но конят се строполи под беснеещата му тежест, нещо изпука и нещо бликна. Навсякъде около тях привиденията се дръпнаха, сякаш да избегнат пръските от мръсна локва.

Нещото в челюстите му застина. После се стопи и изтече през устните му като ледунка през зимата. Той плю и отстъпи назад. Силуетът на коня постепенно изгуби формата си, първо се сля на купчина, после на локва, чернота, попиваща в земята като разлята кофа мастило. Отиде си.

Уенцел се изправи, освободен от тъмния си ездач. На два криви крака. Формата му възвърна човешкия си вид, но лицето му...

– Радвам се, че не използвах онзи елен – отбеляза той с една от устите си. – Той не би имал силата да направи това. – Друга уста се ухили. – Добро куче си ти, Ингрей.

Ингрей отстъпи назад с ръмжене. По черепа на Конскарека лица се гонеха като вълни, надигаха се и потъваха като трупове в река. Редуваха се, настигаха се, всичките графове Конскарека за четири века и отгоре. Млади мъже, стари мъже, гневни мъже и тъжни; гладко избръснати, брадати, покрити с белези. Луди. Младият Уенцел се мярна като смутен повей, глуповатият му поглед грейна за миг обнадеждено, когато позна Ингрей, макар че на какво се надяваше, Ингрей нямаше представа.

Тялото беше още по-зле. Порезни рани, белези, ужасни зейнали язви се надигаха и спадаха по повърхността на кожата, всяка смъртна рана, получавана някога от Конскарека. Изгарянията бяха най-страшни – широки участъци, покрити с червени сълзящи мехури, опечена и овъглена плът. Вонята им стигна до чувствителния вълчи нос на Ингрей, той кихна и отстъпи още назад, заскимтя и затърка носа си с лапа като куче. Това беше Конскарека, с хастара навън. Това е било да си Конскарека, зад познатата иронична маска на самообладание, зад мрачните остроумия, зад пристъпите на гняв, зад привидното безразличие. Всеки час, всеки ден, залези, стоварващи се като тежък чук, време без край.

Очите бяха най-лоши.

Ингрей дебнеше нащрек по края на поляната, на разстояние от могилата и съвкупността от графове, докато не стигна до собственото си паднало тяло. То изглеждаше обезпокоително по-бледо и мъртво от

безглавите призраци наоколо. Подуши го, побутна го с лапа и зави тревожно, но то не помръдваше. Дишаше ли поне? Не можеше да прецени. Даде си сметка, че във вълчето си тяло няма глас, следователно няма и невестен глас. Жизненоважна част от силите му сега беше недостъпна за него. Можеше ли изобщо да се върне в човешкото си тяло? „Богове пет, ами ако не мога?“

Беше ли го планирал това графът? Без вълка и по-голяма част от собствената си душа безмълвната черупка на Ингрей беше празна като изоставена къща и също толкова достъпна за натрапници. Ако разтурянето на заклинанието се провалеше, Конскарека пак нямаше да остане без тяло, в което да се нанесе, при това без усложненията, които го бяха затруднявали досега. Ингрей вдигна поглед към агонизиращото създание на могилата. Не, не към такъв край се стремеше Конскарека, но ако се наложеше да избира между това и „всичко отново“, кой знае, можеше и да се възползва. А ако се съдеше по безстрастното мълчание, с което следеше Ингрей, Конскарека също го знаеше. Ингрей потръпна и пак побутна с лапа неоткликващото си тяло.

Тропот на копита и уплашено конско цвилене долетяха откъм гората и Ингрей се извъртя натам. Дали жребецът не се беше възродил? Не, този кон беше истински; усещаше ударите на копитата му в земята различно от огнените стъпки на другия. Тропотът спря и се чу шумолене от опадали листа; после зашумяха по-леки стъпки, на бегом.

Привиденията се разстъпиха да отворят пътечка, мнозина вдигнаха ръце в тромав поздрав, също и в благословия или смутена и смирена молба; петорният знак се разкриви там, където челото и устните висяха на колана и ръката помръдваше само настрани към пъпа и слабните, преди да се вдигне към небещото сърце. Ингрей вдигна вълчата си глава и подуши подозрително въздуха. „Знам я тази миризма на блаженство, като слънчеви лъчи в суха трева...“

На бегом в пролуката между призраците се появи Аяда. Беше с тъмнокафявата си рокля за езда, жакетът ѝ целият в петна от пот, полите ѝ опръскани с кал – и всичко това разкъсано на стотици места, сякаш е галопирала през гъсти трънаци. Кичури тъмна коса се бяха разпилели по порумениялото ѝ лице. Тя спря рязко и запъхтяното ѝ дишане се изви във вик; после залитна към тялото на Ингрей и се свлече на колене до него, лицето ѝ побеля като платно.

– Не, о, не... – Преобърна тялото му, сложи главата в скута си и вперил ужасен поглед в безжизнените черти и бледите устни. – Закъснях!

„Тя не ме вижда – осъзна вълчийят Ингрей. – Не вижда никой от

нас“. С изключение на съвсем материалната Фара, все така на колене до трупа на Уенцел със срязаното гърло. Аяда им отдели един кратък ужасен поглед, стисна зъби и пак сведе глава към Ингрей.

– О, любов моя... – Вдигна лицето му към своето обляно в сълзи лице и притисна устни към неговите. Вълчийят Ингрей затанцува безсилно около нея, защото нито усещаше топлите ѝ устни, нито вкушваше сладкия ѝ дъх. Отчаян и трескав, той побутна с лапа ръкава ѝ, после я близна по лицето.

Тя си пое рязко дъх, вдигна ръка към бузата си се огледа. Дали и тя не беше усетила странния течен хлад, който беше усетил той от ръката на онзи призрак? Ингрей я близна по ухото и дъхът ѝ излезе в подобие на смях, но не точно. Потърка ухото си, сякаш нещо я беше погъделичкало. Положи тялото на Ингрей по гръб, плъзна ръка по торса му... „о, ако можех да усетя това докосване“, и се намръщи.

– Ингрей, какво са ти направили? – По тялото му нямаше видими рани, нито неестествено изкривени от счупване кости, но превръзката на дясната му ръка се беше напоила с кръв, а късият му кожен жакет беше омазан с нея. Аяда се смръщи още повече, когато притисна окървавената ръка към гърдите си. „Ако само можех да помръдна пръсти...“ – Или сам на себе си? – добави тя замислено. – Опитал си се да направиш нещо смело и глупаво, нали? – Погледът ѝ се вдигна отново към Фара и трупа на Уенцел.

Ингрей чу сумтене, извъртя се и изръмжа. Конскарека гледаше Аяда със смесица от удивление и отвращение.

– Продължаваш да се мъкнеш там, където не ти е мястото, така ли, момиче? – отбеляза той към въздуха, а може би към Ингрей. Във всеки случай Аяда явно не го чу. – Както винаги, нямаш представа какво става, но да те спира това? Ами опитай тогава от предателството на боговете. Мен ме гощават с него от векове.

Обърна се и погледна скупчилите се призраци.

– Вече всички са тук – промълви той. Ужасните му очи бяха далечни, безстрастни, безмилостно спокойни. – Но не за дълго, кълна ви се, обични мои.

Погледите, с които му отвърнаха привиденията, не излъчваха обич, помисли си Ингрей, а тревога и смут. Едва доловима прозирност ги обвиваше и Ингрей си даде сметка, че вече са започнали да избледняват. Призракът на наскоро убит човек, ако не отлетеше веднага при боговете през портите на смъртта, все още можеше да бъде спасен от откъсването чрез благословените погребални ритуали, както бе станало с Болесо. Но

и това си имаше граници. Откъсването скоро ставаше необратимо и душата, след този последен отказ, се самообричаше на изгяване. Периодът на несигурна милост беше удължен за тези призраци не с дни или седмици, а със столетия. И сега, когато връзката им с Ранената гора беше прекъсната, едва ли щяха да се задържат тук още дълго, помисли си Ингрей. Часове? Минути?

Аяда се надигна да стане и да иде при Фара, но после ахна и тупна обратно. Ръката ѝ се спря върху гърдата ѝ отляво, после литна към челото ѝ; устните ѝ помръднаха изненадано, после се свиха от болка. Ингрей заскимтя още по-тревожно.

Тълпата привидения се раздвижи отново и един едър като планина воин пристъпи напред. Беше с широк златен колан и носеше знаме с връх на копие в горния край на дръжката, увитият около нея флаг бе в тревистозелено, бяло и синьо. Главата му висеше от златния колан, прикрепена там за собствените си прошарени руси плитки. Погледът на тази прошарена глава се вдигна към графа, който го изгледа изненадано и вдигна ръка да отвърне на поздрав, който всъщност не му беше отправен – жестът му спря, когато Конскарека си даде сметка за това. Воинът коленичи до Аяда, приведе се загрижено над нея и я докосна по рамото.

Ингрей затанцува нетърпеливо около двамата, вълчата му глава бе сведена на нивото на войнишките очи. Воинът го погледна мълчаливо и въпросително някак. Аяда приведе уморено гръб и вече не стискаше толкова здраво окървавената ръка на Ингрей; тя се изплъзна от ръката ѝ, после собствената ѝ бяла ръка падна отгоре ѝ.

– О – промълви много тихо тя, очите ѝ бяха широки и тъмни. Ставаше все по-бледа, направо позеленяваше, и когато вълчийят Ингрей близна отново лицето ѝ, не реагира.

Ингрей се дръпна и вдигна поглед. После се изправи на задните си лапи, опря едната предна на рамото на воина за равновесие и започна да души въздуха; мъжът застина, за да му е по-удобно. Нещо беше набодено там, на тесния, изкован като върбово листо връх на копието. Туптящо сърце... не, половин сърце. Ала ритъмът му се забавяше.

„Той се поклони ниско – беше казала Аяда. – Сложи сърцето ми на една каменна плоча и го разряза на две с остатъка от счупения си меч... Другата половина набучиха на върха на знамето. Не разбрах дали беше клетва, жертвоприношение или откуп...“

„И трите – помисли си Ингрей. – И трите“.

Не знаеше какво означават действията му в тази зловеща земя. Но дори и слаби, те не бяха съвсем без сила. Той не беше съвсем без сила.

„Надвих коня на Конскарека и сега него го няма. Може би съм способен и на още нещо“. Конскарека очевидно го смяташе за изчерпан, задачата му – за приключила, ползата му – за използвана докрай. И сигурно смяташе да го зареже тук и така, в тази каша от тяло и дух, да умре сам на тази земя, когато призраците и тяхната магия се стопят. И самият той, самотният вълк, не смяташе, че Кояскарека греша. „Само че аз не съм сам, нали така? Вече не. Тя го каза, значи трябва да е вярно. Тя каза истината. И как стана така, че заобичах истината повече от всичко друго?“

– Трябва ли да умра от любов тогава? – промълви Аяда и се отпусна върху гърдите на Ингрей. – А си мислех, че това е само красив израз. Заедно значи? Не! Господарю на есента, в този Твой сезон, помогни ни!

„Тук няма богове“.

Но Ингрей беше тук. „Опитай нещо друго. Опитай нещо, каквото и да е“. Може би призрачният воин също имаше някаква сила тук; в края на краищата носеше знамето, а то беше старолесовният свещен знак на спасението отвъд смъртта и на смъртта на всички други надежди, Ингрей зави и заподскача около мъжа, задраска с лапа по ботуша му, после приклепна и замушка с дългата си муцуна ножницата, окачена на златния колан срещу главата. Дали привидението щеше да разбере молбата му? Мъжът се обърна да го погледне, светлите му вежди се вдигнаха изненадано. Изправи се и извади строшения меч от ножницата. „Да!“ Ингрей побутна още няколко пъти ръката, после се изви и се ухапа по хълбока.

Мъжът не можеше да кимне, затова се поклони леко. Коленичи, а Ингрей легна по гръб с оголен корем, лапите му махаха нелепо във въздуха. „Ако това може да я спаси...“ Острият отломък се впи в гърдите му с един дълъг замах.

„Аяда не каза, че боли!“ Ингрей задуши скимтенето, напирашо в гърлото му, и потисна инстинкта си да се претърколи надалеч. Призрачната ръка се спусна в зейналия прорез на вълчите му гърди и когато се измъкна оттам, беше цялата в кръв. Ръбът на металния отломък се плъзна през хлъзгавата топка в дланта на воина, а после той метна нещо нагоре, към небето. Кървавият юмрук се спусна пак надолу и вълчата половина от Ингрей, изглежда, задиша отново, когато ръката излезе празна и прорезът се затвори в дълга червена линия. Ингрей отново се изправи на лапи.

Високо на върха на копие то биеше цяло сърце, все по-силно и равномерно.

Аяда си пое рязко дъх и седна, после се заоглежда. Погледът ѝ срещна вълчия поглед на Ингрей и очите ѝ се разшириха с удивление – беше го познала.

– Ето те! – Погледът ѝ се плъзна по множеството развълнувани призраци, които се бяха стълпили около тази странна сцена. – И вие, всичките! И ти! – Тя се изправи, приклепна пред знаменосеца и направи петорния знак. – Вас търсех, милорд маршал, но не можех да ви видя.

Призракът се поклонил с дълбоко уважение. Ръката на Аяда се вкопчи в гъстата козина по врата на Ингрей, после се поотпусна и започна да го гали. Той вдигна глава да усилва милувката. Тя сведе очи към него – не ги сведе много, защото голямата му глава стигаше почти до гърдите ѝ.

– Как си се разглобил така? Какво изобщо става тук? – Погледът ѝ се плъзна по поляната и се спря на Многоликия Конскарека. – О! – Понечи да отстъпи, но после изправи гръб. – Значи така изглеждаш, когато излезеш от сенките. Какво дириш на моя земя?

Конскарека, досега напълно безразличен, се разгневи.

– *Твоя земя!* Това е Светодърво!

– Знаем – хладно рече Аяда. – Това ми е наследството. Защото ти приключи с него, нали?

Конскарека се вкочани, но ироничната уста измърмори:

– Вярно е, отиваме си. Жалко, че радостта от наследството ти ще се окаже... краткотрайна. – Устата се ухили злобно и Ингрей изръмжа. Ръката на Аяда стисна козината му.

– А те? – Аяда вдигна поглед към маршала със златния колан и махна към сбралите се призраци.

– Аз съм техният последен истински свещен крал. Дължни са да ме последват.

– Към забвение? – възмутено попита тя. – Два пъти ли трябва да умрат за теб? Що за крал си ти?

– Не ти дължа нищо. Дори и обяснение.

– Но на тях дължиш всичко!

Той не би могъл да се обърне в буквалния смисъл на думата, с лицата, които се гонеха около черепа му, но извърна раменете си от нея.

– Свършено е. Свършено е отдавна.

– Не, не е.

Той се обърна рязко и викна:

– Те ще ме последват в мрака и боговете, които ни отрекоха, ще бъдат отречени на свой ред. Забвение и мъст. Те ме създадоха и ти не

можеш да го промениш.

– Аз не мога... – Тя се поколеба и посочи знамето, на чиято дръжка се беше опрял маршалът и слушаше. Аяда вдигна лице и посочи могилата, по-точно тялото на Уенцел и коленичилата до него Фара. – Ти си умрял, ако не се лъжа. Смъртта оставя кралския дух, както и всичко друго, натрупано приживе, в света на материята. Отиваме при боговете голи и равни, като при всяко друго раждане, носим само душите си и онова, което сме направили с тях. А после съборът на киновете провъзгласява новия крал. – Тя огледа предизвикателно призраците. – Нали така?

Странен шепот се разнесе сред привиденията. Маршалът наблюдаваше ставащото с особено изражение, сплав от тъга и богохулна радост. Чак сега Ингрей се сети, че този мъж трябва да е бил кралският знаменосец на най-първия свещен крал Конскарека и че е загинал заедно с господаря си на Кървавополе. Тялото му несъмнено е било погребано в същата яма, защото Конскарека беше споменал, че знамето му било строшено и парчетата били хвърлени отгоре му. А този воин никога не би предал знамето, докато е жив. Кралският знаменосец трябвало да приеме като довереник кралския дух и да го съхранява до следващия събор на киновете, където да го предаде на новия крал – ако не беше онова велико, прекъснато преди края си заклинание, което беше отнесло кралския дух в това далечно и враждебно бъдеще.

– Ти си умрял – повтори Аяда. – А това е събор на киновете от Старите лесове, последният за всички времена. Те могат да си създадат нов крал, такъв, който няма да ги предаде на нищото отвъд смъртта.

– Няма друг – изсумтя Конскарека.

Шепотът се засили, обхващаше тълпата като пожар, после се ливна назад към началото си. Маршалът се изправи и поздрави Аяда със странно разкривения си петорен знак. Призрачните устни се извиха в усмивка. После той пусна знамето и Аяда го улови и го стисна здраво.

„Чакай – помисли си Ингрей, – ние, живите, не можем да докосваме призрачните предмети, те изтичат през пръстите ни като вода...“

Аяда хвана дръжката с две ръце и я разтърси. Над главата ѝ флагът се разви и се развя на вятъра. Вълчата глава от герба на Вълчаскала се озъби, черно върху червено.

Ингрей примигна с човешките си очи и се изправи на крака, зашеметен. Върнал се беше в тялото си – чувството беше невероятно. Вдиша. Вълка му го нямаше... „Не“. Притисна ръка до гърдите си. „Тук си е“. Виеше радостно във вените му. И още нещо... Връзка се проточваше

между него и Конскарека – потокът между Ингрей и Аяда, който Конскарека беше създал, прекършил и привързал отново към кралския си дух. Някакво напрежение вибрираше сякаш по тази връзка и набираше сила. Притеглянето помежду им беше почти неустоймо.

Конскарека се наведе и вдигна Фара на крака, после сви ръцете ѝ около дръжката на своето знаме.

– Дръж! – Тя го погледна с ужас и стисна знамето, сякаш животът ѝ зависеше от това. Заемана в тази могила от смърт и печал, силата на стария кралски дух беше могъща.

Ингрей навлажи устни и се окашла. После откри несвестния си Глас.

– *Какво имаш да кажеш, Фара?*

Буквално усети как заклинанието за мълчание, наложено ѝ от Конскарека, се разлита от лицето ѝ като освободена метална пружина. Фара си пое дълбоко дъх, до пръсване сякаш.

Конскарека се обърна към нея и за пръв път лицето на Уенцел изплува изцяло на повърхността. Той протегна ръка.

– Фара... – Младежкият глас потрепери неуверено. – Съпруго моя...

Фара отскочи, като да я беше уцелила стрела от арбалет. Очите ѝ се затвориха от болка. Отвориха се. Погледнаха към Аяда, към Ингрей. Към зловещото привидение пред нея.

– Аз се опитах да ти бъда съпруга – прошепна тя. – Ти така и не се опита да ми бъдеш съпруг.

И сведе върха на знамето към земята и сивата дрипа се сбра в копиринена локва, после сложи крак върху сухото дърво и го скърши на две.

24.

Конскарека залитна и отстъпи. Половината му лица изглеждаха разкривени от ярост. Други изразяваха иронично примирение, отвращение и самоотвращение, а едно тъжно лице – безвременна, достойна за уважение издръжливост. Ръцете му се отпуснаха и потокът между него и Ингрей избледня като искрици в мрака. Неопикуемо изтерзаните очи се впериха в Ингрей и почти всичките му изражения се претопиха в горчиво съжаление.

Ингрей осъзна, че се е вкопчил в дръжката на Аядиното знаме и само то го държи на крака. Исполинският припламващ натиск на кралския дух не беше точно изчезнал, а сякаш се беше разпръснал и се изливаше от всички посоки, а не само от една. А после настъпи миг на безвремие и застиналоост, на смълчано колебание, и вътрешното течение на кралския поток, изглежда, се обърна, превърна се във външна и спешна неотложност. А с него дойде и разпръснат ужас, който не приличаше на никой страх, който бе застигал Ингрей през дългите часове на потресаващи изненади.

– Ще откриеш – промълви Конскарека, – че свещеният кралски дух изглежда различен отвътре. И така отмъщението ми ще се удвои. А забвението... пак ще е мое. – Гласът му заглъхна във въздишка.

Макар да не помръдна от погребалната си могила, Конскарека стана някак далечен и най-сетне безмълвен, като труп под вода. Лишен и от двете си заробени сили – великия кон и кралския дух, – той се превърна само в едно от многото привидения, отличаваше го единствено страховитата му многоликост, една допълнителна плътност, задържаща се още около него. „Да – помисли си Ингрей, – той също е призрак от Кървавополе, загинал на тази свещена и прокълната земя; вече не е нищо повече, но не би могъл да стане и нещо по-малко“.

„Но в какво се превърнах аз?“

Усещаше как тайнственият кралски дух се сляга върху него, вътре в него, през него. Чувството не беше като да са го натъпкали с гордост и сила, толкова много, че да прелива. По-скоро беше като да му източват кръвта.

Видя, че Аяда и Фара го гледат със същото замаяно благоговение, примесено с физическа страст, което бе вдъхвал и Конскарека. Такива погледи би трябвало да ласкаят всеки мъж. Той обаче имаше чувството,

че го оглеждат с намерението да го изядат жив.

Не, не Аяда и Фара – „е, и те също“, – а привиденията го плашеха сега. Стълпиха се по-близо, сякаш омаяни, протягаха ръце към него, докосваха го и хладният им течен допир крадеше топлина от кожата му. Ставаха неспокойни в нетърпението си, блъскаха се и дори се катереха един през друг, стягаха пръстена около него. „Прегладнели просяци“.

„Нищо от духа не може да съществува в света на материята без материално същество, което да го поддържа“. Старото теологично правило прозвуча звънко в хаоса в главата му. Четири хиляди все още прокълнати духове се бутаха на земята на Кървавополе, а тя вече не ги поддържаше. Вече не бяха свързани с нея, а със...

С него.

– Аяда... – Гласът му прозвуча повече като писък. – Не мога да поддържам всичките, няма да удържа!

Изстиваше все повече, а духовете продължаваха да го докосват. Посегна като удавник към протегнатата ръка на Аяда и за миг жива топлина, нейната топлина, го изпълни. Но после тя ахна, също усетила дърпането на неутолимия им глад. „Те ще ни разкъсат и двамата, ще ни изцедят докрай“. А когато не им останеше повече топлина, замръзналите им трупове, неговият и на Аяда, щяха да бъдат зарязани на земята и мъгла щеше да се вдига от тях в нощния въздух. И всички уловени в капан тук щяха постепенно да се стопят в забвение с един последен, жаден вик, изпълнен със самота, предателство и отчаяние.

– Аяда! Пусни ме! – Той се опита да издърпа ръката си.

– Не! – Тя го стисна още по-силно.

– Трябва да ме пуснеш! Вземи Фара и бягайте, махнете се оттук, през блатото, побързай! Привиденията ще изцедят и двама ни, ако не го направиш!

– Не, Ингрей! Не това е целта! Ти трябва да ги очистиш така, както очисти Болесо, за да идат при боговете! Можеш да го направиш, защото за това си създаден, кълна се!

– Не мога! Твърде много са, не удържам, а и тук няма богове!

– Те чакат при портата!

– Какво?

– Те чакат при портата от тръни! Чакат господарят на царството да ги пусне. Одар хвърли проклетие над тази земя и я запечата, а Конскарека я обърна срещу боговете, тласкан от гнева и бездънното си отчаяние, но старите крале ги няма, а новият крал е признат.

– Какъв крал съм аз – крал на призраци и сенки, крал на мъртвите. –

„Крал, който скоро ще се присъедини към поданиците си“.

– Отвори царството си за Петимата. Петима смъртни ще ги преведат през земята, но Тях ти трябва да ги пуснеш – да ги поканиш да влязат.

Вече трепереше колкото него, но стисна зъби, огледа тълпящите се призраци и гласът ѝ се извиси:

– Ингрей, побързай!

Ужасен почти до безсъзнателност, той разгъна сетивата си. Да, наистина усещаше границите на това прокълнато царство около себе си в тъмното, неправилен кръг, обхващащ по-голямата част от долината, наситен с плътната и древна скръб на това място. Продължаваше отвъд блатото, чак до гъстия къпинак. Едва сега се сети, че първото му дело като последния жив шаман на Старите лесове тази нощ е останало незабелязано и от самия него, когато бе извадил меча си и беше разчистил пътя си – „пътя на всички ни“ – през гъстите трънаци, разсичайки границите на Кървавополе.

Извън портата, която сам беше отворил, чакаше многолико Присъствие, нетърпеливо като молители на кралски пир. Да ги пуснеш – но как се прави това? Сигурно изискваше химни и песнопения на възхвала, напеви и молитви, всичките красиви и сложни, поети и музиканти, учени и войници, и свещени. „А Те ще трябва да се задоволят с мен. Така да бъде“.

– Влезте – прошепна Ингрей с треперлив глас, а после помисли: „Мога и по-добре“. – *Влезте!*

Нощта сякаш се разцепи на две и тръпка на очакване се ливна през четирите хиляди като гигантска вълна, разбиваща се върху полегат бряг. Ингрей стисна зъби и се стегна да удържи натиска, нищо че силата му се изливаше като водопад. Привиденията спряха да се блъскат, все така жадни – но сега отчаянието им беше възпряно от някак озадачена надежда.

Сякаш мина цяла вечност, преди човешки звук да проникне в тъмната гора. Появи се бледа оранжева светлинка. Пукот на стъпкани хрести, тупане и ругатня под нос; и някакъв разгарящ се спор, прекъснат от отсечения вик на Просветена Халлана:

– Там, ей там! Осуин, наляво!

Ингрей разсеяно си помисли, че на поляната едва ли би могла да се изсипе по-немислима група. Просветен Осуин яздеше препъващ се кон,

жена му беше зад него и го стискаше през кръста с една ръка, а другата размахваше енергично – даваше указания. Принц Биаст, потресен и зяпнал нетърпеливите привидения, яздеше зад тях също толкова изтощен кон, а Просветен Левко и принц Джокол, последният вдигнал високо запалена факла, завършваха колоната пешком. Белите някога роби на Левко бяха окаляни до бедрото от едната страна, а и изобщо всички бяха потни, чорлави и покрити с прах и мръсотия.

– Халлана! – Аяда замаха с ръка, сякаш всичко вече беше наред. – Ела, побързай!

– Ти си ги очаквала? Тях? – попита Ингрей.

– Дойдохме заедно, яздохме като луди последните два дни. Богове пет, ама каква езда беше! Принц-маршалът се погрижи за всичко. Накрая аз избързах напред – сърцето ми ме зовеше да бързам и бяха уплашена до смърт.

Просветен Левко доуцука до Ингрей и набързо направи свещения знак. Джокол вървеше след него със задъхана, направо маниашка усмивка – Ингрей си помисли, че сигурно със същата усмивка посреща бурите в морето, докато корабът му се катери по високи като планини вълни, а всички нормални мъже стискат въжетата и пищят.

– О! Ингори! – щастливо извика той, докато поздравяваше призрачните воители наляво и надясно все едно му бяха отдавна изгубени братовчеди. – Каква песен ще излезе от тази нощ, а?!

– Значи вие сте смъртните съсъди на боговете, така ли? – обърна се Ингрей към Левко. – Сега всичките ли сте светци?

– Аз съм бил светец – изхъри задъхано Левко. – Не е същото. Ако трябва да гадая... – Огледа набързо пълната с привидения поляна и спря присвитите си очи върху Ингрей.

Осуин и Халлана слязоха от изтощения си кон и се приближиха, като се придържаха един-друг по неравния терен; зяпаха призрачните воители с удивление, примесено с малка доза плахост и доста по-голяма – Ингрей можеше да се закълне в това – доста по-голяма доза изострено научно любопитство, не много различно, по свой си начин, от ужасяващия ентусиазъм на Джокол.

– Ако трябва да гадая, Осуин – продължи Левко към колегата си и Ингрей долови поизтлялата разгорещеност на воден вече дебат, – според мен всички ние сега сме свещени погребални животни.

Отначало Осуин като че ли се засегна малко, но после се замисли. Халлана се изкиска, моля ви се. Звукът беше натегнат до скъсване, но и някак чудновато радостен.

– Ингрей трябва да очисти моите призраци – твърдо рече Аяда. – Казах ви, че ще е така.

Двудневни спорове, предположи Ингрей, но пък компанията, макар и странна, определено и страховито беше подготвена по темата. „Боговете нямат други ръце в този свят освен нашите“. Ръка в ръка в ръка...

Биаст видя сестра си – Фара седеше превита на дългата могила до тялото на Уенцел – и затича към нея, падна на колене и я прегърна. Главите им се сведоха една към друга и двамата си зашепнаха. Рамене ѝ се разтросоха и той я притисна към гърдите си. Фара – все още – не плачеше.

– Аяда – тихо рече Ингрей, – по-добре да не се мотаем, ако искаме това да подейства. – Плъзна поглед по привиденията, които вече не се бутаха, а го гледаха мълчаливо и с копнеж. „Все едно аз съм последната им надежда за покой“. – Как да... какво трябва да... – „Какво трябва да направя?“

Тя стисна с две ръце знамето с вълчата глава и изправи рамене.

– Ти си кралят-шаман. Направи онова, което ти се струва редно, и всичко ще е наред. – Маршалът със златния колан направи жест на съгласие.

Четири хиляди, толкова много! „Не е толкова важно откъде ще започна, колкото да започна“.

Ингрей се завъртя бавно и погледът му попадна на високия воин с вълчата кожа, когото беше видял по-рано. Даде знак на привидението да пристъпи напред и се взря в бледите му черти. Призракът се усмихна и кимна кротко, сякаш да му вдъхне кураж, после падна на едно коляно пред Ингрей, хвана лявата му ръка и сведе глава. Омаян, Ингрей протегна десния си показалец, по който се стичаше тънко ручейче кръв от подгизналата превръзка на отворилата се отново рана, и размаза една капка върху челото на воина. Притесни се не на шега, защото сега призракът му се стори съвсем солиден, а не течен като преди, и се зачуди какво ли говори това за собственото му променено състояние.

– Ела – прошепна Ингрей и душевният вълк на воина, толкова дивен и износен, че приличаше повече на тъмно петно, изтече през пръстите му. Воинът се изправи и вдигна лице към чакащите свещени, после протегна ръка към Просветен Осуин в жест наполовина поздрав, наполовина молба. Осуин хвърли кос тревожен поглед към Халлана, която му закима енергично, и протегна ръка да хване ръката на привидението. Вълчийт воин я стисна, усмихна се блажено и се стопи.

– О – каза Осуин с пресекаващ глас и от очите му потекоха сълзи. –

О, Халлана, не знаех...

– Шшш – рече тя. – Сега вече всичко ще е наред, струва ми се. – Облиза устни и погледна Ингрей, сякаш той беше кръстоска между някакво прославно произведение на храмовото изкуство, което е дошла да види от много далеч, и любимото ѝ дете.

Ингрей се огледа отново и даде знак на друг воин да се приближи. Мъжът коленичи, после тронаво и обнадeждено вдигна с две ръце главата си. Ингрей беляза и неговото чело с червено, каквото и да значеше тази последна капка от света на материята, и освободи един тъмен ястребов дух, който литна в нощта и изчезна. И този воин протегна ръка към Осуин и този път Ингрей видя, точно преди мъжът да се стопи, как му беше възвърната целостта. „Значи Бащата те поведе по пътя ти“.

Призрачна жена пристъпи напред, млада на вид; носеше знаме, което се разви и в центъра му се облещи фучащата котка от древния герб на Рисовгьол, кин, чиято мъжка линия се беше прекъснала преди две столетия. Когато пое ръката ѝ, Ингрей с изненада усети още две опърпани души, прилепили се към нея през знамето ѝ. Рисът ѝ беше тъжен и умърлушен, а другите две същества бяха толкова изтънели, че се изнизаха през пръстите му, без да ги познае. Ингрей беляза челото ѝ с три успоредни червени резки, което, изглежда, беше достатъчно, защото тя стана и тръгна към Джокол, който се усмихна широко, взе ръката ѝ, целуна я и ѝ каза нещо на ухо, преди жената да изчезне. Ингрей можеше да се закълне, че чу тих смях, изпълнен с внезапно веселие. „Джокол за Дъщерята, да. Дамата на пролетта е известна с изобилните си благословии“.

Следващият беше кльощав старец – той отиде при Левко, по чието лице се изписа дълбока замисленост, след като привидението си замина. „Левко за Копелето естествено“.

– Принц Биаст – тихо подвикна Ингрей. – Боя се, че сега ще ми трябват вие. – „Биаст за Сина. Разбира се“.

– Подозирам, че от мен ще има най-малко полза тази нощ – измърмори Халлана и хвърли замислен поглед към могилата. – Ще поседя с бедната Фара, докато не ви потрябвам. Предполагам, че вече едва се държи.

– Благодаря, Просветена – каза Ингрей. – Фара преживя истински ужас. Но накрая си спомни, че е принцеса.

Биаст се приближи до Ингрей и го изгледа предпазливо. Омаята в погледа му, когато гледаше Ингрей, беше примесена и с нишка на предзвикателство. В не особено сполучлив опит за ирония принцът

измърмори:

– Трябва ли да те наричам „господарю“, докато сме тук?

– Не е нужно да ми казвате никак, стига да се отзовете на задачата. Фара ще се оправи ли? – Ингрей кимна към принцесата, която седеше, свита на топка, на могилата и гледаше мрачно, докато Халлана присядаше до нея.

– Предложих ѝ да я заведе при Симарк и слугите на свещените, но тя отказа. Каза, че искала да присъства.

– Заслужила си е правото. – И това щеше да я направи единствения друг човек освен Ингрей, който бе станал свидетел на всичко, сторено от Конскарека, като се започне със смъртта на баща ѝ до... каквото там донесеше краят на тази нощ. Ако Ингрей оцелееше, това можеше да се окаже важно. „А ако не оцелея, може да се окаже още по-важно“.

– Подозирам, че повечето тук ще са ваши – каза Ингрей на Биаст. – Старите крале са имали две задачи – да поведат хората си в битка и след това да ги върнат у дома. Струва ми се, че Конскарека забрави за втората, обзет напълно от тъмната си лудост и отчаянието. Тези воини от Старите лесове – те са изпълнили дълга си към краля; остава неизпълнен само дългът на краля към тях. Тази нощ – Ингрей въздъхна, – тази нощ ще е дълга.

Биаст преглътна и кимна отсечено.

– Продължавай.

Ингрей плъзна поглед по напрегнатите привидения, които пак бяха започнали да стесняват кръга, и повиши глас, макар да не беше сигурен, че това е необходимо; в границите на Кървавополе неговият глас се чуваше.

– Не се бойте, че ще ви изоставя! Не ще приключи поста си, докато вашият не свърши.

Млад мъж с руса брада коленичи – първият от дълга редица младежи, мнозина жестоко осакатени. Ингрей освобождаваше създание след създание – глиган и мечка, кон и вълк, елен и рис, ястреб и язовец. Биаст се вглеждаше във всеки мъж, който минаваше през ръцете му, сякаш гледаше в криво огледало.

Войската на Одар беше водила двудневна битка, докато убие тези мъже и жени; Ингрей не виждаше как би могъл да ги освободи всичките за една нощ, но в тази гора с времето сякаш се случваше нещо странно. Не знаеше дали е като онова, което се случваше с потока на възприятията му при пристъпите на бойна лудост – част от шаманските му умения, – или боговете им бяха заели някакъв елемент от Своего божествено

време, благодарение на което се отзоваваха на нуждите на всички души по света едновременно и равностойно. Ингрей знаеше само, че дължи на всеки воин поне миг от пълното и нераздвоено внимание на свещения крал; и макар не той да бе поел това задължение, нему се бе паднало да го изплати. „Наследник, че и отгоре“.

А после започна да се чуди кой ще стигне пръв до края – воините му или самият той. Може би щяха да стигнат там заедно, в съвършено равновесие.

Дартакийските стрелци пристъпиха напред някъде в средата на нощта. Ингрей нямаше представа какво да прави с тях, защото те не носеха душевни зверове, които да освободи. Какъв случаен ефект на магията беше хванал в капан и техните души, какъв наниз от прекъснато заклинание, божествен дар, нощна битка и кърваво жертвоприношение ги беше затворил тук, той нямаше представа. Въпреки това ги беляза с кръвта си като другите, те му благодариха с поглед като другите и той ги предаде на очакващите ги богове, също като другите.

Жената Вълчаскала го целуна по челото в замяна на кръвната му благословия, а после, очевидно решила да угоди на себе си, го целуна и по устните, преди да се обърне към Халлана. Неговите устни се вледениха за миг от студа на устата ѝ, но пък нейните се стоплиха с отсянка на цвят, като спомен за миг на щастие, така че сделката изглеждаше справедлива.

В мрака преди зазоряване, когато звездите и вехнешият полумесец се скриха зад плътни облаци, Ингрей най-сетне стигна до горчивия край на задачата си. Двайсетина привидения се бяха скупчили далеч от него, извърнали бледите си лица от боговете. Ингрей се обърна към Осуин.

– Просветени, какво да правя с тях? – И махна към привиденията – неспособни да избягат от него, нежелаещи да дойдат при него.

Осуин си пое дълбоко дъх и каза неохотно, сякаш повтаряше стар урок:

– Небесата плачат, но свободната воля е свещена. Значението на „да“ се основава на способността да кажеш „не“. Така както принудителната женитба не е женитба, а е равна на изнасилване. Боговете или не могат, или не искат да насилват душите ни – във всеки случай не го правят. Доколкото аз знам – добави ученият в него.

„Тези дваайсетина също са загинали на Кървавополе; дългът ми към тях си остава“. Ингрей отключи гласа си и заповяда на всеки от отчаяните призрци да пристъпи напред, даде им капката си кръв и освободи душевните им твари. И ги пусна. Повечето се разнищиха, избледняха и

се стопиха напълно още преди да стигнат дърветата.

Оставаха само двама – маршалът със златния колан, който беше останал цялата нощ с Аяда и кралското знаме на Вълчаскала; другият беше съществото, до което – и за което – маршалът беше загинал на Кървавополе. Ингрей вложи почти всичката си останала сила, за да принуди Конскарека да пристъпи напред. Накрая и двамата се озоваха на колене.

„Този не е като другите“. Душевния кон на Конскарека го нямаше, също и кралския му дух, но поредицата от души оставаше, поколения графове Конскарека все още се бутаха неспокойно в изтерзаното му призрочно тяло. Ингрей посегна предпазливо към останките от Уенцел в кашата и прошепна: „Ела“. И по-силно: „Ела!“ Създанието пред него се разтресе, но индивидуална душа така и не се отдели. Ингрей се зачуди дали не е допуснал тактическа грешка – ако си беше опитал късмета с Конскарека в самото начало, преди дългата нощ да го умори, дали не би могъл да раздели онова, което отдавнашното заклинание беше сляло? Или тази задача просто не му беше по силите? Беше почти сигурен, че е така. Почти.

Някои от лицата на Конскарека, издигащи се на повърхността на ужасяващия череп, поглеждаха с копнеж към портите на боговете – петте зле подбрани създа, които се крепяха взаимно, изцедени от умора, голяма почти колкото неговата. Други извърщаха поглед и в безумните им очи се четеше цялата горчивина, ярост и безкрайна агония на Конскарека.

– Какво искаш? – попита Ингрей създанието. – Да ти върна изгубените столетия не ми е по силите. Отмъщението да откъснеш другите души тук от боговете ти го отказах, защото това не е същинска проява на свещения ти кралски дух, а предателство спрямо него. Какво остава? Бих ти дал милост, ако би приел такава. – „Боговете биха ти дали цели реки милост“.

– Милост – прошепнаха някои от гласовете на Конскарека, поглеждайки към портите, и: – Милост – прошепнаха останалите, извърщайки поглед от тях. Една-единствена дума, обхващаща противоположни и взаимно изключващи се емоции. Би ли могъл Ингрей, било чрез физическа или магическа сила, да завлече това разделено същество до нечий олтар? И редно ли беше да опитва?

Времето се беше разтеглило тази нощ, но сега свършваше. Ако зората дойдеше, без да е взето решение, какво щеше да стане? А ако той изчакаше зората да дойде и да му отнеме възможността за избор, това нямаше ли само по себе си да е решение? Ако допуснеше умората да

повлияе на преценката му... е, нямаше да е първият човек или крал, който го е направил. Мислел си беше, че да поведеш мъже в битка срещу многократно по-силен враг е най-трудната задача за едни крал, но тази нова невъзможност му отвори нови хоризонти на трудност. Взираше се в Конскарека и си мислеше: „Той трябва да е бил човек с велика душа, в началото, щом боговете все още го искат дори в това му състояние на пълна развала“.

Плъзна поглед по свидетелите – трима храмови свещени, двама принцове, една принцеса и двамата кралски знаменосци, живата и мъртвият. По-раншият малък пристъп на кралска ревност се беше стопил без следа от лицето на Биаст. Дори и той не искаше свещения кралски дух в този момент. Лицето на призрачния маршал беше безизразно.

Ингрей стисна изтръпналата си от болка дясна ръка – кръвта потече по пръстите му – и описа плътна линия около черепа на изтерзаното привидение. После пое дълбоко в дробовете си мъгливия нощен въздух и промълви:

– Милост.

И пусна Конскарека.

Бавно, като гъст дим от клада, Конскарека се разсипа и призмата на душевната материя стана неразличима от мъглата. Призрачният маршал затвори мъртвите си очи за миг, сякаш ако не види, няма и да знае. От всички присъстващи той единствен разбираше избора, помисли си Ингрей. Всички избори. Поляната тънеше в тишина.

Ингрей се опита да стане, не успя и опита отново. Постоя за миг с ръце на коленете си, замаян и слаб. Не смяташе, че е загубил толкова много кръв, че да пострада сериозно, но кръвта по земята и по предницата на гамашите му изглеждаше стряскащо много. „Винаги изглежда повече, когато е размазана така“. Накрая той се изправи и погледна към последното привидение и към Аяда, която още държеше знамето с вълчата глава. Високо горе, върху стоманения връх, сърцето-сянка пулсираше.

Ингрей се поклони на призрачния маршал.

– Ще ти поискам един дар в замяна, знаменосцо. Още миг от времето ти.

Маршалът разтвори ръка в знак на разрешение и любопитство. „Сега цялото ми време е на ваше разположение, господарю“, сякаш казваха очите му.

Ингрей пристъпи напред и сложи ръка върху рамото на Аяда; тя му се усмихна уморено, лицето ѝ бе бледо, омазано с прах, но грейнало.

Ингрей погледна петимата от свещената банда. „Да...“

– Просветен Осуин, Просветена Халлана, бихте ли дошли тук?

Те се спогледаха и пристъпиха към тях.

– Да, Ингрей? – каза Халлана.

– Бихте ли го хванали за двата края, на едно ниво. Не много високо.

С известно притеснение те хванаха дръжката на знамето, сякаш неувверени дали ще го усетят твърдо и материално, и се отдалечиха един от друг, прихващайки го в двата му края. Знамето на Вълчаскала се разви и провисна надолу, сякаш великият Вълк скланяше глава към земята.

Ингрей се обърна към Аяда.

– Хвани ме за ръката.

Тя докосна неувверено дясната му ръка от страх да не развреди допълнително разкъравената рана, но той стисна здраво пръстите ѝ и тя също го хвана по-здраво. Ингрей се обърна така, че и двамата да са с лице към знамето, което Халлана и Осуин държаха хоризонтално на крачка над земята.

– Прескочи го с мен – каза той, – ако ще сме съюзници в нощи като тази и любовници във всички нощи отгук нататък.

– Ингрей... – Тя се взря неувверено в него, косо през провисналите пред лицето ѝ кичури. – Да не би да ме молиш да се омъжа за теб?

„Повече или по-малко“, понечи да каже той, но премисли. Само „повече“.

– Да. Хубаво е да се омъжиш за крал Сега ти е паднало. – Той се огледа; лицето на Осуин грееше от просветление, а Халлана се усмихваше широко. – По-добри свидетели не бихме могли да намерим и да искахме – трима уважавани храмови свещени, двама принцове – единият поет, който без съмнение ще обезсмърти този миг, преди да сме преполовили пътя до Изтокдом...

Джокол, който се беше приближил да чува и вижда по-добре, кимна въодушевено.

– Ах, Ингори, браво на тебе! Да, скачай, Аяда, скачай! На моята красива Брейга това много би ѝ харесало, да!

– Една принцеса... – Ингрей се поклони малко неувверено към Фара, която седеше неподвижно на могилата; тя му отвърна с мрачно, но не и неодобрително кимване. – И още един. – Ингрей кимна към призрачния маршал. Не беше предполагал, че привиденията могат да се забавляват, но изненаданата усмивка на това привидение му даде благословията си за тази последна и неочаквана употреба на знамето, което беше защитавал с живота си. – Ако искаш, по-късно можеш да организираш и други

церемонии. Стига да са с мен – предпазливо добави той.

– Хората обикновено се ограничават с една, най-много две – избум-та с усмивка Осуин.

Ингрей отвори уста за нови аргументи в своя полза, но Аяда сложи два пръста на устните му да го спре. Той позалитна, когато коленете му за пореден път почти се подгъваха, и тя го погледна замислено. После отправи поглед поред към Осуин и Халлана, протегна ръка и натисна дръжката по-ниско; двамата свещени послушно се приведоха, за да смъкнат барриерата до височина, която преbledнелият им свещен крал да прескочи, без да се просне по лице в пръстта.

Ингрей и Аяда се погледнаха и скочиха, хванати за ръце.

Ингрей залитна леко при приземяването и главата му се завъртя, но Аяда го прихвана навреме. Размениха си целувка, която Ингрей планираше като кратка и обещаваща; Аяда обаче хвана лицето му и го целуна както трябва. „Да“, помисли си Ингрей и си даде почивка, колкото да усети мекотата, топлината и кроткия намек за зъбите ѝ. „Това е единственото, живото Сега“.

Отдръпнаха се, размениха си плахи усмивки и Ингрей си прибра знамето. Пулсиращото сърце беше изчезнало от върха му. „Но кой коя половина е получил?“ Не мислеше, че знае.

Призрачният маршал се смъкна на едно коляно, развърза сивеещите плитки от златния си колан и вдигна главата си пред себе си. Ингрей също коленичи и тръсна ръка за една последна, голяма капка кръв, която размаза по набразденото от бръчки чело. Старият душевен жребец, който освободи, беше силно износен, но Ингрей си помисли, че навремето сигурно е бил прекрасно и бързо животно, защото тази нощ просто летеше.

Призрачният маршал се изправи, цял. Раздвижи рамене с облекчение сякаш и кимна тържествено на Ингрей. После се обърна, посегна към ръката на Просветен Осуин и без да поглежда повече назад, изчезна.

Истинската тъмнина се ливна пред очите на Ингрей за пръв път тази нощ и едва сега той си даде сметка, че през цялото време е виждал, при това с неестествена яснота, благодарение на светлика, излъчван от призраците. Джокол изсумтя и се развърза да хвърли дърва в малкия огън, който, без Ингрей да забележи, явно беше запалил да стопли Фара по някое време през нощта, докато бе чакал някой отдаден на неговата Дама да потърси услугите му. Жълтата светлина надигна езици и позлати уморените лица на скупчилите се край нея хора.

Биаст кимна предпазливо към кралския флаг на Вълчаскала, който Ингрей още стискаше и всъщност използваше за опора.

– Какво ще правиш с това?

„Какво наистина?“ Той се вгледа смутен в знамето. Усещаше го точно толкова солидно и материално, колкото и знамето на Конскарека, което Фара беше счупила, само че това не беше дошло тук от външния свят и Ингрей се съмняваше, че ще може да го изнесе навън, отвъд границите на Ранената гора. Съмняваше се и че знамето ще преживее и зората, предвестявана вече от бледосива отсянка в мъглата, която се кълбеше сред разкривените дъбове. Свещеният кралски дух на Ингрей беше в по-голяма степен ограничен от пространството, времето и нуждата, отколкото, изглежда, си даваше сметка Биаст, ако се съдеше по безпокойството, с което го гледаше.

Не му се искаше да връчи хрисимо знамето си на Биаст, нищо че това изглеждаше най-разумно от политическа гледна точка. То беше Вълчаскала, а не Еленовшип, беше от нощта, а не от деня, и освен това, освен това... „Нека си заслужи свое“.

– В Старите лесове – каза Ингрей – кралският знаменосец бранел знамето от смъртта на стария крал до избирането на новия. – „И сега знам защо“. – Тогава строшавали знамето и хвърляли парчетата в пламъците на кладата при мъртвия крал, ако обстоятелствата позволявали тази церемония. А ако не, някой сигурно е спретвал нейно подобие, според силите си, въображението си и онова, което му е подръка. – Той се огледа разсеяно. – Аяда, трябва да очистим и тази земя, преди да си тръгнем. С огън, струва ми се. И ще е добре да побързаме.

– Преди слънцето да е изгряло? – попита тя.

– Така ми се струва редно.

– Ти би трябвало да знаеш.

– Знам.

Тя проследи погледа му.

– Горският на баща ми казваше, че тези дървета са болни. Още тогава искаше да опожари гората, но не му позволих.

– На мен ще позволиш ли?

– Това е твоето царство.

– Само до заранта. От утре пак ще е твое. – Хвърли поглед към Биаст да разбере дали е схванал намека.

– Може би така е най-добре – въздъхна Аяда. – Може би е необходимо. Може би е... време. А какво, хм... какво ще правим с тялото на Уенцел?

Просветен Левко се обади смутено:

– Не мисля, че ще можем да го отнесем. Конете ни бяха капнали още вчера и тепърва ги чака тежката задача да изведат всички ни до главните пътища. Ще трябва да пратим някой за него по-късно. Дали да не натрупаме могилка от камъни, за да го предпази от дивите животни и птиците?

– Последният крал Конскарека така и не е имал своята воинска кланда – каза Ингрей. – Както и никой от другите тук, освен навярно малцината, загинали в подпалени колиби през онази нощ. Не знам дали Одар ги е погребал в ями по някакви теологически съображения, или това е било част от магията и проклятието му, или просто ефикасност по време на война. Колкото повече научавам за Кървавополе, толкова повече ми се струва, че никой не е знаел, дори тогава. Късно е – настъпи последният час. Ще подпалим гората. – За Уенцел. „За всички тях“.

Аяда близна пръст и го вдигна във въздуха.

– Има слаб вятър от изток. Трябва да свърши работа, дори да не завали.

Ингрей кимна.

– Биаст, господа, бихте ли помогнали на Фара? И някой да събере конете.

– Това аз мога да го направя! – жизнерадостно викна Халлана и изуми всички освен Осуин, като се качи на могилата, заобръща се в четирите посоки и се развика силно и майчински, сбрала ръце около устата си:

– Конее! Конее!

Осуин изглеждаше малко смутен, но ни най-малко изненадан, когато след няколко минути тропот и хрущене през храсталака оповестиха появата на изоставените им коне. По знак на Ингрей Джокол и Левко без много приказки събраха още скършени сухи клонци и листа и ги струпаха около трупа на Уенцел. Левко прибра кесията, пръстените и други ценни предмети, които биха заинтересували бъдещите законни наследници на Конскарека, Аяда сложи скършеното знаме най-отгоре на купа, а Халлана помогна на овдовялата принцеса да се качи на коня си. После всички се гмурнаха вкупом в мъгливите сенки през блатото. Фара изобщо не погледна назад.

Биаст се обърна, дори обърна коня си и се загледа в Ингрей, който ръчкаше огъня с една пръчка.

– Ще се оправите ли двамата?

– Да – отвърна Ингрей. – Вие тръгвайте към портата в къпинака.

Ние ще ви настигнем.

Аяда вдигна с някаква мрачна тържественост знамето, отстъпи няколко крачки назад и задържа червено-черния флаг над огъня, докато не се подпали. После подаде дръжката на Ингрей. Той я стисна здраво с две ръце, затвори очи и запрата знамето към небето. Отвори очи и стисна ръката на Аяда, готов да отскочи встрани от падащите отломки. Ако въобще паднеше нещо.

Знамето обаче са завъртя около себе си и избухна в стотици горящи парченца, които се посипаха като дъжд около тях.

– О – промълви с изненада Аяда. – А аз си мислех, че ще трябва да пообиколим из гората със запалени факли и да търсим сухи храсталаци...

– Май няма да се наложи – каза Ингрей и я поведе към Биаст, който гледаше пламъците с широко отворени очи. – Време е да тръгваме. Да, определено е време да тръгваме. – Някъде в гората зад тях нещо много, много сухо се подпали с рев и фонтан от искри. – При това бързо.

Конят на Биаст запристъпва нервно въпреки умората си, но принц-маршалът го задържаше наравно с двамата пешаци, които се провираха между разкривените дървета към блатото. Огледа Ингрей и Аяда, сякаш се чудеше кого от двамата да издърпа на коня зад себе си и да препусне в галоп, ако вятърът смени посоката си. За щастие, поне от гледна точка на Ингрей, защото не му беше останала енергия за още един спор тази нощ, лекият ветрец не се усили и огненият кръг се разширяваше бавно. Стигнаха до края на гората с, ако не голяма, то с достатъчна преднина пред неумолимите пламъци.

Аяда крепи Ингрей до портата в къпинака. Там той се спъна и за малко да падне. Биаст слезе от коня си, вдигна Ингрей на седлото и поведе животното за юздите. Не им трябваше друга светлина освен тази на горския пожар, за да се изкачат по лъкатушната пътечка по склона на долината. Стигнаха до откритата издатина и завариха останалите около скромния бивак, подготвен от Симарк, Отовин, Бернан и Херги.

Левко помогна на Ингрей да се смъкне от коня на Биаст. Треската на Ингрей се беше усилила сериозно, а сутрешният студ не помагаше. Щом видя как Левко премята ръката на Ингрей през раменете си, за да го замъкне до огъня, Халлана заряза Фара на грижите на Херги и забърза към тях. Ингрей се притесни повече от измърморената й под нос ругатня, отколкото от собствената си слабост.

Тя го изгледа намръщено, после нареди на Бернан и Осуин:

– Дайте ми топла храна и нещо топло за пиене, бързо. И всички

одеяла и плащове, с които разполагаме.

– Много кръв ли е загубил? – попита разтревожено Аяда.

Халлана избегна директния отговор.

– Ще се оправи, ако успеем да го стоплим и да го нахраним.

Появи се Херги с коженото си куфарче и Ингрей изтърпя още едно почистване и превързване на покритата си с кафяви кори дясна ръка – поне раната се беше затворила отново, а синините избледняваха. Сякаш всички се шураха насам-натам с ненужно според Ингрей вълнение, вадеха храна и одеяла и подклаждаха огъня. Ингрей беше уморен, не му стигаше въздух, главата му се въртеше, а ръцете му трепереха толкова силно, че едва не разля билковия чай със странен вкус, докато вдигаше чашата към изтърпналите си устни. Аяда обаче му я допълваше непрекъснато и му буташе в устата залък след залък. И което беше много приятно, накрая се сгуши под одеялата до него, за да го стопли с тялото си. По някое време той най-после спря да трепери и остана само много, много уморен.

– Вие как се озовахте тук всъщност? – попита Ингрей Просветен Левко, който беше седнал до него да му прави компания и да си разделят шепата сушени плодове, които някой беше измъкнал от дисагите си. – Не можах да пратя съобщение, след като напуснахме двореца, макар да исках. Конскарека ни държеше и двамата в подчинение, и мен, и Фара.

– Същата вечер придружих Халлана при Аяда. Разговаряхме, когато Аяда изведнъж се разстрои и непрекъснато повтаряше, че ти се е случило нещо ужасно.

– Изведнъж спрях да те усещам – вметна Аяда. – Уплаших се, че са те убили. – Сигурно би се сгушила още по-плътно до него, но това едва ли беше възможно, затова само стисна по-силно ръката му.

– Конскарека открадна връзката ни.

– А! – промълви тя.

Левко вдигна любопитно вежди, но предпочете да продължи с разказа си.

– Лейди Аяда настояваше, че трябва да те потърсим. Халлана се съгласи. Аз... реших да не споря. Твоят конник Жеска също реши да не спори, поне с Халлана, макар че тръгна с нас, позова се на задълженията си като надзирател. Четиримата отидохме до двореца на Конскарека и там ни казаха, че сте отишли при краля. Оттам отидохме в кралския палат и заварихме Биаст до смъртното ложе на баща си, и той ни каза, че сте се върнали в двореца на графа. Сигурни бяхме, че не сме се

разминали в тъмното. Халлана я прихванаха... ами, каквито я прихващат от време на време, и ни поведе към конюшните на графа.

– Трябва да е било страшна сцена – отбеляза Ингрей.

– Меко казано. Дотогава Биаст беше сигурен, че не е станало нищо особено и просто сестра му пак е получила пристъп на главоболие. Но после... Откакто видяхме конюшните, не се спря и за миг. Халлана изтича да доведе Осуин, Бернан и фургона им и заварила Джокол при Осуин – той още настоява за свещен, когото да заведе на острова си, – и доведе всички. Не бях сигурен дали е разумно да тръгваме на път с такава непокорна компания, но, ами, мога да броя до пет. Е, поне Джокол не доведе ледената си мечка. – Той въздъхна.

– А искаше ли? – попита развеселено Ингрей.

– Да – каза Аяда – Но аз го разубедих. Много е сладък.

Ингрей реши да остави последното без коментар.

Левко продължи:

– Точно тогава реших, че боговете трябва да са на наша страна – между другото как може да каже човек „Петимата богове да им помагат“, когато самите богове се нуждаят от помощ? Та представи си само същата тази разходка *заедно* с ледената мечка. – Той потръпна демонстративно. – Фафа сигурно щеше да се вози във фургона, макар че е достатъчно голям него да го яздят. – Той примигна замислено. – Чудя се... мислиш ли, че цялата тази история с търсенето на свещен не е била заговор от страна на красивата Брейга да се отърве от мечката, преди тя да се е намъкнала под брачното ѝ легло?

Аяда се изкиска и очите ѝ светнаха.

– Или още по-лошо – в него. Нищо чудно. По всичко личи, че Брейга е дама с характер. Само гледай да не споменеш за това пред Джокол.

– Не бих си го и помислил. – Левко потърка устни да скрие усмивката си и продължи: – Биаст стовари всичко в Изтокдом на раменете на Хетвар, които според мен са достатъчно здрави да издържат. Препуснахме по крайречния път на север няма и четири часа, след като вие тримата сте напуснали столицата. След това разказахме играта на кралските пощенски и куриерски станции, сменяхме конете при всяка възможност и се редувахме да почиваме във фургона, и така чак до Язовмост.

– Движили сте се все по главния път дотам? – попита Ингрей, като си представи наум изминатото разстояние. – Така сте спестили малко време. Когато завихме на запад, поехме по един черен път, навярно за да избегнем нежелани срещи и очевидци.

– Да. Всъщност ние изобщо не се съмнявахме къде отиваме. Такъв потоп от сънища само! Не разбирах защо, докато не... Е, сега вече разбирам защо. След Язовмост изпреварихме ескорта на принц-маршала – сигурно ще ни настигнат, стига да не са се загубили в Аядината гора.

Аяда кимна замислено.

– Горският е с тях; все ще намерят начин да се измъкнат, може би от друго място. – Тя хвърли поглед към долината. – Димът би трябвало да ги води, ако не друго.

Халлана даде знак на Аяда да иде при нея в другия край на лагера и Аяда стана да види какво иска. Ингрей се размърда и най-после стоплил се и посъбрал сили въпреки главоболието, стана и се приближи до ръба на издатината. Загледа се в ниското, към Светодърво-Кървавополе-Ранената гора. „Моето кралство от миналото“.

Свали одеялото от раменете си, постла го на земята, седна и се загледа в сивеещия залив от мъгла и дим. По-раншното нажежено жълто, прегаряло мрака, сега замираще в мътночервен пръстен с разширяваща се черна среда. Кървавата светлина се отразяваше в надвисналите въглищносиви облаци; някъде отдалеч Ингрей чу глух трясък на гръмотевица да отскача между опожарените хълмове и тежкото ухане на приближаващ дъжд се смеси в ноздрите му с острата миризма на дима. Зачуди се дали утрото след първоначалното клане е изглеждало и миришело по същия начин и дали самият Одар не е стоял на същото място, размишлявайки върху резултата от сблъсъка на крале.

Биаст се приближи бавно, застана до него със скръстени ръце и също впери поглед надолу, уж само за да му прави компания. Само че принц-маршалът беше твърде напрегнат, за да е убедителен в тази роля. Въпреки това Ингрей го покани с жест и Биаст седна до него. Виж, умората на принца не беше престорена.

– Какво ще правиш сега? – попита Биаст.

– Ще се наспя. Преди да потеглим.

– Имах предвид по-общо.

„Знам“. Ингрей въздъхна, после се усмихна.

– След това ще се посветя на онова, за което по правило ламтят почетото царедворци...

Направи кратка пауза, колкото да даде на Биаст време да се напегне.

– Ще се ожения за богата наследница и ще се оттегля на спокойствие в провинциалните ѝ имения. – И махна с ръка към възвишенията наоколо.

– На спокойствие? В тази пустош?

– Е, тя може и да ми намери някоя и друга задача, с която да се захвана.

– Сигурно – каза Биаст. Беше толкова изненадан, че се изкиска.

– Стига да не я обесят.

Биаст махна успокоително с ръка.

– Няма такава опасност. Не и след случилото се тук. Ако нямаш доверие на мен и на Хетвар... е, мисля, че Осуин и Левко няма да оставят нещата така. При задруга като нашата все ще се намери някаква разумна пътечка към справедливостта. И към... – гласът му се разколеба не от съмнение, а от стеснителност сякаш – и към милостта.

– Добре – въздъхна Ингрей.

– Благодаря ти, че спаси живота на Фара. И то неведнъж, ако тя ми казва истината. Това, че те направих неин вълк-пазач, е едно от най-добрите ми решения. Или пък просто извадих късмет.

Ингрей вдигна рамене.

– Просто изпълних дълга си към вас, а също и дълга към собствената си съвест. Всеки би постъпил по този начин.

– „Всеки“ не би могъл да направи онова, което те видях да правиш тази нощ. – Биаст впери очи в краката си, избягваше погледа на Ингрей. – Ако решиш да поискаш повече... да поискаш трона на баща ми... не знам кой би могъл да ти се противопостави. Вълчи кралю. – „Аз не бих могъл“, сякаш казваха сведените му рамене.

„Ето, че се стигна и до това“.

Ингрей посочи напред.

– Моето кралство беше с размери две на четири мили, сред населението му нямаше и едно живо същество, а цялото ми царуване продължи от здрач до зори. Мъртвите просто ми повериха кралския дух и после аз им го върнах. Както следва да направи всеки крал: баща ви например. – Не и Конскарека обаче. И проблемът му отчасти се коренеше точно в това. – И вие също, принце, когато ви дойде редът.

После му хрумна, че е пропуснал едно измерение. Осем квадратни мили по четири столетия – или повече, защото цялата история на Старите лесове без съмнение се беше съсредоточила в това парче земя през онази фатална нощ, щом единичният неуспех беше довел до такива опустошителни резултати. Също като пропастта под измамната езерна повърхност на тази долина, времето се простираше надолу, невъобразимо надолу под земята тук – „Чак до дъното“. „Кралството ми е по-голямо, отколкото изглежда“. Реши да не тормози Биаст с тези си

разсъждения, а каза само:

– И да е останало в мен нещо от кралския дух, той ще се задоволи с това малко кралство.

Раменете на Биаст видимо се отпуснаха и лицето му се успокои при тези мъгляви уверения на вълчия господар с опасните способности, че амбициите му не се простират към по-значителна роля в столичната политика. Принцът плъзна поглед по хоризонта – може би търсеше признаци за окъснелия си ескорт по стръмните склонове. Не откри такива и отново сведе поглед, после взе няколко камъчета и ги хвърли замислено през ръба.

– Каж ми честно, лорд Ингрей – рече изведнъж Биаст и се обърна да го погледне право в очите, кажи-речи за пръв път. – Какво прави свещения кралски дух свещен?

Ингрей толкова дълго се колеба, преди да отговори, че Биаст поне-чи да извърне разочаровано глава, но Ингрей най-после каза, сякаш воден от някакъв импулс:

– Вярата. – И когато Биаст сбърчи вежди в недоумение, поясни: – Опазването ѝ.

Биаст помръдна устни, но не каза нищо, само се втренчи неவிждащо, сякаш нещо остро го беше пронизало право в сърцето.

Двамата седяха заедно и мълчаха, всеки потънал в мислите си и без неудобство от мълчанието, докато проблясващите пламъци пълзяха по земята долу в последното осквернение на Светодърво и закъснялата столетия погребална клада на Кървавополе.

ЕПИЛОГ

Същия следобед Ингрей напусна Аядината гора, вкопчил замаяно ръце в седлото – един от окъснелите гвардейци на Биаст водеше коня му. По-голямата част от следващата седмица прекара по гръб в къщата на Аядиния пастрок в Язовмост. Но веднага щом успя да се изправи, без да му причернее, двамата с Аяда се ожениха – или по-скоро се ожениха отново – в големия салон на къщата, след което Ингрей се наслаждаваше на приятната ѝ компания не само денем, а и нощем в болничната си стая. За някои неща не беше нужно да ставаш от леглото.

Принц Биаст и свитата му бяха продължили по най-бързия начин към Изтокдом и задълженията на принца там; новината, че е избран за свещен крал, стигна до Язовмост ден след венчавката. Принц Джокол и Отовин останаха колкото да оживят сватбената гощавка и да изумят цял Язовмост, после заминаха по южния път, за да се върнат на кораба си.

Халлана също потегли незабавно, заедно с верните си слуги, към Сухо листо при децата си, но Просветен Осуин изчака с Просветен Левко да придружат Аяда, която технически погледнато още беше затворничка, до Изтокдом. Дори и с тяхната подкрепа колелетата на храмовите и кралските съдилища се задвижваха бавно и минаха няколко дни, преди разследването да обяви окончателната си присъда за убийство при самозащита. Осуин мъдро включи в един и същи документ молбите за оневиняване на Аяда и принцеса Фара заради душевните им животни, като се позова на идентични аргументи. Каквото и извиване на ръце да се беше случило зад кулисите, а такова със сигурност бе имало, ако се съдеше по кривите усмивки на Просветен Левко, решението за двойното оневиняване се очакваше да излезе официално малко след оправдателната присъда.

Фара бързо възприе рутината на усамотено вдовство под опеката на брат си. И дори душевният ѝ кон да намаляваше цената ѝ за нов политически брак, тя, изглежда, нямаше нищо против. Пристъпите ѝ на главоболие изчезнаха.

Как точно Левко и Осуин успяха да осигурят свещен за принц Джокол, Ингрей така и не разбра, но двамата с Аяда слязоха при доковете да се сбогуват с островния принц и другарите му. Младият свещен беше изнервен и стискаше корабното перило, сякаш очакваше всеки миг да го налегне морска болест, но иначе изглеждаше много смел и изпълнен с

решимост. Ледената мечка Фафа, по силата на нечие внезапно вдъхновение и бърза мисъл, я получи крал Биаст като подарък за коронацията си, и бързо-бързо бе настанена в една ферма близо до столицата, със собствено езерце, в което да се плащика.

И ето че вече прехвърчаше сняг, когато Ингрей и Аяда напуснаха Изтокдом по югоизточния път към долината на Стръв в експертната компания на Просветен Левко. Ингрей настояваше да бързат въпреки студа. Твърде вероятно беше вече да е закъснял за онова нещо – но пък мисълта, че може да го е изпуснал за една бройка, беше непоносима. Стигнаха до мястото, където се сливаха Стръв и Брезовручей, в деня на зимното слънцестоене, когато беше и Денят на Бащата, съвпадение, което вдъхна на Ингрей надежда напук на онова, което диктуваше разумът му и мнението на просветения светец.

– Боя се, че това ще е като да гониш вятъра, братовчедо – изказа мнението си Ислин кин Вълчсакала, кастанланът на Брезов лес. – За всичките десет години, откакто съм тук, нито съм видял, нито съм чул някой да говори за призраци в цитаделата. Но ти си добре дошъл да ги търсиш, щом искаш. – Ислин изгледа смутено Ингрей и двамата му спътници, после вдигна ръка към устата си и се прозя. – Когато се уморите да обикаляте на тъмно в студа, топлите пухени постели ще ви чакат. Моята вече ме зове. Моля да ме извините.

– Разбира се – каза Ингрей и кимна любезно. Ислин му отвърна по същия начин и излезе от голямата зала.

Ингрей се огледа. Две големи восьмични свещи в посребрени аплици на стената хвърляха топли отблясъци из залата, а кроткият огън в каменното огнище прогонваше отчасти студа. Зад тесните прозорци дебнеше само среднощният мрак, макар гъргоренето на бързия Брезовручей, който още не беше замръзнал, нищо че бреговете му вече бяха обточени с лед, да долиташе смътно до тях. Стаята си беше почти същата като в онзи паметен ден, когато той и баща му се бяха сдобили със своите вълци, и все пак... не. „По-малка е и по-провинциална, отколкото си я спомням. Как е възможно една стая с каменни стени да стане по-малка?“ Аяда каза притеснено:

– Братовчед ти се държа доста резервирано по време на вечерята. Дали не е заради душевните ни животни?

Устните на Ингрей се извиха в кратка и непочувствана усмивка.

– Може би, малко. Но според мен се притеснява най-вече да не

използвам новото си влияние в двора, за да му отнема наследството.

– А ти би ли искал? – любопитно попита Аяда. Ингрей свъси вежди.

– Не. Твърде много лоши спомени витаят тук. По-силни са от хубавите и ги задушават. Предпочитам да оставя зад себе си и хубавите, и лошите. Освен един.

Аяда се обърна към Левко.

– Е, светецо? Какво разкрива свещеното ти зрение? Прав ли е Ислин? Че тук няма призраци?

Левко, който беше превключил на обичайния си режим още откакто бяха пристигнали следобеда, като имитираше хрисимото поведение на един обикновен и почти невидим свещен, поклати глава и се усмихна.

– В един толкова стар и голям замък би било чудо да няма поне няколко. А твоите шамански сетива какво ти казват, Ингрей?

Ингрей вдигна глава, затвори очи и подуши въздуха.

– От време на време като че ли подушвам някаква слаба и странна тъма във въздуха. Но по това време на годината едва ли е изненадващо. – И отново отвори очи. – Аяда?

– Боя се, че съм твърде необучена, за да твърдя каквото и да било със сигурност. Просветени?

Левко сви рамене.

– Ако богът ме докосне тази нощ, всички духове наблизко ще бъдат привлечени от аурата. Не от някакво мое заклинание, разберете – просто така се случва. Ще се моля да ми бъде споделено второто зрение. Боговете са ви в дълг, Ингрей, Аяда; стига да можехте да приемете от тях, мисля, че Те биха ви дали с готовност. Успокойте умовете си, пък ще видим. – Левко направи петорния свещен знак, затвори очи и сплете пръсти. Сякаш се вглеждаше в себе си; устните му се раздвижиха леко, мъляха молитва.

Ингрей се постара да потисне всяко желание, всеки страх и всяка съзнателна воля в собствения си ум; после се зачуди дали и силната умора не би свършила същата работа.

След малко Левко отвори очи, пристъпи напред и безмълвно целуна по челото първо Аяда, а после и Ингрей. Устните му бяха хладни, но Ингрей усети странна, приятна топлина да си ливва през тялото му. Примигна.

– О! – промълви Аяда и огледа заинтригувано залата. – Просветени, онова ли е? – И посочи. Ингрей видя съвсем бледо петно да се носи във

въздуха покрай тях и да завива към Левко, ефирно като нечий дъх в студена нощ.

– Да – каза Левко, проследил погледа ѝ. – Помнете, че няма от какво да ви е страх, макар поводи за жалост да има предостатъчно. Тази душа е отдавна откъсната, бледнее и е безсилна.

Намекът, че Аяда, която бе споделила с него ужаса и триумфа на Кървавополе, може да се страхува от един призрак, се стори на Ингрей абсурден. Собствените му страхове бяха от различно естество.

– Просветени, възможно ли е това да е баща ми?

– Усещаш ли вълка му, както усещаше душевните животни в другите?

– Не – призна Ингрей.

– Значи е някой друг, отдавна изгубен. Умира отвъд смъртта. – Левко направи петорния знак по посока на призрака и той се стопи в стените.

– Защо богът ще ни заема това зрение, ако няма какво да се види? – попита Ингрей. – Няма смисъл. Трябва да има и други.

Левко огледа празната вече зала.

– Ами нека пообиколим тогава замъка и може да открием нещо. Само че, Ингрей... не влагай твърде много надежда. Призраците на Кървавополе са имали велики заклинания и живота на онази силна земя да ги поддържат през времето. Боя се, че лорд Ингалеф не е разполагал с нищо подобно.

– Имал е вълка си – упорито възрази Ингрей. – Може би това е наклонило везните. – При тези му думи Аяда го хвана за ръката и я стисна; излязоха от залата ръка за ръка и тръгнаха по коридора, в обратна посока от Левко, за да обиколят по-бързо замъка, докато трае дарът на второто им зрение.

В пустата зимна тъмнина замъкът си беше студен и влажен и без призраци, но Ингрей откри, че сега вижда по-добре в тъмното. Обикаляха из коридорите и стаите, Аяда плъзгаше ръка по стените. Излязоха от основната сграда и обиколиха постройките покрай вътрешната крепостна стена. В сенките на конюшната, топли от дъха и телата на конете, Аяда прошепна:

– Виж, още един!

Бледата мъглица ги обиколи тревожно сякаш, но после избледня.

– Беше ли... – почна Аяда.

– Мисля, че не. Обикновен беше, като първия. Хайде да продължим нататък.

Докато вървяха през снега в тесния вътрешен двор, Ингрей измърмори:

– Закъснях. Трябваше да дойда по-рано.

– Стига, няма смисъл. Не си знаел. А дори да си знаел, още не си бил овладял силите си.

– Да, само че откачам при мисълта, че е имало време, когато съм можел да го спася, и то е изтекло през пръстите ми. Даже не знам кого да обвинявам – себе си, Храма или боговете...

– Ами тогава не вини никого. И майка ми и баща ми умряха рано. Да, те отидоха при боговете си, което ми беше някаква утеха, но... недостатъчна. Съвсем недостатъчна. Смъртта не е стандарт, по който да се оценяваме, или да се гълчим заради нея.

Той се наведе и я целуна по косата под лунната светлина.

Качиха се по вътрешното стълбище при стената и тръгнаха покрай стражевата пътека чак до най-високата точка на бойниците, над реката, и там спряха да погледат стръмната долина на Брезовручей. Водата се гънеше като черна коприна между стоманения блясък на пълзящия по бреговете ѝ лед. Снежната покривка по склоновете улавяше светлика на залязващата луна в бледо синкаво сияние, прорязана от клоните на оголените дървета като надраскана с въглен паяжина, освен там, където групи ели бележеха височините или туфи бодлива зеленика тъмнееха загадъчно в ниското. Голите клони на брезите се сливаха със снега и сенките.

Стояха и гледаха долината. Аяда се разтрепери въпреки топлите си вълнени дрехи и Ингрей я прегърна. Тя му се усмихна благодарно. „Ти ме топлиш точно толкова, колкото аз топля теб, любима...“

Този път Ингрей усети привидението преди Аяда, макар че тя усети внезапното напрежение в тялото му и моментално обърна глава да проследи погледа му. На няколко стъпки от тях бавно се носеше мъглива форма, по-плътна от другите, издължена, почти с човешки ръст. Вътре в нея се гушеше друга, като дим, обвит от мъгла.

Ръцете на Ингрей се свиха конвулсивно около Аяда, после я पुсунаха.

– Доведи Просветен Левко. Побързай!

Тя кимна и хукна към стълбите.

Ингрей стоеше притихнал, почти не смееше да диша, от страх видеинето да не избледнее или да не избяга като другите. Сякаш можеше да различи нещо като глава в горния му край, както и крака, но черти не се различаваха. Въображението му се опита да насложи отгоре бащиното

му лице и тогава тай с потрес осъзна, че вече не си спомня точно лицето на лорд Ингалеф. Външният вид на баща му никога не беше имал голямо значение за Ингрей; не лицето, а силата на присъствието му го бяха сгръвали; гръмовният му глас, вибриращ в гърдите, където бе прислонявал глава като малък, му беше обещавал сигурност.

Илюзия за сигурност, „Скоро и аз може да стана баща и не ще мога да осигуря на детето си идеалната сигурност. Тя винаги е била илюзия. Дали и моите деца ще ми простят, когато разберат за провала ми?“

Бързи стъпки през снега и тежко дишане оповестиха появата на Аяда и свещения. Левко спря и се взря покрай Ингрей в бледото привидение.

– Ингрей, това ли е...

– Така... – Ингрей понечи да каже „така ми се струва“, но после го промени: – Да. Сигурен съм. Просветени, какво да правя? Искане ми се да го питам за много неща, но то няма уста да ми отговори. Едва ли може да говори. Дори не знам дали ме чува.

– Струва ми се, че си прав. Времето за въпроси и отговори, изглежда, е отминало. Можеш само да го очистиш и да го освободиш. Изглежда, че това е призиването на шаманите.

– И когато е очистен и освободен, ще го приеме ли Бащата на зимата? Или вече е необратимо откъснат? Няма ли някакви ритуали, с които да му помогнеш?

– Той е получил погребалните си ритуали отдавна, Ингрей. Можеш да направиш само онова, което умееш, и то е да го очистиш; аз пък мога да се моля. Но ако е минало твърде много време, няма да е останало достатъчно от него да приеме бога и тогава дори богът ще е безсилен. Възможно е да успееш единствено да го освободиш от плена му.

– И да се стопи в нищото.

– Да.

– Като Конскарека. – Сега омразата на Конскарека към невъзвратимото време му се струваше по-разбираема.

– Нещо подобно.

– Каква полза от мен, щом мога да пратя душите на четири хиляди непознати при боговете им, но не и четири хиляди и първата, която е най-важна за мен?

– Не знам.

– И в това се заключава цялата мъдрост на Храма?

– Поне всичките ми познания и малкото от истината, което ми е известно.

Значи и мъдростта на Храма е като бащината сигурност – илюзия? И винаги е била само това? „А би ли предпочел Левко да те излъже заради собственото ти спокойствие?“ Ингрей не би могъл да пробие воала на времето и жизнения опит, за да се върне към детската си представа за света, а не беше сигурен, че би го направил, дори да можеше. Аяда пристъпи напред и сложи ръка на рамото му – дари го с утехата на присъствието си, ако не и с утехата на търсения отговор. Той си позволи за миг да попие топлината на тялото ѝ, после свали внимателно ръката ѝ и пристъпи напред.

От една кесия на колана си извади нов нож за хартия, който беше купил в Изтокдом с мисълта за този момент. Тънкото острие отрази за миг лика на луната. Аяда стисна зъби заедно с него, когато той прехвърли ножа в лявата си ръка и притисна острието му към десния си показалец. Стисна ръката си в юмрук и я вдигна към горния край на мъгливата форма.

Капките паднаха през силуета върху отъпкания сняг – черни кръгчета на бял фон.

Ингрей затаи дъх и стисна ножа по-силно. Левко едва успя да задържи ръката му, преди да е забил острието по-дълбоко.

– Не, Ингрей – прошепна свещеният. – Ако една капка не стига, няма да стигне и ведро от кръвта ти.

Ингрей издиша бавно, щом Левко го пусна, и прибра ножа. Колкото и да бе останало в кръвта му от свещения кралски дух, изглежда, нямаше власт над това. „Но трябваше да опитам“.

Той задържа за последно поглед върху привидението, чудеше се какво да каже. „Сбогом“ звучеше като подигравка, защото боговете бяха недостъпни за тази душа; „почивай в мир“ не звучеше много по-добре. Той облиза устни и каза в студения ясен въздух:

– Каквито и да са били намеренията ти, онова, което ти започна тук, вече е приключено и приключено добре. Саможертвата ти не е била напразна. – Помисли си да добави едно „прощavam ти“, после реши да не го прави. Нелепо, глупаво и не на място. След миг каза само: – Обичам те, татко. – И след още миг: – Ела.

Тъмният вълчи дим се отскубна от бледата мъгла, разсипа се през пръстите му и изчезна.

Малко по-бавно студената мъгла на свой ред се разсипа с една последна бледа синя искрица.

– Богът не го взе – прошепна Ингрей.

– Щеше, ако можеше – измърмори Левко. – Бащата на зимата също

плаче за загубата.

Ингрей не плачеше, все още, макар лек трепет да пълзеше вече през тялото му. Усещаше как второто зрение се отлива от очите му – дарът се връщаше при отдалия го бог. Аяда се приближи отново до него и стегна ивица чисто леноно платно около пръста му. Прегърнаха се.

– Е... – Левко направи свещения знак към тях. – Свърши се. – В гласа му звучеше топлина. – Хайде да се приберем на топло, милорд, милейди, какво ще кажете?

– След малко – въздъхна Ингрей. – Залезът на луната над Брезовручей си струва да потрепериш на студа.

– Щом казваш. – Левко се усмихна, кимна и тръгна към стълбите, стъпваше внимателно по хлъзгавия сняг.

Ингрей застана зад Аяда и опря брадичка на рамото ѝ. Двамата се загледаха към долината.

– Знам, че не на това се надяваше за лорд Ингалеф – каза след малко Аяда. – Съжалявам.

– Да, не на това се надявах. Но пак беше по-добре от нищо и много по-добре, отколкото изобщо да не разбере. Поне всичко свърши, тук. Мога да продължа и да не поглеждам повече назад.

– Това е домът от детството ти.

– Беше. Но аз вече не съм дете. – Той я прегърна с някаква ожесточеност и тя се засмя. – Домът ми си има ново име и то е Аяда. Там ще живеея оттук насетне.

Аяда се засмя отново и дъхът ѝ за закълби лунен пред устните ѝ.

– Освен това – каза той – се надявам в Язовмост да е по-топло през зимата, отколкото в Брезовлес, прав ли съм?

– В долините – да. Иначе по високите хълмове има достатъчно сняг, ако се затъжиш.

– Чудесно.

След малко Ингрей добави:

– Не ми се стори да изпитва болка или силно терзание. Така. Вече видях какво ме чака. И повече няма да ме е страх.

Аяда каза замислено:

– Мен и Фара също, ако не ни надживееш, за да очистиш душите ни.

– Не знам кой вариант ме плаши повече. – Той я обърна към себе си и се взря тревожно в очите ѝ, големи и тъмни, с бледо кехлибарено по края на ирисите. – Трябва да се моля аз да си ида последен, неоплакан. Не знам как ще го понеса.

– Ингрей. – Тя хвана лицето му с изстиналите си ръце. – Само преди година би ли могъл дори да си представиш, още по-малко да предскажеш, че сега ще стоиш тук такъв, какъвто си?

– Не.

– Аз също – за себе си. Така че навярно не бива да сме толкова сигурни и в бъдещата си участ. Онова, което не знаем за нея, е многократно повече от онова, което знаем, и тя със сигурност не ще спре да ни изненадва.

Мислите му се върнаха назад към нощта във Волска ливада, където го беше сполетял онзи пристъп на черно отчаяние и едва не си беше прерязал сам гърлото. И досега не можеше да прецени със сигурност дали е било дело на Конскарека, или резултат от собствения му песимизъм. „И щях да пропусна всичко това“.

– Познавам четири хиляди души, които биха се съгласили с теб, знаменоске.

– Ами остави тогава на техния глас да ти покаже посоката.

– А. – Мрачното среднощно настроение губеше силата си над душата му, прогонено от увитата ѝ във вълна топлинка. Тя добави:

– Мисля също, че е преждевременно да се обявяваш за последния шаман. Ти самият можеш да създадеш нови велики животни и духовни магове.

– Не бих осъдил никого на това състояние, освен ако не съм сигурен, че могат да намерят обратния път.

– Така е. А мислиш ли, че Храмът трябва вечно да се противопоставя на старата горска магия? Стига тя да се възроди в някаква свежа версия, пригодена към нашите времена?

– Това трябва сериозно да се обмисли. Петимата богове са свидетели, че видяхме какви беди могат да донесат старите нрави.

– Да, но Храмът контролира своите магьосници, при това не винаги добре. Спомни си за бедния Кумрил например. Но ги контролира достатъчно добре все пак. А и двамата вече познаваме свещени, които са способни на дълбок размисъл.

– Хм. – Очите му се присвиха в проблясък на надежда.

– Много сте самонадеян, господарю на вълците. – Ръцете ѝ разклачиха леко главата му, сякаш в порицание.

– Така ли? И сега какво, коте сладко?

– Как можеш да твърдиш, че стотиците още неродени няма да те оплакват от дъното на душите си? Не е във властта ти да диктуваш на сърцата им.

– Това да не е пророчество, милейди? – попита той с усмивка, но още не го беше изрекъл докрай, когато тръпка мина през стомаха му, сякаш беше чул несвестен глас.

Тя сви рамене.

– Да си кажем, че ще приемем съдбата си, пък да видим какво ще стане.

Устните ѝ бяха топли, като изгряващи слънчеви лъчи, подгонили ледена луна. Тя потри лице в неговото и въздъхна доволно. Но после добави:

– Носът ти е студен, вълчо. Не си толкова космат, че да приема студения ти нос като признак за добро здраве. Ако искаме някога да станем предци, а не само потомци, може би трябва да се върнем в онова пухено легло, което ни обеща братовчед ти.

Той се засмя и я пусна.

– Ами да, напред към леглото, в името на нашето потомство!

– И ще мога да си стопля замръзналите крака на гърба ти – добави практично тя.

Ингрей изсумтя с фалшиво възмущение и бе награден със звънливия ѝ смях – той утеши сърцето му като обещание за утро в тази най-дълга нощ на годината.

Ръка за ръка двамата слязоха по заснежените стълби.

КРАЙ

© 2005 Лоис Макмастър Бюджолд
© 2005 Милена Илиева, превод от английски

Lois McMaster Bujold
The Hallowed Hunt, 2005

Сканиране и OCR: kikibug, 2005
Редакция: Mandor, 2006
Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2073>]